DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Gönülden Bağlı

En çekici aşk, yasak aşktır...

MARY BALOGH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

New York Times'ın en çok okunan yazarlarından Mary Balogh, iki aşk arasında kalmış bir kadını büyük bir ustalıkla anlatıyor. Arkadaşlık, sadakat, entrika ve baştan çıkarıcı bir aşk...

Üsteğmen Lord Eden, silah arkadaşının karısı Ellen Simpson'ı içten içe arzulasa da ona asla sahip olamayacağını düşünür ve duygularını bastırır. Ta ki Ellen'ın kocası Charlie savaşta ölene kadar... Ellen, Lord Eden'ın tehlikeli cazibesine daha fazla karşı koyamaz. Fakat kimseyle paylaşamayacağı sırrı yüzünden Ellen, Lord Eden'a kendini tamamen teslim edemez ve her şeye rağmen ondan uzak durmaya çalışır. Büyük bir sır ve giderek yaklaşan skandal... Lord Eden, büyük bir aşk ve tutkuyla bağlı olduğu kadına sahip olmak için bütün bedelleri ödemeye ve her şeyi yapmaya hazırdır.

"Hayatta kalanların görünen ve görünmeyen yaralarını sadece zaman ve sevgi iyileştirebilir. Aile sevgisi, bağlılık, cesaret ve içtenlik ile ilgili içinizi ısıtacak bir hikâye..."

-Jane Bowers,
Romance Reviews Today

ISBN 978 9944 82...
9 789944 829694

₺25

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÖNÜLDEN BAĞLI
Orijinal Adı: Web of Love
Yazarı: Mary Balogh
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yeşim Öksüzoğlu
Editör: Yağmur Yavaş
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Görseli: istock

1. Baskı: Ocak 2015

ISBN: 978 9944 82-969-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1990 Mary Balogh

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÖNÜLDEN BAĞLI

Mary Balogh

Çeviri
Yeşim Öksüzoğlu

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

"Brüksel'e varmamıza daha çok var mı, Ellen? Belçika'nın şimdiye kadar bir hayal kırıklığı olduğunu söylemeliyim. Çok sıradan ve cansız bir yer. Brüksel daha heyecanlı olacak mı? Sıkıcı kış boyunca okulda bunu hayal etmiştim. Söyledikleri kadar büyülü bir yer mi?" Bayan Jennifer Simpson, üvey annesiyle seyahat etmekte olduğu arabada burnu cama neredeyse değecek şekilde oturuyordu. Açıkçası, sorularına verilecek cevapları beklemek niyetinde değildi. Anvers'ten ayrıldıklarından beri aynı soruları defalarca sormuştu.

"Orası sadece sıradan bir şehir," dedi Ellen Simpson. "Şu anda orada bulunan bir sürü değişik üniformalı müttefik birliklerden dolayı sıradışı bir hal almış sadece. Kısa sürede oraya ulaşırız. Babanı tekrar görünce, kendini daha iyi hissedeceksin. Seni görmek için sabırsızlandığını biliyorum."

"Ah," dedi Jennifer, bakışlarını önünde akıp giden manzaradan bir anlığına çekerek. "Okulla olan ilişkimin bittiğine tam olarak *inanamıyorum*, Ellen. On sekiz yaşındayım ve artık hoşça vakit geçirmeye daha yeni yeni başlamışken, okula gönderilmek yerine sen ve babamla kalacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellen gülümsedi. "Babanın seni buraya getirme konusunda fazlasıyla endişelendiğini biliyorum," dedi. "Bonapart'ın Elba'dan kaçmasına izin verilmesi ve Fransa Kralı'nın da Gent'e kaçması kötü oldu. Savaşların sona erdiğini umuyordum. Ama öyle olmadığı ortaya çıktı. Sonuç olarak, burada uzun süre kalmayabilirsin, Jennifer. Ama babanın seni bir süre yanında istediğini biliyorum."

"Ah, Ama Wellington Dükü şu an burada," dedi Jennifer. "Bunu bana sen söyledin ve Helen West'in kız kardeşi, Dük vardıktan sonra herkesin güvende olacağını yazmış. Ayrıca Brüksel'de çok fazla eğlence olduğunu, hatta insanın içlerinden birini seçmekte bazen zorlandığını yazmış. Bu doğru, değil mi Ellen? Hem sen de o güzel elbiseleri almama yardım ettin. Şehir de subaylar ve kırmızı üniformalılarla dolu. Babamın üniformasının yeşil olması ne kadar da kötü. Muhafızların gösterişli üniformalarının yanından bile geçemiyor."

"Yeterince eğlenene kadar burada kalacağına eminim," dedi Ellen. "Öyle olmasını umuyorum. Babanın yeniden savaşa gitmek zorunda kalmadan önce seninle biraz zaman geçirmek istediğini biliyorum."

"Sanırım öleceğini düşünüyor," dedi Jennifer öfkeyle. "Bu kadar kasvetli olmamalı. Babam her zaman sağ salim döner."

"Ama dönemeyeceğine dair ciddi bir tehlike her zaman var," dedi Ellen sessizce. "Sen bilmiyorsun, Jennifer. Baban seni her zaman ordudan uzak tuttu. İspanya'ya hiç gitmedin ve savaşların ardından savaş meydanlarını görmedin." Ürperdi. "Eğer görseydin, birinin herhangi bir şekilde oradan sağ kurtulmuş olmasına şaşıp kalırdın. Baban

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pek çok savaştan sağ çıktı. Bir başkasıyla daha yüzleşmek zorunda olması hiç adil gelmiyor."

"Unutmuşum." Jennifer elini üvey annesinin koluna koydu, güzel yüzünde pişmanlık vardı. "Senin baban da bir savaşta öldürülmüştü. Sen de onunla kalıyordun. Çok korkutucu olmalı."

"Evet." Ellen kızın elini okşadı. "Öyleydi. Ama en azından anında öldü. Bu, savaşa yakın yaşamış birinin, minnettar kalmayı öğrenmek zorunda kaldığı bir lütuf."

Jennifer elini çekmeden önce üvey annesinin kolunu sıvazladı. "Ve babamla sen evlendiniz," dedi. "Sana düşkün, değil mi? Bir ara sizi kıskanmıştım. Sanırım seninle tanışana kadar senden nefret bile ettim. Burada bir koca bulabileceğimi düşünüyor musun, Ellen? Sence yeterince güzel miyim?"

Ellen kendisine dönen endişeli surata gülümsedi. "Güzel olduğunu biliyorsun," dedi. "Ama senin yerinde olsam, kesin bir seçim yapmak için çok acele etmezdim, Jennifer. Bu kadar karışık bir zamanda değil. Aşk acısına davetiye çıkarmanın anlamı yok."

Jennifer tazelenen bir şevk ve sabırsızlıkla pencereden dışarı bakarken sessizlik içinde oturdular. Aslında kız yeterince güzel, diye düşündü Ellen. Şapkasının altından görünen koyu renk parlak lüleleri, hevesle bakan koyu renk gözleri ve gül rengi yanaklarıyla minyon ve biçimliydi. Şüphesiz Brüksel'in kabul ve balo salonlarını dolduran subayların gözdesi olacaktı. Ve hayalini kurduğu tüm o eğlencelere ve etkinliklere katılacaktı. Ellen'ın üç hafta önce İngiltere'ye gitmek için ayrılmasından bile önce, Brüksel'deki sosyal hayatta neredeyse umutsuz denebilecek bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neşelilik hali vardı. Ufukta büyük bir savaş vardı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Hemen yanı başında oturmuş, sabırsızlıkla pencereden dışarı bakan kızı keyifli bir hoşgörüyle incelemesine rağmen, kendini de hevesle dışarı bakarken buldu. Yol üzerindeki yerleri tanımaya çalışıyor, nihayet Brüksel'e yaklaşmış olduklarını işaret edecek bir şey görmeyi umuyordu. Eve yaklaşmış olduklarını belirtecek bir işaret.

Evleri Brüksel değildi, elbette. Ama o an başka bir yer de ev değildi. On yıldır yerleşik bir hayatı yoktu. Ev, Charlie'ydi. Charlie de Brüksel'deydi. Onu yakında görecekti. Üç haftadır ondan ayrıydı. Sonsuzluk gibi! Ondan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştı, beş yıllık evlilikleri süresince hiç. Pencereden dışarı bakarken gözleri yaşla doldu.

Aralarında on beş yaş vardı. Charlie kırk, kendisi ise yirmi beş yaşındaydı. Böyle birini sevebileceğini düşünmemişti hiç, ama onu neredeyse acı verecek bir ateşle seviyordu. Charlie muhtemelen olduğundan da yaşlı gösteriyordu. Saçları dökülüyordu ve kolay bir hayatı olmamasına rağmen yapılıydı. On altısından beri bir askerdi ve güç şartlar -özellikle de Yarımada Savaşları sırasında İspanya'da yaşadığı tarif edilemeyecek kadar çetin şartlar- onu sertleştirmişti

Ellen onunla, babasıyla İspanya'ya gittiğinde tanışmış ve Charlie kendisine karşı her zaman kibar davranmıştı. O zamanlar Ellen on beş yaşındaydı ve kendisine bir yabancı olan babasıyla onu oraya getiren olaylar karşısında şaşkına dönmüştü. Büyük bir ordunun peşinde yaşamaya uzunca bir süre alışamamıştı.

Babası bir savaşta ölünce, ona haberi getiren Charlie ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muştu. O zamana kadar geniş bir arkadaş çevresi edinmiş olsa da, onu Charlie teselli etmişti. Kısa bir zaman sonra da evlenmişlerdi. Belki bazıları bu evliliğin genç kadın için kolaylık olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi. Kesinlikle gidecek başka bir yeri yok gibi görünüyordu. Ama o zaman bile Charlie'yi sevmişti ve aşkı o günden beri giderek büyüyordu. Dünyada Charlie Simpson'dan daha nazik bir adam yoktu.

Ona her zaman sanki pahalı ve kıymetli bir varlıkmış gibi davranmıştı.

Ellen gözlerini kapattı. Kilometrelerin geçmesini dileyerek oraya kısa bir zaman içinde varmayacaktı. Yakında kocasını tekrar görecekti. Kollarını etrafında yine hissedecekti. Yine güvende olacaktı.

Ve bir kez daha başka bir savaş için beklemeye başlayacaktı. Onu kendisinden alabilecek başka bir savaş. Napolyon sonunda yenilip Elba adasına sürüldüğünde, nihayet İngiltere'de bir ev üzerine konuşmuşlardı. En sonunda endişesiz bir hayatı olacaktı. Bu hiç adil gelmiyordu. Ah, bu adil *değildi!*

Ama her şeye rağmen, orduyla beraber yaşanan hayat insanın kanına işleyen bir şeydi. Charlie onun kendisiyle beraber Brüksel'e gelmesini istememişti. İngiltere'de kalmasını istemişti. Ama bunu nasıl yapabilirdi? Dünyada onun için gerçekten bir anlam taşıyan yegâne insandan ayrı kalırdı o zaman. Arkadaşlarından da ayrı kalırdı –Charlie'nin arkadaşları ve birkaçının eşinden.

Eşleri olmayan erkeklere bir evde olabilecek birtakım konforları sunmayı seviyordu. Özellikle de Lord Eden'a –Üsteğmen Lord Eden'a– bayılıyordu. Kocasının en ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kın arkadaşıydı ve onunla geceyle gündüz kadar ayrılardı. Lord Eden, Ellen'ın yaşındaydı, bir barondu ve Amberley Kontu'nun küçük kardeşiydi. Oldukça yakışıklıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı ve çevikti. Açık renk dalgalı saçları, kendine has yeşil gözleri ve güleç, yakışıklı bir yüzü vardı. Varlıklı, eğitimli ve çekiciydi. Babası unvan sahibi olan Charlie'den oldukça farklıydı, bu doğruydu –Charlie'nin babası Sir Jasper Simpson'du– ama Charlie on dokuz yıl önce ailesinden uzaklaştırılmıştı ve ordunun ötesinde bir şey bilmiyordu.

Lord Eden üç yıl önce İspanya'ya geldiğinden beri onlarla vakit geçirmeye alışmıştı. Çadırlarında ya da dairelerinde oturup genellikle genç kadının ilgisini fazla çekmeyen ordu meseleleriyle ilgili Charlie'yle sohbet ettiği zamanlar çoktu, Ellen da bu arada sessizce dikiş dikiyor ya da onlara çay yapıyordu. Bu zamanlardan her zaman keyif alıyordu.

Ellen tüm arkadaşlarını tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Lord Eden'ı tekrar görmeyi ve Charlie'yle her zaman yapmış oldukları gibi onu ağırlamayı dört gözle bekliyordu. Ve belki de Lord Eden, Jennifer'dan hoşlanırdı.

Sabırsızlanıyordu.

Eve varabilecekler miydi?

Charlie de onu kendisi kadar özlemiş miydi?

"Ne zaman varacağız?" diye sordu Jennifer. Kaşları sabırsızlıktan çatılmıştı.

"Uzun sürmez," dedi Ellen gülümseyerek. "Ah, Jennifer, burada kıpırdamadan oturmakta zorlanıyorum. Babamı tekrar görmeyi çok istiyorum."

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzbaşı Charles Simpson, yorucu bir iş gününün ardından arkadaşı Üsteğmen Lord Eden'la birlikte Brüksel'de parkın içinden geçerek eve dönüyordu.

"Biz zavallı piyadelere göre açık ara avantajları var, değil mi?" dedi Yüzbaşı Simpson, göldeki kazları besleyen iki genç hanımın etrafında toplanmış olan bir grup kırmızı-ceketli subayı işaret ederek. "Sen neden yeşili seçtin, Eden? Rütben ve paran var. Neden daha görkemli süvari alaylarından birini seçmedin?"

Lord Eden gülümsedi. "Orduya görkemi için katılmadım," dedi. "Orduya katıldım, çünkü katılmak zorundaydım, Charlie. Daha önce yapmayacaktım, biliyorsun. Annemin kalbini fena kırdım ve ikiz kız kardeşim ona haberi verdiğimde, evdeki bütün yastıkları bana fırlattı ve günün geri kalanında benimle konuşmayı reddetti. Ama katılmak zorundaydım. Ve sonunda, yirmi iki yaşında bunu yaptım. Her zaman asıl olay neredeyse orada savaşmak istedim. Piyadelerle."

"Pekâlâ," dedi Yüzbaşı canlı bir kahkahayla, genç hanımlardan biri Lord Eden'ı gördükten sonra kızarıp ikinci kez bakarken. "Senin kırmızı yerine yeşiller içinde olmanın daha iyi olduğuna şüphe yok, delikanlı. Yoksa diğer subaylarla düelloya girmekle o kadar meşgul olurdun ki, yaşlı Boney* için vaktin kalmazdı. Yakışıklı bir şeytansın, bunu kabul edelim. Çay içmeye gelecek misin?"

"Bu durumda uygun olmayacağından eminim," dedi Lord Eden. "Eğer kızınla Bayan Simpson eve geldiyse, hiçbiriniz bir yabancının varlığını istemezsiniz. Başka zaman, Charlie."

---

*İngilizlerin Napolyon Bonapart için kullandıkları takma isim. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir yabancı!" Yüzbaşı Simpson bir an için epey alınmış göründü. "Sen mi? Eğer seni yanımda götüremezsem, Ellen beni bütün gece azarlar. Dahası Jennifer'ımla gösteriş yapmak istiyorum. Kızım diye demiyorum ama alımlı, küçük bir şey, Eden. Öyle güzel, minik bir şeyin benim kızım olmasını benden beklemezsin, değil mi?" Kükrer gibi kahkaha atınca birkaç kişi onlara baktı. "Şansına, annesine çekmiş."

"Birkaç dakikalığına uğrayayım o zaman," dedi Lord Eden. "Ama eve gelmişlerse, sadece birkaç dakikalığına, unutma. Seyahat onları yormuştur. Henüz gelmemişlerse seninle brendini paylaşır, ayaklarımı dinlendiririm, Charlie. Bütün gün çok gergindin."

"Bir şeyden eminim," dedi Yüzbaşı. "Ellen'ın bir daha benden uzağa gitmesine izin vermeyeceğim. Beş yıldır birbirimizden uzakta olmamıştık, biliyorsun, evlendiğimizden beri. Etrafında bir kadının olmasına alışıyorsun. Bunu bir ara denemelisin, Eden."

Lord Eden sırıttı. "Ona fena halde tutulurdum," dedi. "Yıldırım hızıyla âşık olmak gibi bir alışkanlığım var. Sen, Bayan Simpson'ı bulduğun için şanslısın, Charlie. Hoş, sessiz, sadık bir eş."

Yüzbaşı bir kahkaha daha attı. "Böyle bir eşten iki haftada saçma bir şekilde sıkılacağın ses tonundan anlaşılıyor Eden," dedi. "Sabret, oğlum. Bir gün gerçekten âşık olacaksın. Ama Ellen'dan daha iyisini bulamazsın. O bir hazine. İşte geldik."

Oturmakta olduğu Rue de la Montaigne'deki evin dışında duraksadı. Dairesine çıkan merdiveni tırmanıp, karısı ve kızının kendisinden önce eve geldiklerini anladığın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da, ışık saçan yüzü daha da aydınlandı. Onlar da az önce gelmişlerdi. İkisinin de üzerinde seyahat elbiseleri vardı ve üzerine tehlikeli bir şekilde bir şapka çantası iliştirilmiş sandık hâlâ oturma odasının ortasında duruyordu. Karısının hizmetçisi, sandığı yatak odasına hızla çıkarırken kızı çığlık atarak kendini onun kollarına attı.

"Baba!" diye bağırdı. "Ah, baba. Yolculuk sonsuza dek sürecek sandım. Ve vapurda korkunç bir şekilde hastalandım. Ellen da yakında büyük bir savaşın patlak vereceğini söyledi, ama öyle bir şey olmayacak, değil mi? Dük buradayken olmaz. Ah baba, nihayet okuldan kurtulduğum için çok mutluyum. Hayal edemezsin!"

Babası onu bir kol boyu mesafede tutup güldü. "Merhaba, kedicik," dedi. "Çok iyi görünüyorsun. Benim küçük kızım bu kadar kısa sürede büyümüş olabilir mi? Eve hoş geldin, miniğim." Ona sarıldı.

Ellen, Lord Eden'a reverans yaparak elini uzattı. Eden, elini iki eliyle tutup dudaklarına götürdü.

"Evinize sağ salim varmanıza sevindim hanımefendi," dedi, ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Charlie sudan çıkmış balık gibiydi ve eviniz, siz olmadan ev değildi. Zor bir yolculuk muydu? Yorgun görünüyorsunuz."

"Biraz yorgunum," dedi Ellen. "Ama sadece eve dönmeye sabırsızlandığım için. Geri dönmek güzel." Eden elini sıkınca, Ellen elini çekti.

Ellen yüzünü ondan, Charlie de kızından çevirirken Lord Eden onları izledi. Ve bu iki arkadaşının varlığında sıklıkla hissettiği şeyi hissetti –yer yarılsa ve içine düşse, bu ikisinin fark bile etmeyecekleri türde bir çekim.

"Ellen," dedi Charlie kollarını ona açarak, "eve döndün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, Charlie," dedi Ellen. "Nihayet."

Ellen, odada yalnız olmadıkları için tereddüt etti ama kocasının kollarının çekimi ağır bastı. O kolların arasına girip, yüzünü kocasının omzuna gömerken Charlie de onu kucaklayıp hafifçe salladı.

Lord Eden, ikisini bağlayan derin sevginin karşısında daha önce yüzlerce kez olduğu gibi yine hayrete düştü. Charlie'nin onun üstüne neden titrediği açıktı. Ellen her zaman sessiz, neşeli ve asildi. İnce ve zarif duruşu, ensesinde topuz yaptığı açık renk parlak saçları, oval yüzündeki etkileyici iri gözleri, burnu ve güzel ağzı ile oldukça sevimliydi. İnsan böyle bir kadının, Charlie gibi ne genç ne yakışıklı ne de sosyal ortamlarda becerikli olan bir adama gönülden bağlanmasını beklemiyordu.

Onun geri döndüğünü görmek güzeldi. Ellen orada olduğunda varlığını hiçbir zaman öne çıkarmamasına rağmen, o olmadığı zaman evin aynı rahat ve sıcak ev olmadığı doğruydu.

Lord Eden, kendisini utanarak ve kızararak süzen küçük güzellikle tanıştırılmak için bekledi. Charlie, elbette kızının güzel olduğunu söylemişti, ama sevgi dolu babalar kızlarının güzelliklerini övdükleri zaman sıklıkla güvenilmez olabiliyorlardı. Bu durumda ise, kızın güzelliği, eksik bile söylenmişti. Genç kız seçkin ve her zaman onun ilgisini çeken türden bir kadındı –minyon, cömertçe bahşedilen kıvrımlar, heves dolu sevimli bir yüz ve bazı erkeklerde onu koruma isteği uyandıracak masum, ürkek bir bakış.

Charlie, kolunu kızının beline atıp, babacan bir gururla övünerek onu Lord Eden'la tanıştırırken, Lord Eden belki de yeniden âşık olma zamanının geldiğini düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız daha da kızararak hafif bir reverans yaptı. Koyu kirpikleri yanan yanaklarına gölge düşürdü. Eden uzun zamandır –üç yıldır- âşık olmamıştı. Susan'dan beri. O zamandan beri tanıştığı el değmemiş tüm hanımlarla flört etmiş ve diğer tür kadınlardan da hatırlayabileceğinden fazlasına sahip olmuştu. Ama bu kızla flört edemezdi. O, Charlie'nin kızıydı. Ve elbette kız, onun sahip olmayı denediği kadınlardan değildi. Belki de tekrar âşık olacaktı.

Kıza beğeniyle gülümsedi ve Bayan Simpson'a döndü. "Buraya, eğer siz henüz eve varmadıysanız Charlie'ye eşlik ederim diye gelmiştim, hanımefendi," dedi, "ve vardıysanız da hoş geldiniz demek için. Kalmayacağım. Yol yorgunu olduğunuzu görebiliyorum."

"Bizimle çay içmeyecek misiniz, lordum?" diye sordu Ellen ona gülümseyerek. "Hiç de zahmet olmaz. Siz yabancı değilsiniz."

"Gördün mü?" dedi Yüzbaşı. "Sana onun güceneceğini söylemiştim, değil mi Eden?"

Ama Lord Eden kadının yorgun gözlerine bakarak gülümsedi. "Siz gittikten sonra ailem geldi, hanımefendi," dedi. "Ağabeyim Amberley, karısı ve çocukları. Ve ikiz kardeşim. Üzerime titrenmesi gerektiğini düşündükleri için gelmişler. Yengeme çay vaktinde evde olacağımı söylemiştim. Yeğenimin de reçelli ekmeğini benimle paylaşmak istediğine dair tembihlendim. Beni bekliyor."

"O zaman görevlerinizi yerine getirmelisiniz," dedi Ellen. "O halde başka zaman çaya beklerim, lordum. Mesela yarın?"

"Yarın olur," dedi. "Bir ara kız kardeşim ve yengemle tanışmanızı isterim, hanımefendi. Bana fincanlarca çay ik-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ram eden, oturma odasında saatler boyunca oturmama ve bir leydiyi eğlendirmeyen konularda kocasının başının etini yememe karşı çıkmayan Bayan Simpson hakkında çok fazla şey duydular." Gülümsedi ve kadının elini yeniden alıp dudaklarına götürdü.

"Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi Ellen ve Lord Eden'ın her zaman hafiften kıskanmasına neden olan bir sıcaklıkla kocasına gülümsedi.

"Leydi Madeline Raine'in gözleri de aynı Eden'ın gözleri gibi yeşil," dedi yüzbaşı. "Tabii, hanımefendi ondan çok daha güzel."

İkisi de güldüler.

Lord Eden, Bayan Jennifer Simpson'a beğeni dolu bir bakış daha attıktan sonra başıyla selam verip gitti. Evet, kız gerçekten de çok güzeldi. Ve tam da onun tipiydi.

***

Amberley Kontu, Kontesi ve Leydi Madeline Raine, Brüksel'de kiralamış oldukları evin salonunda toplanmış, Lord Eden'ın gelmesini bekliyorlardı. Kont'un minik oğlu ve kızı yanlarındaydı. Leydi Caroline Raine halasının kollarında, gözlerini kırpmaksızın ona bakıyordu. Vikont Cleeves ise masaların ve sandalyelerin altında emekleyerek kendi sessiz oyununa dalmıştı.

"Bu kadar minik parmaklar nasıl böyle kusursuz olabilir?" dedi Madeline, bebeğin parmaklarını kendininkilerin üstünde açarak. "Ah Alexandra, seni bazen çok kıskanıyorum."

Amberley Kontu gözlerini gazetesinden kız kardeşine çevirdi. "Kıskanmana gerek yok, Madeline," dedi. "Şimdi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ye kadar çocuk odalarını dolduracak kadar çocuğun olabilirdi. Wellington Dükü senin son yedi sekiz yıldır reddettiğin taliplerinden oluşan ayrı bir alay kurabilirdi. Şimdiye dek yirmi kez evlenmiş olabilirdin."

"Biliyorum," dedi kız kardeşi. "Sanırım ben evlenecek biri değilim, Edmund. Ama belki de Dük'ün balosunda karşı koyamayacağım birisi olur ve ben de onunla sonsuza dek mutlu yaşarım."

"Senin Albay Huxtable'la ilgilendiğini sanıyordum," dedi Kontes.

"İlgileniyorum," dedi Madeline. "En azından üniformasıyla ilgileniyorum. Aslına bakarsan o üniformaya âşığım." Kahkaha attı ve yeniden bebekle ilgilenmeye başladı.

Kont, oğlunun pantolonunun paçasını çektiğini hissedince, gazetesini bir kenara bıraktı. "Çay içmek için sabırsızlanmaya mı başladın, kaplan?" diye sordu çocuğu kollarına alıp ayağa kalkarak. "Ve o yaramaz Dominic Amca geç kaldı. Bir dakika. Sanırım şimdi geldi. Sesini duyuyorum galiba."

Küçük çocuk tavana doğru atılıp tekrar yakalandığında kahkahayla karışık bir çığlık attı.

"Gidip onu karşılasan iyi olur," dedi Kont, oğlunu tekrar yere indirdi ve onun Lord Eden'ı karşılamak için odanın diğer ucuna aceleyle gidişini izledi.

Lord Eden odaya girip, çocuğu kollarına aldı ve yukarı fırlatıp tuttu.

"Bunu yapmadan önce çay içip içmediğini sormam gerekiyordu," dedi Lord Eden. "Reçelli ekmeğini üniformamın üzerine püskürtmek üzere değilsin, değil mi eski dostum?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, eski dostum," dedi çocuk neşeyle.

"Haber var mı?" diye sordu Lord Amberley.

"Her gün daha çok askerî birlik ve topçu geliyor," dedi Lord Eden. "Ve Dük de daha fazlası için açıkça feryat ediyor. Her zamanki gibi."

"İş cidden savaşa varacak mı, Dominic?" diye sordu Kontes. "Elbette Bonapart bu kadar çılgın olamaz. İngilizler burada. Hollandalılar, Belçikalılar ve Prusyalılar da. Ve her gün daha fazlası geliyor. Üstelik Avusturya ve Rusya'nın da söz verdiği birlikler var."

"Ben bu sonuncusunu saymazdım," dedi Lord Eden, "ve yeterince subay da yok. Elimizdeki askerlerin yarısı da çaylak. Eski askerlerin çoğunun Amerika'ya gönderilmiş olması çok yazık. Buraya ancak ucu ucuna yetişebilirler."

Madeline ayağa kalkarak günlük elbisesini memnuniyetle emmekte olan bebeği omzuna yasladı. "Tüm bu savaş konuşmalarından nefret ediyorum," dedi. "Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?"

"İngiltere'den ayrılmamalıydın," dedi ikizi anlayışsız bir şekilde. "Geldiğinden beri şikâyet etmekten başka bir şey yapmadın, Mad. Annemin istediği gibi onunla Londra'da kalmalıydın. William Amca ve Viola Teyze'yle beraber. Anna, bu baharda sosyeteye tanıtılıyor, değil mi?"

"Senin onu görmek için orada olmaman da hayıflanacak bir şey," dedi Madeline. "Ama kalamazdım, biliyorsun. Sen buradayken olmazdı, Dom. Neden İspanya'dan döndüğünde, ordudan ayrılmadın? Sana yalvarmıştım, biliyorsun. Bence sen hayatındaki bu tehlike ve öldürme olaylarından keyif alıyorsun."

"Eğer gerçekten düşündüğün buysa, aptalsın. Hiç kim-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

se ölümle burun burına olduğu bir pozisyona kendini isteyerek sokmaz. İnsanın ülkesine olan sadakati ve belirli ilkelere olan inancı diye bir şey var."

"Ben sadece senin bunları yeterince yaptığını düşünüyorum," dedi Madeline. "Şimdi sıra bir başkasında olmalı, Dom. Ayrıca, tüm o savaş muhabbetini eve getirmek zorunda değilsin."

"Charlie Simpson'ın evinden geliyorum," dedi Lord Eden. "Bayan Simpson, Charlie'nin kızıyla birlikte İngiltere'den yeni döndü. Biraz o kadın gibi olmalısın, Mad. Charlie'yle ben bazen saatlerce oturup askerî mevzulardan konuşuruz. Ve ben ondan yakınma içeren ya da kocasının ordudan ayrılması gerektiğini ima eden tek kelime işitmedim. Ki adam yirmi yıldan fazladır asker."

"O zaman çok aptal bir kadın olmalı," dedi Madeline. "Belki de kocasını gerçekten önemsemiyordur."

"Çocukların önünde kavga etmeyin," dedi Lord Amberley, genelde ikizlerin sık görülen fikir ayrılıklarını bastıran alçak ses tonuyla.

Kontes, Amberley'le neredeyse aynı anda konuşmaya başladı. "Yüzbaşı Simpson kızının buraya sağ salim vardığına memnun olmuş olmalı," dedi. "Genç bir kız için yaşlı bir kadınla seyahat etmek epey güven verici olmuştur."

Lord Eden güldü. "Bayan Simpson'ın Mad'le benden daha yaşlı olduğunu sanmıyorum, Alexandra," dedi. "Beş yıl önce Charlie'yle evlendiğinde, genç bir kızdı muhtemelen. Onu tekrar evinde gördüğüme sevindim. Bu arada, yarın orada çaya davetliyim. Seni ve Mad'i onunla tanıştırmak istediğimi kendisine söyledim. Umarım senin için sorun yoktur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elbette yok," dedi Kontes. "Yüzbaşının karısıyla tanışmaktan memnun olurum. O adamdan hoşlanıyorum, Dominic."

"Sanırım ben nasıl uysal olunacağını ondan öğrenmek için gideceğim," dedi Madeline, "tabii bir de, erkeklerin aptallığının nasıl kabullenileceğini. Ondan gerçekten hoşlanmadım, Dom. Tamamıyla ruhsuz bir kadın olmalı."

Lord Eden kaşlarını kaldırdı. "Eğer onu İspanya'da görmüş olsaydın, bir çadırda yaşayıp, çamurların içinden ve nehirlerin sığ yerinden at üstünde geçerken, kocasını tekrar görüp göremeyeceğini bilmeden Charlie'ye hoşça kal öpücüğü verirken görmüş olsaydın, bu kadar aptalca bir şeyi söylemezdin, Mad."

"Çocuklar çaydan sonra çocuk odasına gidecekler," dedi Kont sessiz bir otoriteyle. "Siz ikiniz isterseniz o zaman devam edebilirsiniz. O zaman küfür bile edebilirsiniz. Alex ve ben duyma menzilinin dışına çıkarak size yeterince yardımcı oluruz. Ama şu an medenî olmak zorundasınız. Hem çay tepsisi de geldi."

"Ekmek ve reçel Christopher için dâhil edildi," dedi Kontes. "Yerinde olsam Dominic, derhal üst kata çıkıp üniformamı değiştirirdim. Oğlum seni beslemeyi görev edindi."

"Öyle mi, eski dostum?" diye sordu Lord Eden, yeğenine sırıtarak. "O zaman ben üstümü değiştirirken sen de babana git."

Madeline bebeği Kontes'in kollarına bıraktı. "Ben doldururum," dedi demliğin olduğu tarafa oturarak. "Edmund, gerçekten de bir savaş olacak mı? Bu sadece Bonapart'ın cesaretini kırmak için yapılan bir güç gösterisi değil mi? Gerçekten de savaş olacak mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesin konuşmak zor," dedi ağabeyi nazikçe. "Sadece bekleyip umut etmek zorundayız, canım. Ve bir de Wellington Dükü'ne güvenmeliyiz."

"Ah," dedi, sadece bir fincanı doldurup demliği yerine koyarak. "Sana böyle bir soru sorarak nasıl da çocukluk ediyorum, Edmund. Elbette yeni bir savaş çıkacak. Sen de, ben de bunu biliyoruz. Dom için yeni bir savaş."

"Şimdiye kadar iyi bir şekilde atlattı," dedi Kontes. "Sadece ufak tefek yaralanmaları oldu."

"Eğer o ölürse," dedi Madeline ayağa fırlayarak, "ben de ölürüm. Dom olmadan yaşayamam, Edmund. Onsuz yaşayamam."

Lord Amberley aceleyle doğrularak ayağa kalktı ve kardeşini kollarına aldı. "Büyük ihtimalle, bunu yapman istenmeyecek," dedi. "Ama Londra'da etkinlik dönemine katılmayı ya da Amberley'de evde olmayı daha çok isterken, bu bahar neden buraya geldiğimizi ikimiz de –ve tabii Alex de– biliyoruz. Dominic'le beraber olmak için geldik. Onunla geçirebileceğimiz en iyi şekilde vakit geçirmeliyiz, Madeline. Birbirimize sahip olduğumuz sürece sevgimizin keyfini çıkardığımızdan emin olmalıyız."

"Bazen senden nefret ediyorum, Edmund," dedi Madeline, kollarını onun boynuna dolayıp yanağını ona yaslayarak. "Lanet derecede akıllı olabiliyorsun. Şimdi, nerede bu çaydanlık?"

İkiz kardeşi salona girdiğinde kararlı ve sabit ellerle çay dolduruyordu.

***

Ellen kanepeye, kocasının yanına oturdu ve başını omzuna yasladı. Kocası da kollarını ona doladı. Az önce Jennifer'ın odasına çekildiğini görmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok yoruldu," dedi. "Yolculuk onun için çok zahmetliydi. Charlie ve gemide de çok kötü hastalandı. Erkenden odasına çekilmek ona iyi gelecektir."

"Bu kadar güzel, ufak bir şeyin benim kendi kızım olduğuna hâlâ zor inanıyorum," dedi Charlie. "Düşünsene, Ellen."

"Senin adına mutluyum. Gerçekten hoş bir kız."

Kocası ona baktı ve alnından öptü. "Üzgünüm küçüğüm," dedi. "Kızımla çok fazla övünüyorum. Hassas noktana mı dokundum?"

"Hayır," dedi Ellen aceleyle. "Hayır, bunu aklına bile getirmemelisin, Charlie. Önemi yok. Gerçekten yok. Sen varsın ve ihtiyacım olan tek şey de bu. Ve Jennifer da var. Onun beni sevdiğine inanıyorum. Sürekli gücenir miyim diye düşünmemelisin."

"Seninle evlenmeden bir yıl önce geçirdiğim kaza yüzünden olmalı. Her neyse, yaşlı doktorun dediği bu, Ellen. Aklıma başka bir neden gelmiyor. Yine de bunun için üzgünüm. Senin iyiliğin için. Çok isterdim..."

Ellen başını kaldırıp kocasını yanağından öptü. "Charlie," dedi, "eğer bir çocuğum olsaydı, seninle bu kadar rahat bir şekilde seyahat edemezdim. Senden ayrı kalmaya katlanamıyorum. Bunu biliyorsun. Mutsuz değilim. Gerçekten değilim. Ve belki de sorun bendedir. Kesin olarak bilemeyiz."

"Seni özledim," dedi Charlie yanağını onun alnına sürterek.

"Ben de seni," dedi Ellen. "Diğer herkesi de özledim. Hepsini görmek için sabırsızlanıyorum. Bayan Byng daha iyi mi? Yarın ona uğramalıyım. Lord Eden'ı görmek güzeldi. Sanki ailemizden biri gibi, öyle değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sence Jennifer'dan hoşlandı mı?" diye sordu Charlie. "Sanırım Jennifer ondan hoşlandı."

"Bu pek de sürpriz olmazdı. Lord Eden'ın da ondan etkilenmiş olması muhtemel. Yarın çaya gelecek mi? Artık yalnız olmadığımız için istenmediğini hisseder mi?"

"Gelecek," dedi Charlie.

Ellen kolunu onun beline doladı. "Senden bir daha uzaklaşmak istemiyorum," dedi. "Bu defa pek sorun etmedim, çünkü yolculuk Jennifer içindi. Ama bizi ayırmaya yetecek başka bir sebep olamaz, değil mi?"

"Hayır, küçüğüm. Bir daha ayrılmayacağız."

"Savaş olacak, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bekleyip göreceğiz."

"Bu, bir savaş olacak demek," dedi Ellen. "Ah, nihayet sona ermiş olduğunu fazlasıyla umuyordum."

"Neredeyse bitti," dedi Charlie. "Bir bozgun daha ve kimse bir daha yaşlı Boney'den haber alamayacak."

"Bir kez daha," dedi Ellen iç çekerek. "Kaçıncı bir kez bu."

"Sadece bir kez daha," dedi Charlie, bir elini kadının çenesinin altına koyarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Ve hemen şimdi olmayacak, küçüğüm. Zamanımız var. Biz de erkenden yatağa gidelim mi?"

Genç kadın ona gülümsedi. "Evet," dedi. "Yorgunum. Üç haftadır ilk kez doğru dürüst uyuyacağım. Yatak sen olmayınca korkunç derecede boş geliyor."

"Benimki de," dedi. "Gel o zaman, küçüğüm. Birbirimizi uyutalım, olur mu?"

"Evet. Charlie, seni çok seviyorum."

"Ben iki kat fazla seviyorum, hazinem," dedi onu dudaklarından öperek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Yüzbaşı ve Bayan Simpson bir sonraki hafta Wellington Dükü tarafından Salle du Grand Concert'te verilecek olan konsere, baloya ve akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Jennifer'a da bir davetiye temin edilmişti. Yüzbaşı'nın genelde elinden geldiğince her tür resmî sosyal yükümlülüğü geri çevirmesine rağmen, daveti kabul ettiler. Ellen'a da dediği gibi, insanın mutluluğunu görmek istediği yetişkin bir kızı olunca, arada bir birkaç fedakârlık yapması gerekiyordu.

Bu balo, Jennifer'ın sosyeteye tanıtımı olacak, diye düşündü Ellen. O hafta balo yaklaşırken, kısa süre içinde kendilerini yapılacak işlerle sıkışmış halde bulmak onu bir şekilde şaşırtıyordu. Ve bunlardan yalnızca birkaçı kendi hazırlığıyla alakalıydı. Brüksel'e gelmelerinden bir gün sonra Jennifer'la birlikte, Bayan Byng'i ve kocasının alayındaki diğer subayların eşlerini ziyarete gitti. Jennifer'ın, İngiltere'den yeni gelen denizci subayının genç eşi Bayan Cleary ve Bayan Slattery'nin iki genç kızıyla arkadaş olması onu mutlu etti.

Lord Eden söz verdiği gibi çaya geldi, yanında da bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonraki öğlen için yengesinden kendisi ve Leydi Madeline Raine'le çay içmeleri için bir davetiye getirdi.

"Yarın erkenden izinli olacağım," dedi Lord Eden. "İzin verirseniz size ve Bayan Jennifer'a orada ben eşlik edeyim, hanımefendi. Senin bu daveti katılacak kadar önemsediğini sanmıyorum Charlie, öyle değil mi?" Soruyu sorarken gözleri parladı. Arkadaşını Ellen kadar iyi tanıyordu.

"Sanırım hanımları senin korumana emanet edebilirim, Eden," dedi Yüzbaşı Simpson, karısı ve arkadaşı kahkaha atarken.

Yalnız kaldıklarında, "Senin için sorun olmaz, değil mi sevgilim?" diye sordu Ellen'a.

"Sorun olmaz, Charlie," dedi genç kadın, kahkaha atıp kollarını boynuna dolayarak. "Aslında, kızını alıp götürmem konusunda bana güvenmen içimi ısıtıyor. Sanki neredeyse onun gerçek annesiymişim gibi."

Ellen, normalde utangaç olmayan Jennifer'ın, iş Lord Eden'a gelince kesinlikle utangaç davrandığını keşfetti. Kızarıyor ve çok az konuşuyordu. Bunun nedeninin genç adamın çok yakışıklı, görkemli ve kendinden emin olması olduğuna şüphe yoktu. Ama o da kızdan hoşlanmıştı. Kıza açık bir beğeniyle bakıyor, onunla konuşmak ve onu rahatlatmak için her türlü çabayı gösteriyordu.

Yine de Brüksel sokaklarında Lord Eden'ın sol kolunda Ellen, sağ kolunda Jennifer, Amberley Kontu'nun evine doğru yürürlerken genç adamın çoğunlukla sohbet ettiği kişi Ellen'dı. İspanya hakkında konuştular ve Jennifer'a hatırladıkları bazı komik hikâyeleri anlattılar. Brüksel hakkında konuştular, Jennifer'a bazı üniformaları ve bunları giyenlerin hangi alaya ait olduklarını anlattılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellen, Lord Eden'la hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Genç adamın Charlie'yle yürüttüğü sohbetlerde neredeyse her zaman sessiz bir dinleyici olmuştu. Ama onun keyifli ve çekici bir arkadaş olduğunu fark etti. Jennifer için çok uygundu. Jennifer'ın da kızarıp dilinin bağlanmasında endişe duyulacak bir şey yoktu. Lord Eden, görkemli bir şekilde uzun boyluydu, kolları sıkı ve kaslıydı. Ellen, birden fazla kadının onlara dönüp, özlemle Lord Eden'a ve kıskançlıkla Jennifer'la kendisine baktıklarına şahit olduğunda, şeytani bir keyif duydu.

Leydi Amberley ve Leydi Madeline Raine onları tek başlarına ağırlamayacaklardı. Ellen oraya vardıklarında şaşırdı. Lord Amberley de iki çocuğuyla beraber kabul salonundaydı.

"Umarım çocukların burada olması sorun değildir, Bayan Simpson," dedi Kontes, Lord Eden onları tanıştırdıktan sonra. "Kocamın, benim tamamen desteklediğim bir tuhaflığı var. Eğer evde çay içiyorsak, çocuklarımız da bize katılır. Misafirimiz İngiltere Kraliçesi olsa bile."

"Elbette sorun olmaz," dedi Ellen. "Ah, ne kadar da güzel bir kızınız var. Size benziyor." Koyu renk saçlara ve gözlere sahip Kontes'e baktı. "Kucağıma alabilir miyim?"

Ellen bebeği tutarken Leydi Amberley de gülümseyerek yanına oturdu. Jennifer da Leydi Madeline ve Amberley Kontu'yla gevezelik ediyordu –ki Kont, görkemli erkek kardeşiyle aynı derecede yakışıklı olmasına rağmen, Jennifer'a daha az endişe verici geliyor gibiydi. Kont'un ayrıca nazik bir yüzü ve sessiz bir tavrı vardı.

Bir bebeği kucağına almakta özel bir his vardı –bir yumuşaklık, yaşayan bir sıcaklık– ve özel bir koku; süt ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pudra. Leydi Caroline Raine, kırpmadığı koyu renk iri gözleriyle Ellen'ı dikkatle inceliyordu. Ellen hafiften ağlamaklı oldu.

"Çok şanslısınız," dedi sessizce, başını kaldırıp Kontes'e bakarak.

"Evet." Leydi Amberley ona merakla baktıktan sonra gülümseyip başka meselelerden konuşmaya başladı.

Ziyaretlerinin yarım saati uçup gitmiş gibiydi. Ellen, Lord Eden'ın ailesinden hoşlanmıştı, sıcakkanlı davranmak için gayret ediyorlardı, Leydi Madeline kendisinden çok Jennifer'la konuşuyor olsa da. Lord Eden eve dönüş yolunda onlara eşlik etmek istediğinde – gerçi Ellen orada Jennifer'a eşlik etmek için bulunduğundan bunu yapmasına gerek olmadığını söyleyerek itiraz etmişti– Amberley Kontu da ayağa kalkarak ona elini uzattı.

"Yarın akşam siz, yüzbaşı ve Bayan Jennifer'ın operada bize katılmanızdan onur duyarız, hanımefendi," dedi.

Ellen'ın gözleri Lord Eden'ı buldu, genç adam gülümsedi.

"Zavallı Charlie!" dedi. "Eğer onun adına kabul ederseniz, bu akşam gelmemesinin cezasını iyi bir şekilde çeker, hanımefendi. Korkarım Charlie Simpson savaşa, herhangi bir sosyal etkinliğe katılmaktan çok daha büyük bir sabırsızlıkla giriyor, Edmund. Ama umarım Bayan Simpsonlar kabul eder."

"Bundan mutluluk duyarız lordum," dedi Ellen, Jennifer'ın kızarmış ve hevesli yüzüne bir bakış atarak.

"Albay Huxtable da konuğumuz olacak," dedi Kont. "Genç Üsteğmen Penworth'ü de davet ederim belki, sayıları eşitlemek için."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellen gülümseyerek onayladı.

Ve böylece, Jennifer'ın gelişinin, hayatı üzerinde hızlı bir etkisi olduğunu fark etti. Geçen beş yıl boyunca kocasınınki kadar sessiz ve evcimen bir hayat yaşamıştı. Ve asla şikâyet etmemişti. Charlie'yle evde baş başa oturup onun kolları kendi omzunda, o gün olanlardan bahsederken ya da bazen kitap okurken hayatının en mutlu anlarını yaşamıştı.

Ama bir akşam partisine katılıyor olmakta canlandırıcı bir şeyler vardı. Amberley Kontu ve Kontesi'yle operaya katılmak! Ve tabii Lord Eden ve Leydi Madeline ile birlikte. Bir de tanımadığı bir albay ve üsteğmenle. Kulağa muhteşem geliyordu.

"Senin için sorun olur mu, Charlie?" diye sordu kocasına, o gece başını adamın koluna yaslamış bir şekilde yatakta yan yana yatarlarken. "Orada dört hanım ve dört beyefendi olacak. Onlardan biri olabilirdin, ama Lord Eden senin adına Kont'un davetini reddetti. Ben de senin zaten reddedeceğini düşündüm. Sorun olur mu?"

"Dört hanım ve dört beyefendi, ha?" Gülümsedi ve karısını alnından öptü. "Kıskanayım mı, sevgilim? Onlardan biriyle kaçacak mısın?"

"Eğer ikisini birden benimle kaçmaya ikna edersem."

Charlie bir kez daha güldü. "Siz gidin ve eğlenin," dedi. "Sorun olup olmayacağını sorması gereken kişi benim. Yine de Jennifer benim kızım ve onunla ilgilenilmesi gerek. Ama sen ona iyi bir şekilde annelik ediyorsun, ablası olabilecek kadar gençsin üstelik. Benim için de iyi bir eşsin. Yüzünü bana çevir, tatlım."

Genç kadın yüzünü çevirdi. "Yarın akşam seninle evde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmayı tercih ederdim," dedi. "Bunu biliyorsun, Charlie. Seninleyken çok mutluyum. Jennifer buradayken aramızdakiler değişecek mi? Aramıza mesafe mi girecek?"

Charlie karanlık odada ona bakıp, iri eliyle kadının başını okşadı. "Kalbimde ikinize de yetecek kadar yer var sevgilim," dedi. "Jennifer var diye seni daha az sevmem. Korktuğun şey bu mu? Benim hazinem olduğunu biliyorsun, en büyük hazinemsin. Sen bana yaşamak için bir sebep veren kişisin."

"Sevgini sorgulamıyordum," dedi Ellen. "Ah, bunu yapmıyordum, Charlie. Asla yapmam. Sadece çok bencilim. Bir şeylerin değişmesini istemiyorum. Ama değişiyor. Ama Jennifer'a içerlemiyorum da. Bunu düşünmeni istemem. Onu gerçekten seviyorum ve ikinizi en sonunda bir arada görmüş olmaktan mutluyum." Aniden gülerek öne eğildi ve adamın çıplak göğsünü öptü. "Ne demek istediğimi bilmiyorum. Saçma sapan konuşuyorum. Ben çok mutluyum, Charlie. Tekrar evde olmaktan mutluyum. Seni mutlu gördüğüm için mutluyum."

Charlie dirseğinin üzerinde doğrulup kadının üzerine doğru eğildi ve gölgelenmiş gözlerine doğru sıcak bir şekilde gülümsedi. "Seni seviyorum sevgilim," dedi. "Bu hiç değişmeyecek. Hiçbir zaman değişmeyecek, beni duydun mu? Bu kollar her zaman senin için burada olacak. Ben her zaman senin için burada olacağım."

"Charlie." Ellen uzanıp parmak uçlarıyla adamın yanağına dokundu. "Öp beni. Seviş benimle." Kollarını ona açtı.

***

"Onlardan hoşlandım," dedi Madeline o akşam karde-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şine. "Bayan Simpson çok sevimli, değil mi? Şaşırdım. Ve sanırım sen de Bayan Jennifer'a çoktan âşık olmaya başlamışsındır."

Lord Eden sırıttı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü tam senin tipin," dedi. "Ufak tefek biri, iri gözleri var ve hemen kızarıyor. Gerçi senin alışıldık flörtlerinden daha akıllı ve sağduyu sahibi, Dom. Onaylıyorum."

"Ah," dedi genç adam. "En azından bu da bir şeydir. Hayatımdaki bir şeyi gerçekten onaylıyorsun."

"Ona âşıksın o zaman?" diye sordu Madeline.

"Şöyle söyleyeyim, bu konuyu düşünüyorum. Seni Bayan Simpson'la ilgili şaşırtan nedir?"

"Ben solgun ve cansız birini göreceğimi sanıyordum," dedi, "ya da erkeksi ve duyarsız bir Amazon. Ama o manuklı biri gibiydi. Edmund ve Alexandra daha çok etkilendiler. Neden Yüzbaşı Simpson'la evlenmiş ki?"

Lord Eden tekrar sırıttı. "Onu sevmek ve onunla ilgilenmek için belli ki," dedi. "O, benim tanıdığım en mutlu adam."

"Şey," dedi Madeline, "Bayan Simpson gibi kadınlara hayran olmam gerek. Korkarım ki ben bir adamın görünüşüne fazlasıyla dikkat ediyorum. Sence yaşlı bir kız kurusu olmamın nedenlerinden biri bu olabilir mi, Dom?"

"Sen mi?" dedi. "Yaşlı bir kız kurusu mu? Bu zor, Mad. Brüksel'deki subayların yarısı sana hayran. Onlardan birini beğenmedin mi?"

Genç kadın omzunu silkti. "Onların çoğunu beğendim," dedi. "Sorun da bu zaten. Eskiden farklıydı, Dom, değil mi? İkimiz için de. Her zaman derinden ve acı verici şekilde âşık olurduk. Bu artık olmuyor sanki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü büyüdük ve biraz da akıllandık," dedi genç adam. "Purnell'i hiç düşünüyor musun? O şekilde âşık olduğun son kişi o muydu?"

"Onu zar zor hatırlıyorum," dedi Madeline. Fincanını çevirdikten sonra çay tabağının üzerine koydu. "Bazen keşke bir ikizim olmasaydı diyorum. Sana yalan söyleyemiyorum, değil mi Dom? Elbette onu düşünüyorum. Alexandra ondan her mektup aldığında, kendimi kötü hissediyorum. O gideli üç yıl oldu ve görünüşe göre Kanada'da kendine bir hayat kurmakla uğraşıyormuş. Peki, ona iyi şanslar. Keşke onunla hiç tanışmasaydım. Keşke Alexandra'nın kardeşi olmasaydı. Keşke hayatımı mahvetmeseydi."

"Bunlar iddialı sözler. Gerçekten hayatını mahvetti mi?"

"O zamandan beri âşık olamıyorum. Hem de sürekli denememe rağmen, Dom."

"Purnell'i hâlâ sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Lord Eden merakla.

"Onu sevmiş olduğuma inanmıyorum," dedi Madeline. "Ondan gerçekten hoşlanmamıştım ve biraz korkuyordum. Ve takıntı haline getirmiştim. Onu gerçekten tanımıyordum ki. Bu aşk değil. Onda sevilebilecek bir şey yok. Sadece onu bu kadar asık suratlı ve ulaşılmaz yapan şeyin ne olduğuna dair bir gizem var. Hayır, onu sevmiyorum ya da hasretini çekmiyorum, Dom. Elbette hayır. Yani, sen yarın gece Bayan Jennifer Simpson'a eşlik edeceksin. Gelecek hafta da Dük'ün balosunda onunla dans edeceğine bahse girerim. O eski tılsımı biraz olsun hissediyor musun, Dom?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenesini eline yaslayıp erkek kardeşine baktı. Dikkat çekici bir şekilde ona benziyordu, sadece kardeşini yakışıklı bir erkek ve kendisini de güzel bir kadın yapan özellikler dışında. Genç kadın uzun ve inceydi, açık renk kısa bukleleri ve canlı bir ışıltıyla güzelleşen bir yüzü vardı.

O eski tılsımı biraz olsun hissediyor muydu? Bu, Lord Eden'ın Jennifer Simpson'ı ilk gördüğünden beri kendisine sık sık sorduğu bir soruydu. Genç kızı birçok defa gördü. Eskiden olduğu gibi, Charlie'nin evine aynı sıklıkla gitmeye devam etti. Alexandra'yla Madeline'e yapmış oldukları ziyaret ve beraber gittikleri opera dışında, onu iki kez yürüyüşe çıkardı. Bir kez parkta, bir kez de botanik bahçelerinde. Bayan Ellen Simpson da her zaman yanlarındaydı.

Lord Eden gezintilerden keyif alıyordu. Fazlasıyla. Kız güzeldi, uygun bir şekilde alçakgönüllü ve utangaçtı. Üstelik Madeline'in de gözlemlemiş olduğu gibi karakter sahibi ve mantıklıydı. Eğer onunla kısa bir süreliğine yalnız kalabilse –kalabalığın içinde bile olsa– belki de onu sadece çekici bir arkadaş olarak görecekti.

Belki de ona âşık olacaktı. Bilmiyordu.

Bayan Simpson'la, Jennifer'la konuştuğundan daha fazla konuşuyor gibiydi. Beş yıl boyunca evlerinde o kadar çok vakit geçirdikten sonra, kadını oldukça iyi tanıdığını düşünürdü. Onu her zaman sessiz, durgun, sorumluluk sahibi bir kadın olarak düşünmüştü. Ondan her zaman hoşlanmış, hayranlık ve saygı duymuştu.

Ama aslında onu tanımadığını fark ediyordu. Ellen, ilgi çekici ve hoşsohbetti. Eğlenceli bir espri anlayışı vardı. İspanya'daki anılarına epey gülmüşlerdi. Kadının orada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşanan korkunç şeylerin üzerinde durmadığını fark etti. Kendisinin tamamen unutmuş olduğu küçük ve tuhaf hadiseleri Ellen hatırlıyordu. Oradaki biraz keyifli ve çoğunlukla korkunç yılları hatırlamasına yardımcı olan hadiseler.

Operadaki akşam eğlenceliydi. Belki biraz rahatsız ediciydi ama genel olarak eğlenceliydi. Görünüşe göre Üsteğmen Penworth'ün Madeline'a karşı bir tutkusu vardı. Gece boyunca ona sadece kendisi eşlik etmişti -özellikle de bir ast subayın kendisine yeğlenmesinden hiç de memnun görünmeyen Albay Huxtable'ın önünü tamamen keserek. Albay da içerleyerek Jennifer Simpson'a döndü.

Böylece Lord Eden kendisini Bayan Simpson'la ilgilenirken buldu. Ondan hoşlanıyor olması ve onu rahat bir arkadaş olarak bulmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Genç kadını şık ipek bir elbisenin içinde ve saçları da yüzünün çevresinde her zamankinden daha yumuşak bir şekilde yapılmış halde görmek hoş bir sürprizdi. Çarpıcı bir şekilde hoş bir kadındı.

"Sizce tenorun ona bu kadar yakın durması," diye fısıldadı genç kadının kulağına, operadaki en önemli anlardan birinde başıyla sopranoyu işaret ederek, "kadın üst notalara varabilsin diye ona iğne batırmak için midir?"

"Ah!" Ellen eliyle ağzına kapatırken ona keyif dolu gözlerle baktı, omuzları titriyordu. Kendini biraz kontrol altına aldığında, "Ah, yapmayın," dedi hafif bir sızlanmayla. "Yüksek sesle gülüp kendimi rezil edeceğim. Hem de sahnedeki herkesin trajik bir şekilde öldüğü bir anda."

"Birazdan sıra kadına gelecek," diye fısıldadı Lord Eden. "Bu operayı daha önce de görmüştüm. Sonra tenor, iğnesini uzaklaştırıp kendi süresi dolana kadar şarkısını söyle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meye odaklanabilecek. Bu hepsinden de trajik, öyle değil mi? Mendilimi ödünç almak ister misiniz, hanımefendi? Epey büyüktür, sizi temin ederim."

"Kahkahalara boğulurken gözümden akacak yaşlar için mi? Etkileyici bir dramayı fazlasıyla mahvettiniz, lordum. Bu değer bilmez yorumları Charlie'den beklerdim. Sizden değil." Ama onu azarlarken, Ellen'ın gözleri bastırılmış bir kahkahayla parlıyordu.

Lord Eden ona gülümseyerek göz kırptı.

"Oldukça haklısınız," dedi Ellen, performans sona erip de şarkıcılar selamlarını verirken. "Şarkıcılık kalitesizdi."

Lord Eden, Jennifer Simpson'ın yanında oturmayı umduğu bir akşamda yanında rahatlayabileceği bir arkadaş, bir espriyi paylaşabileceği ve kahkaha atmayı bilen biri olduğu için akşamın zaman zaman keyifli olduğunu düşünerek kendini teselli etti. Eğer gerçekten Bayan Jennifer'ın yanında oturmuş olsaydı, muhtemelen bu kalitesiz şarkıcıların performansıyla mest olmuş gibi yapması gerekecekti. Belki de o mendile kendisi eğilmek zorunda kalacaktı.

Charlie şanslı bir adamdı. Böyle bir karısı olduğu için. Ve –elbette– böyle bir kızı olduğu için.

***

"Ellen Simpson'dan epey hoşlandım," dedi Amberley Kontesi kocasına o gece ilerleyen saatlerde. "Çok akıllı ve çekici biri, değil mi Edmund?"

"Hmm," dedi genç adam. Ellerini başının altında birleştirerek yatakta uzanmış, karısının giyinme odasında, hizmetçisinin zaten taramış olduğu uzun koyu renk saçlarını taramasını izliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yüzbaşı Simpson'la neden evlenmiş olduğunu merak ediyorum," dedi genç kadın.

"Sanırım adam ona teklif etmiş ve kendisi de kabul etmiş olduğu içindir."

Kontes duraksadı ve kocasına gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Bu sanki Güzel ve Çirkin hikâyesi gibi, değil mi?"

"Ah," dedi Kont. "Acımasız oldu, aşkım. Kadından yaşlı, evet."

"Dominic her zaman ikisinden de hoşlandı," dedi Kontes. "Onların arkadaşlığından keyif aldığına göre sanırım hallerinden memnunlar."

"Eğer orada durup saçını taramaya devam etmezsen, ben seninle halimden çok daha memnun olacağım. Halimizden çok daha memnun olacağız, Alex."

"Sersem," dedi Kontes. Fırçasını bir kenara koyup, kocasının onun için açık tuttuğu örtülerin altına girdi. "Sence Dominic, Jennifer Simpson'a âşık mı? Hoş bir kız, değil mi?"

"Hmm," dedi Kont. "Ama ben Dominic ve Madeline'in gerçekten âşık olmalarını beklemekten vazgeçtim. Benim sağduyum onlarda yok."

"Ama sen beninle evlendiğinde yirmi dokuz yaşındaydın. Sadece üç yıl önce, aşkım."

"Öyle mi? Bu, senin daha önce karşıma çıkacak kadar sağduyu sahibi olmamandan kaynaklanıyor, Alex."

"Yüzbaşı Simpson utangaç biri olmalı," dedi Kontes. "Bu akşam gelmemesi ne yazık. Sence Bayan Simpson kendi kavalyesinin olmamasını sorun etmiş midir, Edmund?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir fikrim yok. Senin kavalyenin olmamasını ben sorun ederdim, ama başkası adına konuşamam."

"Üsteğmen Penworth, Madeline'den etkileniyor," dedi Kontes. "Ama sanırım kız kardeşinle ilgilenmek için fazla genç bir adam. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sert önlemler almazsam, ağzımla işinin bitmesini bütün gece bekleyeceğimi düşünüyorum. Sus, aşkım. Ağzını daha iyi kullanacağın birkaç şey biliyorum."

"Öyle mi?" dedi kadın. Kocası üzerinde yükselirken ona gülümsedi. "Neymiş?"

Kont, komodinin üzerindeki mumu söndürmek için eğildi. "Bu," dedi.

***

"Ah, Charlie, muhteşem görünüyorsun!" Ellen ellerini Yüzbaşı'nın omuzlarına koyarak merasim üniformasının içindeki görüntüsüne bakmak için geri çekildi, gözleri neşeyle parlıyordu. "Ama bir idam mangasının karşısına çıkacak gibi duruyorsun."

Charlie mahcup bir tavırla gülümsedi. "Ama dans etmemi beklemeyeceksin, değil mi Ellen?" diye sordu. "Eğer istersen, biliyorsun, orada olacağım ki, bir partnerin olmadığı zaman kollarım senindir. Ama ben dans edemem, sevgilim. Ne zaman denesem bacaklarım sert direklere dönüşüyor."

"Elbette dans etmek zorunda değilsin," dedi Ellen onu yanağından öperek. "Dün Lord Eden burada sana acımasızca sataştığı zaman buna karar verdik. Ve kendisi zaten bana iki dans ayırdı, Lord Amberley bir tane, Yüzbaşı Norton, Üsteğmen Byng ve Bay Chambers de öyle. Tanrım, Charlie, dans kartımın yarısı dolu ve henüz baloya varmadık bile."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle olmalı zaten küçüğüm," dedi Charlie. "Oradaki en hoş leydi olacaksın."

"Alı," dedi Ellen, "Jennifer, bu dediğini duymasın."

"O da oradaki en hoş kız olacak," dedi kocası. "Ama sen bir leydisin küçüğüm, gördüğüm en güzel leydi. Özellikle de bu gece. Yani, bu senin Londra'dan aldığın ve sır olarak sakladığın elbise, değil mi? Çok güzel, tatlım. Yeşil senin rengin."

"Bunu İspanya'dayken bir gün atımdan dosdoğru çamurun içine düştüğümde, üzerimdeki binici elbisesi için de söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Ölmüş olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum," dedi Charlie. "O güne kadar atı çamurun içinde dörtnala sürmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama o gün Eden ve ben tam da bunu yaptık ve seni orada hanımefendilere yakışmayan bir şekilde küfrederek yatarken bulduk."

Ellen kahkaha attı. "Ama bu elbiseyi diktirirken senin beni yeşiller içinde beğendiğini hatırladım," dedi. "Biliyorsun Charlie, bu akşam o kadar da kötü olmayacak. Hôtel de Belle Vue'de bir akşam yemeğine davet edilecek kadar önemli değiliz. Onur konuğu olarak Hollanda Kralı ve Kraliçesi ile birlikte orada olmak bir çile olurdu, kabul ediyorum. Leydi Amberley'nin söylediğine göre, Kont oraya gitme düşüncesiyle bile dehşete düşüyormuş. Sanırım o da topluluğa çok karışmayan türden biri. Ve bu akşam bir konserle başlayacak. Madame Catalani çıkacak, aşağısı değil. Yapman gereken tek şey oturup dinlemek. Dans başladığındaysa, senin gibi hisseden ve bir köşede durup politika, atlar, kadınlar ya da siz erkekler civarda bir kadın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yokken ne hakkında konuşmayı seviyorsanız o konulardan konuşmaktan keyif alan biri olacak."

Charlie gülümseyerek onu öptü. "Teşekkür ederim sevgilim," dedi. "Beni anladığın ve olduğum gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Ama gördüğün üzere gidiyorum. Seni ve Jennifer'ı dans ederken ve hoşça vakit geçirirken izlemek istiyorum. O buraya geldiğinden beri iyi vakit geçiriyorsun, değil mi? Buna memnunum. Bazen sıkıcı bir arkadaş olduğumu biliyorum."

Ellen başını iki yana salladı. "Kaderinden hoşlanmayan bir kadına benziyor muyum?" diye sordu. "Benziyor muyum, Charlie?"

Kocası gözlerinin içine baktı. "Gülümsüyorsun," dedi.

"Tamamen içimden gelerek. Baştan ayağa. Çünkü ben yaşayan en mutlu kadınım. Seni seviyorum ve seninle evliyim. Ve gidip ona yetişmezsek, Jennifer sabırsızlık içinde odasından koşarak evden çıkacak. Ah, onun elbisesini görmelisin, Charlie. Tıpkı bir melek gibi görünüyor. Gururlanarak övünebilirsin."

"Zaten o durumdayım," dedi Charlie, karısının elini tutarak.

Gerçekten de mutluyum, diye düşündü Ellen. Sevdiği kocası ve giderek daha çok sevdiği üvey kızıyla akşam için dışarıya çıkıyordu. Ve aynada gördüğü görüntü, ona en iyi halinde göründüğünü anlatıyordu. Tüm gece olmasa da gecenin çoğunda dans edecekti. Hatta kartındaki valslerden biri şimdiden kapılmıştı ve valsi çok seviyordu. Bir önceki gün Charlie kendi karısıyla bile dans etmeyeceğini en sonunda itiraf ettiğinde, Lord Eden, Ellen'ın kartına kendi adını yazmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Charlie'yle hangi dansı yapmayı hayal ediyordunuz, hanımefendi?" diye sormuştu Lord Eden, Charlie'nin iki sol ayağının bazen onu tören alanında diğerlerinden ters yöne götürdüğüne dair gerçek olmayan yorumuna hâlâ gülerlerken. "Bir vals, elbette. Akşam yemeğinden sonra, balonun romantik saatlerinde. Şimdi, nerede benim taşra danslarım? Ah, evet, gecenin üçüncü dansı, anlıyorum. Valse de adımı yazayım o zaman ve şansını kaçırdığı için Charlie'yi pişman edelim, olur mu? Sizi döndürüp çevireyim de kıskançlıktan mor olsun." Lord Eden, Charlie'ye gülüp Ellen'a da göz kırpmıştı. Jennifer'ın kartına adını çoktan iki kere yazmıştı.

Charlie ışıl ışıl ve heyecanlı olan Jennifer'ı görüp haykırınca, Ellen bu akşamdan keyif alacağını düşündü. Fazlasıyla muhteşem bir akşam olacaktı. İspanya'dayken de dansa gitmişlerdi ama bu akşamki kadar büyük bir baloya uzun zamandır katılmamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wellington Dükü, Hôtel de Belle Vue'de daha seçkin misafirleriyle akşam yemeği yedikten sonra, Hollanda kraliyet ailesiyle birlikte Rue Ducale'deki Salle du Grand Concert'a geldi. Geri kalan misafirler yerlerinde oturuyorlardı. Herkes ayağa kalkarken havada muazzam bir heyecan vardı. Ellen'ın yanında oturan Jennifer, onun rehberliğini takip ederek Hollanda Kralı ve Kraliçesi yerlerine ilerlerken derin bir reverans yaptı.

"Dük, bir krala öteki adamdan daha çok benziyor," dedi fısıltıyla. "Onun İngiltere Kralı olmadığına memnunum, Ellen."

"Şş," dedi Ellen gülümseyerek. Konserin başlaması için yerlerine oturdular. Bütün sanatçılara güçlükle müsamaha edildiğini fark etti, seyirciler Brüksel'e yakın zamanda gelen ünlü soprano Madam Catalani'yi beklerken, beklentinin yoğunluğunu hissedebiliyordu.

Madam Catalini sadece iki şarkı söyledi. Coşku dolu alkışlar ve tekrar şarkı söylemesi için yapılan tezahüratlar onu daha çok şarkı söylemeye ikna edemedi.

"Kadın çok güzel," dedi Jennifer.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve duyduğum en olağanüstü sese sahip," dedi Ellen.

O anda kocası ona doğru eğilip fısıltıyla konuştu. "Geldiğimizden beri çevremi izleyip durdum, Ellen," dedi, "ve senden daha güzel bir leydi görmedim. Ya da Jennifer'dan daha güzel bir kız."

"Madam Catalani bile mi?" diye sordu Ellen. Gözleri parlıyordu.

"Madam kim?" diye sordu Charlie.

"Charlie!" Ellen kıkırdayarak onun koluna girdi.

Lord Eden dans başlamadan önce onlara katıldı. "Hanımefendi?" dedi Ellen'a başıyla selam vererek. "Bayan Jennifer? Charlie, böyle iki güzel hanımefendinin sorumluluğunda olması kesinlikle adil değil. Özellikle de ikisiyle de dans etmeye niyetin yokken. Onları senden uzaklaştırıyorum." Ellen ile Jennifer'a gülümseyerek her birine bir kolunu uzattı ve onlara abartılı bir baş selamı sundu. "Balo salonunun diğer tarafında bana ve kız kardeşime katılır mısınız, hanımlar? Korkarım şu an müstakbel partnerler kız kardeşimin etrafını sarmış durumda."

"Sakıncası var mı, Charlie?" Ellen elini hafifçe onun koluna koydu.

"Git ve güzel vakit geçir, küçüğüm," dedi kocası onun elini okşayarak. "Ve sen de Jennifer. Orada Fairway'le Hendon'ı gördüm. Gidip onlarla iki çift laf edeyim."

"Lord ve Leydi Amberley de burada mı?" diye sordu Ellen, Lord Eden Jennifer ile onu ileri doğru götürürken.

"Eve gittiler. Alexandra'nın, ee, bebeği yatırması gerekiyor," dedi. "Daha sonra yine gelecekler. Korkarım Alexandra'nın sütanneler hakkında oldukça garip görüşleri var. Aslında ağabeyim ve karısı birçok şeyde garip davranıyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, ama ben de Kontes'le aynı fikirdeyim," dedi Ellen.

Lord Eden ona gülümsedikten sonra etkileyici olmaktan epey uzak bir figür olan Oranje Prensini ve ondan daha yakışıklı olan müttefik süvarilerin lideri Uxbridge Kontu'nu göstermek için Jennifer'a döndü.

Leydi Madeline her ikisini de sıcakkanlı bir gülümsemeyle selamladı. Jennifer'ın kolunu kendi koluna geçirdi ve onu fazla sayıdaki hayranlarıyla tanıştırdı. Brüksel'de bir aydan az süredir bulunuyor olmasına rağmen onun bu çevreyi nasıl edinebildiğini Ellen bilmiyordu, ama çok güzel ve hayat dolu bir hanım olduğu şüphe götürmezdi. Ellen, pek çok beyefendinin Jennifer'ın kartına isimlerini yazdığını görünce memnun oldu. Üvey kızı beyaz dantelle kaplanmış pembe ipekten zarif elbisesiyle olağanüstü hoş görünüyordu.

Albay Huxtable, Ellen'ı başıyla selamlayarak kartına adını yazmak için izin istedi.

Lord Eden, koluna dokunan kumral saçlı bir leydiyle konuşmak için döndü. Leydi Madeline ise etrafını saran erkeklerden başını çevirerek Ellen'a döndü ve gülümsedi.

"Tam bir sürpriz oldunuz," dedi. "Dom bize yazdığı birçok mektubunda hem sizden hem de kocanızdan bahsetmişti. Sizi bodur, rahatlatıcı bakışları olan orta yaşlı bir leydi olarak gözümde canlandırmıştım. Benden daha yaşlı görünmüyorsunuz. Ve bu elbiseniz de yeşilin harika bir tonu."

"Teşekkür ederim." Ellen gülümsedi. "Siz tam da beklediğim gibi görünüyorsunuz. Kardeşinizle neredeyse aynısınız."

"Evlendiğinizden beri orduyla beraber mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Madeline. "Çok cesur olmalısınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"On beş yaşındayken İspanya'ya, babamın yanına gittim," dedi Ellen. "Ama insanın kocasıyla beraber yaşamasının cesaretle bir alakası yok, biliyorsunuz. Sanırım İngiltere'de kalıp haber beklemek daha fazla cesaret gerektirirdi. Buna katlanamam. Charlie yaralanabilir ya da daha kötüsü olursa, belki de haftalarca haberim olmazdı."

"Biliyorum." Madeline bir an için acıyla baktı. "Benim bir kocam yok, Bayan Simpson, ama Dom var. Ve üç yıldır ondan ayrı yaşıyorum. Ama bir daha olmaz. Her şey bitene kadar burada kalacağım."

"Bu akşam bizim," dedi Ellen. "En azından bu akşam bir tehlike yok. Sadece ışıklar, müzik ve kahkaha. Ordu hayatının bir parçası olduğunuzda, her günü ve her geceyi kıymetli bir hediye olarak kabul etmeyi öğreniyorsunuz."

Madeline birkaç dakika önce olduğu kadar neşeli görünüyordu. "Elbette," dedi. "Belki de her şeye rağmen biz diğer nesillerden daha şanslıyızdır, Bayan Simpson. Biz, belki de ulaşamayacağımız geleceği planlayarak zaman harcamak yerine, anı yaşamayı ve sevmeyi öğrendik. İşte, sizinle dans etmek isteyen bir beyefendi geldi, sanırım."

Ellen dönünce karşısında Doksan Beşinci Piyade'de subay olan Yüzbaşı Norton'u kendisine gülümseyerek selam verirken buldu. "Sanırım sizinle dans etme vaktim geldi, Bayan Simpson," dedi. "Galiba Charlie her zamanki gibi bu gece de dans etmeyecek."

"Ah, eğer duvar süsü olmam gibi bir tehlike baş gösterirse, en son fedakârlığı o yapacak," dedi Ellen elini adamın koluna koyarak. "Ama siz ve çok sayıdaki diğer beyefendiler kibarlık göstererek onun içini rahatlatıyorsunuz."

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leydi Maisie Hardcastle ilk dansın sonunda Madeline'e katıldı. Londra'dan beri, uzun zamandır tanışıyorlardı ama Madeline onu "arkadaş" olarak değil, "tanıdık" olarak görüyordu. Maisie'nin devamlı iğneleyici olan dilinden hoşlanmıyordu.

"Canım Madeline," dedi kıkırdayıp Madeline'in koluna hafifçe vurarak. Maisie Baines iki yıl önce Sör Humphrey Hardcastle'la evlendiğinden beri, eski tanıdıklarının yanında küçümseyici bir hava takınıyordu. "Seni az önce Bayan Simpson'la konuşurken gördüm. Onun kim olduğunu biliyor musun? Ben bizzat bilmiyorum maalesef, ama Londra'dan geçen hafta gelmiş olan Leydi Lawrence'la konuşuyordum."

"Bayan Simpson, Doksan Beşinci Piyade'den Yüzbaşı Simpson'ın karısı," dedi Madeline kendini yelpazeleyip orkestranın ikinci dans müziğini çalmakta gecikmemesini umarak. Böylece Üsteğmen Penworth gelip onu kurtarabilirdi.

Maisie tekrar kıkırdadı. "Bilmiyor olabileceğin aklıma gelmişti," dedi. Sanki yüzlerce misafir kendisine doğru eğilmiş ve dedikoduyu duymayı bekliyormuş gibi dramatik bir tavırla çevresine baktı. Sesini alçalttı. "O, Harrowby Kontesi'nin kızı."

"Gerçekten mi?" dedi Madeline, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. "O zaman adına 'Leydi' unvanını eklememesi şaşırtıcı."

"Ah." Maisie yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Harrowby *Kontu'nun* kızı demedim ki, canım."

Madeline ona baktı, gözlerinde düşmanca bir ifade vardı. "Gerçekten mi?" diyebildi sadece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hikâyeyi bilmiyor musun?" diye sordu Maisie. "Leydi Lawrence anlatana kadar ben de bilmiyordum."

"Hayır," dedi Madeline, "ve dedikodularla fazla ilgilenmiyorum, Maisie."

"Ah, bu dedikodu değil ki," dedi Maisie, yanakları kızarmıştı. "Dedikodu yapılmasına izin vermem. Beni iyi tanıyorsun, canım. Bu gayet doğru ve herkesin bildiği eski bir hikâye. Dolayısıyla kimse kötü niyetli olmakla suçlanamaz. Ama ben senin uyarılmak isteyeceğini düşündüm, canım. Böyle bir yerde, insan kimlerle ilişki kurduğunu bilmek ister, değil mi? Eğer biri tatsız bir hikâyeden habersizse, onu uyarmak basit bir arkadaşlık göstergesidir."

Madeline ona soğuk bir şekilde baktı. "Üsteğmen Penworth'ün yaklaştığını görüyorum," dedi. "Ona bir sonraki dans için söz vermiştim. Müzik yeniden başlıyor."

"Tam da zamanında!" dedi Maisie. "İzin verirsen bir öğleden sonra sana uğrayayım, canım ve tüm detayları anlatayım. Leydi Amberley de öğrendiğine minnettar kalacaktır."

"O öğleden sonra ikimiz de dışarıda olmayı planlıyoruz," dedi Madeline gülümseyerek ve Üsteğmen'e döndü. Yüzünde daha parlak bir tebessüm vardı.

Madeline'in gülümsemesinden büyülenen subay, onun yirmi dakika önce ne kadar öfkelendiğini bilmiyordu. Maisie itibar lekeleme konusunda uzmanlaşmış biriydi. Ve de kadına ne kadar aşağılayıcı söz söylenirse söylensin, hiçbiri ona etki etmiyordu. Biri ağzını Maisie'nin kulağının on santim yakınına getirip ona "adi" dese, kadın yine de kıkırdar ve "canım" diye karşılık verirdi.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lord Eden açılış dansını Jennifer'la yaptı. *Son derece güzel ve pek çok genç hanımın sofistike bir bıkkınlığın arkasına gizlemeye çalıştığı bir heyecana sahip*, diye düşündü Lord Eden. Jennifer, genç adamın gözlerinin içine her baktığında kızarıyor olsa da, tavırlarını düzeltmeye çalışıyor gibiydi.

Müziğin ve dansın ritmi, konuşmalarına izin verecek bir hal aldığında, Lord Eden ona okuldaki yıllarını sordu ve Jennifer oradaki hadiseleri espriyle anlatınca keyiflendi. Tatillerini Londra'da Charlie'nin kız kardeşi –görünüşe göre onun uzaklaşmadığı tek aile üyesi oydu- Leydi Habersham'la geçirmişti. Ama elbette Jennifer yaşı küçük olduğu için yetişkinlerin eğlencelerine katılamamıştı.

Lord Eden, dünyanın onun için yeni bir yer olduğunu fark etti ve uzun zaman önce kendisinin de hayata böyle dinç gözlerle baktığını düşündü. Ama şimdi bile sadece yirmi beş yaşındaydı. Şu geçen birkaç yılda, özellikle de rütbesini aldığından beri geçen şu son üç yılda, çok fazla büyümüştü.

Kıza karşı bir şefkat hissetti. Ona âşık olmak iyi hissettirirdi. Gençlik ve masumiyete bir kez daha âşık olmak. Böyle bir kızla evlenmek ve hayatının geri kalanını, onu yaşamın çetin taraflarından koruyarak geçirmek güzel olurdu. Charlie'nin kızıyla evlenmek güzel olurdu.

Charlie onun kayınpederi olurdu. Ah, işte iyi bir düşünce!

Dansın ritmi onları tekrar bir araya getirince, büyük bir keyifle Jennifer'a gülümsedi ve kız bir kez daha kızardı.

Belki de kendisine, ona âşık olmak için izin vermeliydi. Savaştan sonra. Savaştan önce olmazdı. Savaştan önce duygusal bir karmaşa istemiyordu. Sağ çıkamayabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dansın sonunda Jennifer'ı Ellen'ın yanına götürdü ve daha önce konuştuğu, bir sonraki dans için adını karta yazdığı Susan Jennings'i aramaya gitti. Susan. Üç yıl önce âşık olduğu ve neredeyse evleneceği Susan. Kadın kısa bir süre sonra Üsteğmen Jennings'le evlenmişti ve o zamandan beri onunla ve orduyla yaşıyordu. Ama zor bir hayatla geçen üç yıl onun o narin masumiyeti ve gençliğine zarar vermemişti. O yıllarda kadını arada bir görmüştü.

"Benimle dans etmeniz aşırı bir kibarlık, lordum," dedi Susan, Lord Eden onu dansın başlangıcı için piste götürdüğünde. Ona iri ela gözleriyle baktı. "Burada pek çok harika hanım varken kartıma adınızı yazacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Ah, ama seninle dans etmeye nasıl direnebilirdim ki, Susan? Sen de buradaki en hoş leydi kadar güzelsin."

"Ah," dedi Susan kızarıp kirpiklerini aşağı indirerek, "bunu sadece benimle alay etmek için söylüyorsunuz, lordum."

"Hiç de bile. Hayat nasıl gidiyor Susan? Seninle asırlardır konuşmuyoruz."

"Kışı Lord Renfrew'la geçirdik. Kocamın kardeşi, biliyorsunuz. Hâlâ bekâr. Ve Dennis –ortanca kardeşleri– iki yaz önce tifodan öldü. İtalya'daydı. Kocam şimdi Lord Renfrew'in varisi."

"Öyle mi gerçekten?" dedi Lord Eden gülümseyerek. "Yani bir gün sana 'leydim' diyebileceğim Susan."

"Ah," dedi Susan, ona iri ve üzgün gözlerle bakarak. "Böyle bir şeyi düşünmemelisiniz, lordum. Ben aklıma gelmesine izin vermiyorum kesinlikle. Onun lordluğundan fazlasıyla memnunum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kuşkum yok. Kötü bir şakaydı, Susan. Beni affeder misin?"

"Affedilecek bir şey yok ortada."

Onunla evlenebilirdim, diye düşündü Lord Eden. Neredeyse evlenecekti de. Ama sonunda Susan'la evlenmek ve rütbe sahibi olmak arasındaki seçimini karara bağlamıştı. Kadını terk ettiği ve kadının ona olan aşkını haykırıp gözyaşları içinde uzaklaşmasını izlediği akşam Susan –şaşırtıcı bir şekilde- Üsteğmen Jennings'le nişanlanacağını açıklamıştı. Ve kendisinin, ona vermesinin imkânsız olduğu bir hayata giriş yapmıştı. Hiç acı çekmemiş gibiydi.

"Son zamanlarda ailenden haber aldın mı?" diye sordu Lord Eden.

"Colin, Hetty Morton'la evlendi," dedi Susan. "Bunu biliyor muydunuz? Howard hâlâ bekâr. Annemle babam da iyiler."

Courtneyler, Amberley'deki varlıklı kiracılardandı. Lord Eden, Susan'ı zor durumdaki bir kedi için ağlayan, tapılası küçük bir kız çocuğu olduğu zamandan beri tanıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lord Eden.

"Geçen yaz Colin'in düğünü için bir süre evdeydik. Papazın karısının yeni bir kızı oldu, biliyorsunuz. Leydi Grace Lampman'ın da bir oğlu olduğunu biliyor musunuz? Hayatımda daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştım. Çok yaşlı bir kadın. Üç yıl önce kızları doğarken onun neredeyse öldüğünü söylemişti annem. Dediğine göre, Sör Perry onun yine hassas bir döneme girdiğini öğrenince neredeyse bayılıyormuş."

Susan gevezelik ederken Lord Eden eğlenerek dinledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evli bir hanım olarak böyle bir konu hakkında konuşmaktan rahatsız olmadığı açıkça belliydi. Onun tanıdığı Susan, birisi ona yüz metre mesafeden "hamilelik" dese, baygınlık geçirirdi.

"Evet, bunu biliyordum," dedi. "Edmund söyledi. Perry onun özel bir arkadaşı, biliyorsun. Leydi Lampman'ın on yaş gençleşecek kadar gururlu ve mutlu göründüğünü söylemiş."

"Mutlu olmalı," dedi Susan. "Sör Perry yakışıklı ve cana yakın bir beyefendi."

Eğer onunla evlenseydim, onu sevmeye devam eder miydim, diye merak etti Lord Eden. Susan beceri ve masumiyetin, genç kızlara özgü utangaçlık ve ağırbaşlı bir şekilde kendine güvenin hoş bir karışımıydı. Gözlerinin önünde bir an bir görüntü belirdi, onunla yatak odasında baş başayken kadın onu tüm bu *dedikodularla* eğlendirirken, kendisi de onu soyuyordu. Bu deneyimin onu fazlaca tahrik edeceğine inanmıyordu.

Ama eğer onunla evlenseydi, aşkları büyüyüp gelişebilirdi. İkisi de birbirlerine alışabilirlerdi. Mutlu olabilirlerdi. Olabilirlerdi! Olmayabilirlerdi de. Ama geçmişe yönelik nostaljik hayalinin tamamen bitmesini de istemiyordu. Eğer Susan'a olan aşkı doğal bir şekilde bitebiliyorsa, o zaman aşk diye bir şey yoktu. Ya da belki sadece kendisi için yoktu. Alexandra ve Edmund buna sahiplerdi, elbette. Bazen o ikisiyle aynı evde yaşamak acı verici olabiliyordu. İnsan içinde birbirlerine çok fazla dokunup, onu ve Madeline'i utandırdıklarından değildi tabii ki. Ama dokunmalarına gerek yoktu. Birbirlerine attıkları her bakış, bir dokunuş ve bir söz gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pekâlâ, diye düşündü ve odanın karşısına, Bayan Jennifer Simpson'ın genç bir adamla dans ettiği yere baktı. Kızın yüzü ışıltılıydı. Belki de tekrar sevebilirdi. Hem de bir ömür sürecek bir aşkla.

***

Ellen akşam yemeğinden sonra Leydi Amberley'le konuşurken, Lord Eden daha önce söz verdiği valsi gerçekleştirmeye geldi. Ellen bunu büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. O akşam bir kez yakın arkadaşının kızıl saçlı kocası Üsteğmen Byng'le vals yapmıştı, ama adam dans adımlarını yetenekli bir şekilde atmaktan uzaktı. Lord Eden valste iyiydi. Ellen onun daha önceki performanslarını görmüştü. Ve bütün dansların içinde de en çok valsi seviyordu.

O akşam iyi vakit geçirmişti. Sadece bir dansta partnersiz kalmış, ama hayal kırıklığına uğramak yerine buna memnun olmuştu. Charlie onu koluna takmak için yanına gelmiş, Ellen da rahatlayıp nefesini düzene sokabilmiş ve onunla akşam yemeği yemek için içeri girmişti. Yemekte Byngler, Clearyler ve Slatteryler'le oturmuşlar ve genç kadın kibar sohbetler yapmak için çaba harcamak zorunda kalmamıştı. Masalarından epeyce kahkaha yükselmişti.

Diğer dansların her birinde dans etmiş ve kocasının arkadaşları, Albay Huxtable ve nazik Amberley Kontu'yla tatlı sohbetlerin keyfini çıkarmıştı. Ve elbette Lord Eden'la da, beraber ilk dansları sırasında.

Ama şimdi vals vaktiydi. Genç adam yengesiyle birkaç kelime konuşurken Ellen gülümseyerek elini onun eline bıraktı.

"Madeline sizi yarınki pikniğe davet etti mi?" diye sordu Lord Eden, onu piste doğru götürürken.

"Hayır."

"Bayan Jennifer'a kesin sormuştur. Hep birlikte grup olarak Sonian Ormanı'na gideceğiz. Orası çok güzeldir. Hiç gitmiş miydiniz? Bir kez daha Bayan Jennifer'ın refakatçisi olmaya gönüllü olmanızı umuyoruz. Umarım bu durum sizin için can sıkıcı bir hal almamıştır, hanımefendi. Ve umarım Charlie de sizin bu sık sık gerçekleşen yokluğunuza kızmıyordur. Ama eğer kızıyorsa da bu onun hatası, ona da söyleyeceğim bunu." Sırıttı. "Eğer isterse o da gelebilir."

"Bu biraz acımasızca olurdu," dedi Ellen, gözleri parlayarak. "Hem de onun izin gününde."

"O zaman onu evde bırakalım, olur mu? Sonra da ormana kaçıp iyi vakit geçirelim."

"Tıpkı ailesinin gözetiminden kaçan çocuklar gibi," dedi Ellen gülerek. "Ama size ve Leydi Madeline'e teşekkür ederim, lordum. Jennifer'ı buraya getirdiğimizde birçok etkinliğe katılmasını umuyordum, ama bu kadar çok olacağını hayal etmemiştim. Onun fazlasıyla iyi vakit geçirdiğini biliyorum. Ve bütün bunların ne zaman biteceğini kim bilebilir?"

Lord Eden elini onun beline koydu ve elini eline aldı. "Balo devam ederken böyle şeyleri aklınızın ucundan bile geçirmemelisiniz, hanımefendi," dedi gülümseyerek. "Ordunun davranış kurallarını biliyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi Ellen ve tereddüt etmeden zihnini, tüm bu muhteşem üniformalarının içindeki subayların çok fazla zaman geçmeden belki de hayatlarının en ölümcül savaşına gitmekle görevli olduklarına kapattı ve pek çoğu için hayatlarının son savaşı olacağına kapattı. Canlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

Kısa bir süre sonra ise gerçekten gülümsüyordu. Lord Eden'la daha önce hiç vals yapmamıştı. Adam harikulade bir dansçıydı. Onu sabit bir şekilde tutuyor ve öyle hareket ediyordu ki, genç kadın onun liderliğini düşünmeksizin takip edebiliyordu. Onu pistte döndürüp çevirdi, böylece Ellen başının dönmemesi için başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. Adam çok uzun ve güçlüydü.

Lord Eden da ona gülümsedi. "Çok iyi dans ediyorsunuz, hanımefendi," dedi. "Liderliği takip etmekten korkmuyorsunuz. Sanki kollarımda kuş tüyü varmış gibi hissettiriyorsunuz. Charlie ne kaçırdığını bilmiyor."

"Ah, evet, biliyor," dedi Ellen, "kaçırmasının sebebi de bu."

Genç adam güldü. Bembeyaz dişleri, yeşil gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. *Ürkütücü bir şekilde çekici,* diye düşündü Ellen. Daha fazla ilgi toplamak için Jennifer'ı seçmiş olması mümkün müydü? Jennifer'la dans ederlerken birlikte çok güzel bir görüntü sergilemişlerdi.

Onun güzel bir kadın olduğunun her zaman farkındaydım, diye düşündü Lord Eden. Ama son günlerde –İngiltere'den döndüğünden beri– onun gerçek ve canlı bir güzellikle ışıldadığını fark etmişti. Bu gece de ışıldıyordu. Genç bir kız gibi görünüyordu.

"Londra modasının esintilerini mi görüyorum? Bu çok çekici bir elbise."

Ellen'ın kızardığını görmekten hoşlandı. "Bunu Charlie'ye sürpriz yapmak için almıştım," dedi. "Yeşilin benim rengim olduğunu düşünüyor."

"Öyle. Bence çok haklı."

Ellen'la daha önce hiç böyle dans etmemişti. Ona asla

sarılmamıştı. Kadının ince vücudu elinin altında sıcak ve yumuşaktı. Charlie şanslı bir adamdı.

Onunla İspanya'da tanıştıkları günü ve onun gençliği, güzelliği ve zarafeti karşısındaki şaşkınlığını hatırladı. Ellen, sert tavırlı ve yumuşak kalpli Charlie Simpson'ın evleneceği türden bir kadın değildi.

Buna karşın, kadının dünyasının kocasının etrafında döndüğü şüphe götürmez bir gerçekti. Ona olan saygısı yıllar geçtikçe artmıştı. İspanya'da tehlikeli hafif çatışma sırasında, savaş alanındaki her şey hâlâ karmakarışıkken, onunla kötü bir şekilde karşı karşıya geldiği anı asla unutmayacaktı. Kolundaki yara yüzünden acı çekiyordu ve Ellen'ın çadırının önüne doğru sendelerken -gördüğü ilk tanıdık yer orasıydı- tuhaf bir şekilde solgun görünüyor olmalıydı. Genç kadın elleriyle ağzını kapatmış, gözleri korkuyla büyümüş ve öyle kötü bir şekilde ağlamaya başlamıştı ki, Lord Eden bir anlığına kendi acısını unutmuştu.

Sonunda, Ellen'ın onun yüzündeki solgunluğu gördüğü ve kötü haberi vermeye geldiğini sandığı ortaya çıkmıştı. Hatasını fark eder etmez tavrı hemen değişmişti. Sakin ve kararlı ellerle derhal adamın ceketini çıkarmış, kanlı gömleğinin kolunu kesip atmış ve yarayı temizleyip sarmıştı. Ama bir saat sonra Charlie gelince, genç kadın yine çığlık atmıştı; adamın üstü başı yırtıktı, inanılmayacak kadar kirliydi, ama mucizevî bir şekilde yaralanmamıştı. Ellen ona doğru koşmuş, kollarını boynuna dolamış ve defalarca adını mırıldanmıştı.

Öyle anlarda Lord Eden, evli arkadaşını kıskanabiliyordu.

"Sizce Charlie izliyor ve yerimde olmayı diliyor mu-

dur?" diye sordu kadının gözlerine bakıp sırıtarak. Ellen keyifle kahkaha atana kadar onu pistin köşesinde fırıl fırıl döndürdü.

Hızla dönen başka bir çift, Ellen'ın arkasından onlara çarparak kadını hızla adama doğru itti. Lord Eden, Ellen düşmesin diye kollarını ona sıkıca doladı. Ellen'ın yüzü hâlâ ona dönüktü.

Muhtemelen henüz bir saniyeden fazla geçmemişti ki, genç kadının ince ve biçimli vücudunun kendisine yaslandığını hissetti ve kendisini, onun iri gri gözlerine ve aralık dudaklarına bakarken buldu. Kadının saçlarının kokusu etrafını sarmıştı ve dansa başladıklarından beri bu kokunun belli belirsiz farkındaydı.

Ellen genç adamı, omuzlarından dizlerine kadar her yerinde hissediyordu. Tüm o sert erkeksi kasları. Onun kolonyasıyla boğulmuş ve kendisinden sadece santimler uzaktaki yeşil gözleriyle büyülenmişti.

Hararetle kızardığını hissetti.

"Çok özür dilerim. Benim sakarlığım!" diye bağırdı omzunun üzerinden güler yüzlü iri bir adam. Diğer dansçıların oluşturduğu kalabalığa doğru partnerini çevirerek dans ediyordu.

Lord Eden bir adım geri çekilirken güçlü ellerini Ellen'ın omuzlarına koydu. "Ne kadar da dikkatsizim! Adamın size çarpacağını tahmin etmeliydim," dedi. "Canınız yandı mı, hanımefendi?"

"Hayır, yanmadı, iyiyim," dedi Ellen ellerini eteğinin üzerinde gezdirip ona gülümseyerek. "Lütfen beni affedin."

"Bir öküzün size toslamasına izin verdiğiniz için mi

affedeyim?" diye sordu Lord Eden. "Epey iyi vakit geçiriyor gibi görünmeseydi, suratına bir tane çarpabilirdim. Ah Tanrım, aynı şey bir başka çiftin daha başına geldı. Dansın geri kalanında onunla aramızda balo salonunun yarısı kadar mesafe bıraktığımdan emin olacağım, hanımefendi, sizi temin ederim."

Ellen kahkaha attı ve sol elini tekrar adamın omzuna yerleştirdi. "Belki de ona düelloda meydan okumak yerine boynuna zil takmalısınız lordum," dedi. "Böylece herkes onun geldiğini anlar."

Lord Eden kendini rahatsız hissediyordu. Kadının böyle bir utanç yaşamasına izin vermesi, nasıl da büyük bir beceriksizlikti. "Kalbinizde tek bir kötülük kırıntısının bile olduğunu düşünmüyorum, Bayan Simpson," dedi.

Ellen için başını kaldırıp, onun gözlerine bakmak çok zordu. Onun ne kadar iri yapılı olduğunu birden fark etti ve gerçekten de vücutları birbirlerine çok yakındı. Dansın da etkisiyle normalden daha fazla nefessiz kalmıştı. Hissettiği utanç tarif edilemezdi!

Bu müzik hiç bitmeyecek miydi?

Gülümsediler ve konuşmaya devam ettiler.

***

Amberley Kontesi dalgın bir halde saçlarını tarıyor ve aynadan kocasını inceliyordu. Kocası kollarını göğsünde kavuşturmuş, karısının taburesinin yanında dikiliyordu.

"Sence Madeline, Albay Huxtable'la evlenecek mi?" diye sordu Kontes. "Epey hoş bir adama benziyor, sence de öyle değil mi? Gerçi onu sadece birkaç haftadır tanıyor."

"Bence albay uygun zamanı beklemeden ona teklif edecek," dedi Kont, parmaklarıyla karısının buklelerinden bir tutam alarak.

"Elbette ona teklif edecek," dedi Kontes gülümseyerek. "Herkes etmiyor mu?"

"O zaman, tahminime göre, ona hayır diyecek," dedi. "Herkese bunu demiyor mu?"

Kontes iç çekti. "Belki de aşkı bulmak için fazla direniyordur," dedi. "Belki de kendine uygun bir beyefendiyi tanıma fırsatını verirse, zamanla âşık olabilir."

"Bizim yaptığımız gibi mi?"

"Evet," diye onayladı Kontes, "tıpkı bizim gibi. Nişanlandığımızda birbirimizi seveceğimiz aklımızda yoktu, öyle değil mi?"

"Ah, benim aklımda seni sevmekle ilgili her tür düşünce vardı, Alex. Belki nişanlanmaya büyük ölçüde mecbur edildim, ama sonrasında sana âşık olma niyetindeydim. Bu da uzun sürmedi zaten."

Kontes geriye uzanıp boştaki eliyle onun eline dokundu. "Dominic, Bayan Jennifer Simpson'dan hoşlanıyor," dedi. "Çok tatlı bir kız. Ondan hoşlandım. Ama onun için biraz genç değil mi, Edmund?"

"Seninle aramızda sekiz yaş var. Sen benim için çok mu gençsin?"

"Hayır. Ben sadece yaşı kastetmedim. Ah, neyse, aldırma. Yeni tanıştılar. Edmund, o korkunç Maisie Hardcastle'ın bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi Kont, başını eğip karısının kulağına burnunu sürterek. "Şok edici bir skandaldır, şüphesiz."

"Her ne ise, ben onu hiç cesaretlendirmedim ve dinlememek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ama o, bana bunu söylemenin onun görevi olduğunu, böylece Madeline'in itibarını koruyabileceğimi söyleyerek ısrar etti."

Kont homurdandı. "Gerçekten böyle söyledi mi?" dedi. "Yatağa gitmeye hazır mısın, Alex? Eğer bir an önce gitmezsen, Caroline bir ayı kadar aç ve güne başlamaya hazır bir halde uyanacak."

Kontes ayağa kalkıp kocasının kollarının arasında döndü. "O kadın bana Bayan Simpson'ın Horrowby Kontesi'nin kızı olduğunu söyledi. Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum," dedi, karısının geceliğinin en üst düğmesini çözüp ellerini kumaşın altındaki omuzlarına koydu. "Zavallı yaşlı Horrowby'yi tanıyorum, elbette. Alkolik bir enkaz."

"Maisie bana Bayan Simpon'ın, Harrowby Kontu'nun kızı olduğunu söylemediğinin üstünde durdu."

"Büyük ihtimalle doğrudur," dedi Kont, geceliğin ikinci ve üçüncü düğmelerini de açıp, kadının omuzlarını ortaya çıkardı. "O leydinin edepsiz bir itibarı var."

"Zavallı Bayan Simpson. Maisie eğer yapabilirse onun hoş itibarını lekeleyecek, biliyorsun."

"Aynı şeyi sana da yapmaya çalışmıştı, aşkım," dedi Kont. "Ama seninle evlenerek onu engelledim."

"Teşekkür ederim," dedi Kontes öfkeyle. "Senin cömertliğin olmasaydı, itibarım yerle bir olacaktı! Sırıtmayı kes."

"Asabi olduğunda seni seviyorum. Ve sen de sonunda benimle tamamen kendi özgür iradenle evlendiğini çok iyi

biliyorsun. Gerçi bunu yapmasaydın, Christopher kendini oldukça kötü bir durumda bulabilirdi."

"Edmund," dedi Kontes, onun bileklerini yakalayarak, "şunu biz uzanana kadar yapma, lütfen. Bunun dizlerimin bağını çözdüğünü biliyorsun."

"Kolaylıkla çaresine bakılır, aşkım." Yere doğru alçalarak kadını kollarının arasında çevirdi.

***

Ellen kocasının yanında yatıyordu, her zamanki gibi başı onun kolundaydı.

"Gelmek istemez misin, Charlie?" diye sordu. "Yarın senin boş günün. Hem ormanın çok güzel olduğunu söylüyorlar."

"Ben mümkün olduğunca evde kalacağım, küçüğüm, tabii sen gerçekten gelmemi istemediğin sürece. Her yere Jennifer'la gitmeni beklemek, çok fazla şey istemek olur mu? Çok bencilim, değil mi? Geleceğim, o zaman. Seninle geleceğim, Ellen."

"Hayır." Ellen iç çekip onu yanağından öptü. "Her anından nefret edeceksin ve ben de sonuçta iyi vakit geçiremeyeceğim. Ama yarın evde birlikte olmak hoş olurdu, değil mi? Öğleden sonra parkta bir gezintiye çıkabilirdik. Ama aldırma. Nasıl olsa akşam bizim. Slattery'ler Jennifer'ı tiyatroya davet ettiler, hatırladın mı?"

"Hmm," dedi Charlie. "Bu hoş olacak, tatlım. Seni dışarıda bir yerlere götürmemi ister misin?"

"Hayır. Evde beraber geçirdiğimiz o sessiz akşamlardan birini istiyorum, Charlie. Sadece sen ve ben. Eski zamanlardaki gibi."

Sessizlik içinde uzandılar. Ellen balo salonundaki anları yaşıyordu zihninde. Müzik kafasında çalıyor, oda etrafında çılgın gibi dönüyordu. Gürültü ve kahkaha, renk ve hareket. Bir adamın kolonyasının kokusu... Huzursuz bir şekilde yan tarafına döndü.

"Üşüdüm," dedi, kocası gözlerini açıp başını ona çevirdiğinde.

"Böyle sıcak bir gecede mi, sevgilim? Hey, sen titriyorsun." İri eliyle kadının sırtını ovaladı ve örtüleri iyice onun üstüne çekti. "Sokul bana, tatlım. Seni ısıtayım."

"Seni seviyorum, Charlie," dedi Ellen başını onun çenesinin altına sokup, gözlerini sımsıkı kapatarak. Ellerini adamın geniş ve sıcak göğsünde açtı. "Seni çok seviyorum. Buna inanıyorsun, değil mi?"

"Elbette inanıyorum, küçüğüm," dedi eliyle onun saçlarını okşayarak. "Ve sen de benim hazinem olduğunu ve her zaman öyle olacağını biliyorsun. Biraz ısındın mı? Yüzünü kaldır da seni öpeyim."

Ellen başını geriye çekerek neredeyse umutsuz bir sabırsızlıkla kolunu onun boynuna doladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş bulutsuz gökyüzünden parlıyor, iki tane açık araba Brüksel'in güneyindeki Numer Geçidi'nden Sonian Ormanı'na doğru Rue de la Pépiniére boyunca yol alıyordu. Piknik için mükemmel bir gündü.

Leydi Madeline Raine ilk arabada arkadaşları, Bayan Frances Summers ve Leydi Anne Drummond'la beraberdi. Ellen ve Jennifer Simpson da diğer arabada oturuyorlar, piknik sepeti de karşılarındaki koltukta duruyordu. Albay Huxtable, Üsteğmen Penworth, Lord Eden, Yüzbaşı Norton ve Sör Harding Whitworth arabaların yanında at sürüyorlardı.

Madeline başının üzerinde sarı bir güneş şemsiyesi tutuyordu ve mutlu hissetmek için kendini zorluyordu. İnsan, sadece sıcak güneş ışığına ve yaklaşan ormanın güzelliğine odaklanırsa, ve de kavalyelerinin görkemli üniformalarına bakıp, bu üniformaların anlamını unutursa, mutlu hissedebilirdi.

"Daha önce hiç ormana gitmemiştim," dedi Leydi Anne. "Gerçi hoş bir yer olduğunu duymuştum. Ağaçların bu kadar büyük olmasını beklemiyordum."

Üç hanım, etraflarındaki kayın ağaçlarına, uzun ve ge-

niş, düzgün ve gümüşümsü ağaç gövdelerine baktılar.

"Buraya her geldiğimde fısıldamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Madeline. "Neredeyse bir katedralde olmak gibi."

"Sanırım anayoldan dönmemiz gereken yer burası," dedi Albay Huxtable, Lord Eden'ın onaylayan ifadesini görmek için dönerek. "Waterloo Köyü'ne varmadan önce."

"Bu, Fransızların gelmeyi deneyecekleri yol mu?" diye sordu Leydi Anne. O arada atlar ve arabalar geniş Charleroi Chaussée'den ormana doğru, ağaçların yayıldığı bu alana dönüyordu.

"Ah hayır," dedi Bayan Summers epey kararlı bir biçimde. "Ferdie, batıdan geleceklerini ve Ostend'deki ikmal hatlarını kesmeye çalışacaklarını söyledi. En iyi taktiksel hareketin bu olduğunu söyledi."

"Bence günün geri kalanında orduyla, savaşla ilgili sohbet edilmesini yasaklamalıyız," dedi Madeline gamsız bir şekilde.

"Daha fazla katılamazdım," dedi Albay Huxtable, "Fransızların herhangi bir yönden gelmeyeceklerini herkes biliyor. Bunu kesinleştirmek için majestelerine ve müttefik ordulara güvenin, hanımlar."

"Gerçi ben yaşlı Boney'nin adamlarını güzelce şişleme şansı elde edemediğim için pişman olacağım," diye ekledi Üsteğmen Penworth.

"Evet, yakalanmış bir Kartal*, insanın, hayatının geri kalanında atalarından kalma kalesinde saklamak için iyi bir hediye olurdu, değil mi?" dedi Sör Harding bıkkın bir ses-

*Fransız İmparatorluk Kartalı, Napolyon Savaşları sırasında Napolyon Bonapart'ın imparatorluk orduları tarafından taşınan sopa şeklindeki uzun bir desteğin üzerine konulmuş bir kartal şeklinden oluşan sancaktır. (ç.n.)

le. "Genç olmandan kaynaklanan bu sabırsız tavrın epey yorucu, Penworth. Ayrıca hanımları da sıkıyor." Eyerinin üstünden, abartılı bir nezaket göstererek Madeline'i başıyla selamladı.

Madeline, bir Fransızın elinde tuttuğu, insanın yüzüne doğru tehditkâr bir şekilde dalgalanan bir Kartalı görse bile tehlike sezmeyecek bir sivil söz konusu olduğunda, bunun bezginliğe iyi etki edeceği şeklinde sert bir cevap yapıştırmamak için kendini zor tuttu. Kızaran Üsteğmen Penworth'e gülümsedi.

Uygun bir piknik alanı seçildiğinde Albay ona yardım etti ve yemek için çok erken olduğundan kendisiyle bir yürüyüşe çıkmasını istedi. Leydi Anne ve Frances kendilerini Yüzbaşı Norton'un yere serdiği örtülerin üzerine atmışlardı bile. Sör Harding de onlara katıldı. Üsteğmen Penworth, Jennifer Simpson'ın elinin üzerinden baş selamı veriyordu.

Madeline, Albay'ın elini tutup kendisini uzaklaştırmasına izin verirken, bir beyefendiyle ormanda baş başa yürümeyi kabul etmenin belki de o kadar münasip bir durum olmadığını düşündü. Ama kendisi tüm o şaperonlar ve saçmalıkları gerektirecek yaşı geçmişti. Bazen yirmi beş yaşında, bir kuş kadar özgür olmak iyi hissettiriyordu.

"Neden böyle parlak sarı bir elbise giydiğinizi biliyorum," dedi Albay. "Ormanın ortasında bile güneş ışığımız olsun diye."

"Ah, sırrım açığa çıktı," dedi Madeline neşeyle. Güneş şemsiyesini döndürürken böyle etkili gölge oluşturan ağaçların altında bu şeyi kullanmanın oldukça gereksiz olduğunu fark etti.

Her zamanki gibi basit konuşmalar içeren sohbetlerine

başladılar. Son günlerde neredeyse bütün erkeklerle aynı şekilde konuşuyordu. Derin konulara asla girmiyordu. Herhangi bir adamı yakından tanımaktan korkuyor muydu? Herhangi bir adamın kendisini tanımasına izin vermekten korkuyor muydu? Başını iki yana sallayarak gülümsedi. İç gözlem için uygun bir gün değildi.

Albay, "Biliyorsunuz..." diye söze başlayınca Madeline derhal alarma geçti. Adamın ses tonu değişmişti. "Bugün için kesin olan o konudaki mantıklı yasağınıza rağmen, her an çıkabilecek yazılı bir emirle Brüksel'den ayrılmak zorunda kalma ihtimalimi söylemek durumundayım."

"Bugün de bunu yaptınız," dedi Madeline ona gülümseyerek. "Pikniğe katılmak için ayrıldınız."

Ama sohbetin bu kısmını kontrol edemiyordu. Albay ona gülümserken, adamın gözlerinde ciddiyet vardı.

"Yakın zamanda dönemeyebilirim. Muhtemelen ben dönmeden siz de İngiltere'ye dönmüş olursunuz."

"Kalacağım," dedi Madeline. "Dominic dönmeye hazır olana kadar bu böyle."

"Eğer ben sizi tekrar görmeden önce İngiltere'ye dönmek zorunda kalırsanız," dedi Albay, "sizi orada bulabilir miyim?"

"Elbette," dedi Madeline kaygısız bir şekilde. "Uzaktaki arkadaşlarımı görmekten her zaman keyif alırım, bayım."

"Niyetimi anladınız mı?" diye sordu Albay meraklı bakışlarla.

Madeline anlamıyormuş gibi davranmaktan vazgeçti. "Evet," dedi tereddütle. "Evet, anladım, bayım. Ama keşke bunu yapmasaydınız. Keyifli bir günü mahvetmeyelim."

Albay kederle gülümsedi. "Beni önemsemiyor musunuz?"

"Ah, evet, önemsiyorum," dedi Madeline tereddütle. "Önemsiyorum."

"Ama olabileceklerden mi korkuyorsunuz?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Bunu düşünmemiştim," dedi. "Sorun bu değil."

"Ah. Başka biri mi var, o zaman?"

Genç kadın üzgün bir şekilde onun gözlerine baktı. "Evet," dedi. "Üzgünüm."

Albay yavaşça gülümsedi. "Ben de üzgünüm," dedi. Bir süre sessizce yürüdüler. "Arkamızdan bir ip yumağı açtığınızı umuyordum. Arabalara nasıl gideceğimize dair bir fikriniz var mı? Sonsuza dek burada gezinip durmaya mahkûm olmuş olabiliriz, biliyorsunuz."

"Ne ürkütücü bir kader!" dedi Madeline. "Ama eminim ki birkaç gün sonra bayım, ben açlıktan ölmek üzereyken siz centilmenlik yapıp bir ağaca tırmanır ve Brüksel'in kulelerini ya da başka bir medeniyet işareti görüp göremeyeceğinize bakarsınız."

Albay güldü. "Ama bunlar bir okul çocuğunun tırmanmayı hayal edeceği türden ağaçlar değiller, öyle değil mi?"

Evet dedim, diye düşündü Madeline. Evet, başka biri var demişti. Bunu neden söylemişti ki? Rahatsız edici bir konuşmadan kaçmak için mi? Ama yalan söylemiş gibi hissetmiyordu. Bir başkası mı vardı yani? Sorun bu muydu?

Ama ondan hoşlanmıyordu. Onu sevmiyordu. Onu üç yıldır görmemişti ve bir daha görmesi de pek olası değildi. O Kanada'ya yerleşmişti. Kanada'nın da ötesinde, kürk ticareti için muazzam bir çöle gitmişti. Alexandra'nın ondan mektup aldığı zamanlar hariç onu bilinçli olarak çok az düşünüyordu. Ama Madeline *evet* demişti. Bir başkasının olduğunu kabul etmişti.

James Purnell'ı sevip, nefret edeli epey zaman olmuştu. Edmund'un muntazam bahçelerinde, balo salonundan gelen belli belirsiz bir müzik eşliğinde dans ettikleri, Amberley'deki o tuhaf gecenin üzerinden uzun zaman geçmişti. Onun yapabileceğini bile bilmediği bir hassasiyetle ve genç kadının bahçede sahip olunmayı beklemesine, bunu istemesine sebep olan tutkuyla onu öptüğü o gecenin üstünden uzun zaman geçmişti. Purnell, Madeline'e, *kendi iyiliğini istiyorsan, beni bırakman gerek. Seni sevmiyorum, seni sadece istiyorum*, demişti. Sonra da gecenin bir yarısı, balo daha bitmeden orayı terk etmiş, Kanada'ya giden gemiye binip gitmişti.

Hepsi çok, çok uzun zaman önceydi. Sanki başka bir hayatta yaşanmış bir şey gibi. Ama yine de Albay Huxtable'a bir başkası olduğunu söylemişti. Ciddi ve yakışıklı yüzü, ince ve hareketli vücudu olan James. Ne kadar geriye iterse itsin, bir tutamı sürekli alnına düşen koyu renk saçlı James.

Evet, onu sevmişti. Her şeye rağmen. Uzun, çok uzun zaman önce.

***

Üsteğmen Penworth, Jennifer'a selam verdi. "Biraz yürümek ister miydiniz, Bayan Simpson?" diye sordu. "Belki bu kadar uzun süre oturduktan sonra biraz hareket etmek istersiniz."

'Lanet olsun!' diye düşündü Lord Eden. Kızı, kırmızı ceketli bir süvariye kaptırıyordu, genç ve sabırsız bir delikanlıya. Eğer dikkatli olmazsa, geçen ay boyunca ona uygun olduğu sinyallerini göndermiş olan Bayan Frances Summers'la kendisini eşleşmiş olarak bulacaktı. Ama Bayan Jennifer eğer gözlerden uzak bir yerde yürümek niyetin-

deyse, bir şaperona ihtiyacı olacaktı. Özellikle de ormanın ortasındayken.

"Biz de biraz yürüyüşe çıkalım mı, Bayan Simpson?" diye sordu Ellen'a. "İtiraf ediyorum ki, çayın keyfini sürmektense biraz hareketlenmeye ihtiyacım var."

"Teşekkür ederim," dedi Ellen, onun uzatmış olduğu koluna girerek.

Öyle bir sessizlik içinde kaldılar ki, Lord Eden bu sessizliği bozmanın zor olduğunu düşündü. Tuhaftı –bu kadının varlığı daha önce kendini garip hissetmesine neden olmamıştı. Ama Brüksel'den buraya olan yolculuk sırasında, onun da kendi gözlerine bakamadığını fark etmişti. Kahrolası dikkatsiz dansçı! Bir önceki gece olan çarpışmaları ufak bir şeydi, ama genç kadını fazlasıyla utandırmıştı.

Ve kendisi de gecenin ortasında burnunda kadının saçlarının kokusuyla, ter içinde uyanmıştı.

O Ellen Simpson'dı. Charlie'nin karısı. Varlığıyla Charlie'nin çadırını her zaman huzur dolu ve rahat bir yere çeviren sessiz kadın. Varlığıyla kendisinin de tamamen rahatlayabildiği kadın. Genelde varlığını pek de fark etmediği kadın, gerçi orada olmadığında bir şekilde bunu hissedebiliyordu.

O sadece Ellen Simpson'dı.

"İngiltere'yi hiç özlüyor musunuz?" diye sordu Lord Eden. "İtiraf etmeliyim, burası çok güzel bir yer, ama ev de değil, değil mi?"

"Ev!" dedi yumuşak bir sesle. "Ev benim için, bir yer değil, lordum. Benim için ev, kocam. Onun da orduyla yaşama gibi bir alışkanlığı var." Gülümsedi.

Lord Eden ona merakla baktı. Ona hiç kendisiyle ilgi-

li bir soru sormamıştı. Aslında onun hakkında çok az şey biliyordu.

"Bebekliğinizden beri babanızla mıydınız?" diye sordu ona. "Anneniz ne zaman öldü?"

"On beş yaşındayken babamla İspanya'ya gittim ve öldürülene kadar onunla yaşadım. Ondan sonra da Charlie'yle evlendim. Hepsi on yıllık bir süre. On yıllık bir göçebelik."

İkinci soruya cevap vermemişti. Annesi o on beş yaşındayken mi ölmüştü? Yanına gidebileceği başka bir ailesi yok muydu?

"İngiltere'nin hangi bölgesindensiniz?" diye sordu Lord Eden.

"Daha çok Londra. Babamın... Yani, bizim Leicestershire'da evimiz vardı, ama oraya çok az gittik. Ben Londra'da büyüdüm."

"Geri dönmeyi hayal etmiyor musunuz?" diye sordu. "Yine sizin olan bir eve sahip olmayı? Ait olduğunuz bir yere?"

"Evet, bazen," dedi Ellen. "Taşrada. Beladan, tehlikeden uzakta. Böylece Charlie'ye bir şey olacak korkusuyla yaşamazdım. İnsanın kocasının savaşta olmaması cennet gibi bir şey olmalı. Ve sadece tek bir yerde olması. Kendine ait bir yerde. Ah evet, bunu dilerdim."

"Yeterince kısa bir zaman sonra bu gerçekleşecek," dedi Lord Eden. Ellen'in eline dokunup aceleyle elini geri çekti. Onu yeniden rahatsız etmek istemiyordu. "Bonapart'ın işi bitince, Charlie bu işi tamamen bırakacak."

"Evet," dedi Ellen. "Ama geçen on yılda, çok ileri bakmamayı ve fazla hayal kurmamayı öğrendim. Kocam bugün benimle. Bu akşamı birlikte geçireceğiz. Biraz kesin-

lik, biraz da hevesle ileri bakabilirim. Ama taşradaki bir ev için değil. Henüz bunu düşünmeyeceğim."

"Charlie şanslı bir adam."

Ellen başını kaldırıp ona baktı, afallamıştı. "Ah, hayır," dedi. "Şanslı olan benim. Bir bilseniz! Charlie dünyadaki en kibar ve en harika adam. Yaşamak için sebebim yokken o bana bir sebep verdi, biliyorsunuz. O benim her şeyim. Eğer o olmasaydı, dünyam yerle bir olurdu."

Lord Eden, geçen birkaç haftada Ellen Simpson'da, kendisinin uzun zamandır aşina olduğu sessiz bir karakter gücünden fazlası olduğunu öğrenmişti. Onun neşeli, esprili ve son derece güzel olduğunu öğrenmişti. Şimdiyse içindeki tutkuyu görüyordu. Merakla ona baktı.

"Charlie'nin kibarlığını biraz biliyorum," dedi. "Eğer kocanız orada olmasa ve beni cesaretlendirmeseydi, savaştaki ilk tecrübemin dehşetiyle kaçabilirdim de, emin değilim. Babanız öldüğünde, bir arkadaş olarak ona sahip olmanız sizi rahatlatmış olmalı. Ondan çok hoşlanıyor muydunuz?"

"Bana karşı çok iyiydi. Ama onu iyi tanımıyordum. İspanya'ya ilk gittiğimde ordu hayatına alışmakta korkunç problemler yaşamıştım." Gülümsedi. "Charlie bir gün beni çadırın dışında ağlarken buldu. Saçımı taramış ve fırçada gri toz bulmuştum ve yıkayacak bir yer de yoktu, bu yüzden ağlıyordum. Kıyafetlerim de aynı durumdaydı. Daha önce pisliği hiç tecrübe etmemiştim. Charlie kollarını omzuma dolayıp, benimle beraber yere oturdu ve çocukmuşum gibi bana hikâyeler anlattı." Kahkaha attı. "Tamamen babacan bir tavrı vardı, fark etmiş olmalısınız. Ben on beş yaşındaydım, o da otuz. Bana özlediği küçük kızından bahsetti. Jennifer'dan yani. Ondan sonra da

mutsuz olup olmadığımı görmek için beni arayıp bulmaya başladı. Ne zaman şehre gitse, bana hediyeler getirirdi. Bir yelpaze. Şal. Temiz bir fırça."

Bayan Simpson'ı tozlar içinde ağlayan şaşkın bir kız çocuğu olarak düşünmek zordu. Lord Eden onu en kötü zorluklara neşeyle katlanan bir kadın olarak tanımıştı. Onu sadece bir kez sıkıntılı görmüştü: atından çamurun içine düşüp de Charlie'yle yanına vardıklarında, bir erkek gibi küfrettiği zaman.

"Epey hızlı bir şekilde kadın arkadaşlar edindim," dedi Ellen. "Ve o hayata alıştım. Ama Charlie'yi bir an bile görmenin günlerimi nasıl aydınlattığını hayal bile edemezsiniz. Bazen bana uzaktan göz kırpardı. Sanırım o, benim hiç sahip olama... O bana bir baba gibi davranıyordu. Ya da ağabey gibi."

Hiç sahip olamadığı bir baba gibi mi, diye zihninden tamamladı Lord Eden. Onlarla tanışmadan önceki hayatlarının nasıl olduğunu dinlemek onu heyecanlandırmıştı. Sanki gizemli bir şeyler vardı.

"Ona evlenme teklif ettim," dedi Ellen. Lord Eden ona sırıtarak bakınca kızardı. "Şok edici, değil mi? Babam öldükten sonra, Charlie beni Londra'daki kız kardeşinin yanına göndermek istedi. Hani şu Jennifer'ın okulu olmadığı zamanlarda yanında kaldığı Leydi Habersham. Charlie bunu benim için yapmak istiyordu. Ama ben ona evlenme teklif ettim. Hatta ona yalvardım. Bunun uygun olduğunu düşünmüyordu. Benim için fazla yaşlı olduğunu ve doğru adam olmadığını söyledi."

Lord Eden yüksek sesle kahkaha attı. "Mihraba sızlanarak sürüklendiğine dair onunla dalga geçeceğim."

"Ah," dedi Ellen, o da gülüyordu. "Lütfen bunu yap-

mayın. Lütfen, sakın. Çok bencildim. Belki de benimle evlenmek istemiyordu, bunu hiç düşünmedim. Ama onu çok içten bir şekilde seviyordum. Ondan ayrı kalma fikrine dayanamadım. Hayatın hiçbir anlamı kalmazdı. Ama buna üzüldüğünü düşünmüyorum. Sanırım ben de ona mutluluk getirdim."

"Eğer siz İngiltere'ye gittiğiniz sırada, onu burada görseydiniz, hanımefendi, bundan hiç şüphe duymazdınız. Ben onu siz yokken gördüm. Kafese kapatılmış bir ayı gibiydi. "

Ellen ona canlı bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim," dedi. "Tüm bu şeyleri anlatarak sizi fena halde sıkıyor olmalıyım."

"Aksine," dedi Lord Eden. "Büyülendim." Ve bu kesinlikle bir yalan değildi. Tamamen şaşırmıştı. Charlie'ye olan bağlılığından hiç şüphesi olmamasına rağmen her zaman Bayan Simpson'ın babasının ölümünden sonra evlenmeye ikna edilmiş olduğunu düşünmüştü. Ama elbette, üzerine düşündüğü zaman kadının hikâyesinin kulağa mantıklı geldiğini itiraf etmek zorundaydı. Charlie, mutsuz ve şaşkın bir kızdan yararlanacak türde bir adam değildi.

"Görünüşe göre Üsteğmen Penworth'ten iyi bir keşif subayı olurmuş," dedi Lord Eden. "Korkarım ben şimdiye kadar ormanda kaybolurdum. Ama görüyor musunuz? Bize tam bir çember çizdirdi ve işte, piknik alanı."

Ellen itiraflarını ve sohbeti bitirmiş gibi görünüyordu. Diğerlerinin yanına dönmekte ve işleri ayarlayabilecek olmakta rahatlatıcı bir şeyler vardı. Jennifer'ın yanına oturdu. Genç kız her zamanki gibi canlılıkla parlıyor, özellikle mavi muslin elbisesi ve mavi çiçeklerle süslü hasır şapkasıyla büyüleyici görünüyordu.

Lord Eden, bir önceki gece Bayan Ellen Simpson'ın kendi vücuduna yaslanmış ve yüzü kendisine dönük halinin anısını neden aklından atamadığını bilmiyordu. Böyle bir şey elbette daha önce de başına gelmişti. Eğer genç kadın bir yabancı ya da öylesine bir tanıdık olsa, şimdiye kadar bu hadiseyi unutmuş olacağından emindi. Onu bir kadın olarak düşünmek alışılmadık bir durumdu, hepsi bu. O, Charlie'nin karısıydı, kendisinin de hoşlandığı ve büyük saygı duyduğu biriydi. Ama yine de Charlie'nin karısıydı.

Onun varlığıyla bu utancı ve farkındalığı hissetmek aptalcaydı. Onun bu duyguyu paylaştığını bilmek de. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Kendisini Bayan Jennifer'ı etkilemeye hazırladı.

***

Yüzbaşı Simpson, Ellen'a döndü ve yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. Gülüyordu.

"Hiç böyle küçük bir kasırga görmüş müydün?" diye sordu. "Eğer biraz daha hızlı konuşsaydı Ellen, gerçekten bir kasırga çıkarabilirdi."

Ellen çok güldü. "Ama çok iyi vakit geçiriyor," dedi. "Hem bir sürü arkadaşı oldu, bir yığın da hayranı var, Charlie. Onunla gurur duymalısın."

"Duyuyorum." Jennifer, Slattery'lerle tiyatroya gitmek için az önce evden çıkmıştı. "Bazen onun benim kızım olduğuna inanabilmem için kendimi çimdiklemem gerekiyor. Beni böyle küçük ve güzel bir yaratığın babası olarak düşünebiliyor musun?"

"Düşünebiliyorum," dedi Ellen.

Charlie gülümseyip kanepede onun yanına oturdu. "Yani bu akşamın konusu da tamamen Üsteğmen Penworth'tü, değil mi?" dedi. "Onun hakkında bildiğim

tek şey, muhafızlardan biri olması. Kızının dediğine göre Devon'danmış, pek çok küçük kardeşi varmış, ata binmeyi, denize açılmayı ve kriket oynamayı seviyormuş. Torunlarınızı ziyaret etmek için Devon'a gitmek hoşuna gider mi, küçüğüm?"

"Ah, Charlie," dedi Ellen, ona gülerek. "Jennifer kesin bir seçim yapmaya hazır değil. Gözleri fazlasıyla Lord Eden'ın üzerinde, ama onun hakkında seninle konuşmaya utanıyor, çünkü o senin arkadaşın."

"Pekâlâ. Onun henüz evlenmesini istemiyorum. Hoşça vakit geçirmek için zamana ihtiyacı var, değil mi? Sen iyi vakit geçirdin mi, küçüğüm?"

"Evet, geçirdim." Bir elini uzatıp adamın seyrekleşmiş saçlarının üzerine koydu. "Ama evde seninle birlikte olmayı tercih ederdim. Beni özledin mi?"

"Dükkânlara uğradım."

Ellen güldü. "Sen mi Charlie?" dedi. "Dükkânlara?"

"Başka türlü sana nasıl hediye alabilirdim?" diye sordu sırıtarak.

"Hediye mi? Bana hediye mi aldın?" Uzun zamandır bunu yapmamıştı, İspanya'dan beri. İngiltere'ye giderken ona para vermiş, harcaması için kesin talimatlarda bulunmuştu. Ama o en çok bu küçük ve genelde tuhaf olan hediyelere değer veriyordu. "Nerede?"

"Cebimde." Ama kadının eli cebine gidince, Charlie eliyle cebini kapattı. "Önce ben ne alacağım?"

Ellen kanepede onun yanında diz çökerek kollarını boynuna doladı. "Ne istiyorsun?" diye sordu, adamı her iki yanağından hafifçe öperek.

"Dudaklar," dedi Charlie. "Dudaklardan daha azı olmaz."

"Ah. Çok değerli bir hediye olmalı o zaman. Tamam, dudaklar olsun o halde."

Ellen, kocasının dudaklarında oyalanınca ikisi de kıkırdadılar.

"Belki de hediyeyi unutmalısın," dedi Charlie.

"Hiç şansın yok!" Adamın ceketine uzandı, parmakları hışırdayan yumuşak bir kâğıtla sarılmış bir paketin etrafında kapandı.

"Muhtemelen ondan hoşlanmayacaksın," dedi Charlie, oldukça sakin bir şekilde otururken.

"Hoşlanacağım," dedi Ellen paketi çıkararak. "Ne olduğu umurumda bile değil. Ne ki bu?"

Charlie kahkaha attı. "Aç ve gör, küçüğüm."

İncelikle yapılmış, minik iki zümrüt küpeydi.

"Yeni gece elbisenle takman için," dedi Charlie. "Dün gece giydiğin elbiseyle."

"Ah, Charlie, çok güzeller. Ve sana dünyanın parasına mal olmuş olmalılar. Bunu yapmamalıydın. Bana pahalı hediyeler almana gerek yok."

"Evet, var, tatlım. Ve dükkândaki en ufak mücevher de buydu."

Ellen kollarını bir kez daha boynuna dolarken ikisi de güldüler. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama ben sana bir hediye vermedim."

"Evet, verdin," dedi kocası, kollarını ona dolayarak. "Sen tamamen bir hazinesin, unuttun mu? Benim hazinem."

Kocası ona sarılırken, Ellen yanağını onun başının kelleşmiş kısmına yasladı. Ardından topuklarının üzerine oturup ona baktı, küpeler elindeydi.

"Gözyaşları mı?" dedi Charlie yumuşak bir sesle. Uza-

nıp kadının yanağından aşağı süzülen bir damlayı başparmağıyla sildi. "Sorun ne tatlım?"

Ellen başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi. "Ah, Charlie, hiçbir şey! Ve her şey!" Yüz kasları kendi iradesine aykırı bir şekilde hareket etti ve kocasının kolları onu sıkıca sararken daha çok gözyaşı döktü. Bacaklarını altına toplayıp yüzünü adamın omzuna gömdü.

"Sorun ne tatlım?" Charlie, onun yüzünün kenarını öpüyordu.

"Her şey değişiyor," dedi konuşabildiğinde. "Artık her şey farklı. Korkuyorum, Charlie. Zamanımız doluyor, değil mi?"

Charlie, karısının çenesini kaldırarak gözlerini mendille kuruladı. "Hiçbir şey değişmedi," dedi kararlı bir şekilde. "Hâlâ beraberiz küçüğüm ve birbirimizi seviyoruz. Ama senin bu şekilde konuşman alışılmadık bir durum. Daha önce hiç yapmamıştın. Her zaman sana geri döndüm, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Peki, o zaman. Bu defa da döneceğim. Ve bu son olacak. Söz veriyorum. İngiltere'ye dönüp nihayet o kır evini alacağız. Senin de kendi bahçen olacak, köpekler, kediler, tavuklar ve ne istersen onlar olacak. Gelecek yıl bu zamanlar orada olacağız."

"Kediler ve köpekler umurumda değil," dedi Ellen. "Kır evi ya da bahçe de. Ben sadece seni istiyorum, Charlie. Bana orada olacağını söyle. Orada olacağına söz ver. Sensiz yaşayamam. Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Tatlım!" Onu yakalayıp tekrar kendisine çekerken adam şaşkındı. "Tatlım, seni bu ruh haline sokan şey nedir? Hiç senin huyun değil. Seni ihmal mi ettim? Sebep

bu mu? İhmal ettim, değil mi? Çok bencilim. Senin Jennifer'la ve Leydi Madeline, Eden, Bayan Byng, Bayan Slattery ve diğerleriyle iyi vakit geçirdiğini sanıyordum. Özür dilerim küçüğüm. Seni ihmal ettim. Ama seni seviyorum Ellen. Sevdiğimi biliyorsun."

Ellen ondan aniden uzaklaşarak mendili elinden kaptı ve gözlerini kuruladı. Kırmızı bir surat ve ıslak gözlerle ona gülümsedi. "Ne kadar da aptalım!" dedi. "Ne kaz kafalılık! Hepsi bir çift küpe yüzünden oldu üstelik! Benim için en pahalı pırlantalardan daha değerliler, Charlie. Onları takayım mı? Bu pembe elbiseyle çok korkunç görünür gerçi. Ama sen yine de beni öpüp, ne kadar güzel göründüğümü söylemelisin. Sonra ben de senden çocukluğunla ilgili o eski hikâyeleri anlatmanı isterim. Balık tutma hikâyeleri ve Noel hikâyeleri. Anlatır mısın?"

"Sen ne sersem bir kızsın böyle," dedi Charlie, genç kadın bir ayna bulmak için ayağa kalktığında onun boştaki elini tutup dudaklarına götürerek. "O hikâyeleri yüzlerce kez dinledin. Şimdi gidip küpelerini tak, tatlım ve sonra da öpücüğün için gel."

Akşamın geri kalanında kocasının vücuduna doğru kıvrılarak oturdu, adamın kolları omuzlarına dolanmıştı. Dalgın bir şekilde adamın ceketinin düğmeleriyle oynadı, hikâyelerine güldü ve onun çenesini öptü. Bu arada, güçlü ve kaslı bir kol, kendisininkilerden yüksekte duran geniş bir omuz, gülen yeşil gözler ve açık renk dalgalı saçlardan oluşan istenmeyen hatıralara zihnini kararlı bir şekilde kapattı. Ve elbette balo gecesinde burnuna çarpan kolonya kokusuna da.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felaket getiren 1815 yılının Mayıs ayı boyunca ve Haziran'ın ilk günlerinde, oğulların endişeli annelerine, adamların eşlerine, ağabeylerin kız kardeşlerine söylediği, Napolyon'un Elba'dan firarı ve Fransa Kralı'nın da Gent'e kaçmasından bir şey çıkmayacağı yönündeki tahminler, doğru çıkmış gibi görünüyordu. Her şey barış içinde sona erecek, diyorlardı. Yaşlı Boney asla Wellington Dükü'nün Belçika'da topladığı ve Prusyalı Mareşal Blücher'in de ona yardıma getirdiği bir orduyu tehdit edebilecek büyüklükte bir ordu toplayamayacaktı. Bunu yapabilse bile, bu iki heybetli komutanın idare ettiği güçlere saldırmak için iki kez düşünmesi gerekecekti.

Ama yine de söylentiler, kendi imparatorları tarafından yönetilen Fransız ordusunun her zamankinden büyük olduğu ve Belçika'ya ilerlediği doğrultusundaydı. Bazı söylentiler korku ve panikle daha da gelişiyordu. Fransızlar sınırı çoktan geçmiş ve Brüksel'e yürüyorlarmış, Napolyon da başlarındaymış. Bunlara kimse inanmıyordu elbette, inananlarla da dalga geçiliyordu. Ama yine de insan asla bilemiyordu. Korsika Canavarı'nın* nereden çıkacağını

*Doğum yeri Korsika olan Napolyon'dan bahsedilmektedir. (ç.n.)

bilemiyordu. Eğer Elba adasındaki hapsinden kaçabildiyse –İngiliz askerleri ona gardiyanlık yapmıyorlar mıydı?– bir orduyu Brüksel'e getirip kimse kendisi için hazır değilken buraya yetişebilirdi de.

Ama her şeye rağmen, Brüksellilerin ve Wellington Dükü'nün bizzat kendisinin ısrarcı kaygısızlığına rağmen hazırlıklar devam ediyordu. Taburlar ve tugaylar Belçika'da eğitim alıyor ve kendilerini hayatlarının savaşı olabileceğini bildikleri şeye hazırlıyorlardı. Diğer taburlar neredeyse her gün ülkeye giriş yapıyordu, bazıları tamamen acemi birliklerinden oluşuyordu. Liedekerke, Schendelbeke, Enghien, Grammont'taki kışlalarda ya da Brüksel'in civarında nereye sığışabilirlerse orada çalışmaya başlıyorlardı. Amerika'ya gitmiş olan ve şimdi Dük'ün fena halde ihtiyaç duyduğu Yarımada gazileri ise dönüş yolundaydılar.

Her zaman olduğu gibi Manş Denizi ağır silahlar taşıyor ve savaşın eli kulağında olduğu gerçeğini inkâr edenlere hatırlatmak için uğursuz bir şekilde gürlüyordu. Wellington eline geçen ağır silah miktarının hüzün verecek derecede yetersiz olduğunu söyleyerek sürekli Londra'dan yakınıyordu, ama gelişlerine şahit olan tüm o ruhları kaçırmaya yetecek kadar vardı.

Ve etkinlikler hâlâ devam ediyordu: balolar, tiyatro partileri, kraliyet partileri, birliklerin geçit törenleri, önemli yerlere gezintiler, öğleden sonra yapılan piknikler, ay ışığı altındaki piknikler. Belki de sayılı günlerinin olduğunu düşünen genç adamlar azimli bir neşeyle dans ve flört ediyorlardı. Savaşın yaklaşmakta olduğunu reddeden ama içten içe kendilerini kandıramayan genç hanımlar, kendilerini birçok kibar ve muhteşem üniformalı beyefendiyle eğlenmenin keyfine bırakıyorlardı.

Herkes neyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Birçok kişi, inanmayı ya da inandıklarını itiraf etmeyi reddediyordu.

Amberley Kontu bir öğleden sonra, parktaki yürüyüşten döndükten sonra karısının kızını emzirmesini ve uyuyan bebeği beşiğine yerleştirmesini bekledi. Genç adam, yorgun olmadığını söyleyip yatmak istemeyen ve sonra da omzunda uyuyakalan oğlunu yatırmıştı. Karısının elini tutup, onu çocuk odasından oturma odasına götürdü.

"Zavallı Christopher," dedi Kontes gülerek. "Çayını bile içmeden uyuyakalacağını bildiği için öfkelendi. Bu öğleden sonra kuğuları beslemek ve hayvanlar yüzerken bankın önünde ileri geri koşturmak onu çok yordu. Çayımızı kabul salonu yerine burada mı içeceğiz, Edmund? Ne samimi!"

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Edmund, çay tepsisini istemek için püskürlü hizmetçi zilini çekerek.

"Keyifsiz bir konuşma olacak gibi." Kontes ona gülümsedi ve iki kişilik kanepede yanına oturması için uzanıp elini tuttu.

"Sanırım kısa bir zaman içinde eve dönmemiz gerekebilir," dedi Kont kanepeye otururken. Karısının elini, kendi ellerinin arasına aldı.

"Amberley'e mi?" Genç kadının rengi attı. "O zaman savaş yaklaşıyor?"

"Giderek yaklaşıyor," dedi Kont gülümsemeye çalışarak.

"Ama Dominic'i bırakamayız. O bizim gelme sebebimiz, Edmund. Madeline'i de gitmeye zorlayamayız. Histeri krizine girer. Üstelik burada oldukça güvende oluruz, değil mi?"

"Dük'e inancım büyük. Ama karım ve çocuklarımın hayatını onun ellerine bırakarak risk almayacağım, Alex. Gitmeliyiz. Şimdi hemen gitmemiz gerekmiyor. Ama sanırım çok da vaktimiz yok. Hazır olmanı istiyorum."

"Hayır. Hayır, gitmeyeceğim. Bu korkaklık olur, Edmund. Hem burada neler olduğunu bilmeden, İngiltere'ye nasıl dönebiliriz? İspanya'daki gibi olur."

"Sizi gereksiz yere tehlikeye atmayacağım, Alex. Özellikle de çocukları. Bunu yapmayacağım. Ve üzgünüm ama bu mesele tartışmaya açık değil. Kararımı verdim."

"Öyle mi?" dedi Kontes. "Peki, her zaman seninle tartışabileceğime ve asla sadece kocam olduğun için sana itaat etmek zorunda hissetmeyeceğime dair verdiğin söze ne oldu? Şimdi tartışmak istiyorum."

Ama bir uşak ve hizmetçi çay tepsisiyle kekleri getirince birkaç dakika beklemek zorunda kaldı.

Tekrar yalnız kaldıklarında Lord Amberley ona gülümsedi. "Tartışabilirsin aşkım," dedi. "İstersen benimle kavga da edebilirsin. Ama kazanmana izin vermeyeceğim. Ve haksız yere bağırma Alex. Bazen insan birinin bir şey hakkındaki fikrini değiştirmek isteyecek kadar güçlü şeyler hisseder. Senin buraya gelmemiz konusunda yaptığın gibi. O zaman yola çıkmamız konusunda ısrar etmiştin, çünkü Dominic için ne kadar endişelendiğimi biliyordun. Hatırladın mı?"

"Senden nefret ediyorum."

Kocası sırıttı. "Konuyu önümüzde duran kavgadan başka yöne çevirmek daha mı güvenli olacak?"

"Hayır. Tartışabileceğimi söyledin. O zaman uzlaşalım Edmund. Ben çocukları eve götüreyim. Siz burada kalın. Dominic'in size ihtiyacı var."

"Hayır." Karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dominic'in bize ihtiyacı *yok*, aşkım. Bizim *ona* ihtiyacımız var. Onun yapacak bir işi var. Bizim için endişelenmezse, muhtemelen daha iyi bir iş çıkaracaktır. Kısa bir zaman içinde bizimle tek bir fikir bile paylaşamayacak kadar meşgul olacak. Talimleri var ve bir sürü adamın durumu da onun sorumluluğunda. Ona yapışma ihtiyacı hisseden biziz, çünkü onu seviyoruz ve kaybedebileceğimizi de biliyoruz."

"Hayır," dedi genç kadın. "Dominic her zaman sağ çıktı."

"Evet. Ve biz de bir savaştan daha sağ çıkması için dua edeceğiz. Ama burada kalarak onu hayatta tutamayız. Seninle gelmeliyim. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, öncelikli görevim sensin, Alex ve bir de çocuklarımız. Siz üçünüz benim hayatımsınız. Sizden koparılamam."

"Madeline'e nasıl söyleyeceksin?"

"Büyük bir dikkatle," dedi Kont kederli bir gülümsemeyle. "Senden daha büyük bir tepki bekliyordum. Bu büyük tepkiyi Madeline'den alacağıma eminim."

"Savaşın başlamasına çok az mı kaldı?"

Kont başını iki yana salladı. "Söylemesi zor," dedi. "Ama sonunda gerçekleştiğinde, Alex, Brüksel'den ayrılıp limanlara ulaşmak bir izdiham olacak. Çok uzun bir süre beklemek istemiyorum."

Karısı başıyla onayladı. "Bu kadar akıllı ve haklı olduğun zamanlarda senden nefret ediyorum."

"Öp beni," dedi kocası. "Bu konuşmadan korkuyordum ve biraz içimin rahatlatılmasına ihtiyacım var."

"Çay soğuyacak."

"Bunu duymaktan hoşlanmayacağını bilsem de aşkım," dedi Kont, "çay umurumda bile değil. Öp beni."

"Bunu yapmamalıyım," dedi karısı, kollarını boynuna dolayarak. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Öp beni Alex. Benimle alay etme. Sana ihtiyacım var."

***

Madeline, ağabeyi, yengesi ve çocuklarla parka gitmişti. Orada Ellen ve Jennifer Simpson'la karşılaşmışlardı. Ağabeyiyle yengesi, bebekleri acıkıp ağlamaya başladığında eve geri dönmüşler, Madeline de yürüyüşe Ellen ve Jennifer'la devam etmek için orada kalmıştı.

Madeline bu iki hanımdan giderek hoşlanıyordu. Jennifer, kendisine o yaştaki halini hatırlatıyordu. İyi vakit geçirmek için sonsuz bir yeteneğe ve hayat için de içten bir coşkuya sahipti. Erkekler, bir çiçeğe uçuşan arılar gibi ona uçuşuyordu, özellikle de genç subaylar.

Kız, Dominic'i tercih ediyor, diye düşünüyordu Madeline ara sıra. Dominic ne zaman görüş alanına girse, kız kızarıyor ve ona neredeyse taparcasına bakıyordu. Ama ona âşık mıydı? Yoksa hissettiği şey, bir kahramana karşı duyulan derin bir hayranlık mıydı? Dominic'in ona karşı olan hisleri de aynı şekilde belirsizdi. Kesinlikle kızı tercih ediyor, her baloda onunla dans ediyor, tiyatroda ona eşlik ediyor, onu parkta yürüyüşlere çıkarıyor, şehrin duvarlarının dışında Allée Verte'de at sürmeye götürüyor, babasının evine her gün ziyarete gidiyordu. Ve kıza nazik bir ilgiyle bakış şekli vardı ve bu flörtlerine bakma şekli değildi.

Aşk mıydı bu? Dominic, her zamankinin aksine, duygularını kardeşine açmamıştı. Belki sadece bu bile kayda

değerdi. Madeline, Jennifer Simpson'ın görümcesi olma durumunda nasıl hissedeceğinden emin değildi. Kızdan hoşlanıyordu ama sanki Dom için doğru insan değildi. Fakat bir anda aklına gelen düşünceyle irkildi ve dizlerinin bağı çözüldü. Belki de bu yazın sonunda kardeşi için bir gelini onaylamak gibi bir şeye gerek kalmayacaktı.

"Havanın böyle günden güne güzelleştiğine inanabiliyor musunuz?" diye sordu iki hanıma. "İngiltere'de de böyle alışılmadık bir bahar yaşıyorlar mı, merak ediyorum."

"Çok güzel," dedi Ellen Simpson. "İspanya'da birkaç yıl yaşasaydınız, buradaki havanın değerini daha iyi anlardınız, Leydi Madeline. Orada yakıcı sıcak ve tozdan ya da sağanak yağmurdan başka bir şey yok."

"Dominic, mektuplarında bundan bahsetmişti," dedi Madeline. "Korkutucu olmalı. Eskiden mektupları geldiğinde ağlardım."

"Bedelleri var," dedi Ellen. "Böyle yaşamak bazen insanları mahvediyor. Erkeklerin delirdiğini gördüm. Ama insanları bir araya getiriyor. İspanya'da erkekler arasında muhteşem bir dostluk, büyük kibarlık ve kahramanca özveri örnekleri vardı. İşleri insanları öldürmek olan askerlerin sıklıkla en kibar ve en cömert adamlar olması tuhaf bir ironi. Ve bunlar askerleri orduya alan bir subayın boş lafları değil," diye ekledi gülerek. "Deneyimlerimden gelen şeyler."

Madeline, *Böyle bir hayat sadece erkeklerin karakterini geliştirmiyor,* diye düşünürken, patikada karşılarına iki tane genç deniz subayı çıktı. Jennifer'ı görünce yüzlerine tebessüm yayıldı. Bu tanıdıklar arasında baş selamları, reveranslar,

neşeli hoşbeşler yapıldı. Bayan Ellen Simpson'ın yaşadığı hayat onun karakterini etkilemişti. Madeline en başta onu güçsüz bir kadın olarak hayal etse de, tanıdıkça ona hayran kalmıştı.

Leydi Lawrence ve Maisie Hardcastle, Yüzbaşı Simpson'ın eşi olarak Brüksel'deki en iyi evlere kabul edilen Bayan Simpson'ın, Harrowby Kontesi'nin kızı olduğu bilgisiyle bir skandal patlatmak için geçen birkaç haftada ellerinden geleni yapmışlardı. Madeline, Maisie'nin ona söylemek için yanıp tutuştuğu açıklamayı dinlemeyecek kadar küçümsediğinden, bu gerçeğin öneminin ne olduğunu bilmiyordu. Alexandra ve Edmund da Harrowby Kontesi hakkında kocasından ayrı yaşadığını ve hafifmeşrep hayatı olduğu dışında bir şey bilmiyordu. Madeline, Dominic'e bir şey bilip bilmediğini sormamıştı. Dom, yüzbaşının iyi bir arkadaşıydı ve o da kardeşine, arkadaşının karısıyla ilgili böylesine özel ve kötü niyetli dedikodu malzemesi olan bir soruyu sormaya utanıyordu. Tahminine göre, Bayan Simpson, Kontes'in gayrimeşru çocuğu olmalıydı.

Bayan Simpson da bu dedikoduyu bizzat biliyor olmalıydı. Neyse ki insanların çoğu bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünmüyor gibiydi. Ve Simpson'lar sosyeteye fazlaca karışmıyorlar ve bir sosyete skandalından etkilenmeyecek kendi arkadaş çevreleriyle görüşüyorlardı. Ama işte genelde evli kadınlardan oluşan, kendilerinin daha iyi olduğunu düşünen ve onu küçümsemek için her fırsatı değerlendirenler de vardı. Yine de bu leydi her zaman olduğu gibi şerefli, sıcakkanlı ve çekiciydi.

"Babam geliyor!" diye haykırdı Jennifer, gölün kenarında yürürlerken. "Ve Lord Eden."

"Bugün işleri erken bitmiş," dedi Ellen. "İkisi de yorgun görünüyorlar."

İkisi de gülümsüyor, evet, diye düşündü Madeline, ama Dom'un gülümsemesinde yorgunluk belirtisi vardı.

Yüzbaşı, kızına göz kırpıp Madeline'e baş selamı verdikten sonra, Madeline'i kıskandıran o tavırla karısına gülümsedi.

"Charlie," dedi Ellen, "eve mi gidiyorsun? Yorgun görünüyorsun."

"Yürüyüşünde sana eşlik edemeyecek kadar değil," dedi kolunu ona uzatarak.

Madeline, kardeşiyle Jennifer arasındaki kısa sohbeti ve Ellen'la Charlie'nin ne konuştuğunu duyamadı. Ama bir süre sonra Bayan Simpson'ın kocasına kendisiyle birlikte eve gelmesi için ısrar ettiği anlaşıldı.

"Leydi Madeline'le Eden'ı da çay içmek için bizimle eve gelmelerine ikna etmeliyiz, Ellen," dedi yüzbaşı.

"Seve seve," dedi Ellen. "Ama kendilerini gelmek zorunda hissetmelerini istemem, Charlie. Lord Eden yorgun."

Başka kim bunu fark edebilirdi? diye merak etti Madeline. Dominic'in gözleri, az önce Jennifer'a yaptığı bir şakadan ötürü parlıyordu. Görünüşe göre orduya yakın yaşamak Ellen Simpson'ı bu tarz şeylere karşı duyarlı bir hale getirmişti.

"Ben Dominic'i eve götüreceğim," dedi. "Ama davetiniz için teşekkür ederim, bayım. Başka bir zaman kabul etmekten memnuniyet duyarız."

"Sanırım beni doğruca eve yürütüp yatağa hapsedeceksin," dedi Lord Eden keyifle. Simpson'ların yanından ayrılmışlardı.

"Evet. Bayan Simpson haklıydı. Yorgunsun, Dom. Çok çalışmış olmalısın."

"Üzerime titreyen bir kadının olmasına alışkın değilim," dedi Lord Eden. "Eskiden Charlie'yle evine çay içmeye gider ve ikimiz de uyuyakalana kadar konuşmaya devam ederdim. Bayan Simpson da uykumuzda tepsiyi tekmelemeyelim diye sessizce gelip alırdı."

"Zavallı kadın," dedi Madeline gülerek. "Çok sabırlı olmalı. Ben ikinizi de tekmeleyerek uyandırır ve eğlendirilmeyi talep ederdim."

Lord Eden güldü. "Yapardın da, Mad," dedi. "O kocasını seviyor, biliyorsun. Beni öyle seven birini bulabilseydim, yıllar önce evlenmiş olurdum."

"Bu nedir?" diye sordu Madeline iç çekerek. "Bu ikisinin arasında olan ne? Eğer üzerine biraz düşünürsen, aslında yakışmadıklarını anlarsın. Ama birbirlerinin varlığıyla parlıyorlar. Buna izin verilmemeli, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi sırıtarak. "Bununla ilgili bir kanun olmalı. Ve cesaretimi kaybetmeden önce sana söylemem gereken bir şey var. Eve gitmen gerekiyor, biliyorsun."

Madeline anında kaskatı kesildi. "İngiltere'yi kastediyorsun, değil mi?" diye sordu. "Gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun," derken kardeşinin sesi alışılmadık bir şekilde sertti. "İşler burada kısa bir süre içinde kızışacak, Mad ve ben de senin buna denk gelmeni istemiyorum. Edmund, Alexandra ve çocukları önümüzdeki hafta eve götürüyor –dün ona durumdan bahsettim. Ben de Charlie'ye Bayan Jennifer'ın onlarla –ve seninle- yola çıkması için bir ayarlama yapacağına söz verdim."

"Gitmiyorum," dedi Madeline. Sesi titriyordu.

"Senin zorluk çıkaracağını biliyordum. Ama gitmek zorundasın Mad. Edmund olmadan burada kalamazsın. Ve bu hiçbir şekilde doğru olmaz. Yağmalanmış bir şehirde kadınlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Brüksel yağmalanmayacak. Eğer senin değilse bile benim ordumuza inancım tam."

"Elbette inancım var. Ben de o ordunun bir parçasıyım. Ama kız kardeşimin hayatıyla oyun oynamayacağım. Ya da haysiyetiyle. Anvers'e gidene kadar yol boyunca bana bağırıp beni tekmelerken seni kucağımda taşımam gerekse bile, gidiyorsun Mad."

"Hemen geri dönerim," dedi Madeline. "Zorluk çıkarmıyorum, çocukluk etmiyorum ya da senin beni suçlayabileceğin başka bir şey yapmıyorum. Sen buradasın ve savaşa katılmak üzeresin. Hayatımın yarısı sensin, Dom. Seni bırakmayacağım. Bırakamam. Eğer beni gönderirsen, beni öldürmüş olursun. Edmund'un gitmesi umurumda bile değil. O gitmekte haklı, onun hayatının merkezi Alexandra ve çocukları. Ama benim hayatımın merkezi sensin Dom. Kalan bir sürü insan olmalı. Leydi Andrea Potts, mesela. Kendisi benim arkadaşım ve kocası albay olduğu için burada kalıyor. Gitmeyeceğim. Beni zorlamayı deneme." Sesi kontrolünün ötesinde titriyordu.

"Ne kadar da kaz kafalısın Mad," dedi Lord Eden. "Sanki burada kalınca, bana bir iyiliğin dokunacak. Bir de senin için endişeleneceğim."

"Belki biraz da senin endişelenme vaktin gelmiştir. Üç yıl boyunca bundan çok daha kötüsüyle yaşamak zorunda kaldım, Dom."

"Hey," dedi Dominic. "Ağlamıyorsun, değil mi Mad?

Ve Edmund'un kapısına varana kadar geçmemiz gereken üç kişi daha var. Hadi ama yapma! Sen asla ağlamazsın."

"Pekâlâ, şimdi ağlıyorum," dedi Madeline öfkeyle, aynı anda hıçkırıyor ve titriyordu. Kafasını göğsüne değene dek aşağı indirdi, böylece yanlarından geçtikleri çift onun bu utancını görmeyecekti. "Beni gönderemezsin Dom. Bana ihtiyacın olabilir. Sen yaralanabilirsin. Sen... Ah Dom, bana *ihtiyacın olabilir.*"

"Kaz kafalı aptal! Edmund'un söyleyeceklerini duymamız gerek. Zorluk çıkarmakta ısrar edersen, bundan pek de hoşlanmayacak, biliyorsun."

"Edmund sorun olmaz," dedi Madeline. "Edmund kadınlara bedeli ne olursa olsun korunması gereken zayıf dişiler olarak davranmaz hiçbir zaman. En azından Alexandra'yla evlendiğinden beri öyle. Anlayacak ve kendi kararımı vermeme izin verecektir."

"Kaz kafalı!" dedi Lord Eden.

***

Yüzbaşı Simpson'ın izin günüydü. Bir yanında kanalın aktığı, iki sıra limon ağacıyla çevrili, uzun ve görkemli yol olan Allée Verte'de Ellen'la yürüyüş yapıyordu. Huzur dolu bir yerdi. İnsan, orada yürüyen beyefendilerin çoğunun askerî üniformalı olduğunu göz önünde bulundurunca ve Doksan Beşinci Piyade'dekilerin ve bağlı oldukları Beşinci Tümen'in hepsi de dâhil olmak üzere Brüksel'deki kuvvetlerin birkaç gün önce burada resmi geçit yaptığını hatırlayınca, bunun aldatıcı bir huzur olduğunu fark ediyordu.

Ellen mutlu hissediyordu. Güzel bir gündü, bütün

günü kocasıyla geçirebilirdi ve gelecekte olabilecekler gelecekte olacaktı. Geçmişte olanları kontrol edemediği gibi, bunu da kontrol edemezdi. En iyisi, bunu hiç düşünmemekti.

Başını kaldırıp kocasına gülümsedi.

"Mutlu musun, küçüğüm?" diye sordu adam, elini kolunun üzerindeki eline yerleştirerek.

Ellen başıyla onayladı. "Mutluyum."

Son birkaç gündür kocası izinli olduğu günlerde her yere onunla birlikte gitmişti. Ellen yine de Bayan Byng'le alışverişe gitmiş, Leydi Amberley ve bazı yakın arkadaşlarıyla yalnızca Jennifer'ın eşliğiyle çay içmişti. Ama Charlie de onlara tiyatroda, Bayan Hendon'un suaresinde ve Leydi Trent'in balosunda eşlik etmişti.

Zavallı Charlie! Her seferinde de gerçekten gitmek istediğini söyleyip durmuştu. Onun orada yanında, daima görüş açısında olması harikaydı. Hatta bir kez Leydi Trent'le dans etmiş ve gecenin geri kalanında Yüzbaşı Norton, Lord Eden ve Üsteğmen Byng'in acımasız alaylarının konusu olmuştu.

Ellen, Jennifer'la beraber İngiltere'den döndüğünden beri hissettiği belirsizliğin ve dehşet veren korkuların -bir şeylerin değiştiği, tarif edilemez bir şeyin kaybolduğu ve korkutucu bir şeylerin olacağına dair korkuların- üstesinden gelmişti. Korku, geldiği gibi gitmişti. İnsan günbegün orduyla birlikte yaşayınca tehlikeye ve belirsizliklere aşina oluyordu. Bir süre uzaklaşmak normalde farkında olmadığı tüm o gizli endişeleri yüzeye çıkarmıştı.

"Dün gece eğlendim," dedi.

"Öyle mi, sevgilim?" Yüzbaşı ona gülümsedi. "Sadece

evde benimle olmak, senin için çok heyecan verici değildi, değil mi?"

"Öyleydi," dedi Ellen, başını onunkine biraz daha yaklaştırıp gözlerini kırpıştırarak. "Çok heyecanlıydı."

Charlie güldü. "Beş yıldan sonra bile mi, tatlım?" dedi. "Sence Jennifer'ın gerçekten de başı ağrıyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi Ellen. "Senin ay ışığı pikniğine sadece ikimizi de sevdiğin için gideceğini, benim de onu sevdiğim için gideceğimi biliyordu, Charlie. Ve o son haftalarda biraz büyüdü. Bizim için bir şey yaptı. Başının ağrıdığını söyleyip kendini odasına kapattı. Kibar bir kızımız var bayım ve söylemeliyim ki, bunu oldukça büyük bir dürüstlükle yapıyor."

"Ona çok beğendiği kaplumbağa kabuğundan yapılmış fırçayı alacağım. Sen de benimle gelmelisin. Dükkânı biliyor musun?"

Lord Eden, Jennifer'la beraber onların arkasından yürüyordu. Genç kız onunla birlikteyken hissettiği utangaçlığı oldukça kaybetmişti, gerçi Lord Eden gözlerini onun üzerinde biraz fazla tutunca yine kızarıyordu. Onunla rahat bir şekilde konuşsa da, etrafını saran genç deniz subaylarının ya da Penworth gibi daha genç üsteğmenlerin yanında yaptığı gibi gevezelik etmiyordu.

Lord Eden ona giderek tutuluyordu. Tatlı bir kızdı ve çok güzeldi. Ama adam kendine, birkaç yıl önce yapmış olduğu gibi aceleyle âşık olma iznini vermiyordu. Daha tedbirli olmak istiyordu. Gerçekten ona âşık olmak istediğinden emin olmak istiyordu. Ve önünde duran bu Fransa savaşından sonra ona kur yapmak için uygun durumda olup olmayacağını görmek istiyordu. Eğer ölürse, elbet-

te, ortada verilecek bir karar olmazdı. Ama bir asker için ölümden beter olan şeyler vardı. Kendini herhangi bir eşe yamamak istemiyordu.

"Dün akşamki piknikte sizi özledim," dedi Lord Eden. "Orada olacağınızı düşünmüştüm."

"Evet," dedi Jennifer. "Dört gözle bekliyordum, çünkü daha önce hiç ay ışığında pikniğe katılmadım. Ama Ellen'ın da gelmesi gerekecek ve babam da ona eşlik etmek isteyecekti. Ve onlar tuhaf insanlar. İnanır mısınız, birlikte evde oturmayı tercih ediyorlar. Ve bana karşı da çok iyi davrandılar. Her yere gitmeye iznim var. Böylece dün gece bir başım ağrıyor deyip, erkenden odama çekildim."

"Öyle mi?" dedi Lord Eden ona eğlenerek bakarken. "Ve uyudunuz mu?"

"Hayır, uyumadım. Okuldan yakın bir arkadaşım Helen West'e bir mektup yazdım, ama Ellen ya da babam kapının altından ışığı görmesin diye mumu loşlaştırmak zorunda kaldım. Öyle olunca da kâğıdı ben bile zor gördüm. Yatağa gittiğimde tamamen kızgın ve üzgün hissediyordum." Adama bakıp neşeyle gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi Lord Eden, onunlayken daha önce yapmadığı bir şekilde daha tedbirsiz konuşarak. "Dün gecenin sonunda ben de kızgın ve üzgündüm. Sen orada yoktun."

Genç kız kızararak gözlerini kaçırdı.

Ama bu doğruydu. Gerçi keyifsizliğinin tek sebebi onun yokluğu olmayabilirdi. Ama kesinlikle keyifsizdi. Nereye dönse tam anlamıyla Susan Jennings'e toslamış ve kadının yürüyüş yapıp beraberce ay ışığının keyfini sürme adı altında yaptığı örtülü teklifleri bir şekilde geri çevirmişti. Üstegmen Jennings belli ki resmî bir göreve gitmiş ve karısına piknikte eşlik edememişti.

Ay ışığı piknikleri insanın başını diğer etkinliklerden daha çok belaya sokabilirdi.

Dudaklarında keyifli bir izle bir kez daha Jennifer Simpson'a baktı. Ama onu dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmış ve gözyaşlarıyla kirpikleri ıslanmış bir halde görünce gülümsemesi dondu.

"Sorun ne?" diye sordu endişeyle.

"Şu korkunç kadınlar," dedi kız. "Onlardan nefret ediyorum."

Lord Eden ona hayretle baktı.

"Görmediniz mi?" diye sordu Jennifer. "Ellen'la babamı göstererek geçtiler ve sizi tanımakla ilgili büyük bir patırtı kopardılar."

"Az önce geçtiğimiz iki hanım mı?" diye sordu Lord Eden biraz şaşkınlıkla. "Belki de bir unvanım olduğu ve ölümlülerin arasındaki bu yürüyüş için fazlasıyla seçkin olduğumu düşündükleri içindir." Ona sırıttı.

"Ellen'ın Harrowby Kontesi'nin kızı olması yüzünden," dedi, "işte bu yüzden onun, yerdeki tozdan daha değersiz olduğunu düşünüyorlar. O ikisi bir araya gelse bile, Ellen'ın serçe parmağı olamazlar." Sesi oldukça hararetliydi.

Lord Eden kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı ve Charlie'ye gülümseyerek bir şeyler anlatan Bayan Simpson'a baktı.

"Ellen da fark etmemekte ısrarcı," diye devam etti Jennifer. "Babam da bazı insanların nefretimize bile değmeyeceğini söylüyor. Onların gözlerini oymak isterdim ve eğer daha büyük bir skandal çıkıp da Ellen'ı onların küçümsemesinden daha çok üzeceğini bilmesem bunu yapardım da."

"Babanın oldukça haklı olduğuna eminim," dedi Lord Eden. "Ama üvey annen adına hissettiğin öfke seni yüceltiyor. Ama Harrowby Kontesi hâlâ hayatta."

"Onu tanıyor musun? Sorduğum zaman babam bana –böyle şeyleri anlatmaması gerektiğini söyleyerek– bazı şeyler anlattı. Ellen kendini Kont'un kızı sanarak büyümüş. Ama sonra Kontes, kocasıyla korkunç bir kavga etmiş ve başkasıyla kaçmadan önce onun Kont'un kızı olmadığını söylemiş. Ellen bunu öğrenince gerçek babasının yanına gitmekte ısrar etmiş, zaten babası da bir aile dostuymuş. Gerçi Kont ondan kalmasını ve onun kızı olmaya devam etmesini istemiş. Sonra Ellen İspanya'ya gitmiş ve orada babamla tanışmış. Buna memnunum, çünkü birlikte mutlular. Ve onu seviyorum."

Jennifer'ın sesi titriyordu. Lord Eden onun kolunu daha sıkı tuttu. "Geçmişindeki hikâye ne olursa olsun, Bayan Simpson bir leydi," dedi. "Onu küçümseyenlere aldırmamalısın. Onlar fark edilmeyecek kadar değersizler."

"Evet, biliyorum. Ama Ellen'ın kendisi için üzülüyorum."

Lord Eden, şimdi de Charlie'nin söylediği bir şeye gülmekte olan Bayan Simpson'a baktı. Evet, kız haklıydı. O ikisi birlikte mutlulardı. Ve öyle olmak da haklarıydı. Charlie en kibar adamlardan biriydi, birliğindeki askerlere karşı bile. Özel hayatında mutluluğu hak ediyordu. Ve Bayan Simpson'ın da kendiyle ilgili anlattıklarına ya da genç adamın duyduklarına bakılacak olursa, kolay bir hayatı olmamıştı. Yine de hayata küsmemişti. O kibar ve şerefli bir hanımefendiydi, mutluluğu hak ediyordu. Charlie'yi hak ediyordu.

O eski kıskançlık düğümünü hissetti. Belki de kendisi bir kadının onu böyle bir aşkla sevmesini hak etmek için bir şey yapmamıştı.

Lord Eden onun birkaç gün için birbirlerinin yanında garipleşmelerine yol açan o utangaçlığı aşmasına memnundu. Bayan Simpson'layken rahatsız hissetmekten hoşlanmıyordu. Onun bir kadın olarak farkında olmaktan, kuşku götürmeyecek güzelliğini fark etmekten hoşlanmıyordu. Böyle bir farkındalık sanki ona karşı saygısızlık ve Charlie'ye karşı sadakatsizlikmiş gibi geliyordu.

O, Charlie'nin karısıydı ve öyle olması da son derece doğruydu.

"Yakın zamanda bir savaş olacak, değil mi?" dedi Jennifer.

"Bu mümkün. Ama henüz değil. Endişelenmene gerek yok."

"Herkes bana bunu söylüyor," dedi. "Ama endişeleniyorum. Ve her şey çok mantıksız görünüyor. Keşke insanlar savaşmak zorunda olmasaydı."

"Çoğumuz buna katılıyoruz," dedi Lord Eden. "Ama korkarım, kusurları olan bir dünyada yaşıyoruz."

"Sanırım babam beni eve gönderecek. Bunun adil olduğunu sanmıyorum. Ellen kalıyor ve benden daha genç olduğu zamanlardan beri orduyla yaşıyor."

"Eğer İngiltere'de güvende olursan, baban daha az endişelenecektir," dedi Lord Eden. "Ve savaşa fazla yakın yaşayan kadınlara pek de gıpta edilmez, biliyorsun."

Jennifer'ın rahatsız olduğunu görünce, yanlış bir şey söylemiş olduğunu fark etti. "Kadınlar için İngiltere'de kalmak daha mı kolay sanıyorsunuz?" dedi kız. "Günler

geçip de her şey bitene kadar haber alamadığımız bir yerde kalmak kolay mı? Birinin babasının yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için beklemesi nasıl bir şey, bir fikriniz var mı? Bu defa daha da zor olacak, çünkü bu sefer sadece babam değil, tanıdığım birçok erkek savaşta olacak. Bizlere vücudumuz yaralanmadığı sürece zarar görmeyecek olan çocuklar gibi davranmanız hiç adil değil."

"Özür dilerim." Eline dokundu. "Ama biz erkekler, kadınlara karşı biraz korumacı olmak üzere yetiştiriliriz, biliyorsun. Ve bazen onları korumak için yapabileceğimiz tek şey, fiziksel bir zarardan uzak tutmak olur. Bu, bizim için de kolay değil. Benim de, eğer ölürsem, hayatlarının geri kalanını yaralı olarak geçirecek bir annem ve kız kardeşim var. Savaşla karşı karşıya geldiğimde bu bilginin aklımda olması kolay değil."

Jennifer başıyla onayladı. "Böyle bir zamanda kimsenin işi kolay değil sanırım," dedi. "Yani babama yardım edebilmemin tek yolu bana zamanı geldiğini söylediğinde uysalca gitmem mi olacak?"

Lord Eden başını salladı. "Korkarım öyle."

"Ben de öyle olmasından korkuyorum," dedi kız kederle.

Birbirlerine gülümsediler.

Her şeye rağmen çocukluk etmiyor, diye düşündü Lord Eden. Düşündüğü kadar kırılgan, çaresiz ve bir erkeğin korumasına muhtaç değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Ellen, etrafında gerçekleşen savaşın abartılı hazırlıklarından hiçbir zaman korkmamıştı. Bir akşam kocasıyla evde otururken korkuya teslim olmuştu, ama bunu bir daha yapmayacaktı. Üstelik geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki, meydan savaşı ne kadar yaklaşırsa kendisi de o kadar sakinleşiyordu. Sanki olacaklara dair kaçınılmazlık, onu endişelenmenin anlamsız bir lüks olduğuna ikna etmiş gibiydi.

Gölün yanındaki parkta yürüyorlardı. Charlie işini bitirdikten sonra burada karşılaşmışlardı. Jennifer, Leydi Anne Drummond, Lord Eden ve Üsteğmen Penworth sudaki kuğuları izliyorlardı.

"Jennifer iyi karşıladı, değil mi?" dedi Charlie. "Ben onun daha fazla ağlayacağını düşünüyordum."

"Sanırım Leydi Anne ve bazı arkadaşlarının da eve gidiyor olmasıyla teselli buldu," dedi Ellen. "Sanırım biraz korkuyor Charlie. Henüz çok genç."

"Lord Amberley'e nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum. Eden'la olan tanışıklığımızın dışında onu çok az tanıyoruz. Jennifer'ı kendi ailesiyle birlikte İngiltere'ye götürmeyi kabul etmesi çok nazik bir davranış."

"Sanırım Jennifer'a yardım eden şeylerden biri de bu," dedi Ellen. "Kontes'e ve dadıya çocuklar konusunda yardımcı olabilecek olma ihtimali aklımı çelen bir durum. Bebeklere bayılıyor."

"Fikrini değiştirip seni de gitmeye ikna edebileceğimi umabilir miyim?" diye sordu Charlie deneme niteliğinde.

"Kesinlikle olmaz!" Ellen ona gülümsedi. "Nefesini boşa harcama Charlie."

"Pekâlâ. Denemesem, bir koca olarak görevimi yerine getirmemiş olurdum, küçüğüm. Ama eğer sen gitseydin, benim de boşluğa düşeceğimi biliyorsun. Görüyor musun, ne kadar da bencilim?"

Ellen, "O zaman iyi ki bencilsin," deyince ikisi de güldüler.

"Ellen," dedi Charlie, diğer dördünün duyma mesafesinin dışında olduğundan emin olmak için ileri bakarak. "Konuşmamız gerekiyor. Muhtemelen ikimiz yalnız kalana kadar beklemem gerekir, ama böyle insan içindeyken daha çok cesaret edebiliyorum."

"Her zamanki konuşma mı?" diye sordu Ellen ses tonunu hafif tutarak.

"Evet ve biraz daha fazlası."

"Ben ve Jennifer için önlemler aldın," dedi Ellen. "Eğer sana bir şey olursa, ben Londra'daki ablanın yanına gidecek ve avukatını ziyaret edeceğim ya da onun beni çağırmasını bekleyeceğim. Anlıyorum Charlie. Ama buna ihtiyacım yok, çünkü sen savaştan sonra burada olacaksın ve birlikte İngiltere'ye gideceğiz."

"Evet," dedi Charlie, onun elini okşayarak. "Ama düşünüyorum Ellen. Daha önce Jennifer okuldayken, bu hiç

önemli gibi gelmemişti. Ama o artık genç bir hanım ve mümkün olduğunca iyi bir şekilde geçinebilmesi lazım. Şimdi gururumu unutma zamanı. Eğer yalnız kalırsan – sonrasında- babamla iletişime geçmeni istiyorum. Yapacak mısın? Dorothy sana yardım edecek."

"Ah Charlie, yapamam!" Ellen kocasına dehşet içinde bakıyordu. "Bunca yıl seninle hiç ilgilenmedi. Seni veya Jennifer'ı hiç umursamadı."

"O, Jennifer'ın büyükbabası," dedi kocası nazikçe. "Senin de kayınpederin. Eğer ondan rica ederseniz, size sırtını çevirmez. İkimiz de fazla inatçıydık. İkimizin de ilk hareketi yapmaya niyeti yoktu."

"O zaman," dedi Ellen kararlı bir neşeyle, "Londra'ya döndüğümüzde onu bizzat kendin ziyaret edersin, Charlie."

"Lütfen, tatlım?"

Ellen ileriye doğru baktı. "Jennifer için mi?" dedi. "Peki o zaman. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie onun elini sıkarak. "Babam bir canavar değil, biliyorsun. Çocukken iyi bir ilişkimiz vardı. Mutlu bir çocukluk yaşadım. Ama büyük oğul olduğum için benden çok fazla şey bekliyordu. Onun isteğini yerine getirip üniversiteye gitmek yerine orduya katılınca -beni üniversitede hayal edebiliyor musun sevgilim- aramız gerildi. Ama Jennifer'ın annesiyle evlenene kadar kopmadık."

Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. Ellen önünde uzanan patikaya bakmaya devam etti.

"Çok güzel, küçük bir şeydi," dedi Charlie. "Onunla tanıştığımda aptal, mutsuz bir kızdı. Mecbur kalmadıkça

bundan bahsetmem Ellen. Babamla ve kardeşimle konuştuğunda – eğer onlarla konuşursan– sana Jennifer'ın benim kızım olmadığını söylemeye çalışabilirler. Annesi bir dansçıydı, ama yaşamak için sadece dans etmek yetmiyordu. Kötü bir kız değildi, sadece yaşamak için yemeğe ihtiyacı vardı. Onunla evlendikten sonra benden başka kimseyle birlikte olmadı ve Jennifer bunun üzerinden dokuz aydan kısa bir süre geçtikten sonra doğdu. O *benim* kızım, Ellen. Benim kızım olmasaydı da onu aynı şekilde severdim, sonuçta kimse annesiyle babasının kim olacağına karar veremiyor, değil mi? Bu, onun suçu değil. Ama o benim. Babam tarafından kabul edilmesi gerekiyor."

"Bunun olduğunu göreceğim." Ellen sözleri boğazındaki yumrudan zorlayarak nasıl geçirdiğini bilmiyordu. "Ben de Jennifer'la aynı durumdayım. Öyle bir anne tarafından dünyaya getirilmeyi ben seçmedim ve gerçek babamın kim olduğu konusunda şüpheler vardı. Beni sevmenin nedeni de bu mu, Charlie?"

Charlie güldü ve karısının elini tekrar okşadı. "Tozlu bir saç fırçası için ağlayan, güzel, oldukça kirli küçük bir kız kalbime dokunmuştu," dedi. "O kız büyüyüp hayatımın hazinesi haline geldi. Hayatımın aşkı oldu. Senin benim için anlamın bu, küçüğüm. Kim olduğun önemli değil. Dedikoducu cadalozların seni üzmesine izin vermiyorsun, değil mi?"

Ellen başını iki yana salladı. "Hayır. Bu durumun tüm acısını yıllar önce atlattım. Ufak bir kötülüğün şimdi beni yaralama imkânı yok. Ah Tanrım, hayır! Bunu aklından bile geçirme. Yanımda sen varsın, Jennifer var ve diğer tüm arkadaşlarım var. Ben çok mutlu bir insanım. Ben dünyada cennete sahibim Charlie."

"O zaman bunu benim için yapacak mısın?" diye sordu Charlie. "Jennifer için? Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim, Ellen. Keşke sana bırakacağım bir milyon poundum olsaydı. Keşke benim-"

"Seni tanımak ve karın olmak benim için bir milyon pounddan ya da dünyadaki her şeyden daha anlamlı," dedi Ellen hemen. "Ve hayatımın geri kalanında karın olmaya devam etmek de dileyebileceğim her şey –paha biçilemez bir servet, Charlie. Sus şimdi. Beni bir daha ağlarken de görmeyeceksin. Hem sen ağlamamı izlemekten nefret edersin, hem de ben kendime bunu yapmayacağıma söz verdim. Bana bir şey anlat. Geçen hafta olan komik bir şeyi anlat. Sen de her zaman komik hikâyeler vardır."

"Birkaç gün önce Hastings silahını temizlerken Walker'ın şapkasında bir delik açtı," dedi Charlie. "Sana bunu anlatmış mıydım? Neyse ki o sırada Walker'ın şapkası başında değildi. Ama sanırım Walker'ın onunla işi bittiğinde Hastings aksini dilemiştir. Sonra Eden da onunla uğraşmaya başladı –ki onun birkaç kelimesi en sert askeri bile pelteye çevirebilir. Zavallı Hastings neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı."

"Kimsenin yaralanmamış olması ne şans ama!" dedi Ellen. "Zavallı adam öyle bir şeyin ardından kendini asla toparlayamazdı, değil mi?"

"Hadi göle geri dönelim," dedi Charlie, "ve bu dördünü böylesine eğlendiren şey neymiş görelim."

***

Haziran ayında rivayetler, yanlış alarmlar ve panik giderek artıyordu. Ordu ve ağır silahlar Belçika'ya gelme-

ye devam ediyordu. En alaycı tipler bile rivayetlerde bir gerçeklik payı olabileceğini kabul ediyordu. Tüm bunlara rağmen, şaşırtıcı bir şekilde, sadece birkaç sivil Brüksel'i terk edip İngiltere'nin güvenli topraklarına gitmişti. Sanki tehlikenin kendilerini -her zaman kendi toprakları tarafından korunmuş olan İngilizleri- cidden tehdit edebileceğini reddediyor gibiydiler. Ya da Wellington Dükü onların gözünde yenilmez bir tanrı statüsüne erişmişti.

Amberley Kontu, ailesi ve Bayan Jennifer Simpson 12 Haziran Pazartesi gününe kadar Anvers'e doğru yola çıkmamıştı. Herhangi bir erteleme durumu veya engel söz konusu olmamıştı. Sadece birkaç gün daha fazla kalmışlardı.

İkiz kardeşi orada olduğu sürece Brüksel'de kalmak için direten Madeline, kendisi kadar cesur olan arkadaşı Leydi Andrea Potts'un yanına taşınmak için ayarlamalarını yapmıştı. Leydi Andrea, nispeten erkeksi olan yüksek sesiyle, eğer Fransızlar Brüksel'e adım atmaya ve Albay Lord Potts'un evinde bir yağmalama yapmaya cüret ederlerse, söyleyecek bir çift lafı olacağını belirtmişti. Lord Eden da Yüzbaşı Norton'la beraber subay kışlasına taşınıyordu.

Christopher Raine, yani Vikont Cleeves, gitmelerinden önceki gün etrafındaki gidiş hazırlıklarının ve amcası Lord Eden yeni kışlasına taşınmak için hazırlık yaparken kabul salonunda oturan babasının giderek artan gerginliğinin farkında değildi. Çocuk kendine has bir oyuna dalmış, keyifli ve sessiz bir şekilde masa ve sandalyelerin ayaklarının arasında emekliyordu. Diliyle sesler çıkararak atların toynak seslerini taklit ediyordu.

"Pekâlâ, eski dostum," dedi Lord Eden. "Amcanla el sıkışacak mısın?"

"Eski dostum," dedi çocuk. Bir an için atlarını ve oyunumu bırakıp ayağa kalktı. Elini amcasının iri eline koydu. "Büyük gemi."

Lord Eden yere çömeldi. "Büyük bir gemiye bineceksiniz," dedi. "Hem de yarın, seni şanslı delikanlı. Dom Amca'na sarılıp öpecek misin?"

Çocuk tombul kollarını onun boynuna sıkıca doladı ve ağzını büzerek Lord Eden'ı dudağından ıslak bir şekilde öptü. "Eski dostum," dedikten sonra yeni bir oyuna başlamak için kollarını çözdü. Oyunda muhtemelen yüzmekte olan bir gemideydi.

Leydi Caroline Raine, babasının kollarında uzanmış, gözlerini kırpmadan onun yüzüne bakıyordu –gerçi göz kapakları arada bir düşmüyor değildi. Yarım saat önce karnı doyurulmuştu ve sabırla uyutulmayı bekliyordu.

"Dom Amca'ya bir gülücük atacak mısın?" diye sordu Lord Eden, küçük kızın parmaklarını kendi parmağının üzerine alarak. Bebek, parmağını sıkıp ona baksa da, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yok mu? Pekâlâ, sorun değil. On altı yıla kalmaz, genç züppeler bu gözlerin onlara tek bir bakış atması için babanın kapısının önünde kuyruk olurlar, minik güzellik." Eğilip kızı alnından öptü.

Lord Eden, Kontes'le konuşmak için döndükten bir an sonra bebek babasına döndü ve ona, o ender sergilediği kısa ama tam gülümsemelerinden birini bahşetti.

"Yaramaz küçük prenses seni," diye mırıldandı babası.

Lord Eden yengesinin elini ellerinin arasına aldı. "Geldiğin için teşekkürler, Alexandra," dedi. "Ailemin bana yakın olmasının anlamını sana anlatamam. Eve sağ salim ulaşın. Anneme, Viola Teyze'ye ve William Amca'ya da

sevgilerimi iletin. Anna'ya da elbette. Bahse girerim, başarılı bir sezon geçiriyordur. Göz açıp kapayıncaya kadar hepinizle tekrar görüşeceğiz."

"Evet." Kontes gülümsedi. "Annen seni tekrar görünce çok mutlu olacak, Dominic. Ama o gelemedi işte, biliyorsun. Endişeleriyle baş başa olmayı tercih ediyor. Kendine dikkat et." Bir anda birbirlerine sıkıca sarıldılar, ikisinin de gözleri kapalıydı. "Dominic," dedi Kontes, "seni çok ama çok seviyoruz."

"Eve döndüğümde bunu sana hatırlatırım," dedi Lord Eden, "ve kanıtlaman için de her tür iyiliği isterim." Başını kaldırıp kadına sırıttı. "Peki, madem beni çok ama çok seviyordun da neden benim yerime Edmund'u seçtin? Hatırlarsan, ben de sana teklifte bulunmuştum."

"Ah," dedi Kontes kızararak. "Onu çok ama çok *ama çok* sevdiğim için sanırım." Döndü ve neredeyse uyumuş olan bebeği kocasından aldı.

Lord Amberley ayağa kalktı ve utanıp sıkılmadan kardeşini kucakladı. Bir süre için tek kelime etmeden birbirlerine sarıldılar. Söylenecek çok fazla şey vardı. Ve de çok az şey.

"Seninle gurur duyuyorum, Dominic. Bunu biliyorsun," dedi Lord Amberley.

"Anneme söyler misin... Ona söylenmesi gereken şeyleri söyler misin?" dedi Lord Eden.

"Elbette," dedi ağabeyi. "O da seninle gurur duyuyor, biliyorsun ve her zaman da duyacak. Ne olursa olsun."

"Evet." Lord Eden kendisini ağabeyinin kollarından kurtararak sırıttı. "Şimdi gitsem iyi olacak. Çocukları ve tüm eşyalarınızı buradan götürmek için zaten yarın yete-

rince yapacak işiniz olacak. Ayrıca, Bayan Jennifer Simpson'ı da yanınızda götürdüğünüz için teşekkürler, Edmund."

Ağabeyi omuz silkti. "Hoş bir hanım," dedi. "Hem bildiğin gibi, senin için her şeyi yaparım, Dominic. O senin için önemli mi?"

Lord Eden temkinli göründü. "Charlie'nin kızı," dedi.

Lord Amberley güldü. "Niyetini öğrenmek için seni zorlayamam, değil mi Dominic?" dedi. "Ama endişelenme. Alex ve ben ona iyi bakarız, halasına da sağ salim emanet ederiz. Hadi sen git, o zaman. Veda faslını uzatarak hiçbir şey kazanamayız, değil mi?"

Lord Eden, az önceki sahneyi kaskatı ve sessiz bir şekilde oturarak izleyen ikizine döndü. "Beni kapıya geçirir misin, Mad?"

Madeline ayağa kalktı ve önden yürüyerek onunla odadan çıktı.

"Tekrar düşünmeyecek misin?" diye sordu Lord Eden kapıyı arkasından kapatarak. "Hayır, tabii ki düşünmeyeceksin. Muazzam bir cesaretin var, Mad ve ben bu yüzden seni takdir ediyorum. Her gün gelip seni göreceğim, tamam mı?"

"Eğer bunu yapmazsan, gelip seni bulurum."

"Sakın bunu yapma!" dedi Lord Eden. "Leydi Andrea'yla iyi olacak mısın? O kadın bana her zaman atları hatırlatmıştır."

"Atları her zaman sevmişimdir," dedi Madeline. "Dom, gitmek zorunda kalmadan önce, bana uğrayacak mısın?"

Lord Eden onun üstü kapalı sorusunu anladı. "Eğer fırsatım olursa," dedi, "sana uğrayacağım, Mad. Ama eğer

gelemezsem, hayatının geri kalanında benden nefret etme. Zaman olmayabilir."

"Seni seviyorum," dedi Madeline. Lord Eden için sokak kapısını açık tutarak bekleyen uşağın varlığına rağmen, kollarını onun boynuna doladı. "Eğer uğrayacak vaktin olmazsa, bilmeni ve her zaman hatırlamanı istediğim tek şey bu. Seni seviyorum."

"Bunu biliyorum, seni kaz kafalı," dedi Lord Eden, onu kısa ama sert bir şekilde kucaklayarak. "İnanır mısın, ben de senden azıcık hoşlanıyorum." Ona sırıttı ve gitti.

Madeline, giderek uzaklaşan ikizinin sırtına bir şeyler fırlatmak istedi ama etrafında fırlatabileceği bir şey olmadığından bu isteğe direndi. İçini çekerek kabul salonuna döndü.

***

Lord Eden aynı akşam onların evde olup olmadıklarından emin olmasa da, Yüzbaşı Simpson'ın Rue de la Montaigne'deki evine uğradı. Bayan Jennifer buraya gelmeden önce, Charlie ve karısı akşamları bir etkinlik aramak yerine evde oturmayı tercih ettikleri için, bundan emin olabilirdi. Ama genç hanımın gelişi bazı şeyleri değiştirmişti.

Lord Eden onunla vedalaşmak istiyordu. Ve bunu yarın sabahın kör saatinde yapmak yerine, o gün yapmak istiyordu. Her şeyin bitmesini istiyordu. Hepsinin gitmesini istiyordu. Ve bunu kulağa sanki insani duygulardan yoksunmuş gibi gelmeden kendisine bile nasıl itiraf edebilirdi?

Lord Eden vedalaşmaları her zaman acı verici bulurdu. O öğleden sonra Edmund'un evinden kimseye tek kelime etmeden çıkmış olmayı nasıl da isterdi. Jennifer Simpson'la vedalaşma işini atlamayı isterdi. Güle güle demek

her zaman zordu. Bunun sonsuza dek sürecek bir veda olabileceğini bilmek, insana kelimelerin de ötesinde işkence ediyordu.

Her tür duygusal bağdan bağımsız olmak istiyordu. Aklı ve duygularıyla, yaklaşmakta olan şeye odaklanabilmek istiyordu. Keşke Madeline de eve dönmeyi kabul etseydi. Onun burada, Brüksel'de, duygusal enerjisinin üzerinde sürekli hak iddia ederek kalmasını istemiyordu. O sadece kendisine yakın olabilmek için hayatını riske atarken bunu söylemek ne kadar da nankörce geliyordu. Eğer ona açıklamaya kalksa, genç kadın asla anlamazdı. Onu önemsemediğini zannederdi. Ardından ona ne kadar derinden kırıldığını göstermek yerine, kafasına bir şeyler fırlatmaya ve bağıra çağıra hanımlara yakışmayacak küfürler sıralamaya başlardı.

Bu, evlenmemiş ve hiçbir kadına derinden bağlanmamış olduğuna memnun olduğu anlardan biriydi. Büyük bir savaştan önce onun için değerli olan tüm insanları aklından tamamen silmesi gerektiğini eski deneyimlerinden biliyordu. Sanki onlar yokmuş gibi yaşamalıydı. Emrindeki adamlar onun ailesi haline gelmeli, güvenliği ve selametinden endişe duyacağı yegâne insanlar, onlar olmalıydı. Sadakatini, itaatini ve güvenini sunacağı insanlar ise sadece komutanları olmalıydı.

Böyle anlarda Charlie'yi kıskanmıyordu. Bayan Simpson her zaman onun yanındaydı. İnsanın, karısının yanından ayrılır ayrılmaz savaşa gitmesi nasıl mümkün olabilirdi? Ona bu kadar yakın olup da, düşman ordunun savaşı kazanması halinde onun incinebileceğini bilerek görevine nasıl odaklanırdı ki insan? Genç adam omuz silkti.

Onları bir kez Charlie'nin çadırında vedalaşırken izlemişti. Tek kelime etmeden birbirlerine sarılmışlardı, ikisinin de yüzleri solgun ve ifadesizdi. Böylece Lord Eden görüş alanlarından çıkmış, karı koca arasındaki böyle bir kucaklaşmaya kasıtsız bir şekilde tanık olduğu için utanmaktan çok acı duymuştu. Charlie'nin uyuşukluk halinden çıkıp, savaşa girerken takındığı o alışıldık neşeli, kararlı ve kayıtsız haline dönmesi tam on dakikasını almıştı.

Lord Eden, arkadaşının evine vardığında üçü de evdeydi. Ama çok uzun kalmadı. Sohbetleri zorakiydi. Dördü de konuşmak için çok az zaman kaldığının farkındaydı. Ve insan yapmacık görünürken nasıl manalı bir şeyler söyleyebilirdi ki? Onlarla çay içti ve gitmek için ayağa kalktı. Jennifer'a elini uzatarak gülümsedi.

"Size iyi yolculuklar dilerim, Bayan Simpson," dedi, "ve umarım dönüş yolunda sizi deniz tutmaz."

O sırada Charlie'nin karısını da alıp, kapıyı açık bırakarak salondan çıktığını fark etti.

"Tutmayacağından eminim," dedi Jennifer. "Artık tecrübeli bir yolcu olduğuma göre." Elini adamın eline koydu.

"Geldiğine çok memnun oldum. Seni tanımış olmaktan oldukça mutluyum."

"Ben de," dedi Jennifer. "Umarım bu korkunç savaş her şeye rağmen başlamaz."

Lord Eden gülümsedi. "Bunun tam aksini dileyen bir sürü asker var," dedi. "Bonapart'a karşı büyük bir zafer elde etmek için bir şans daha isteyen bir sürü insan var."

"Peki ya siz? Savaşa hevesli misiniz?"

Hayatına ihtiyaç duyuluyorsa, bu ülke için savaşmanın

onun için bir gereklilik olduğu ve her şeyin anlamının buna dayandığını ona nasıl açıklayabilirdi? Neye inandığını savunma ihtiyacı onu neredeyse neşelendirdi.

"Öldürmek için değil. Ama zorbalığa karşı olan bu savaşın bir parçası olmak istiyorum."

"Pekâlâ, o zaman. Hoşça kalın, lordum. Güvende olmanız için dua edeceğim."

"Edecek misin?" dedi Lord Eden. "Ve İngiltere'ye döndüğümde, seni görebilir miyim?"

Jennifer başını kaldırıp ona bakarken kızardı. "Eğer isterseniz," dedi. "Bu, hoşuma gider."

Lord Eden hâlâ tutmakta olduğu elini kaldırıp öptü. "İsterim," dedi. "Ağabeyimle seyahat ettiğine memnunum. Güvende olduğunu biliyor olacağım."

"Çok nazik bir adam," dedi Jennifer. "Hanımefendi de öyle. Onlardan hoşlanıyorum."

"Güle güle, o zaman." Genç kızın irkildiğini fark edene kadar onun elini sıktı. Sonra hemen bıraktı.

Kızın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Lütfen kendinize dikkat edin," dedi. "Lütfen!" Ve iki elini kaldırarak kısa bir an için parmak uçlarını adamın yanaklarına koydu. Oldukça sarsılmış bir şekilde omzunun üzerinden baktı. "Baba," diye seslendi. "Baba, Lord Eden sana iyi geceler dilemek istiyor." Ve Charlie odaya girmek üzereyken oradan ayrıldı.

Tüm vedalaşmalara lanet olsun, diye düşünüyordu Lord Eden birkaç dakika sonra sokakta yeni kışlasına doğru yürürken. Şimdi ne yapmıştı? Beklentileri mi yükseltmişti? Şimdi İngiltere'ye döndüğünde ona teklifte bulunmak bir onur meselesi mi olmuştu? Ve bunu istiyor muydu? Hiç

emin değildi. Bu düşüncelerin, problemlerin ve şüphelerin başına bela olmasını istemiyordu. Tüm duygulardan arınmak istiyordu.

Lanet olsun! Onu kollarının arasına çekip ona olan aşkını ve hayatının geri kalanında onu endişeden uzak tutma arzusunu söyleyivermekten kendini ancak alıkoyabilmişti. Hiç öğrenebilecek miydi? Kızı seviyor muydu?

Bilmiyordu ve özellikle şu anda öğrenmek istemiyordu. Bunu düşünmeyecekti. Ne kadar süre sonra Fransızlarla karşı karşıya geleceklerdi? Bir hafta? İki? Bu onun için yeterince yakın değildi. Hazırdı. Huzursuzdu. Öyle ya da böyle, son savaşı olacağına karar verdiği bu büyük savaşı atlatması gerekiyordu. Ardından aşkı düşünmek için yeterince zamanı olacaktı. Şimdi olmazdı!

Lord Eden, arkadaşını az eşyalı ve oldukça erkeksi evinde bulmaktan memnundu. Burası artık onun da yeni eviydi. Yüzbaşı Norton ayaklarını her zaman pis olan botlarıyla önündeki masada çaprazlamış, elleri başının altında, tavanın köşesine dalıp gitmişti. Masanın üzerinde yarısı dolu bir konyak şişesi ve bir bardak vardı.

"Yaşlı Picton her an Brüksel'e varabilir," dedi Lord Eden, atılmış kıyafetlerle çoktan dolmuş olan sandalyeye şapkasını koyarak. "Unuttuysan diye söylüyorum, Beşinci Tümenin komutanıyla daha yeni konuştum, Norton aslanım. Eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan, o botları onun yüzüne doğru o şekilde sokmasan daha iyi olur."

"Gerçekten gerekmedikçe onları neden cilalayayım ki?" diye sordu arkadaşı neşeyle, kelimeleri hafifçe yuvarlıyordu. "Bir bardak bul ve kendine konyak doldur Eden. Tek başıma içmekten nefret ederim. Koltuktaki tüm o kâğıt-

ların altında bir yerlerde, bir tane olacaktı. Annemden ve kızlardan gelen mektuplar onlar. Mektup değil, kitap yazmışlar resmen. Onları bir ara okumalıyım. Bana hatırlat."

Lord Eden bir bardak bulup, temiz mi kirli mi diye incelemekten vazgeçip bardağı masaya koydu. Kendi fazlasıyla cilalı botları arkadaşınınkilerin yanında yerini alırken şişeye uzandı.

***

14 Haziran Çarşamba günü, Fransız ordusunun Maubeuge civarından güneye doğru toplandığı, hatta Belçika sınırını geçtiği yönünde bir söylenti çıktı. Söylenenlere göre, başlarında bizzat Bonapart vardı. *Eğer bu doğruysa*, diyordu insanlar, *yaşlı Boney işte yine yapacağını yaptı*. Avrupa'nın ona denk subaylarını gafil avlamıştı.

Tüm bahar böyle bir durıma hazırlanmaktan başka bir şeyle uğraşılmamışken, böyle bir şeyi söylemek saçmaydı elbette. Ama yine de insanlar, her gün çıkan onlarca söylentiden belki de birinin doğru olabileceğini düşünüyorlardı. Dük'ün casusları vardı ve elbette söylentilere ihtiyacı yoktu. Ama zaten o da saldırının batı ve kuzeyden gelmesini beklemiyor muydu? Eğer Bonapart'ın yerinde olsa, saldıracağı yer orası olurdu. Manş'ın kıyısında düşman ordunun yolunu kesmeye çalışacaktı.

Ama diğer yandan Bonapart hakkında hiçbir zaman tahmin ve sağduyuyla davranmaya bel bağlanamazdı. Gaddarlığı ve zekâsı karşısında insan ondan ya daha çok korkar ya da daha çok ona hayran kalırdı. 1815 yılının Haziran ayında, Brüksel'deki bu insanlar ondan korkuyorlardı.

Elbette, Dük'ün dışında kimse bu rivayetin doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyordu ve herkes onun ne ka-

dar ağzı sıkı biri olduğunun da farkındaydı. O ne kadar gülümser ve rahat görünürse, duydukları şeyler daha da doğruymuş gibi geliyordu. Ve Dük bu günlerde epey rahat görünüyordu. Eşyalarını endişe içinde toplayıp, Ostend'e ya da Anvers'e giden insanlar vardı.

15 Haziran günü öğleden sonra saat üçte, Wellington Dükü'yle beraber yemek yiyen Oranje Prensi'ne, General Ziethen'in Birinci Kolordusu'ndaki İkinci Prusya Tugayı'nın sabahın erken saatlerinde Fransız ordusu tarafından saldırıya uğradığı ve saldırının Charleroi'den yönetildiği haberi geldi.

Saat dörtte Dük, General Ziethen'in bizzat kendisinden Thuin'in ele geçirildiğine dair bir mesaj aldı. Ama Wellington fazla aceleci davranmak istemiyordu. Haberlerin tek bir kelimesinin bile doğruluğundan şüphe etmemesine rağmen, bu saldırıların -Bonapart beklendiği gibi batıdan saldırmak üzere ilerlerken- ordusunun büyük bir bölümünü güneye çekmek için başvurulan bir hile olmadığından emin değildi.

Dük, askerî birliklerini çarpışmaya göndermek için sessizce planlar yapıyordu. Bu arada Mons'taki istihbarat subayı Grant'ten daha kesin haberleri sabırla ya da sabırsızlıkla bekliyordu –söz konusu Dük olunca sabırla mı sabırsızlıkla mı beklediğini kim bilebilirdi ki?

Bu hadiselerin haberleri nasıl oluyor da Brüksel sokaklarına ve salonlarına sızıyordu? Kim bilebilirdi? Ama sızıyor ve heyecan, neşe, umutsuzluk, panik ve bir adamın hissedebileceği tüm duyguları ortaya çıkarıyordu. Her şey hesaba katılınca, birlikler bunların doğru olmasını ve başka bir gün daha geçmeden harekete geçmeyi umuyorlardı.

İyice gerilmişlerdi ve bekleme süreci bu durumu kötü etkiliyordu.

Kadınların çoğu umutsuzluk içindeydi. Bazıları ağlayarak erkeklerine sarıldılar. Bazıları bu tehlikeli ortamdan bir an önce uzaklaşmak istediler. Bazıları, özellikle de ordu hayatına aşina olanlar, sessizce ve aceleyle hazırlanmaya başladılar; eczanelerden sargı bezi alıyorlar veya çarşaf ve gömlekleri yırtarak kendileri sargı bezi hazırlıyorlardı. Bazıları da sanki olağandışı bir şey olmuyormuş gibi hayatlarına devam ediyordu. Belki de gerçekten olağandışı bir şey yoktu ortada. Bahar mevsimi boyunca hep asılsız rivayetler ortalıkta dolanmamış mıydı?

O akşam Richmond Düşesi'nin Rue de la Blanchisserie'deki evinde verilen büyük balo için planlar kontrol edilmeden ilerlemişti. Kendilerini asil diye niteleyen herkes davetliydi. Wellington Dükü ve tüm adamlarının. Fransızlar Belçika'ya gelmiş ve Prusya ordusunun yarısını dağıtmış olsalar bile katılmaya niyetli olduğu söyleniyordu.

Ellen ve Yüzbaşı Charlie Simpson davet edilmiş olmalarına ve gitmeyi düşünmelerine rağmen, baloya gitmemeye karar verdiler. Evde el ele oturdular, sonra adam kollarını karısına sarıp onu yakınına çekti. Ve zihinlerinin onları götürebildiği her türlü saçma şeyden konuştular.

Ellen, Charlie'nin –böyle zamanlarda olduğu gibi- yola çıkmak için sabırsızlandığını biliyordu. Ve genç kadın, kocasının yaklaşan savaşa olan konsantrasyonunu bozacak bir şey söylemek veya yapmaktan uzak durarak, oldukça neşeli bir şekilde onunla oturmak zorundaydı. Böyle anlarda onun kendisinden uzaklaştığını biliyor ve bunu an-

lıyordu. Charlie her zaman olduğu kadar sevecen ve şefkatliydi. Ama onun ölmesi durumunda –gerçi bu olasılık böyle açıkça dillendirilmemişti- onun geçimi için yaptığı düzenlemeleri durmadan anlatıyordu. Aktif olarak göreve gitmesi için gerçek bir durumun olmasına daha günler vardı. Son dakikada yapılan en şiddetli baskınlar dışında asla böyle bir durum olmazdı.

Ama saat beşte Dük, İkinci ve Beşinci Tümenlere her an harekete geçmeye hazır olacak bir şekilde Atlı'ta toplanmalarını emretmişti. Subayların çoğu Brüksel'de kalıyordu ve birçoğu da baloya gitme niyetindeydi. Ama zaman tam anlamıyla gelmişti. Artık oturup beklemek yoktu.

Bu neredeyse rahatlatıcıydı. Ellen başını kocasının omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Sessizlik içinde durdular. Saat geç olmasına rağmen ikisi de yatağa gitmek için bir harekette bulunmadılar. Sevişmeyeceklerdi. Ayın Ellen için yanlış olan zamanında olmamalarına rağmen böyle bir yakınlık zamanı değildi. Bekleyeceklerdi. Sabah olunca Charlie çağırılacaktı. Uyanık kalıp hazır olmak en iyisiydi. Kolu kocasının belindeydi, adam onu alnından öpüp omzunu okşadı.

Lord Eden'ın kapıyı çalışı duyulunca ikisi de büyük bir sakinlikle ayağa kalktı. Bunu bekliyorlardı. Zaman gelmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lord Eden, Richmond Düşesi'nin balosuna katılmak niyetindeydi. Üstelik tümeni emirleri çoktan almıştı ve gece bitmeden önce yola çıkmış olması gerektiği açıktı. Ama aslında Rue de la Blanchisserie'deki ev her rütbeden askerle doluydu. Bu etkinlik, sessizce beklemektense gergin enerjilerin kusursuz bir çıkış noktası olmuştu muhtemelen, bu da imkânsız olmasa da zor bulunan bir şeydi.

Lord Eden gülümsedi, hanımefendilerle sohbet etti ve Fransa–Belçika sınırında neler olduğu ve neler olacağına dair çelişkilerle dolu sayısız söylenti dinledi. Kesin tek bir haber için diğer herkes kadar hevesliydi ve diğer insanların yaptığı gibi gözleri Dük'ü aradı. Dük'ün yokluğunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Kolunda Susan Jennings varken, balo salonuna İskoç eteklerini ve Highland kıyafetlerini tam olarak kuşanmış birkaç İskoç askeri girdi. Gayda seslerinin oluşturduğu müziğe İskoç danslarıyla yapılan gösteri eşlik etti. Aynı askerlerin, kısa bir süre önce savaşmış olduklarını hayal etmek zordu. Evet, insan bir an kıpırdamadan durup, balo salonundaki rahat havanın altında duran somut gerginliği hissedene kadar zordu.

"Ne kadar da muhteşemler!" dedi Susan. "Onları her gördüğümde keşke İskoç olsaydım diyorum."

"Sanırım ben nefesimi o boruların içine üflemek zorunda kalmadığıma memnunum," dedi Lord Eden. "Kocan çoktan gitti mi, Susan? Onu görmedim."

"Hâlâ burada. Ve lütfen onun ya da bir başkasının gitmesinden bahsetmeyin. Bunu düşününce bile bayılacakmış gibi hissediyorum."

"Sen mi, Susan?" dedi ona gülümseyerek. "İtiraf ettiğinden çok daha fazla cesaretin var senin, canım. İspanya'da bulundun. Ve burada da kaldın."

"Deniyorum," dedi Susan, gözyaşlarıyla dolu iri gözleriyle ona bakarak. "Cesur olmayı deniyorum lordum, ama ben sizin de bildiğiniz gibi zavallı korkağın tekiyim. Beni tanıyan insanlar için bir külfetim."

"Olmadığından eminim. Kocanın senin cesaretini takdir ettiğine eminim Susan. İnsanın korkarken cesaret göstermesi çok daha fazla metanet gerektirir, biliyorsun."

"Cesur olmaya çalışıyorum," derken kadının yanağından aşağı bir damla süzüldü. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlıyorsunuz, lordum. Teşekkür ederim. Kocam bazen bana karşı fazlasıyla düşüncesiz davranıyor. Gerçi ben onun kaba olmak istediğine inanmıyorum."

Lord Eden gülümsedi ve orkestranın sıradaki dansa geçmeye hazır olduğunu görünce rahatladı. Bu dansı Madeline'e söz vermişti.

Sosyetede her zaman olduğu kadar güler yüzlü ve rahat görünen Wellington Dükü, balo salonuna gece yarısı ulaştı. Ama son rivayetin öncekiler kadar asılsız olduğuna dair tüm umutlara –ya da korkulara– bir son verdi. Normalde

sosyal bir etkinlikte askeri meseleleri konuşmaya isteksiz olan Dük, askeri birliklerin nihayet ertesi gün savaş için yola çıkacaklarını açıkladı.

Daha sonra, yemek sırasında Oranje Prensi'ne Charleroi'nin düştüğü ve Fransızların çoktan Belçika topraklarının otuz kilometre kadar içlerine girdiği haberi geldi. Haberler, sayısı azalmış topluluğu heyecanlandırdı. Subayların çoğu alaylarına katılmak üzere çoktan gitmişlerdi.

Lord Eden gitmeden önce Madeline'i buldu. Onu balo salonunun arkasındaki koridora çekti, ama daha fazla mahremiyet şansları yoktu. Bu şartlar altında iki insan, ihtiyaç duydukları mahremiyeti sadece birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sağlayabilirlerdi.

Madeline onun ellerine yapıştı. "Gidiyor musun, Dom?" dedi. "Burada kaldığım için seviniyorum. Bunun için senden her zaman nefret ettim, biliyorsun. Ayrıca her şeyin çok mantıksız olduğunu düşünüyorum. Ama bazen en mantıksız ve vahşi eylemler, gerekli şeyler haline gelir. Bu da öyle. Bir süre burada olmak, bunu anlamamı sağladı. Gitmek için her türlü sebebin var. Hayatını kahramanca yaşıyorsun. Senin ikizin olmaktan gurur duyuyorum."

Lord Eden'ın yüzü bembeyazdı. "Mad," dedi ve yutkundu. "Bu işten her zaman nefret ettim. Bunu biliyorsun. Anlamı olan ne söyleyebilirim ki?"

Madeline gülümsedi. "Hiçbir şey. Sözcüklere ihtiyacımız yok. Sadece git Dom. Şimdi git canım."

Dominic onun elini kadın acıyla dudağını ısırana kadar sıktı. "Benim için çok fazla yas tutma," dedi. "Eğer bir şey olursa, yaşamaya devam et Mad. Ve mutlu ol. Bu yapmak istediğim bir şey ve bedeli ne olursa olsun pişman olmayacağım."

"Git," dedi Madeline, hâlâ gülümsüyordu. "Beni bir kez öp ve git."

Ellerini tutmaya devam ederken kardeşini öptü. "Döneceğim," diyerek sırıttıktan sonra dönüp hızla merdivenlerden indi. "İkizin olarak senden birkaç dakika daha büyüğüm ve bunun keyfinden vazgeçmeye hiç niyetim yok, biliyorsun."

Lord Eden gözden kaybolana kadar Madeline onun arkasından gülümsedi. Sonra, elindeki yelpazesi iki parçaya ayrıldı.

Lord Eden balo kıyafetlerini değiştirmek için aceleyle kışlaya gitti ve Yüzbaşı Norton'u tetikte ve artık harekete geçme zamanı geldiğinden düzgünce giyinmiş bir şekilde gitmeye hazır bir vaziyette buldu.

"Sen önden git," dedi, yüzbaşının onu beklemiş olduğunu düşününce. "Eğer gerek olursa Simpson'a haber vermeye söz verdim. Sana yetişiriz."

Arkadaşı ona gülümsedi. "Çok gecikmeyin," dedi. "Tüm eğlenceyi kaçırabilirsiniz."

"Hayatta olmaz!" dedi Lord Eden kahkaha atarak. İpek gömleğini çıkarıp yere attı ve botlarını almaya giderken gömleğin üzerinden basıp geçti.

Yarım saatten daha az bir süre sonra Charlie'nin kapısını çalarken onun uyumuyor olduğunu anladı. İçeride ışık vardı. Eğer arkadaşını tanıyorsa, adam muhtemelen gitmeye tamamen hazırdı.

Lord Eden, Charlie kapıyı açtığı an, onun ve karısının yüzlerinin sabit ve ifadesiz olduğunu fark etti. Gülümsemeye çalıştı. "Gitme zamanı," dedi.

Lord Eden dönüp gidecekti, ama Charlie odadan çıktı

ve Bayan Simpson orada durarak genç adama baktı. Kadının yüzü oldukça sakin ve solgundu. İki elini de ona uzattı.

"Kendine dikkat edeceksin," dedi.

"Evet." Lord Eden gülümseyerek ellerini tuttu. "Siz de öyle, hanımefendi."

Varlığı muhteşem bir rahatlık veriyordu. Buna neyin sebep olduğunu hiç bilememişti. Elinden gelse, ona asla veda etmezdi. Ama ellerini tutup gözlerinin içine bakıyor olduğu için üzgün değildi. Belki de Charlie her şeye rağmen kıskanılabilirdi. Ellen'ın ellerini sıktı.

"Eve geri dön," dedi Ellen sessizce. "Lütfen eve geri dön."

"Pekâlâ."

Ellerini bıraktığında genç kadın kollarının arasına girip, kendisini öpmesi için yüzünü kaldırdı. Lord Eden diğerlerinde –Edmund, Alexandra ve çocuklar ya da Madeline'de- hissettiği o hasta edici paniği hiç hissetmedi. Onu öperken ve kendine çekip sarılırken, birkaç gündür aklından çıkaramadığı saçlarının kokusunu solurken, tek hissettiği şey huzurdu. Ve gerginliği geçmişti. Üzerine eğitim aldığı işini yapmak istiyordu. İçi enerji dolmuştu.

Ellen Simpson onu serbest bırakırken genç adam ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi. Lord Eden, kadın son sözlerini söylerken orada sessizce duran arkadaşına enerji dolu gözlerle baktı. "Birkaç dakika içinde dışarıda görüşürüz, Charlie."

Ellen kocasına dönüp, ona sanki uzun bir tüneldeymiş gibi baktı. Adam kollarını ona sardı.

"Pekâlâ, küçüğüm," dedi.

"Charlie." Ellen kocasına yaslandı, yüzünü göğsüne gömdü.

Kocası onu kollarında salladı. Sözcüklerin ifade edemeyeceği derinlikle iletişim kuruyorlardı. Sonunda kocası onu kendinden uzaklaştırarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Benim kıymetli, kıymetli hazinem!" diye fısıldadı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Tatlım."

"Git şimdi," dedi Ellen ona, bu tarz durumlarda hep söylediği gibi.

Kapıyı kocasının arkasından sessizce kapadıktan sonra, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Hareket etmeye cesaret edemiyordu. Henüz değil.

Evet. Olmuştu. Erkeklerini savaşa göndermişti ve artık yapabileceği tek şey, ikisinin de sağ salim geri dönüp dönemeyeceğini beklemekti.

Charlie, aşkı. Hayatının ışığı. Tek değerli ışığı. Uğruna seve seve öleceği yegâne kişi. Onsuz yaşamayı düşünemeyeceği –buna cesaret bile edemeyeceği– tek kişi.

Ve Lord Eden –Dominic. Kocasının arkadaşı. Kendi arkadaşı. Güzel, güler yüzlü, çekici Lord Eden. Son birkaç haftadır istemeyerek de olsa, elinde olmadan bir erkek olarak gördüğü Lord Eden. Kendisiyle yaşıt, çok çekici bir adam olarak gördüğü arkadaşı. Ve şimdi o da Charlie'yle beraber savaşın katliamına gidiyordu. Onu bir daha asla göremeyebilirdi.

İşte tam da bu yüzden onu sevgiyle yolcu etmişti. Onu bir annenin öpeceği gibi öpmüştü. Bir kız kardeşin öpeceği gibi. Belki bu ikisinden de biraz farklı bir şekilde.

Ve Charlie gitmişti.

Charlie gitmişti.

O an bile kapıya bakmaya devam ediyordu ve sonunda gözleri bulanıklaştı.

***

Ertesi gün Madeline, hayatının en kötü gününü, en kâbus gibi gününü yaşadı. Güne kötü başladı, neredeyse hiç uyumamış olmasına rağmen kahvaltı için erkenden kalktı. Albay dün gece üzerini değiştirmek için bile eve gelme fırsatı bulamadan alayına katılmak için gitmiş olmasına rağmen, Leydi Andrea her zamanki gibi enerjik ve neşeliydi. Hizmetkârlar dışında, iki genç hanım evde yalnızdı. Leydi Andrea'nın babası Bay Mason yeni bir haber öğrenebilmek için çoktan dışarı çıkmıştı.

Madeline'in anladığı kadarıyla, bütün günü ellerinden geldiğince hem yiyecek hem de tıbbi malzemelerden oluşan ikmal maddeleri depolayarak, odadaki gereksiz mobilyaları kaldırarak ve taşıyabilecekleri kadar çarşaf, örtü ve yastık toplayarak geçireceklerdi. Bu görevleri yerine getirmek için orada hizmetçilerin olup olmamasının hiç önemi yoktu.

"Kısa bir zaman sonra taverna kızları mıyız, İngiltere Kraliçesi mi ya da bu ikisinin arasında bir şey miyiz hiç önemi kalmayacak," dedi Leydi Andrea. "Yaralıları buraya gönderecekler, biliyorsun ve göz açıp kapayıncaya kadar sokaklar onlarla dolup taşsa da pek fazla oda olmayacak. Elimizden geldiğince çoğunu eve almaya çalışacağız."

Yaralı askerleri zihninde canlandırınca Madeline'in benzi attı –caddelerde gördüğü ve sadece bir gün önce Richmond Düşesi'nin balosunda dans etmiş olduğu askerlerdi bunlar.

"Askerî doktorlar olacak mı?" diye sordu.

"Onlar muhtemelen cephede kalırlar," dedi arkadaşı, kendi sözlerinin korkunçluğuyla istifini hiç bozmuyor

gibiydi. "Buraya gönderilen yaralılar bizim bakımımıza muhtaç olacaklar. Onlar için hazır olmalıyız."

"Benim hiç deneyimim yok. Ne yapacağımı bilemeyeceğim." Madeline yutkundu.

Leydi Andrea kısa bir kahkaha attı. "Evet, bileceksin canım. Senin İngiltere'den hiç çıkmadığını unutmuşum. İnan bana, Madeline, sevgili kızım, yarın ya da bir sonraki gün bu zamanlar ne yapacağını tam olarak biliyor olacaksın. Neye ihtiyaç olduğunu görecek ve bunu karşılamak için orada olacaksın. İnsan içindeki cevheri, ancak ihtiyacı olduğu zaman ortaya çıkarır."

Ama bende hiç cevher yok, diye düşündü Madeline. Kendini mutfağa kapatıp, yaralılar için çorba bile yapamazdı. Yemek pişirmeyi bilmiyordu. Ve kan görmek onu bayıltabilirdi.

"Endişelenme," dedi Leydi Andrea, onun kolunu okşayıp masadan kalkarak. "Zamanı geldiğinde, kibar bir leydi olmak için özenle yetiştirildiğini hatırlayamayacak kadar meşgul olacaksın."

Belki de bunda biraz gerçeklik payı vardır, diye düşündü Madeline, gün ilerlerken ve kendisi de bir hizmetçi ya da şaperon olmaksızın koşturup dururken. Gerçi sokaklar her zamankinden çok daha fazla kalabalıktı. Şaşırtıcı sayıda insanın her zamanki gibi kendi işlerine devam ediyor gibi görünüyordu. Fakat aynı zamanda, caddelerde olağandışı bir araç yoğunluğu vardı. Normalden daha az atla çekilen arabalar, bavul ve mobilyalarla yüklüydü.

İnsanlar Brüksel'i gruplar halinde terk ediyordu. Ama tesadüfen karşılaştığı bir tanıdığı Madeline'e bunun kolay olmadığını söylemişti. Filikalarla Manş Denizi'nden An-

vers'e gitmek isteyen başka bir tanıdığı da boşta hiç filika kalmadığını öğrenmişti. Ağır silahların cepheye taşınması için Dük'ün emriyle hepsine el konulmuştu. Atlar ateş pahasına satılıyor, en ilkel arabalar bile bir servet ediyordu. İnsanlar paniklemişti.

Madeline yapacak bir sürü işinin olmasına memnundu. Panikleyecek ya da Dom için endişelenecek zaman bulamıyordu. Dom'u düşünmeyecekti. Bir eczacının satmaya gönüllü olduğu bütün bandajları ve afyon tentürünü alıp aceleyle eve dönmek üzere yola çıktı.

Bay Mason'un gün içinde sıkça dışarı çıkmasına ve iki leydinin de bazı ayak işleri için eve girip çıkmış olmasına rağmen yeni bir haber yoktu. Ama öğleden sonra top atışları başladı. Madeline dışarıdaydı ve ne gökyüzünde bir bulut ne de ufukta bir fırtına alameti olabilecek bir şey göremeyince şaşırdı. Sonra sesin gök gürültüsü olmadığını fark edince eli ayağı titredi, midesi takla attı.

Top atışlarını duyabildiğini söylemenin pek de doğru olmayacağını fark etti. Onları hissedebiliyordu. Ses çok derinden ve kulağına büyük bir etkide bulunamayacak kadar uzaktan geliyordu. Ama yankıları ve titreşimleri iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Dominic!

Caddede başı öne eğik bir halde kendisine doğru hızla gelen Bayan Simpson'ı görünce fazlasıyla rahatladı.

"İyi günler hanımefendi," dedi, kolundan tutarak. "Onları siz de duyabiliyor musunuz?"

Ellen irkilerek başını kaldırdı. "Ah, Leydi Madeline," dedi, "sizmişsiniz." Durdu ve ona daha yakından baktı. "Ah, canım benim," dedi, "bunu daha önce hiç tecrübe

etmedin, değil mi? Bayılacak gibi misin? Dik dur ve derin nefes al. Gel, seninle biraz yürüyelim. Bakkala doğru gidiyordum ben de. Zavallı hizmetçim bu sabah bir histeri krizi geçirdi. İngiltere'den yeni geldi tabii, zavallı kız. Ona bir komşunun arabasında yer ayarlamayı başardım, önce Anvers'e oradan da eve gidecek."

Madeline onun sesinde epey bir neşe duyunca memnun oldu. "Çok aptalım," dedi. "Kendimden utanıyorum."

"Eğer top seslerini duyduğunda hiçbir şey hissetmeseydin, o zaman utanman gerekirdi," dedi Bayan Simpson. "Ama çok duygusal davranmak konusunda endişelenmemelisin. Yaralılar gelmeye başladığında -ki yarına kadar gelmiş olurlar- asla tahmin edemediğin kadar güçlü olduğunu ve duygusal davranmak için bir an bile olmadığını fark edeceksin."

"Leydi Andrea Potts da böyle söyledi," dedi Madeline. "Kendimi rezil etmekten korkuyorum."

Ellen, Madeline'e destek olma amacıyla onun kolunu okşadı. "Etmeyeceksin," dedi. "En başta kussan bile, sonra doğrulup geri kalanımızın yaptığı şeyleri yapacaksın. Sana inancım tam."

"Sence, onlar top atışlarının olduğu yerde midir?" dedi Madeline. "Dominic yani. Ve Yüzbaşı Simpson."

"Bilmiyorum," dedi Ellen. "Şu an bilmemizin hiçbir yolu yok. Bu da savaşın en kötü yanı –bilmemek. Aklını bunu düşünmemek için eğitmelisin. Zihnini kapat. Yaralılar gelmeye bir başlasın, daha iyi olacak. Düşünecek zamanın kalmayacak. Yaralı her asker kardeşin olacak ve sen de ona yardım edeceksin, çünkü o kardeşin olabilirdi ve senin ona yapmakta olduğun şeyi bir yerlerde başka bir kadın da Lord Eden'a yapıyor olabilir."

"Evet," dedi Madeline. "Bunun yardımı dokunur, değil mi? Bu böyle mi yapılıyor? Yaralı her askerde kocanı mı görüyorsun? Sanırım her seferinde Dominic'i görsem bayılmam ya da kusmam. Sence çok fazla yaralı olacak mı? Ah, bunların hepsi ne kadar da anlamsız! Dün onlar burada, bizimleydi. Bugün biz hararetli bir şekilde sargı ve bulabildiğimiz ne varsa onları topluyoruz, çünkü şehir kesinlikle yaralılarla dolacak. Peki ya ölenler? Onlar da getirilecek mi? Yoksa oldukları yerde mi bırakılacaklar?"

Ellen onun kolunu sert bir şekilde tuttu. "Hayır," dedi. "Hayır. Zihnini kapat. Kendini meşgul tut. Dominic bir yabancının yaralı ve susuz bedeninde olsa bile sana geri dönecek –zavallılar, susuzluktan neredeyse delirmiş gibi olurlar. Gelecek. Söz veriyorum. Seni eve götürmemi ister misin?"

"Hayır." Madeline başını iki yana sallayarak elinden geldiğince canlı bir şekilde gülümsedi. "Bu utanç verici olurdu. Bir daha yüzüne bakamazdım. İşte, bakkal dükkânı. Buraya geliyordun, değil mi? Hoşça kal, o zaman. Seninle muhtemelen birkaç gün içinde görüşürüz. Ve teşekkür ederim."

Eve dönüş yolu boyunca utanç verici olanın ne olduğunu düşünerek, asıl işini unutmuş olduğu için kendini tekrar tekrar azarladı. Neden caddelerde tek başına geziniyordu? Evden çıkmış olmasının bir nedeni olmalıydı. Aceleyle yoluna devam ederken kendi aptallığına odaklandı, hatta içten içe buna güldü. Yıllar sonra, gelecekte, bu durumu Dom, Edmund ve annesine anlatırken hayal etti.

Top atışlarını, şapkasından terliklerinin ucuna kadar hissedebiliyordu.

***

Savaş iki cephede şiddetleniyordu. Wellington Dükü gafil avlanmıştı. Bütün Fransız kuvvetleri güneye odaklanmıştı. Napolyon, birliklerini Prusyalılara karşı Ligny'de bizzat kendisi yöneterek, ordusunun seçkin kısmıyla beraber batı sınırında beklemekte olduğuna dair tüm şüpheleri boşa çıkardı. On bir kilometre ötede Mareşal Ney, Quatre Bras kavşağında konumlanmış birkaç müttefik birliğe karşı olan saldırıyı yönetiyordu. Wellington Dükü'nün ordusunun çoğu Brüksel'den, Nivelles'ten ve kuzeydeki diğer noktalardan buraya gelmek için yoldalardı.

Lord Eden'ın birliğindeki adamlar, emirleri beklemek üzere gönderildikleri Mont St. Jean'den ayaklarının tozuyla güneye doğru yorucu yürüyüşlerini yaparken, onlar oraya gidene kadar bütün eğlence ve oyunların muhtemelen biteceğinden yakınıyorlardı. Burada haftalardır popolarının üstünde oturuyorlardı, bazıları aynı durumda olan arkadaşlarına, Hollandalı fahişeleri izleyip, onların yanaklarını kızartacak kadar dillerini öğrenmeye çalışmaktan başka yapılacak bir şey olmadığına dair şikâyet ediyorlardı.

Ve lanet gecenin yarısında hiçbir şey yapmadan durmaktan başka, diye ekledi genç bir er, çaresizce kasıla kasıla yürümeye ve etrafındaki tecrübeli askerlerle pervasız bir güvenle konuşmaya çalışırken. O adamlar fahişelerden bazılarıyla hiç dil kullanmadan kendilerini eğlendirebiliyorlardı.

"Yani sen bize, onunla konuşamıyorken dilini bir fahişenin üzerinde hiç kullanmadığını mı söylüyorsun?" dedi, talihsiz askerin birkaç sıra arkasındaki şakacı biri ve herkes yüksek sesli kahkahalarla güldü. "Okula geri dönüp gerçek bir eğitim almalısın, delikanlı."

Bu yolculuğun onlara kazandırdığı şey, lanet olası botlarında açılan delikler ve dinlemeye tenezzül eden herhangi birine yakınan başka bir asker oldu. Çoğu, ilerden gelen top seslerini dinliyordu. "Biz oraya gidene kadar bizimkiler yenecek ve biz de ölüler için mezar kazarken eğlenme zorunda kalacağız. Söylediklerime dikkat edin."

Görünüşe göre pek çoğu onun sözlerine dikkat etmişti. Onay niteliğinde dırdırcı mırıldanmalar oldu.

Ama Doksan Beşinci Piyade'deki en hevesli asker bile gün sona ermeden önce arzulayabileceği tüm savaşı gördü. Öğleden sonra saat üç buçukta savaş yerine vardıklarında, durum müttefikler için vahim görünüyordu. Brunswickliler ve Nassauerliler oldukça hırpalanmış ve hatta Brunswick Dükü öldürülmüştü. Doksan İkinciler, yani İskoçlardan oluşan Gordon Highlanderlar neredeyse dağılmışlardı. Ve süvariler henüz gelmemişti. Onları bir hezimetten alıkoyan tek şey, Wellington Dükü'nün hat üzerinde bir yukarı bir aşağı at süren varlığı, kendi güvenliğini hiçe sayarak ve o bildik büyüleyici canlılığıyla önderlik ederek her zaman çarpışmanın en yoğun olduğu yerde bulunmasıydı.

Ülkenin engebeli arazisine şükretmeliydiler. Eğer Mareşal Ney ileriyi net bir şekilde görüp de Wellington Dükü'nün ordusunun çoğunu bir siperin arkasında tuttuğu ve her an saldırıya hazır olarak beklettiği eski numarasını şu an yapmadığını bilse, o zaman şimdi olduğundan çok daha büyük bir cesaretle saldırırdı. Ve kesin bir zafer kazanırdı.

Durum böyleyken, Doksan Beşinci Piyade'dekiler doğrudan çarpışmanın içine gönderildiler ve bu, hâlâ ha-

yatta olanların, arkadaşlarının ya da dostlarının –ordunun tamamından bahsedilmiyordu bile- kaderinin ne olacağını anlamak için çevrelerine bakınabilmelerinden uzun saatler önceydi. Kazanmışlar mıydı? Yenilmişler miydi? Öğleden sonra aldıkları pozisyonda duruyorlardı ve Fransızlar, gece olduğu için ara vermişti. Ama sabah ne olacaktı? Yaşlı Ney sabahın ilk ışıklarıyla tekrar saldıracak mıydı? Ve geride onu durdurabilecek kadar asker kalmış mıydı? Yaşlı Boney'nin Prusyalılara bizzat saldırdığını duydukları Ligny'de ne olmuştu?

Onları durdurabileceği konusunda yaşlı Blücher'e güvenin, dedi bazıları. *Ama saldırıyı bizzat Bonapart yönetiyor,* diye ekledi diğerleri. Buna verilecek bir cevap yokmuş gibi görünüyordu.

Ama Ligny'de ya da genel olarak orduda, askerlerin çoğu en başta kendileri ve göğüs göğüse çarpışan diğerleri için endişeleniyorlardı. Korkunç sayıda ölü vardı. Herkes etrafına dikkatli gözlerle bakarak geriye kimlerin kaldığını ve –daha da önemlisi– kimlerin olmadığını görmeye çalışıyordu. Biri, ölen yakın bir arkadaşı için yas tutuyor, başka bir deyişle gün bittiğinde yas tutacak vakit oluyordu. Bir diğeri, ölen dostları için yas tutmuyor, ama civarındakilere bunun kötü şans olduğunu ve falancanın çok iyi bir delikanlı olduğunu anlatıyordu. Gereksiz yas, duyguları çok zorluyordu. Bir başkası ise, siperlere yeterince yakın olurlarsa ölenler güvene ulaşacaklarmış gibi onları gömüyordu. Orada değillerse de oldukları yerde bırakıyordu.

Yaralılara bakan biri de, kendilerini koruyamayacak kadar kötü yaralanmış olanlar için sedye bulmaya çalışıyor, en azından ayağa kalkıp siperlerin gerisine veya ertesi gün

çarpışmaya giremeyecek haldeyse Brüksel'e kadar yürüyebilecek olanlara cesaret veriyordu. Hafifçe yaralanmış olanlar ya da yaralarının ciddi olduğunu kabul edemeyecek kadar sert duranlar, ellerinden geldiğince yaralarını sarıyor ve bir diğerine yardım ediyorlardı.

"O sargıya biraz çamur koysan iyi edersin," dedi biri, alnında kesik olmasına rağmen cephede kalan cesur bir delikanlıya, "yoksa askerler hedef tahtası olarak kullanacak."

"Sadece bir kesik," dedi dilini konuşmaktan başka bir şey için kullanmayı bilmeyen er, kolunu sarmakta olan iri yarı çavuşa. "Sargıya gerek bile yok."

Kendisiyle aynı rütbedekilere göre daha nazik olan çavuş, gence yakından bakıp bir şey demedi, ama çocuğun yüzünün neredeyse sargıyla aynı renk olduğunu söyleyebilirdi. İşini bitirdiğinde çocuğun saçlarını karıştırıp, "İyileşeceksin, delikanlı," dedi sertçe.

Lord Eden, Yüzbaşı Norton'la Yüzbaşı Simpson'ı buldu ve Simpson'ın yanında yere bağdaş kurup otururken rahatlamaya benzer bir şekilde nefes verdi. "Ucuz atlattık," dedi.

"Isınmamız için ufak bir çatışma sadece," dedi Yüzbaşı Simpson. "Çocuklar için iyi bir talim."

Lord Eden sırıttı. "Bu kadarla kalacağını düşünmüyorsun o zaman, öyle mi Charlie?" diye sordu. "Boney'nin kuyruğunu kıstırıp kaçacağını düşünmüyor musun?"

Yüzbaşı güldü. "Güneş gökyüzünden düşer mi?" dedi. "Korkuyor musun, Eden?"

Lord Eden arkadaşının omzunu sıkıp tekrar ayağa kalktı. "Sadece acemi bir çaylak bu soruya hayır diye cevap ve-

rır," dedi. "Beni artık kandıramazsın, Charlie. Doğrusunu istersen, dizlerim titriyor. Dişlerim gıcırdıyor. Onları koordine etmeye çalışıyorum, böylece en azından ortaya hoş bir ritim çıkar."

"Yakında dur," dedi arkadaşı, "ve midemden gelen sesleri müziğe ekle. Affedersiniz. Gidip, şuradaki ağlamıyormuş gibi yapan genç erle konuşmam gerek. Zavallı delikanlı. Bir aylık maaşıma bahse girerim ki annesini istiyordur. Silahlar durana kadar iyi iş çıkarıyordu."

Lord Eden kendi birliğine gitmek üzere döndüğünde, içinde espri barındırmayan bir şekilde gülümsedi. Charlie'nin, ilk çarpışmasını gördükten sonra annesini isteyen başka bir delikanlıyı –gerçi o kadar da genç sayılmazdı- rahatlatmasının üzerinden çok uzun bir zaman geçmemişti. Hem de onu aşağılamadan ya da küçük düşürmeden. Lord Eden, Charlie de acemi bir çaylakken birinin onun için böyle bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Şimdi biraz uyuma zamanı, diye düşündü, sert ve hiç de davetkâr görünmeyen zemine kederle bakarak. Çevresindeki yüzlere –daha da önemlisi– etrafında olmayanlara bakmamaya çalışıyordu. Lord Eden diğer subayların aksine, Yüzbaşı Simpon'ın yaptığı gibi geceyi adamlarıyla aynı koşullarda geçiriyor, yatmak için daha rahat bir yer bulmak adına rütbesini kullanmıyordu.

***

Ellen ertesi sabah dört duvar arasında kalamayacak bir halde caddelerde dolaşıyordu. Duyduğu her haber tamamen yanlış olabilirdi, ama söylentiler ve çarpıtılmış gerçekler bile, dün gece silah sesleri sustuktan sonra onu ele geçiren sessizlikten daha iyiydi. Hem gece tamamen sessiz

bile değildi. Gürültüler vardı, onun kararlı bir şekilde yok saydığı korkutucu gürültüler.

Bir tanıdığından öğrendiğine göre, sabahın erken saatlerinde ağır silahlar Brüksel'den, geriye çekildiği düşünülen cepheye taşınırken panik yaşanmıştı. Ve bir Belçika süvari birliği şehirde dörtnala at koşturarak her şeyin kaybedildiği ve Fransızların da yolda olduğunu söyleyince, panik daha da artmıştı. Ama Fransızlar hâlâ orada değildi.

Prusyalıların Ligny'de yenildiklerini duydu daha sonra. General Blücher de ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Quatre Bras'ta ne olduğunu kimse bilmiyor gibiydi, tek bildikleri çok fazla kayıp olduğuydu.

Ellen, söylentilere dikkatini vermiyordu. Yavaş yavaş şehre dolan yaralıların yürümesini izledi. Üzgün ve üstü başı paralanmış bu insanlar iki gün önce ihtişamla uygun adım yürüyorlardı. Her birine yakından bakarken kalbi acıyla çarpıyordu. Birden kendini bir askerin kolunu alıp kendi omzuna atarken buldu. Askere yardım eden ve kendisi de yaralanmış olan refakatçisini rahatlatmak istiyordu. Bir evin önündeki taş merdivenlere onunla oturdu, mendil ve biraz kolonyayla adamın yüzündeki kiri sildi. Ama adam askıdaki koluna dokunmasına izin vermedi. Kolunun kırıldığını söyledi. Erkek kardeşine ulaşması gerekiyordu. Neyse ki kardeşi bir sokak ötede ortaya çıkmıştı.

Ellen eve gidip sargı bezlerini getirmesi gerektiğine kadar verdi. Rue de la Montaigne'de aceleyle ilerlerken, çevresindeki adamların yüzlerine endişeyle bakıyordu. Ama kimseyi tanımadı. Evinin kapısının önünden çok da uzakta olmayan genç bir asker tek başına geziniyordu.

"Bir bardak su, hanımefendi," dedi asker, Ellen onun

yanına gelince. Sesi özür diler gibiydi ve pek de umut dolu sayılmazdı.

"Elbette," dedi Ellen, onun koluna dokundu ve kan lekesini fark etti. "Ah, yaralanmışsın. Burada kalacak bir yerin var mı?"

"Ben Somerset'te yaşıyorum, hanımefendi," dedi. "Bir bardak su, lütfen."

"Gel," dedi Ellen, kolunu onun beline dolayıp onu içinde kendi evinin kapısına götürdü. "Gel, canım. Kısa bir süre sonra kolun için rahatlatıcı bir sargı getireceğim ve içeride uyuyabileceğin sıcak ve rahat bir yatak var. İçecek de var, elbette."

Daha bir çocuk, diye düşündü dehşetle. On altısında olduğu bile şüpheliydi. Ve gözleri çoktan ateşle yanıyordu.

Onu yavaşça salondaki kanepeye yerleştirdi. Bir bardak su getirdikten sonra botlarını çıkarıp, sol koluna sıkıca yapışmış olan kıyafetinin kol kısmıyla ilgilendi.

"Mermiyi aldılar," dedi çocuk. "Kolumu keseceklerini sandım. Çok meşgul olduklarını tahmin ettim. Bana dokunmayın, hanımefendi. Bırakın ben yapayım. Bana dokunmayın."

"Uzanman gerek," dedi Ellen nazikçe. "Canını yakmayacağım, canım. Kendini çok daha iyi hissedeceksin. Sana söz veriyorum. Senin gibi bir sürü çocuğa hemşirelik yaptım ben. Beni annen gibi düşün. Annen var mı?"

Ellen, onu Jennifer'ın yatağına yatmaya ikna etti. Parlak gözlerindeki panik azalana dek yastığın üzerindeki kirli saçlarını okşadı. "Geçti, tamam," dedi ona gülümseyerek, "her şey yoluna girecek, canım. Artık kimse seni incitmeyecek."

Şehrin herhangi bir yerinde, başka bir kadın da Charlie'yi rahatlatmak için ona bir şeyler mırıldanıyor muydu? Çok mu kötü yaralanmıştı, yoksa nerede yaşadığını unutacak kadar çıldırmış bir halde miydi? Başka bir kadın Lord Eden'ın yaralarını sarıp onu iyileştirmeye çalışıyor muydu? Onun duyduğunu bildiği her acıyla irkiliyor muydu?

Yoksa ikisi birden dışarıda bir yerlerde yara almamış bir halde tekrar savaşmaya mı hazırlanıyorlardı? Ya da tamamen savaşın içinde miydiler? Ama bugün hiç top sesi yoktu.

Yoksa ölü olarak bir yerlerde yatıyorlar mıydı?

Zihnini boşalt.

Kumaşı ve sargıları ıslak etten ayırmak için titizlikle santim santim kaldır. Bir gün önce bir erkek gibi savaşan ve bir çocuk gibi hıçkırıklara boğulmamak için büyük bir çaba harcayan çocuğu rahatlatmak için bir şeyler mırıldan. Onunla konuşmaya devam et. Gözlerinin içine bakarak kibarca gülümse. Sevildiğini bilmesini sağla.

Ve zihnini kapat.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doksan Beşinci Piyade'dekiler ertesi gün pek bir çarpışma görmediler. Bonapart'ın doğrudan komutası altındaki Fransız kuvvetleri, Ligny'de büyük bir zafer kazanarak Prusya ordusunu parçalayınca, Wavre'ye doğru kuzeye çekilmişlerdi. Komutanları ağır yaralı halde bir çiftlik evinde yatıyor, ama ölmeyi ya da mevkisinden vazgeçmeyi inatla reddediyordu. Mareşal Ney, Quatre Bras'ta İngilizleri ve düşman hatlarını kıramamış, ama onları top atışına tutmuş ve zarar vermişti ve 17 Haziran Cumartesi günü, onları tamamen harap etmek için fırsat kolluyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde sabah hiçbir saldırı olmadı. Wellington Dükü tüm birliklerini, haftalar önce seçtiği şekilde konumlanmaları için düzenle kuzeye çekebilecek durumdaydı. Waterloo kasabasıyla Sonian Ormanının güneyi ve La Belle Alliance hanının kuzeyinde kalan, Brüksel'e giden ana yol üzerindeki kavşakta konumlanmalarına karar vermişti.

Doksan Beşinci Piyade'dekiler, süvarilerle birlikte en son taşınacak gruptu. Sabah, ölen askerleri siperler arasındaki gömme detaylarını ayarlamak şeklindeki istenmeyen

bir göreve atanmışlardı. Lord Eden'ın grubundaki adamlar, çalının altından görünen bir çift botu çekerek bir Fransız süvari subayı buldular, hâlâ nefes alıyordu. Üsteğmenleri kendilerine Fransızı dikkatle kaldırıp kendi yaralılarından birinin de yatmakta olduğu, yakınlardaki çiftlik evine taşımalarını emredince birlikte yeni olan birkaç asker şaşırdı.

"Dikkatle dedim!" diye bağırdı, öncülük etmek için başa geçerken.

Tecrübeli askerlerden biri bir çaylağa sırıttı. "Eğer soracak olursan," dedi, "bu yaralı subayın Fransız ya da İngiliz değil, bir insan olduğunu söyler sana." Şakağına birkaç kez vurup, ona manidar bir şekilde baktı.

"Deli mi?" diye sordu delikanlı.

Tecrübeli asker sırıtmaya devam etti. "Ama bunu asla yüksek sesle söyleme," dedi, "yoksa içimizden biri burnunun yerini yüzünün geri kalanına uydurmak zorunda kalır, anlarsın ya."

Keyifleri iyice kaçtı. Daha yola bile çıkamadan yağmur başladı ve adamlar kara bulutlara bakıp güçlü bir fırtınanın geldiğini ve haftanın geri kalanının yağmurlu olacağını anladılar. Haftanın neredeyse bitmiş olduğunu unutmuşlardı. İnsan faal olarak görevde olunca günleri ve tarihi takip edemiyordu.

Uygun adım yürümek ve ıslanmak yeterince kötü değilmiş gibi, diğerlerinden daha çok enerjiye sahip olanlar yakınarak o lanet Fransızlar tarafından sırtlarından vurulacaklarını söyleyip duruyorlardı. Aslında pek çoğunun katıldığı gibi, bütün gün tek eğlenceleri; izlemek, tezahürat etmek ve Muhafızlar –hor görerek söyledikleri gibi Hyde Park askerleri– ile alay etmek olmuştu. Bu süvari Muha-

fızlar, Dük'ün bir önceki geceyi geçirmiş olduğu Genappe Kasabası'ndan ilerleyen Fransızları kovalamış, yağmura ve kaygan çamura rağmen iyi bir iş çıkarmışlardı. Ama şık kırmızı üniformalarını ve cilalı çizmelerini çamur içinde görmek oldukça komikti.

Onları annelerinin omzunda ağlamaları için evlerine kadar kovalamak yeter, diye bağırdı alaycı bir piyade, takdir eden dinleyicilerine. Ama artık eğlence yoktu. Sadece bitmek bilmez yorucu bir yürüyüş, çamur, yıldırımların kör edici ışıltısı ve her çaktığında silah sesine benzerliğiyle sırtlarının kasılmasına neden olan gök gürültüsü vardı. Bunların sonunda da buldukları tek şey, geceyi geçirmek için bir hiçliğin ortasında hoş bir çamur yatak oldu. Erzak da yoktu. *Lanet ikmal arabalarının şimdiye dek çoktan Brüksel'den yola çıktığına inanın,* diye yakınanlar, isyanlarını mırıldanamayacak kadar halsizdi. Ya da Gent'ten. Veya Ostend'ten. Belki de lanet denizcileri beslemek için lanet gemilere yükleniyorlardı.

Ve yağmur hâlâ yağıyordu.

***

Leydi Andrea ve Bayan Simpson haklıymış, diye düşündü Madeline bir anlık düşünme lüksüne sahip olduğunda. En başta hissettiği o korkunç panik, mide bulantısı ve sersemlik, yaralılar gelmeye başladığında neredeyse anında geçmişti. Sokağa çıkıp kendini sürükleyen ya da dostu tarafından yarı sürüklenerek taşınan o zavallı adamlardan birini tanıyıp tanımadığını bulma dürtüsü, her durumda odasına fırlayıp yüzünü yastığa gömerek kulaklarını elleriyle kapatma arzusundan güçlüydü.

Ve bir kez o noktaya varınca, içlerinden biri Dom ya da tanıdığı bir asker olmasa da, artık geri dönüş yoktu. Kim olduğunu hatırlayamadığı birisi daha haklıydı –hepsi susamıştı ve su için yalvarıyorlardı. Elinde su kovaları, nişadır ve sargı bezleriyle hem evde hem sokakta koşturup dururken, yalvaran zavallı askerleri yatıştırmak, topallayan birine yardım etmek, bir an için araba yoluna oturan bir başkasına yardım etmek, bayılanların burunlarının altında nişadır gezdirmek, ıslak bir bezle kirli bir yüzü temizlemek ve de onlara içecek bir şeyler vermek dışında her şeyi unutuyordu.

Dehşet verici görüntülere sonunda alışmıştı. İlk ulaşanlar, hâlâ hareket edebilen ve bir şekilde daha az yaralanmış olanlardı. Kendi başlarına hareket edemeyecek kadar zayıf olan daha kötü vakaların gelmeye başlaması, günün ilerleyen saatlerini bulmuştu. Bir arabayla şehrin ortasına ve caddelere gelmişlerdi. Öğleden sonra hem Namur hem de Leuven geçitlerine yaralılar için çadırlar kurulmuştu.

Yağmur tekrar başladı. Soğuk yağmur damlalarını en başta hoş karşılayan askerler kısa süre sonra iliklerine kadar ıslanmış, çamura bulanmış bir halde titriyorlardı. Etekleri sırılsıklam olmuş, saçları kafalarına yapışmış ve yağmur damlaları yüzlerinden boyunlarına akan kadınlar, titreyen askerlerle ilgileniyorlardı.

Leydi Andrea ve Madeline, evin önündeki caddede kendi iradeleriyle ya da azıcık bir yardımla hareket edebilenlerden mümkün olduğunca çok adamı içeri taşımaya başladılar. Bacaklarından yara almamış birkaç tanesini üst kattaki odalara yerleştirdiler. Çamurun zarif ipek çarşaflara bulaşacağını bir an bile akıllarına getirmemişlerdi. Diğer-

leri kendilerini alt kattaki halının üstüne atıp şanslı olduklarını düşündüler.

Madeline çamur içindeki botları çıkardı, kanı pıhtılaşmış ya da hâlâ kanayan yaraların üzerindeki üniformaları kesti, kesikleri ve kurşun deliklerini temizleyip bandajladı, ateşten yanan alınları rahatlattı, ileri uzanan elleri tuttu, daha sonradan asla hatırlayamadığı alçak sesli sözler söyledi, bir daha açılmayacak olan gözleri çok az titreyen elleriyle kapattı. Ve güçsüz, susamış askerlere sürekli su içirdi.

İkizini gün boyunca neredeyse hiç düşünmedi, düşünecek zamanı yoktu. Ve düşünmek istemiyordu. Bayan Simpson bu konuda da haklıydı. Çevresindeki her yüzde, havaya kaldırılan her kolda kardeşini görüyordu. Her boğuk inlemede, su için yalvarışlarda, her teşekkür fısıltısında onu duyuyordu.

Ne zaman gece olduğunu bilmiyordu. Dışarıda yağmurun bardaktan boşanırcasına yağmaya devam edip etmediğini bile bilmiyordu. Kardeşinin bu çok uzun süren fırtınanın son saatlerinde geceyi dışarıda geçirmenin tüm rahatsızlığını hissedecek kadar hayatta olup olmadığını merak etmek için zamanı yoktu.

***

Lord Eden hayattaydı. Rahatsızdı. Açtı. Kendi alayından Albay Barnard'la Albay'ın gece için el koyduğu küçük bir kulübede, cılız bir kümes hayvanı ve bir şişe şarabı paylaşma fırsatı olmuştu. Ama Lord Eden son bir kederli bakışla bu saygısız yardımı geçiştirdi, kuşun damak tadına uyacak kadar besili olmadığını söyleyerek oradaki diğer iki subaya sırıttı, aç ve ıslak adamlarının yanına döndü.

"Tuhaf adam şu Eden," dedi Albay, dikkatini önünde duran acınası ziyafetine çevirmeden önce.

Lord Eden ve Yüzbaşı Simpson iki battaniyenin altında –en üsttekine sıcaklık vermesi ve su geçirmemesi için kalın bir çamur tabakası yaymışlardı- başlarının altında heybeleriyle oldukça rahat bir gece geçirdiler. "Daha önce hiç sefer görmemiş zavallı şeytanlar!" dedi Charlie yüksek sesle esnemeden önce. Ardından kuştüyü bir yatakta yatıyorlarmış gibi uykuya daldı. Acı çekiyor olmalıydılar. "Eğer insan boş ve isyan eden midesini ve çamurlu yeri görmezden gelirse, iliklerine kadar ıslanmamış gibi yaparsa, daha büyük bir konfor istemesine gerek olmaz," diye ona katıldı Lord Eden ve birkaç dakika sonra o da uykuya daldı.

Ama sabah, durum tamamen farklıydı. Yağmur durmuş olsa da, herkes ve her şey ıslak ve çamurluydu. Titriyorlardı. Mideleri öyle boştu ki, sanki sığ bir mağarada yankılanırmışçasına sesler çıkarıyorlardı. Tüfekler ateş edilmeyecek durumdaydı. Ayrıca Fransızların ne zaman saldırması bekleniyordu? Geceyi tetikte olarak düşman siperlerine yakın bir halde geçirip, zafer kazanmak için erkenden baskın yapmak istiyorlardı.

Sabah boyunca saldırı olmadı. Yerin ıslaklığına rağmen ateş yaktılar. Soğuktan kaskatı olmuş ellerini ısıttılar. Sırılsıklam olmuş kıyafetlerinden buhar yükselmeye başladı. Silahlarını dikkatle temizleyip cilaladılar. İkmal arabaları nihayet geldi ve kahvaltılarını edebildiler.

Ama insan büyük bir savaştan önce hissetmek istediği gibi hissedemiyor, diye düşündü Lord Eden, adamlarının arasında yürürken doğru dürüst hazırlıkların yapıldığını görerek.

Ama zaten insan hiç öyle hissedemezdi. Belki de tek avuntusu, düşmanın da iyi hissetmediğini düşünmekti. Büyük bir savaş –belki de görüp göreceği en büyük savaş- olacaktı. Bundan emindi. Brüksel'i kaybetmeden daha fazla geri çekilemezlerdi.

Uzun bir sabahtı. *Hadi başlasınlar,* diye düşünüyordu sık sık ve bunu etrafındaki adamlarından da devamlı duyuyordu. *İstediğimiz kadar hazır olmasak bile, hadi artık başlasın.*

Saldırı başladığında, bütün çarpışma kavşakta bulundukları yerden uzakta, sağ taraftaydı. Fransızlar Hougoumont çiftliğini almaya çalışıyordu, savunmadaki İngiliz ve Almanlar da onların böyle bir şeyi gerçekleştiremeyeceği konusunda son derece kararlıydı.

"Zavallı herifler!" diye yorum yaptı bir piyade.

"Keşke bu yöne gelselerdi," dedi bir başkası. Bulundukları arazinin şekli, çiftlik evini görmelerine engel olsa da, kısılmış gözlerle sağa doğru bakıyordu.

Saat öğleden sonra bir buçuktu ve ağır Fransız toplarının müttefik kuvvetlerin siperlerinin güneyine düşmesinden hemen önceydi. Hepsi, en tecrübeli askerin bile hiç görmediği kadar ölümcül bir bombardımanla tek seferde ateş açtı. Askerler öldü. Askerler aciz bir öfkeyle küfretti. İnsanın kendini böyle bir saldırıya karşı korumasının bir yolu yoktu. Bombardıman, şüphesiz, süvari saldırısının takip edeceği bir piyade saldırısının girişiydi. *Hadi gelsinler o zaman. Bu kadar yeter!*

Doksan Beşinci Piyade'deki askerler yere yatıp, acımasız top atışlarından nispeten korunabilecekleri bir tepenin ardındaki yola çekilme emri aldılar. Ama yine de askerler öldü.

Top atışları aniden kesildi. Fransız davullarının piyadelerin yaklaştığını haber veren sesleri duyuldu. Hayatta kalan askerler, müthiş bir rahatlama ve dizlerinin bağını çözen derin bir dehşet hissettiler. Top atışlarından korunmak için yatmış oldukları tepenin arkasındaki yerden kimin –veya neyin- yaklaşmakta olduğunu görüyorlardı ve bu çok sinir bozucuydu.

Gelmekte olan üç piyade topluluğu vardı, her biri yirmi beş sıraydı ve her sırada yüz elli asker vardı. Askerler o ilik donduran savaş çığlığını atıyordu: *"Vive l'empereur!" İmparator çok yaşa!* Piyadeler nihayet kalkıp ateş etmeleri emrini aldıklarında, sayıların farkında değillerdi, sadece yakına gelen bir yığın düşman gördüler. Sadık Baker tüfeklerinin ilk yaylım ateşiyle kısa zaman içinde öbek öbek düşen düşmanlarını görünce tatmin oldular.

Kitaplar, o ölümcül 18 Haziran Pazar gününü, Wellington Dükü'nün daha sonradan geleneklere uyarak bir gece önce kaldığı kasabanın adıyla isimlendirip Waterloo Muharebesi dediği bu savaşta cereyan eden tüm talihi ve talihsizliği muhtemelen yıllarca yazacaktı. Ama orada bizzat savaşanlar için sadece kendileri, yakın dostları, silahları, bitmek tükenmek bilmeyen gürültü ve koku vardı. Ve gün, sanki bir hafta sürmüş kadar uzundu.

Savaşın tüm o gürültüsü ve kokusunun, hırpalanmış asker kalabalığının, yaralılar ve ölülerden oluşan yığınların arasında, herhangi birinin savaşın nasıl gittiğini bilmesine imkân yoktu. Her bir adam kendisinin orada olduğunu ve toprağın bir santimini bile vermediğini, etrafında dostlarının mevzilendiğini, subayların hâlâ kendisinin sorgusuz sualsiz bir şekilde itaat ettiği emirlerini sıraladığını bilebilirdi.

Hougoumont düşmüş müydü? Doksan Beşinci'ler bunu bilmiyor ve muhtemelen umursamıyordu. Alman askerlerin tuttuğu ve önlerinde duran çiftlik evi La Haye Sainte savunulacak mıydı? Bunun olduğunu görmek onların işiydi. Eğer olmazsa, Tanrı onlara yardım etsin, Fransızlar toplarını iç avluya taşıma fırsatı bulurdu ve dünya üzerinden silinirdi.

Prusyalılar Wavre'den gelmişler miydi? Yoldalar mıydı? Siperler giderek tenhalaşıyor ve getirilecek yedek kuvvetler yokmuş gibi görünüyordu. Ama kim bilirdi? Belki de siper her zamanki kadar yoğun ve somuttu. Ya da belki iki tarafını da göremedikleri bu küçük sahanın arkasında başka bir siper yoktu. Belki de diğer herkes Fransız piyadelerinin ilk saldırısı sırasında kaçan Bylandt'ın Belçikalıları gibi kaçıp gitmişti.

General Picton ölmüştü. Hepsi onun, ilerleyen Fransız piyade hatlarını püskürtmeleri için adamlarına bağırarak cesaret vermesinden bir an sonra düştüğünü görmüşlerdi. Bu onlar için bir gerçekti.

Günün ilerleyen anlarında La Haye Sainte güçlü bir saldırıyla düştü. Son birkaç tane hayatta kalan savunmacı da çıkıp kavşağa geri dönebilmek için savaştı.

"İşte şimdi kıyamet kopacak!" dedi Lord Eden'ın yanında duran biri ve söylediği derhal gerçekleşti.

Şans onlardan yana değilken bile tüm askerler azimle savaşmaya devam etti. Yine de bir ara düşeceklermiş gibi göründüğünde, hiçbir İngiliz askerinin direnemediği, onlara cesaret veren sözcükleri duydular.

"Pes etmeyin, Doksan Beşinci'ler!" diyen Wellington Dükü'nün kararlı sesi yankılandı gürültünün üzerinden. "Yenilmemeliyiz. İngiltere'de bizden bahsedecekler!"

Askerler savaşmaya devam etti, düşmeyeceklerini açık bir şekilde görene kadar Dük onlarlaydı.

Ama o çarpışmanın içinde, bir anlık bir sükûnet sırasında, Lord Eden için savaş da, dünya da durdu. Diğer tarafına hızlı bir bakış attığında Charlie Simpson'ın yerde yattığını, bir onbaşının da onun üzerine eğildiğini gördü. Lord Eden kendi adamlarından oluşan kalabalığı dirsekleyerek yolu açtı ve arkadaşının yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Vuruldun mu, Charlie?" diye sordu gereksiz bir şekilde. "Kıpırdamadan yat. Bir sedye bulup getireceğim. Daha sen ona kadar saymadan seni buradan götüreceğiz."

Ama arkadaşının yüzünde uzun zamandır aşina olduğu bir bakış vardı: ölmeden önceki o son bakış.

Cam gibi görünen gözleri genç adamı aradı ve buldu. "Ben ölüyorum delikanlı," dedi Charlie.

Ve onlar bir yalanı yaşamayacak kadar eski ve deneyimli askerlerdi. Lord Eden itiraz etmek için açmış olduğu ağzını kapattı. Arkadaşının gevşek elini eline aldı.

"Ben buradayım Charlie," dedi.

"Ellen." Sesi zayıftı, neredeyse hayal gibiydi. "Jennifer."

Lord Eden, yüzü Charlie Simpson'ın yüzünden birkaç santim uzakta kalana kadar öne eğildi. "Asla bir ihtiyaçları olmayacak," dedi. "Sana yemin ederim, Charlie. Her zaman onlarla ilgileneceğim. Beni duyuyor musun?"

Ama Charlie hızla gölgelenen gözlerle onun ilerisine, ardına bakıyordu. Sonra o gözlerden hayat çekildi.

Arkadaşı ölmüştü.

Lord Eden panik ve gözyaşlarıyla mücadele etti. Şimdi yas tutacak zaman yoktu. Kılıcını kavradı ve ayağa kalkmaya başladı.

Ve sonra vuruldu. Hiç acı duymadı, sadece biraz şaşırdı. Kaburgalarına hızlı bir sıcaklık yayılıyordu. Arkadaşının cesedinin yanına düşmeden önce gözleri büyüdü.

***

Ellen, tek bir zavallı çocuğun ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için kendisini dairesine kapatamayacağını biliyordu. Dışarıda daha fazla, yüzlerce belki binlerce adam vardı ve hepsi bulabildikleri her hemşirenin yardımına muhtaçtı. Üstelik Charlie orada bir yerde olabilirdi. Onu aramalıydı. Ya da tanıdığı diğer adamları. Onları aramalıydı. Lord Eden dışarıda bir yerde olabilirdi.

Böylece pazar günü öğleden sonra, çocuk ateş içinde uykuya daldığında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında dışarı çıktı. Çocuğun kolu yeni sargı beziyle bağlanmıştı. Yarası kabarmıştı ve kötü görünüyordu, ama temizdi. Kolu, kesilmekten kurtarabilmeyi umuyordu. Çocuk -adını bilmiyordu- savaş alanını terk etmeden önce kolun kesilmemiş olması inanılmazdı. Söylediğine göre doktorlar kesecek zaman bulamamışlardı. Ellen'ın deneyimlerine göre, arazideki doktorların kol ve bacak yaralanmalarına karşı en hızlı tedavisi uzvu kesmekti. Ama Ellen her zaman çoğunun gereksiz yere kesildiğini hissediyordu. Çocuğu kurtaracaktı.

Yaralılar Ellen'ın yaşadığı yerden çok da uzak olmayan bir katedrale taşınıyordu. Kimsenin yerinden kaldırmaya tenezzül etmediği sırılsıklam bir adama doğru ilerledi. O *Charlie,* diye düşündü. Midesi takla attı. Ama bir yabancıydı. Adamın yanına diz çöküp ıslak alnına elini koydu. Adam kolunu takip ederek ona baktı.

"Bu adamı içeri taşıyın," dedi Fransızca olarak, o an aceleyle katedralden çıkan bir adama.

"Onu rahatsız etmeye değmez," dedi adam kaba bir şekilde. "Kurtulamayacak."

"Ama ilgilenilmeden ve sevilmeden ölmeyecek," dedi Ellen. Ayağa kalkıp eve doğru koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra yaşadığı evin diğer tarafından iki erkek uşakla koşturarak geri döndü. Askeri birlikte onun dairesine taşıyıp bir hizmetçinin yatağına yatırdılar.

"Teşekkürler," dedi geri çekilen uşaklara, ama gözlerini yaralı askerden ayırmadı. Onu ilk kaldırdıklarında çıkarmış olduğu hafif inilti dışında hiç ses çıkarmamıştı. Gözleri açıktı ama ne yaşıyordu ne de ölüydü.

"Her şey yolunda canım," dedi Ellen yumuşak bir sesle. Bir havlu alıp onun ıslak yüzünü ve saçlarını hafifçe kurulADI. "Artık güvendesin. Kimse seni incitmeyecek."

Botları kolaylıkla çıktı, Ellen buna minnettardı. Kendini adamın geri kalan kıyafetlerini kesme görevine verdi, böylece onu hareket ettirmek zorunda kalmayacaktı. Görünüşe göre, kimse yaralarıyla ilgilenmemişti. Karnındaki kurşun deliğinin onu anında öldürmesi gerekirdi. Ellen onu kurulayıp yaranın üzerine hafifçe bastırmak için Charlie'nin ipek gömleklerinden birini almaya gitti. Battaniyeyle üzerini örtüp eliyle kel başını okşadı. Charlie'nin yaşlarında olmalıydı.

Gözlerinin kendisine baktığını gördü.

"Şimdi kurulandın," dedi, "ve ısındın. Artık güvendesin. Seninle ilgileneceğim. Kimse canını yakmayacak."

Adam ona bakmaya devam etti. Ellen onun kendisini görüyor ya da duyuyor olduğundan emin değildi.

"Sana biraz su getireyim," dedi. "Muhtemelen susamışsındır."

Sargılı kolu yatağa değince hararetle yatağından fırlayarak inleyen çocuk da susamıştı. Ellen onunla biraz zaman geçirdi; çarşaflarını düzeltti, saçlarını geriye doğru okşadı, çocuk ona ateşli gözlerinde çocuksu bir güven ve umutla bakınca alnını öpmek için eğildi.

Gün bitmeden, dairesinin kapısı tamamen açıktı. Ev bir kez daha içinde yaralıların olduğu ve Ellen'ın yaralı askerlerin tedavisindeki tecrübelerinden biraz tavsiye almak için çağrıldığı bir yer olmuştu. Genç kadın arada bir dışarı çıktığında, yaralılarıyla hizmetçiler ilgileniyordu. O gün, ertesi gün ve bir sonraki gün. Güneyde büyük bir savaşın çıktığını duydu. Büyük bir felaket. Büyük bir bozgun, belki de. Kimse bilmiyordu. Yaralılar çelişkili haberler getiriyordu ama çoğu durumun düşman için kötü göründüğü konusunda hemfikirdi.

Ellen haberlerle ilgilenmiyordu artık. Sadece şehirde dolaşırken kendi çaresizliğini çok az dindirmek için az bir kısmını dinliyordu. Ve bir de caddelerde tökezleyerek ilerleyen ya da samandan yataklarla taşınan tüm askerlere bakma takıntısı vardı.

Pazartesi sabahı, şafaktan bir saat sonra Rue de la Montaigne boyunca aceleyle ilerlerken *Başka bir kadın Charlie'yle ilgileniyor mu?* diye merak ediyordu. *İyi miydi? Bir yerlerde savaşmaya devam mı ediyordu? Savaş hâlâ sürüyor muydu? Ölmüş müydü?*

Zihnini kapat.

Koşturmaya devam etti.

Başını hızla kaldırarak caddede yavaşça ilerleyen atlı

adamlara baktı. Hepsi askeri üniformalıydı. Ortadaki adam eyerinde öne doğru düştü. Sağdaki asker elini ona yaslayarak sabit tuttu. Ellen'ın başından aşağı kaynar sular döküldü.

"Bu adamı tanıyor musunuz, hanımefendi?" dedi soldaki asker şapkasına dokunarak. "Rue de la Montaigne dedi, ama görünüşe göre hatırlayabildiği tek şey bu. Artık adını bile bildiğini sanmıyorum."

"Eden," dedi genç kadın dudaklarının arasından. Dili aniden kurumuştu ve iki kat büyümüş gibi hissettiriyordu. "Üsteğmen Lord Eden. Evet, ait olduğu yer burası. Onu içeri getirin, olur mu? Lütfen."

Onunla konuşan asker daha güzel bir selam verdi. "Ev bu mu, leydim? Bizim için zor olacak. Hareket edemiyor. Her yeri şişmiş. Yardım edebilecek biri var mı?"

"İçeri girip birkaç hizmetkâr çağırın," dedi Ellen. Atın yanında durdu. Lord Eden'ın çizmesine dokununca, bacağının gerçekten de fena halde şişmiş olduğunu gördü. Bilincini çok kaybetmemiş olduğunu fark etti. Nefesi, harcadığı çabadan dolayı hırıltılı bir sesle çıkıyordu.

"Evdesin," dedi Ellen yumuşak bir sesle. "Artık evdesin canım. Seni hemen içeri taşıyıp yatağa yatıracağız. Sadece birkaç dakika daha ve sonra dinlenebilirsin."

Kendisini duyup duymadığını bilmiyordu. Katedralin dışındaki askeri taşımasına yardım eden adamlar evden çıktı. Dört adam Lord Eden'ı eyerinden indirirken Ellen arkasını dönüp dudağını ısırdı. Ona ilk dokunduklarında Lord Eden bağırdı ve ardından her nefes aldığında acıyla inledi.

Ellen onları üst kata kendi yatak odasına yönlendirdi.

"Onu buraya yatırın," dedi. "Ah, bu çizmeleri nasıl çıkaracağım? Bacakları o kadar şişmiş ki çizmeler baldırlarını kesiyor."

"Ben bir bıçak getirip onları keseyim hanımefendi," dedi hizmetçilerden biri.

"Biz gidebilir miyiz leydim?" diye sordu askerlerden biri. "Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Hayır. Şüphesiz dönmeniz gereken bir göreviniz vardır. Onunla artık ben ilgileneceğim."

"Karısı burada olduğu için adam şanslı," dedi diğeri, ikisi de gitmeden önce.

Ellen bir kez daha bir üniformayı tamamen kesme işine girişti. Lord Eden'ın vücudunu kaplamış olan çamuru temizledi ve onu havluyla nazikçe kuruladı. Kaburgalarının etrafından geçerek göğsünün üstüne ulaşan büyük bandajı ve sargı bezinden sızarak vücudunun sağ tarafına ve kalçalarına akan yapış yapış kan yığınını görünce irkildi. Genç adam sürekli inliyordu.

"Evdesin canım," dedi Ellen, son olarak onun yüzünü yıkayıp o ana kadar bakmaktan korktuğu acı dolu gözlerine bakarak. "Artık evdesin ve güvendesin. Ve dinlenebilirsin. Sargını bir süre değiştirmeyeceğim. Güvendesin. Seni artık kimse incitmeyecek."

"Güvende," dedi Lord Eden kalın bir sesle. "Her zaman güvende. Burada."

"Evet," dedi, onun açık renk dalgalı saçlarına dokunup eliyle alnından geriye doğru tarayarak. "Güvendesin, canım. Burada her zaman güvendesin. Nerede olduğunu biliyor musun? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Genç adamın nefes alış verişleri tekrar zahmetli bir hal aldı. Gözlerini kapatıp inledi. Ellen onun saçlarını okşadı.

"Charlie," dedi Lord Eden.

Ellen durdu. "Evet," dedi. "Ben Charlie'nin karısıyım. Ve seninle ilgileneceğim."

"Charlie," dedi Lord Eden. Gözleri tekrar açıldığında, acıyla kaplanmış gibiydi.

"Evet?" dedi Ellen yumuşak bir sesle. Adamın eli zayıf bir şekilde, Ellen'ın onun üzerine örtmüş olduğu örtünün üzerine çıktı. Ellen onu iki elinin arasına aldı.

"Öldü," dedi. "Öldü. Ben yanındaydım."

"Evet." Ellen onun elinin tersini okşadı. "Zihnini daha fazla yorma. Şimdi dinlen. Bana her şeyi daha sonra anlatırsın. Haber getirdiğin için teşekkürler. Bu yüzden mi askerleri buraya yönlendirdin? Teşekkürler, canım. Artık uyumalısın. Uyu şimdi." Ellen kendisininkilere bakan gözlere doğru gülümsedi. "Şimdi uyu."

Çocuk su istiyordu.

***

Lord Eden kavşaktan altı yüz elli metre ilerideki bir çiftliğin ahırında kendine geldi. *Buraya cephenin kendisinden daha çok mermi düşüyor,* diyordu biri. Genç adam etrafına bakındı. Yerde bir sürü yaralı vardı. Kendisi de onlardan biri miydi?

Göğsü o kadar şişmişti ki güç bela nefes alabiliyordu. Yan tarafına doğru sızan kanı hissedebiliyordu. Bir masanın üzerine kaldırılmıştı. Kendi ağzından çıkan çığlığı düşündü, gerçi bu durum, yerine gelen yarım saatlik bilinci sırasında duyduğu tek sesin bu olduğu anlamına gelmiyordu.

Halsiz gözlerle ona bakan askerî doktor, başından be-

line kadar kana bulanmıştı. Lord Eden gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak bir daha kendini utandırmamaya odaklandı. Şimdi acıyı bekliyordu ve kendisini hazırlıksız yakalayamayacaktı.

Kalın mermi göğsünden çıkarılırken bayıldığı için şanslıydı ama yaradan kaynaklanan pıhtılaşmış kanın fışkırması, bilincini yerine getirmiş ve aynı zamanda korkunç bir baskıdan gelen bir rahatlama da sunmuştu. Biri onu masadan kaldırıp tekrar yere indirirken kendi inlemesini duydu ve sonra sesi kesildi.

İnsan acı içindeyken dünyanın bu kadar küçülmesi inanılmaz, diye düşündü. Acıyla örtülmüştü. Etrafı acıyla çevrilmişti. Bıçak gibi acıtan bir ıstırap. Kaburgaları kırılmış olmalıydı.

Biri veya birileri onu tekrar kaldırıp bir atın üstüne oturtmadan önce, orada ne kadar süre öylece yattığını bilmiyordu.

"En iyisi bu değil efendim," dedi bir ses. "Ama yollar çok tıkalı ve sizi bir arabayla götürmek günler alır. Siz şanslı olanlardan birisiniz."

Şanslı olanlardan biri. Gecenin geri kalanı boyunca kelimeler, ateş ve acıdan sersemlemiş beyninden bir nakarat gibi geçti. Nerede olduğunu ya da kiminle birlikte olduğunu bilmiyordu. Nereden geldiğini ya da neden at sürmekte olduğunu bilmiyordu.

Ama onu ileride bekleyen bir şey vardı. Biri. Ulaşması gereken biri, sonrasında güvende olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Annesi mi? O, Londra'daydı. Edmund mu? Evet, Edmund. Alexandra ona bakar, Edmund da her zaman yaptığı gibi her şeyi yoluna koyardı. *Büyük bir genti,* demişti Christopher.

Büyük bir gemi. Edmund gitmişti.

Madeline? Madeline'e ulaşmak zorundaydı. Endişelenecekti. Ona ölmeyeceğine söz vermişti. Ölmemeliydi. Eğer ölürse Madeline ona balta fırlatırdı. Ona ulaşmak zorundaydı. O neredeydi? Edmund'un evinde değildi. Edmund gitmişti. Madeline neredeydi? O da gitmiş miydi? Londra'da mıydı? Amberley'de mi? Onun gitmemesi gerekiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Kalmış olması gerekiyordu.

Charlie. Charlie'ye gitmeliydi. Rue de la Montaigne'e. Bunu hatırlamalıydı. *Rue de la Montaigne.* Bunu defalarca kendi kendine tekrarladı. Yüksek sesle söyledi. Orası rahattı. Orada dinlenebilecekti. O orada olacak, kendisini telaşlandırmayacak, çok yüksek sesle konuşmayacaktı. O, kendisine bakacaktı. Evet, gitmek zorunda olduğu kişi *oydu.*

Ona söylenmesi gereken bir şey vardı. Genç kadın ona bakacaktı, ama önce kendisi ona bir şey söyleyecekti. Ne olduğunu hatırlayamadı. Onu gördüğü zaman hatırlardı. *Rue de la Montaigne. Rue de la Montaigne.*

Sonra onun sesini duydu. Ama hareket edemiyordu. Hareket etmeye cesaret edemedi. Biri kendisine dokunuyor ve kendine doğru çekiyordu. *Kendisini öldüreceklerdi. Peki o nereye gitmişti? Çığlık atan yine kendisi miydi? Tekrar olmazdı.*

Bunu bir daha yapmamalıydı. Kadını korkutmuş ya da tiksindirmiş olabilirdi. Ama bu sesleri kim çıkarıyordu?

Vücudu ateşler içinde yanıyordu. Sanki her an patlayabilirmiş gibi hissediyordu. Aklını orada rahatlığın olduğu fikrine odakladı. Bir yüz üzerine eğiliyordu. Bir şeyle meşguldü. Ve biraz rahatlık vardı. Kıyafetleri ve çizmele-

rinin vücuduna yaptığı o korkunç baskı gitmişti. Başının altındaki yastık mıydı? O buradaydı. Artık rahatlayabilirdi. O buradaydı. Serin elini alnına koymuştu.

Ona söylemesi gereken bir şey vardı.

Birinin, "Charlie," dediğini duydu. Ve sonra hatırladı.

Ona söyledi.

Ona söylemiş miydi? Kendisine sakin ve ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Kadın gülümsedi. Ona uyumasını söyledi. Ardından elini alıp yanağına götürdü, elinin tersini öptükten sonra örtünün üzerine koydu ve gitti.

Ama genç kadın oradaydı. Artık evindeydi. Uyuyamazdı, ama tekrar acısının içine çekilebilirdi. O buradaydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Madeline, Leydi Potts'un evinde hole çağrıldığında geç kahvaltı ediyor ya da erken öğlen yemeği –kimse artık yemeklere isim verme zahmetine girmiyordu– yiyordu. Gecenin bir zamanında –ne zaman olduğu hakkında genç kadının bir fikri yoktu– Leydi Andrea bir süre devam eden yokluğundan sonra onun omzunun dibinde belirmiş ve ona yatağına gidip uyuması talimatını vermişti.

"Ben dört saat uyudum. Biraz önce kalktım," dedi Leydi Andrea. "Şimdi sıra sende. Bitkinlikten çökersen bu adamlara hiçbir şekilde faydan dokunmaz, değil mi?"

Madeline gitmişti, çünkü tartışamayacak kadar yorgundu. Ama Bay Mason evin dışında bir yerlerden haberleri çoktan getirmişti: Savaş bitmişti, Fransızlar resmen kaçıyordu ve Prusya ordusu da peşlerindeydi. *Büyük bir zafer,* diye ilan etmişti içtenlikle, az yaralı olanları biraz neşelendirmek için.

Gerçekten de büyük bir zafer, diye düşündü genç kadın. Kabul salonundaki halının üzerine yayılmış bedenlerin arasından, bir kola veya bacağa basmamak için dikkatle geçiyordu. Büyük zafer denilen şey bu değil miydi?

Bir şekilde o uyurken eve daha çok yaralı taşınmıştı. Giriş holündeki salona alınmışlardı. Herkese ince bir örtü düşüyordu, yorgun gözlerle bakan bir hizmetçinin dediğine göre yastık da yoktu.

Girişe doğru aceleyle giderken onunla konuşmak isteyenin kim olabileceğini merak ediyor, tüm olasılıkları düşündükçe midesi kasılıyordu. Ama gelen sadece bir uşaktı.

Elinde bir not vardı. Notu kadına verip bekledi. Gidebilecekleri boş bir oda yoktu.

Bayan Simpson, Dominic'in bu sabah erkenden getirildiğini yazmıştı. Göğsünde henüz muayene etmediği bir yarası vardı, ama savaş alanında onunla ilgilenilmişti. Ateşi yüksekti, ama kadının dairesinde güvende ve sıcaktı. Başka bir şey yoktu. Öleceğine ya da yaşayacağına dair bir işaret yoktu.

Madeline aniden kahkaha atarak uşağı şaşırttı. İnsan kimin ölüp kimin yaşayacağını nasıl bilebilirdi ki? Bir gün önce tam da bu evde iki asker ölmüş ve bir asker de tek başına çıkıp gitmişti. Ve günün aydınlandığını görmenin onlar için mucize olacağı en az bir düzine adam vardı. Eğer bu olmuşsa tabii. Beş saattir uyuyordu ve onları henüz kontrol etmemişti.

"Bayan Simpson'a mümkün olduğunca kısa sürede orada olacağımı söyleyin," dedi notu dikkatle katlayarak. Ellerinin titrememesi onu şaşırttı.

Salona döndü ve su isteyen bir koro tarafından karşılandı. Leydi Andrea'ya bir saat için ona müsaade edip edemeyeceğini sormaktan vazgeçecek kadar meşguldü. Burada yardım isteyen bu kadar çok asker varken nasıl gidebilirdi? Dom güvendeydi. Bayan Simpson ona bakardı.

Pencerenin yanında sessiz duran son kişinin yanına gitmeden önce kapıyı açtı. Koridordan geçen bir hizmetçiye odasına koşup yatağındaki ve divandaki bütün yastıkları ve örtüleri getirmesini söyledi. Ardından o adamın yanına döndü. Onun ölmediğini biliyordu, eli kıpırdıyordu. Ama başı ve yüzünün bir yarısı yeni sargılarla bandajlanmıştı ve vücudunun üzerine serilmiş tek örtü sağ bacağının olması gereken yerdeydi.

Onun yanına çömelerek elini kendi ellerinin arasına aldı. "Bir dakika içinde size yeni bir yastık ve örtü vereceğim," dedi nazikçe. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Adamın sarılı olmayan gözü kapalıydı. Ona cevap vermedi. Ama elini zayıf bir şekilde kavradı. Genç kadın dönüp hemen yanında yere koymuş olduğu bardağı kaldırdı ve adam suyu içebilsin diye boştaki kolunu başının altından geçirip hafifçe kaldırdı. Adam içerken suyun bir kısmı ağzının kenarlarından boynuna aktı. O an onu tanıdı, Üsteğmen Penworth'tü. Dinç ve hevesli çocuk.

"İşte," dedi, hizmetçi kolları dolu bir şekilde onun yanına geldiğinde. "Başınızın altına bir yastık koyayım. Ve üstünüze de fazladan bir battaniye. Titriyorsunuz. Ben Madeline Raine. Artık güvendesiniz. Ve sanırım eskiden olduğunuzdan daha rahat edeceksiniz."

Parmaklarının tersiyle hafifçe adamın yanağına dokundu, çevresindeki adamlara bakıp o tek bir yastığa, iki fırfırlı mindere ve hâlâ hizmetçinin kollarında duran iki battaniyeye en çok kimin ihtiyacı olduğuna karar vermek için döndü.

Dominic'i unutmuştu. Ya da en azından zihninin gerisine itmişti. O an onu meşgul eden daha acil endişeler vardı.

***

Ellen'ın dairesini evin geri kalanından ayıran kapı açık kalıyordu, o ve diğer sakinler hep birlikte yaralılarla ilgileniyorlardı. Ellen bir daha sokağa çıkmadı. Artık bunu yapma ihtiyacı hissetmiyordu, ev de mümkün olduğunca doluydu. O akşam Leydi Madeline gelene dek, tanıdığı kimse eve uğramadı. Ama zaten kimseyi de beklemiyordu. Hem de hiç kimseyi.

Öğleden sonra Lord Eden yüksek ateş yüzünden çıldırmış gibiydi ve onu içeri taşırlarken aklı başında değildi. Ama bir konuda haklıydı. Başka kimse gelmemişti. Onun haklı olduğunu hissediyordu. Kendisine söylediği andan itibaren bundan şüphe etmemişti. O kalıcı umut yoktu, artık hiçbir parçası ne olur ne olmaz diye bile ayak seslerini duymak için kulak vermiyordu.

Başka birini beklemiyordu. Ve bu sorun değildi. Bunu düşünmeyecekti. Yeterince yapılacak şey vardı. Yeterliden de fazla. Çocuk, ateşi eskisi kadar yüksek olmasa da huzursuzdu. Ellen onu yatıştırmak, ona içecek bir şeyler götürmek, örtüsünü düzeltmek ve saçını okşayıp alnından öpmek için sık sık yanına uğramak zorunda kalıyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, bilinçli ya da hayatta olduğuna dair başka bir işaret vermese de gözleriyle onu izleyen diğer adamla oturdu. Onun elini tuttu, ona gülümsedi, onun için dua etti ve kendisiyle güvende olduğunu söyledi. O ölene dek bir sürü teselli edici söz mırıldandı. Ardından onun gözlerini kapattı, çarşafla üzerini örttü ve cesedi oradan alması için birini bulmak üzere bir uşağı gönderdi.

Ama onun dikkatini sürekli çeken kişi oydu. Lord

Eden. Dominic. Ellen korkuyordu, ama korkusunu itiraf etmeyecekti. Lord Eden ölecekti. Alev alev yanıyordu. Uyumuyordu, ama hiçbir şeyin farkında değildi. Onu tanımıyordu. Çocuk huzursuz bir uykuya dalıp da öteki adam götürülünce, Ellen genç adamın sargısını değiştirdi. Yarasını ve kırık kaburgalarının çevresindeki mor-yeşil zedelenmeyi görünce irkildi. Genç adam ne zaman acıyla inlese, Ellen'ın elleri belli belirsiz titriyordu.

"Bir dakika içinde yaranı temiz bir bandajla saracağım canım," dedi. "Benimle beraber biraz daha dayan. Yakında yine dinleneceksin."

Her fırsatta onunla oturdu ve soğuk bir bezle yüzünü sildi.

Bir gün önce bir doktor çağırmış olmalarına ve sabah tekrar haber yollamalarına rağmen doktor gelmemişti.

O akşam Leydi Madeline geldi. Saçlarında bir şal vardı, elbisesi buruşmuştu ve hiçbiri temiz değildi.

"O nerede?" diye sordu Ellen'ı görür görmez. "Daha önce gelemedim. Yoksa o-?"

"Benim odamda." Ellen misafirinin koluna girerek onu yönlendirdi. "Hâlâ yaşıyor."

"Hâlâ mı?" Madeline'in sesi sertleşti. "Yaşamamasını mı bekliyorsun? Ah, ama bu aptalca! Nasıl olduğunu biliyorum. Daha korkunç bir şey olabilir mi? Her zaman böyle mi oluyor, yoksa daha mı kötü? Ah, Dom!"

Odaya girip cevap beklemeden yatağa doğru eğildi.

Ellen eşikte durdu ve kadının Lord Eden'ın elini alıp kendi yanağına götürmesini, onunla konuşmasını izledi. Gözleri açık ve parlak olmasına rağmen adam ikizini tanımadı. Zor nefes alıp veriyordu.

"Bir doktora ihtiyacı var," dedi Ellen sessizce, "ama korkarım hepsi gelemeyecek kadar meşgul. Sargısını değiştirip su içirmeye çalıştım. Geriye yapabileceğim çok az işe yarar şey kaldı."

"Biliyorum." Madeline doğruldu, ama gözleri kardeşini izlemeye devam ediyordu. "Biliyorum. İnsan çok çaresiz kalıyor. Dom, ölmemelisin. Beni duyuyor musun? Orada savaştın. Şimdi burada da savaşmalısın. Zorundasın. Ölmemelisin. Yaşça büyük ikiz olmak istemiyorum, Dom."

Nihayet genç adamın elini nazikçe yan tarafına bırakarak Ellen'a döndü. "Haber göndermen büyük incelikti," dedi. "Ve ona en iyi şekilde baktığını da görebiliyorum. O tertemiz şu an. Fakat ben kalamam. Sadece kardeşim burada olduğu için buraya taşınmam bencilce olur. Leydi Andrea'nın evinde binlercesi... ve daha fazlası var. Ve onlarla ilgilenecek bir avuç insandan başka neredeyse kimse yok. Üsteğmen Penworth orada. Bir bacağını kaybetmiş. Bir gözünü de. Geri dönmeliyim."

Boğazına yerleşen hıçkırığı hissedince şaşırdı. Bu duyguyu atlattığını sanıyordu.

"Evet, dönmelisin," diyerek ona katıldı Ellen. "Evin geri kalanındakiler bana yardım ediyor. Ona bakacağımı da biliyorsun. Geçen üç yılda, o ailemin bir parçası oldu."

"Evet," dedi Madeline. Ardından kardeşine ıstıraplı bir şekilde bakarak şalını tekrar başına çekti. "Ya kocan? Haber aldın mı? Görünüşe göre hepsi Paris'e gitmek üzere Nivelles'te toplanıyormuş."

"Savaş bitti mi o zaman?" diye sordu Ellen. "Evet, haber aldım. Lord Eden söyledi. O gitmiş."

"Paris'e -?" Madeline, Ellen'ın yüzüne baktı. "Ah, hayır! Ben..."

"Sakın!" dedi Ellen sert bir şekilde. "Şimdi gitmelisin. Leydi Andrea'nın senin yardımına ihtiyacı vardır. Ve diğer odada örtüleri tekmeleyip duran bir çocuk var. Sadece bir çocuk! Korkmuş ve incinmiş bir çocuk. Geldiğinde doktorla mücadele edeceğim, bilirsin, kolu şiştiği için kesmek isteyeceklerdir. Ama yara temiz ve şişliğin inceğine eminim. Onun kolu için mücadele edeceğim." Güldü. "Sence bir kılıç kullanmam gerekir mi?"

Madeline bembeyaz olmuştu. Ama omuzlarını dikleştirip gülümsemesine karşılık verdi. "Bir makas belki?" dedi. "Ve oldukça acımasız bir kaş çatışı."

"Denerim," dedi Ellen, misafiri merdivenlerden hafifçe koşarak inerken eşikte durup onu izledi. "Fırsat buldukça sana haber göndereceğimden emin olabilirsin."

Çocuk uyuyordu. Örtüler, etrafında tuhaf bir şekilde toplanmış olsa da onu rahatsız etmedi.

Lord Eden'ın yatağının yanında oturdu ve kendisine dönen gözlerine bakarak gülümsedi.

"Ben buradayım canım," dedi yumuşak bir sesle. "Yüzünü silip yastığını çevireceğim. Muhtemelen öyle daha rahat edersin."

Genç kadın işini bitirip de yatağın yanına oturduğunda, adam gözlerini kapattı. Biraz daha sakin görünüyordu. Ellen uyuklamaya başladı.

***

Ertesi gün öğleden sonra doktor geldi. Orduda görevli bir adamdı. Anlaşılan yüksek sesle konuşmanın hastaların ateşinin ve acısının içinden onlara ulaşacağını düşünen kuvvetli, gür sesli bir askerdi.

Kaba değildi. Çocuğun kolundaki sargıyı dikkatle çı-

kardı ve çocuğun dikkatini dağıtmak için konuşup güldü. Ama çocuk dehşete düşmüştü. Hiçbir utanç göstermeden Ellen'ın elini tuttu ve doktora çay tabağı kadar olmuş gözlerle baktı.

"Hmm," dedi doktor, çocuk kıvranana kadar şişmiş kolunu dürtüp çekince, Ellen onun nezaketi hakkında fikrini değiştirmeye başlamıştı. "Yeterince kötü. Pekâlâ delikanlı, bozulma yok, ama yakında olacaktır. Kolu keseceğiz, tamam mı ve iş hallolacak. Sana yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Hayır," dedi Ellen sessizce. "Kolu kesmek henüz gerekli değilse, bekleyeceğiz. Yarayı temiz tutar ve sararım, sonra da en iyisini umarız. Ateşi zaten epeyce düştü."

Doktor kaşlarını çattı. "Aileden misiniz, hanımefendi?"

"Hayır. Ama benim evimde kalıyor ve bu süreçte ben de annesi sayılırım."

Doktor başını geriye atarak neşeyle kükredi. "Ah anneler!" dedi. "Bu yeterli. Bir anneyle kavga etmeyecek kadar aklım var. Neden ordudayım sanıyorsunuz, hanımefendi? Delikanlı bekleyecek, öyle mi? Buna üzülebilir."

"Belki," dedi Ellen. Ve doktor çocuğun kolunu tekrar sararken, örtüleri onun etrafına sıkıştırmak için döndü. Çocuk ona irileşmiş ve panik dolu gözlerle baktı. Ellen ona gülümsedi ve göz kırptı.

Doktor, Lord Eden'a bakarken başını iki yana salladı. Sargıyı yeterince dikkat göstererek kaldırdı ve yarayı yakından inceledi.

"Apse oluşmuş," dedi ve başını yine salladı. "Pekâlâ, bu seferkini kesemeyiz, değil mi hanımefendi? Yani tartışmak için sebebimiz yok." Kendi şakasına içtenlikle güldü. "Yüksek ateş. Kanını akıtmam gerek."

"Yeterince kan kaybetmemiş mi?" diye sordu Ellen.

"Belli ki hayır," dedi. "Yoksa böyle yüksek ateşi olmazdı. Hadi, benim için şu kabı tutabilirsiniz."

Kan alma işi bittiğinde Lord Eden daha huzurlu görünmüyordu. *Ama fazlasıyla zayıf düştü,* diye düşündü Ellen. Bu konuda endişelenecek zaman yoktu. Doktor evin diğer kısımlarında hastalarının çoğunun kanını akıtırken kabı, titreyen bir hizmetçinin elinden alması için onu çağırtınca, görevini korkusuzca yerine getirdiğini düşündü.

Doktor, evden çıkıp da başka bir tanesine koştururken, yapabilirse ertesi gün uğrayacağını söyledi. Hastalarının kanını tekrar alacak ve kolun nasıl göründüğüne bakacaktı.

Çocuk ona seslendiğinde Ellen kendi dairesinin eşiğine varmıştı.

***

Lord Eden hayata tutunuyordu. Bazen her şeyden vazgeçmek daha kolay geliyordu. Bazen sıcaklığı ve acıyı kucaklayıp onların dışına tırmanmak, kaçmak, özgür olmak istiyordu. Bazen göğsü sanki patlayıp da onu bin bir yöne savuracakmış gibi şişiyordu. Ve bazen kim olduğunu, nerede olduğunu ve neden orada olduğunu unutuyordu.

Onu hayata bağlayan tek bir şey vardı. Tek bir kişi. Bazen kendine geldiğinde, o orada olmuyordu. O gelene dek gözlerini kapatıp sessizce uzanmaya çalışıyordu. Bazen beklerken bilincini tekrar kaybediyordu. Bazen genç kadın yüzünde endişeli bir bakışla koşturarak geliyordu, o anlarda onu çağırmış olması gerektiğini biliyordu. Bazen de onun kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Aslında çoğu zaman onun kim olduğunu hatırlayamıyordu. Yüzüne bir isim veremiyordu. Ama bir önemi yok-

tı. O oradayken kendisi güvendeydi. Huzurluydu. Bazen kendine geldiğinde, o yatağın yanında oturmuş dikiş dikiyor ya da elini tutuyordu. Ve her zaman gülümsüyordu. Neşeyle değil. Ama sanki kendisi özel biriymiş gibi, nazik bir şefkatle.

O, genç kadın için özel miydi? Hem bu kadın kimdi? Hatırlayamıyordu. Ama önemi yoktu.

O orada olunca, tavan üzerine doğru inmiyordu. Mobilyalar çevresinde dönüp durmuyordu.

"Şimdi her şey sabit duracak," diye ona güvence verdi genç kadın, soğuk eliyle saçlarını okşuyordu. "Ben buradayım. Bir süre seninle kalacağım."

Gözlerini kapatıp bir süre için uyuyabilirdi belki. Keşke birisi göğsündeki bu muazzam ağırlığı kaldırsaydı. Genç kadının kaldıramayacağı kadar ağır mıydı? O sadece ince bir kadındı. Üzerindeki o ağırlıkla nefes almakta zorlanıyordu. Boğulacaktı.

"Sargının üstünü ve altını serin bir bezle sileceğim," dedi genç kadın örtüyü kaldırarak. "Ağırlığın hafiflemesine yardımcı olur. İyi geliyor mu?"

Ve her zaman iyi geliyordu. Ağırlık hâlâ oradaydı –kadın için çok ağır olmalıydı– ama sıcaklığın birazı gitmişti. Uyuyabileceğini düşündü.

Bazen odanın içinde bir ışık yanıyordu. Gece vakti olmalıydı. Dinledi. Bir yerlerde çalışan bir saatin sesinden başka bir şey yoktu. Genç kadın yatağın yanındaki koltukta uyuyakalmış, başı tuhaf bir şekilde yana düşmüştü. Bir yatağa yatması gerekirdi. Yorgun olmalıydı. Genç adam susamıştı. Ama hiçbir şey söylememeliydi. Söylerse kadın zıplar ve kendisine su getirirdi. Ama uyuyordu. Orada uzanıp

onu izledi. Kadının varlığı onu rahatlatıyordu. Göğsündeki şey yanan bir kor muydu?

Bazen onun kim olduğunu biliyordu. Madeline'di. Eğer tüm gün yaralılara hemşirelik yaptığını görse, kendisiyle gurur duyacağını anlatıyordu.

"Hiç melankolik olacak tipte biri olmadım Dom," dedi. "Zavallı Üsteğmen Penworth'ün yaşama isteği yok, sanırım. Ama kendisine rağmen sağlığını kazanması için ona hemşirelik edeceğim. Yaşama isteği sende var Dom. Bunu görebiliyorum. Ve kazanacaksın da. Biliyorum. Ah, biliyorum, seni korkunç baş belası adam! Beni bu duruma sokmaya nasıl cüret edersin! Senden nefret ediyorum."

Genç adam sırıtmak istedi, ama bunu yüzüne yansıtmak çok fazla enerji gerektiriyordu.

Neye hemşirelik ediyordu?

Bazen o Madeline değildi. Genç adam da bunu istemiyordu zaten. O, Madeline'den daha huzur vericiydi. Kız kardeşi ona öfkelenip bağırıyordu ama bu kadın ona hiç bağırmıyordu. O, genç adamı rahatlatıyordu. Onu su ve... Neyle besliyordu? Kızarmış ekmek mi? Sonra soğuk bezler, rahatlatıcı sözler ve nazik ellerle yanına geliyordu. Göğsünü acıttığı zamanlarda bile genç adam dişlerini sıkıp hareketsiz durmayı öğrenmişti. Çünkü ardından daha iyi hissediyordu.

"Bir dakika içinde bitecek," dedi genç kadın sessizce. "Bir dakika daha ve sonra tekrar dinlenebilirsin."

Ve bu her zaman doğruydu. Onun her bir sözüne güveniyordu. Ve o yanında olduğunda etrafındaki her şey sabit duruyordu.

"Ateşi söndür."

"Kapıyı biraz daha açayım," diyordu genç kadın, "ve alnını sileyim. Serinlersin."

"Örtüleri kaldır."

"Beline kadar açayım," diyordu. "Böyle daha iyi mi, canım?"

"Göğsümdeki ağırlığı kaldıracak birini bulabilir misin?"

"Omuzlarını ve kollarını ılık suyla sileyim," diyordu. "Belki yardımı olur."

"Yorgunsun. Hiç uyuyor musun? Uykusuz mu kalıyorsun? Gece mi oldu? Yatağa gitmelisin."

"Burada oturup dinlenirim," diyordu. "Koltuk çok rahat. Benim için endişelenme, canım. Uyumaya çalış."

Genç adam yanıyordu. Mutlaka kızgın bir kordu bu. Ama ona bir şey söylemeyecekti. Kadın çok şey yapıyordu. Hep meşguldü. Hep neşeliydi. Hep gülümsüyordu.

O kimdi ki? Hatırlayamıyordu.

Hayata onun için tutunuyordu. Kadın, hayatı her şeye rağmen katlanılır kılıyordu. Sıcaklığa, ağırlığa ve göğsünü patlatacak o hisse rağmen.

Ve bazen Madeline orada oluyordu.

Ama o kadın her zaman oradaydı.

Ellen dudaklarını sımsıkı bastırarak onaylamıyor olsa da, doktor on günde dört kez onun kanını aldı. Ateş güçlendi ve genç adam güçten düştü. Neredeyse her an çılgın gibiydi. Yediği tek şey açık çaya batırılmış kızarmış ekmekti.

İki hafta sonra apse patladı ve içindekiler akmaya başladı. O sırada Ellen onun yanındaydı. Evdeki hizmetkârlardan birini çağırdı ve koşup doktoru getirmesi için yolladı –tabii adamı bulabilirse. Yarayı temizlerken alt dudağını biraz sertçe ısırdı. Genç adam her nefes alışında inliyordu.

En sonunda olmuştu. Göğsü patlamış, acı onu bıçakladıkça bıçaklamış, nefesini ve düşünme, hatta görme gücünü bile almıştı.

Ama ağırlık da kalkıyordu. Kadın onun üzerine eğilmişti ve ağırlığı uzaklaştırıyordu. Ateşi söndürmüş ve boğucu örtüleri kaldırmış olmalıydı. Kendini hafif ve serin hissediyordu, sadece yakıcı acıyla olduğu yere çivilenmişti.

"Bayan Simpson?" dedi.

Ellen ani bir hareketle başını yaptığı işten kaldırarak onun yüzüne baktı. "Beni tanıyor musun?" dedi. Ilık elini alnına koydu. "Ateş düşüyor. Apseyle birlikte ateşin düşmüş."

"Yaralanmıştım," dedi Lord Eden. "Nasıl geldim buraya?"

"At üstünde," dedi Ellen. "Yardım alarak."

"Ne kadar oldu?" Neredeydi? Hatırlayabildiği en son şey adamlarıyla çamurlu yoldaki yürüyüşüydü. Hyde Park askerleriyle ilgili şakalar vardı.

"İki haftadır buradasın," dedi Ellen.

İki hafta mı? Acı, bıçak gibi keskindi. Ama yeniden canlanmıştı sanki. Acıya rağmen nefes alabiliyordu.

"Bir ağırlık vardı," dedi. "Göğsümde."

"Gitti. Artık daha iyi hissedeceksin."

"Ölecek miyim?" diye sordu Lord Eden. Gözlerini açık tutamıyordu. Derin ve yumuşak bir karanlığın içine düşüyordu. Onun verdiği cevabı duyamadı ama elini bir kez daha alnında hissetmek, bu yumuşaklığın bir parçasıydı. Bu korkulacak türden bir karanlık değildi.

"Hımm," dedi doktor, patlayan iltihabın çevresini parmağıyla inceleyerek. "Şanslı bir adam olduğunu söyleye-

bilirim. Olanlardan sonra yaşayabilir gibi görünüyor. Ateşi de düşmüş. En büyük katil, ateştir. Son iki haftada birçok adam ateş yüzünden öldü hanımefendi."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Ellen.

Doktor omuz silkti. "Genç, iri ve güçlü bir adam. Sanırım, yaşamak istiyorsa yaşayacaktır. Tanrı olduğumdan değil, hanımefendi. Daha kötü vakaların iyileştiğini gördüm. Ona kızarmış ekmek ve çay vermeye devam edin. Yarın yine uğrayıp bir kez daha kanını alacağım."

Ellen yutkundu. "Şu an bilinçsiz mi, yoksa uyuyor mu?" diye sordu.

Doktor dudaklarını büzdü. "Muhtemelen ikisi de," dedi. "İnsanlar ateşleri yüksekken pek iyi uyuyamaz. Büyük ihtimalle önümüzdeki birkaç gün boyunca ölü gibi olacak. Mecazi anlamda, tabii." Doktor içten bir şekilde kahkaha atınca Ellen, Lord Eden'a endişeli bir bakış attı.

"Evet, uykuya ihtiyacı var," dedi.

"Eğer bunu söylememi sorun etmezseniz, sizin de uykuya ihtiyacınız var, hanımefendi," dedi doktor. Birden kibarlaşmıştı. "Ve çocuk konusunda siz kazandınız, değil mi? Profesyonel gururumun zedelendiğini söyleyebilirim. Yani delikanlı evine iki koluyla gidecek. Ne oldu ona?"

"Biri onu çağırdı," dedi Ellen. "Alayından bir üsteğmen. Çocuk, onun babasının evinde seyismiş. Üsteğmen onu tekrar eve götürüyor. O da yaralıymış. Hoş bir mutlu son, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi doktor iç çekerek. "Maalesef son günlerde mutlu sonlarla pek karşılaşmıyoruz hanımefendi. Size iyi günler. Yarın uğrarım."

"Teşekkür ederim," dedi Ellen.

İliklerine kadar yorgundu. Lord Eden'a doğru eğilip onu inceledi, genç kadını korkutacak kadar derin bir şekilde uyuyordu hâlâ. Sonra başka bir odadan birkaç battaniye ve bir yastık getirip adamın yatağının yanında yere kıvrıldı. Vücudu yerin sertliğini protesto etmeye fırsat bulamadan uyuyakaldı.

***

Amberley Kontu, Londra'daki evinin girişinde karısı, çocukları ve annesiyle karşılaştı. Öğleden sonranın erken saatlerinde Hyde Park'ta yaptıkları yürüyüşten dönüyorlardı.

"Pekâlâ, kaplan," dedi Kont, hızla kendisine doğru gelen oğlunu yerden kaldırarak. "Yürüyüş iyi geçti mi?"

"Atlar!" diye bağırdı çocuk heyecanla.

"Oradalar mıydı?" dedi babası. "Çok var mıydı? Peki benim prensesim nasıl? Babaya gülümseyecek misin? Bugünlerde ayrıcalıklıyım. İşte Dadı Rey ikinizi de alıp çocuk odasına götürmek için geldi. Uykun mu var, kaplan? Hayır, saçma bir soru oldu bu, değil mi? Senin gibi koca bir adamın günün ortasında uykusu niye gelsin? Bak, ne diyeceğim. Dadı, Caroline'i sallarken sen de uyuyormuş gibi yap. Bak bakalım oyunu ne kadar sürdürebileceksin. Tamam mı?"

Çocuk kıkırdadı ve babasının onu yere indirmesi için kıvrandı. Kısa bir süre sonra dadısının ve bebeğin arkasından büyük bir çabayla merdivenlerden tırmanıyordu.

Lord Amberley gülümseyerek karısıyla annesine döndü. Annesi zayıf ve bitkin görünüyordu. Son bir aydır bunu ilk fark edişi değildi. Alex bile güzelliğinin bir kısmını kaybetmişti.

"Biraz kütüphaneye gelebilir misiniz?" dedi. "Park kalabalık mıydı?"

İki kadın kütüphaneye doğru onun peşinden giderlerken birbirlerine baktılar. İkisi de sorusuna cevap vermedi. Edmund sadece sıkıntılı olduğunda bu şekilde gülümserdi.

"Dominic mi?" diye sordu dul Amberley Kontesi, bir uşak kapıyı arkalarından kapatırken.

"Otur, anne," dedi Kont sessizce. "Az önce Madeline'den bir mektup aldım. İnanır mısınız, üç hafta önce yazılmış. Dominic, Brüksel'deymiş. Mektubun yazıldığı sırada, göğsünde oldukça ciddi bir yara, kaburgalarında da kırık varmış. Ateşi yüksekmiş."

Kontes odada ilerleyerek onun yanına gitti ve elini onun koluna koydu.

"Yani ordunun geri kalanıyla beraber Paris'e doğru yola çıkmamış," dedi Dul Kontes anlayarak. "Ve mektup yazmayacak kadar düşüncesiz davrandığı için onu suçlamakta haksızmışım."

"Ve Madeline'in sessizliğini de açıklıyor," dedi gelini. "Her şey bir kaos halindedir. Madeline bize anında haber vermiş olmalı. Yani şimdi o, Dominic'in yanında mıymış, Edmund?"

"Anlaşılan değilmiş," dedi Kont. "Bayan Simpson'la beraber Rue de la Montaigne'deymiş. Madeline, Leydi Andrea'nın evinden ayrılamıyormuş. Görünüşe göre ev bir hastaneye dönmüş ve Madeline de koşturup duruyormuş."

"Ama Dominic güvenli ellerde," dedi Kontes. "Ondan hoşlanırsın, anne. Oldukça çekici, sakin ve mantıklı bir

kadın. Madeline, Yüzbaşı Simpson'ın iyi olup olmadığını söylemiş mi Edmund?"

"Maalesef ölmüş," dedi Kont.

"Ah!" Karısı kalakalmış bir halde onun yüzüne baktı. "Ne kadar korkunç! Birbirlerine son derece bağlıydılar."

Dul Kontes huzursuz bir şekilde ayağa kalktı. "Bu haberler üç hafta öncenin haberleri mi Edmund?" dedi. "Ve kötü bir şekilde yaralanmış. Ateşi varmış. Bu kadar mı? Haberler çok eski."

"Onun yanına gidecek misin Edmund?" diye sordu karısı. "Ah, keşke orada kalman için ısrar etseydim."

"Belki şimdiye kadar iyileşmiştir ve buraya gelmek için eve çıkmıştır. Böyle bir ihtimal var," dedi Kont, karısının elini tutarak. "Ama evet, sanırım gitmem gerek aşkım. Eğer sen yalnız bırakılmayı sorun etmezsen."

"Saçmalık!" dedi Kontes.

"Ben de gideceğim," dedi Dul Kontes. Sesi titriyordu. "Daha önce, baharda gitmeli ve orada kalmalıydım. Sadece, Londra'nın sakinliğinde kalırsam her şey yoluna girer gibi hissetmiştim. Beni Brüksel'e götürmelisin, Edmund."

"Bu, onun belki de çoktan öldüğünü öğrenmek için çok uzun ve yorucu bir yolculuk, anne," dedi Kont.

"Ölmüş mü!" dedi Dul Kontes. "Ama o benim oğlum, Edmund. O benim *evladım*. Eğer tek başıma gitmem gerekse de, ona gideceğim. Hazırlanmak için hemen eve gitmeliyim."

Kont odada ilerleyerek onun yanına gitti ve kolunu omuzlarına sıkıca doladı. "Sabah yola çıkacağız anne," dedi. "Sen ve ben. Birlikte. Eşyalarının toplanması için zaman var. Seni eve götürmesi için arabayı birazdan hazır-

latırım. Ama önce oturup bizimle bir çay içmelisin. Görüyor musun? Alex çay istemek için zili çaldı zaten. Ve bu, ailenin reisinden gelen bir emirdir, canım."

Annesi ona yaslandı. "Sanırım, bir kez olsa da, haber aldığım için rahatladım," dedi. "Haberlerin ne olduğunun bir önemi yok. Bildiğim sürece, sanırım. Ama hâlâ bilmiyorum. Üç hafta, Edmund. Ve ateşi yüksekmiş."

Kont, annesini alnından öptü ve ona sarıldı. "Hayır, gözyaşlarını tutma anne," dedi. "Eğer sen gözyaşlarını kontrol etmeyi başarırsan, ben ağlarken kendimi aptal gibi hissederim. Yarın yola koyulacağız. En azından bir şeyler yapmış olacağız. Ve yakında öğreneceğiz."

Annesinin başını kendi omzuna yasladı, ona sarıldı ve gözyaşlarının arasından karısına baktı.

ONUNCU BÖLÜM

Ellen uyandığında, o hâlâ uyuyordu. Derin ve huzurlu bir uykuydu bu. İki haftadır ona hemşirelik ederken alışmış olduğu o fırlamalar, başını sağa sola çevirmeler, ateşin koyu rengi ve mırıltılar yoktu. Lord Eden uyuyordu. İyileşecekti.

Sert yüzeyde yattığı için Ellen'ın her yeri tutulmuştu. Ama bir süre kıpırdamadı. Hareketsiz bir şekilde uzanarak ona baktı. Onu şimdi ilk kez görmüş olsa, yine de, yakışıklı olduğunu düşünür müydü? Normalde açık renk olan dalgalı saçları, yüzünü serinletmek için genç kadının sıklıkla kullandığı ıslak bezle alnının ve şakaklarının silinmesinin haricinde, iki haftadır yıkanmamıştı. İki haftalık sakalı vardı. Yüzü hiç görünmediği kadar zayıf görünüyordu. Örtünün üzerindeki kolu, hatta eli bile eskisinden daha inceydi.

Ama eve dönmüş ve genç kadın da onun hayatı için mücadele vermişti. Yaşayacaktı. Yakışıklı görünüp görünmediği fazlasıyla alakasız bir meseleydi.

Uzun bir süre kıpırdamadan Lord Eden'a baktı. Genç kadın uzun bir süredir ilk kez bu kadar çok uyumuş gibiydi. Kendini dinç hissediyordu. İçinde bir yerde bir

hissizlik vardı. Üzerinde duracak olursa, onu dibe çekebilecek muazzam bir yük. Şu an için onu görmezden gelecekti. Henüz onu deşip patlatma zamanı değildi. Uyumuş ve dinlenmişti, oldukça derinlere dalmadan önce güç ve enerji toplayacaktı.

Yıkanıp üzerini değiştirdi. Kafasını çevirip de adamı kendisine bakarken yakaladığında, yerde üzerine örtmüş olduğu son örtüyü katlıyordu.

"Uyanmışsın," dedi Ellen.

"Orada mı uyudun?" diye sordu Lord Eden. "Çok rahatsız olmalı."

"Muhtemelen öyledir. Ama fark edemeyecek kadar derin uyumuşum."

Eski sırıtışının bir gölgesi Lord Eden'ın yüzünde belirdi. "Zor bir hasta mıydım?" diye sordu. "Hatırlayabildiğim tek şey, odada gezinen mobilyalar. Epey endişe verici bir şey, inan bana."

"Zor bir hasta değildin."

Lord Eden birkaç dakika ona sertçe baktı. "İki haftadır burada mıyım?" dedi. "Başkaları da var mı? Dibe batmış gibisin."

"Başkaları da vardı," dedi Ellen. "Evin diğer kısımlarında hâlâ var. Hepsi iyileşiyor."

Lord Eden gözlerini kapattı.

"Konuşmamalısın," dedi Ellen. "Çok güçsüzsün."

"Burada böyle uyuyup hiçbir şey söylemeden yattığım sürece, güçsüz olmaya da devam edeceğim," dedi gözlerini tekrar açarak. Sakalını fark etti. "Ah! Canavar gibi görünüyor olmalıyım. Bana biraz su ve bir havlu getirebilir misiniz hanımefendi? Ve eliniz değmişken biraz da tıraş sabunu?"

"Hepsini getiririm," dedi Ellen, kendi örtülerini ve yastığını kaldırıp odadan çıktı. Ama Lord Eden'ın istemiş olduğu şeylerle gelip örtüsünü kaldırmak için hamle yapınca, adam onu bileklerinden tuttu.

"Kendim yaparım. Anladığıma göre geçen on beş gün boyunca her ihtiyacımla siz ilgilendiniz. Bunu düşünmek beni utandırıyor. Ama daha fazlasına gerek yok, hanımefendi. Teşekkür ederim ama kendi fiziksel ihtiyaçlarımla artık ben ilgileneceğim."

"Düşündüğünden daha zayıfsın," dedi Ellen. "Kendini bitkin düşüreceksin."

"O zaman, işim bitince uyurum. Bunu yapabileceğim rahat bir yatağım var ne de olsa."

Ellen tereddüt etti.

"Kurt gibi açım," dedi Lord Eden. "Evde yiyecek bir şey var mı hanımefendi? Hiç paranız var mı? Korkarım, benim var mı diye kontrol etmemin bir yolu yok. Var mı?"

"Doktor sadece kızarmış ekmek ve çay içebileceğini söyledi," dedi Ellen. "Biraz getireyim. Bugün bir ara kanımı tekrar akıtmak için gelecek."

"Hayatta olmaz!" dedi. "Bir bebek kadar güçsüz hissediyorum. Herhangi bir doktorun kanımı akıtmasından sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Tüm kanıma ihtiyacım var. Bir biftek ve koyu bira, çay ve kızarmış ekmekten daha lezzetli geliyor kulağa."

Ellen gülümsediğini hissetti. "Kızarmış ekmeğin yanında belki biraz yumurta," dedi. "Ve çay yerine de süt."

Odaya bir kez daha girdiğinde, Lord Eden'ı gözleri kapalı bir şekilde yatakta yatarken buldu. Ama yeni tıraş olmuştu, saçları ıslak ve temizdi. Çok solgun görünüyordu.

"Sanki bir haftalık iş yapmış gibi hissediyorum," dedi. "Lanet olsun! Bu nasıl bir güçsüzlük! Beni affedin hanımefendi. Beynim sersemlemiş olmalı. Bir leydinin duyabileceği bir yerde böyle bir dil kullanarak ne yaptığımı bilemiyorum." Gözlerini açmadı.

"Uyumalısın," dedi Ellen, odada ilerleyip parmaklarıyla onun alnına hafifçe dokundu. Alnı oldukça ılıktı. "Tekrar uyandığında yersin."

"Önerinizin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilemezsiniz hanımefendi," dedi. "Ama bu yataktan bayılmadan kalkabilmem için yemem gerek."

"Tepsiyi getireyim o zaman," dedi Ellen. "Her şey hazır."

Tepsiyle geldiğinde, genç adam da arkasındaki iki yastığa dayanarak kendini yarı oturur duruma getirmeyi başardı. Acıdan çığlık atması ve bitkinlikten bayılması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Dişlerini sıkıp kadına gülümsedi. Haşlanmış yumurtanın daha önce hiç bu kadar lezzetli görünmediğini düşündü. Büyük bir bardak süt, iki adet kızarmış ekmek ve iki de haşlanmış yumurta vardı. Tabağı ve bardağı da yiyebileceğini düşündü.

"Akşam yemeği için biftek?" diye sordu.

"Doktora sorarız," dedi Ellen.

Yemeğini yerken Lord Eden onunla konuşmaya devam etti. Ellen bir süre, elleri önünde bağlı olarak yatağın yanında durdu. Ardından oturdu ve onu sessizce izledi.

Tıpkı geçen iki hafta boyunca yapmış olduğu gibi. Lord Eden bunu da hatırlayabiliyordu. Üzerine doğru eğilmiş yüzünü. Onu her zaman sakinleştirmesini. Bunu nasıl yaptığını tam olarak hatırlamıyordu. Onun için yapmış ol-

duğu bütün şeyleri anımsayamıyordu. Ama evde hizmetçi görmüyordu. Her şeyi o yapmış olmalıydı. Yıkanmamış saçlarına ve iki haftalık sakalına rağmen, bandajı ve büyük pijaması da dâhil olmak üzere kalan kısmının temiz olduğunu keşfetmişti.

Her şeyi ona borçluydu. Lord Eden utanıp sıkılıyordu. Onun dairesinde yalnız olduklarını söyleyebilirdi. O güzel bir kadındı. Bunu daha önce fark etmiş olmalıydı. Kadın solgun ve inceydi. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. O gözler de yorgundu. Ama kadın güzeldi. Ve kendisinden daha yaşlı olamazdı. Kendisine hemşirelik etmemeliydi.

İki hafta boyunca ona tamamen muhtaç durumdaydı. Ellen onunla konuşmuştu. Şimdi bunu da hatırlıyordu. Kadının sesi yatıştırıcı ve şefkatliydi. Onun söylemiş olduğu herhangi bir kelimeyi anlayamamış olmasına rağmen o sesi hâlâ işitebiliyordu. Kadına sık sık seslenmiş olmalıydı. Onun şimdi oturmakta olduğu koltukta uyuduğunu hatırlıyordu.

Peki, kendi orada ne arıyordu? Neden özellikle buradaydı? Madeline hâlâ Brüksel'deydi. Bayan Simpson ona bir gece önce haber yollayıp ateşinin düştüğünü bildirdiğini söylemişti. Peki, neden Madeline'le birlikte değildi? Özel bir şeyden bahsetmeden konuşurken bunu sormak üzereydi. Ama bir şey onu durdurdu. Bir nedeni vardı. Ne olduğunu hatırlayamadı. Ne olduğunu *hatırlamayacaktı*. Hatırlamak istemiyordu. Henüz değil. O anıyla başa çıkabilmesi için önce biraz güç toplamalıydı.

"Lanet olsun!" dedi tepsisine bakıp da hem tabak hem de bardağın boş olduğunu fark ederek. "Hayatımda hiç bu

kadar yorgun hissetmemiştim. Bana bir uyku ilacı mı verdiniz, hanımefendi?" Muhtemelen kendi ağzından çıkmış olan yüksek sesli ve hiç de zarif olmayan bir esneme duydu.

"Hayır. Sadece vücudun senden biraz daha mantıklı, sanırım."

Tepsi ellerinin altından gitti. Omuzlarının arkasında bir kol vardı ve onu geriye doğru yatırırken yastıkları düzeltilmişti. Ilık ve rahattı. Alnında hissettiği el de hafif ve ılıktı. Memnuniyetle iç geçirdi. "Sihirli eller," diye mırıldanarak kendini derin ve hoş karşılanan hiçliğe bıraktı.

***

O öğleden sonra Madeline nefes nefese koşturarak geldiğinde, ikizi hâlâ uyuyordu.

"Önemsemediğimi düşünmemelisin," dedi Ellen'a. "Geçen akşam mektubun elime geçtiğinde, Leydi Andrea yanlış anlayıp Dom'un gereksiz acı çekmektense, daha iyi bir yere gittiği yönünde bir konuşma yapınca, çok fena ağladım. Bütün gece boyunca hem ağladım hem güldüm. Bu sabah erkenden gelecektim, ama Üsteğmen Penworth'un bana tekrar ihtiyacı oldu. Zavallı adam! Yaşama isteği yok, biliyorsun ve benim dışımda kimse onun için bir şey yapamıyor. Diğer herkesin karşısında yemeyi, içmeyi, hatta hareket etmeyi bile reddediyor. Bu sabah bana ihtiyacı oldu. Bacağı yine ona acı veriyordu, daha doğrusu eksik bacağındaki tahta. Dom'un tehlikeyi atlattığını ve iyi ellerde olduğunu da biliyordum. Gevezelik ediyorum, değil mi?" Gözyaşlarına boğuldu.

Ellen kollarını ona dolayıp sarıldı. "Evet, yaşayacak."

dedi. "Ve insan üzerinde ne kadar baskı olduğunu sadece o uzun endişeli dönem bitince fark ediyor. Kardeşine olan düşkünlüğünden hiç şüphe etmedim. Bir an bile. Şimdi uyuyor. Git ve onu gör."

"Onu tıraş etmişsin," dedi Madeline gülerek yatak odasından döndüğünde. "Hem de çenesini hiç kesmeden. Ne kadar da beceriklisin."

"Bu sabah ona bir yemek tepsisi götürmek dışında onun için bir şey yapma iznim yoktu," dedi Ellen. "Eğer yanında kılıcı olsaydı, eminim beni onunla uzaklaştırırdı."

Madeline tekrar güldü. "Ah, yüreğime su serptin," dedi. "Canım Dom! Ve sanırım kahvaltı için ciğer ya da bira talep etmiştir, değil mi?"

"Biftek ve koyu bira istedi."

İki kadın da kıkırdadı ve ardından sanki uzun süredir unuttukları bir davranışta bulunmuşlar gibi tuhaf hissettiler. Birbirlerinin gözlerine biraz utançla baktılar, sonunda ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı.

"Keşke Üsteğmen Penworth de böyle bir hoşnutsuzlukla kükreseydi," dedi Madeline. "Ah, bunu nasıl da dilerdim. Ama onun yaraları pek çok açıdan Dom'unkilerden daha kötü, gerçi ölüme aynı derecede yaklaşmış olduklarına eminim. O, bir gözü ve bir bacağı olmadan yaşamayı öğrenmek zorunda. Bu daha uzun zaman alır, değil mi?"

"Zamanını onunla geçirmeye ve ona anlayış göstermeye istekli olan biri yanında olduğu için şanslı," dedi Ellen gülümseyerek.

"Dom da şanslı," dedi Madeline. "Ama sana zahmet verdiğimiz hissinden kurtulamıyorum. Muhtemelen buradan ayrılıp özgür olmak istiyorsundur. Onu Leydi And-

rea'nın evine taşınmak için gereken ayarlamaları yapayım mı? Bunu sorun etmeyeceğine eminim. Edmund'dan şimdiye kadar bir haber almayı umuyordum, ama hâlâ bir şey yok. Sanırım geçen iki haftada mektuplar karıştı."

"Bir planım yok," dedi Ellen. "Ve gücünü biraz olsun toplamadan Lord Eden'ın buradan ayrılmasını da istemiyorum. Lütfen onu burada bırak." Sesi hafifçe titredi. "Bir süre için beni meşgul tutacak bir şeylere hâlâ ihtiyacım var."

Madeline dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı. "Evet, elbette," dedi. "Onu burada bırakayım o zaman. Ve teşekkür ederim. Dom'a geldiğimi söyler misin? Ben ayrılırken Üsteğmen uyuyordu, ama uzun süre uyumaz. Bana yine ihtiyacı olacaktır. Yapabilirsem yarın yine uğrarım."

Kısa bir süre sonra, asıl hastasına dönmeye hevesli olarak hızla uzaklaştı. Üsteğmen için çok üzülüyordu. Görüşünü ve formunu kaybetmek için yaşı çok gençti. Egzersiz yapmak ve dışarıda yapılan etkinliklerden aldığı keyfi başka bir şeyden almayan, coşkulu bir genç adamdı. Böyle bir şeyin Dom'un başına geldiğini hayal etmeye çalıştı, onun da ölmeyi tercih edeceğini biliyordu. Tıpkı Üsteğmen Penworth gibi.

Üsteğmen ona birçok kez bunu söylemişti.

Şimdi de Madeline'e ihtiyacı vardı. Tepki verdiği tek insan oydu, dinlediği tek kişi. Bazen bir saat ya da daha fazla bir süreyle genç kadın onun başucunda oturuyor ve kendi çocukluğundan, genç kızlığından, Amberley'den, Edmund ve Alexandra'yı bir araya getiren tuhaf şartlardan ve genç adamın dikkatini birkaç dakika için dağıtabilmek için aklına gelen her şeyden konuşuyordu. Ve konuşmak onun her zaman iyi olduğu bir şeydi.

Birinin ona ihtiyaç duyması güzel bir duyguydu. Pek çok kez Üsteğmen'in bu kadar yaralanmamış olmasını dilemiş olsa da genç adam yaralanmıştı ve onu Leydi Andrea'nın evine ve kendisine getiren şansa memnundu. Böyle bir zamanda en azından hayatına bir amaç gelmişti. Üsteğmen'in İngiltere'ye dönecek hale gelmesi birçok hafta sürecek, muhtemelen aylar alacaktı. Bu sürede onunla kalacaktı. Kocası Paris'teki orduyla beraber olduğundan Leydi Andrea'nın Brüksel'den taşınmaya niyeti yoktu zaten.

Madeline'in de İngiltere'ye dönmek için bir sebebi yoktu. Dom yola çıkacak kadar iyileşse bile, geri dönerken yanında annesi ve Edmund olacaktı. Kardeşi için gerekli değildi. O zamanda tekrar o eski huzursuz haline dönecekti. Burada ise kendisine ihtiyaç vardı, muhtemelen yazın sonuna kadar.

Ve ihtiyaç duyulmak iyiydi.

Edmund'un neden yazmadığını merak ediyordu. Göndermiş olduğu mektupların hiçbirinin henüz ona ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu. Ama sorun değildi. Dom güvendeydi. Madeline, o kadar meşguldü ki, ailesi ya da evi için kaygılanacak çok az zamanı kalıyordu.

***

Lord Eden sonraki birkaç gün sağlığının ve gücünün bir kısmını geri kazanmak için kararlı bir çaba harcadı. O apse patladığından beri göğsündeki yara hızla iyileşiyor ve kaburgaları tekrar kaynıyordu. Ama hâlâ rahatsız edici miktarda ağrısı vardı. İrkilmeden ya da dişlerini sıkmadan kıpırdayamıyordu.

Kendi zayıflığıyla dehşete düşmüştü. Sabahları yıkan-

mak için yataktan kalkmaya çalışmak bile onu bitkin düşürüyordu. Ellen'ın omzuna abanmadan yürüyemiyor, yatak odasının kapısına kadar on adım atıp geri dönmek bile dayanabileceğinin ötesine geçiyordu. Yemek yemek için yatakta oturduktan sonra minnetle tekrar yatar pozisyona geçiyordu. Ve görünüşe göre, hayatını uyuyarak geçiriyordu.

Apsenin patlamasından sonraki öğleden sonra kanının akıtılmasını kesinlikle reddederek doktoru gücendirdi. Adam, Bayan Simpson'a dönerek en az iki hafta daha çaya batırılmış kızarmış ekmek diyetine devam etmesi talimatını verince, ona gülerek onu bir de aşağılamış oldu. Doktor onunla ilişiğini kesti ve bir daha gelmedi.

Lord Eden önüne ne konduysa azimle yedi ve Bayan Simpson'ın hayırseverliğiyle yaşamanın verdiği rahatsız duyguyu hissetmiyormuş gibi pek çok kez daha fazlasını istedi. Kendisine ait parası olup olmadığını sorduğunda, kadın ona cevap vermemişti. Kıyafetlerinin ve eşyalarının nerede olduğuna dair genç adamın bir fikri yoktu. Göğsünün haline bakılacak olursa, en azından ceketinin üzücü bir halde olduğunu düşünüyordu.

Ama gücünü geri kazanmak dışında bir şey için fazla endişelenmiyordu. O günler neredeyse zamandan bağımsız gibiydi. Ve bu daireden ayrılıp normal hayata dönmeye hazır olacağı günü iple çektiğinden emin değildi.

Orada baş başalardı. Sadece bir kez –bilincini tamamen kazandığı ilk günden sonraki sabah– Ellen muhtemelen daha fazla erzak almak için dışarı çıktığında, onun yanında kalmak için evin diğer tarafından bir uşak gelmişti. Bunun ardından kadına, yatak odasının kapısının bu tarafında sessizce duran, iri ve şakadan anlamayan gardiyan gibi bir

adamla kalmaktan rahatsız olduğunu söyledi. Genç kadın gülmüş ve dairede olmadığı birkaç sefer onu yalnız bırakmıştı. Elbette Madeline de her iki günde bir kasırga gibi ziyaretlerle geliyordu.

Ama zamanın çoğunda o ve Bayan Simpson baş başaydı. İlk günün ardından Lord Eden fiziksel ihtiyaçlarını kendisi karşılamaya başlayınca sıkılganlığı geçmişti. Ve kadının neşeli ve nazik bir refakatçi olduğunu fark etmişti. Ellen günün çoğunu odada onunla geçiriyor, çoğunda da sessizce oturarak dikiş dikiyordu.

Konuştular. Lord Eden ona –onun ricasıyla– çocukluğunu ve Madeline'le kendilerini neredeyse sürekli içinde buldukları zor durumları anlattı. Ellen da ona kendi çocukluğunun bir kısmını anlattı, mutlu bir çocukluk olduğunu söyledi. Baba dediği adam ona karşı her zaman kibar davranmıştı ama yıllar geçtikçe adamı daha az görür olmuştu ve bazen eve geldiğinde sarhoş oluyordu. O zaman bile kendisine kötü davranmadığını söyledi genç kadın, ama adamın parlayan gözlerinden ve ağzındaki içki kokusundan hoşlanmamıştı. Annesi her zaman güzel, neşeli, nadiren ortaya çıkan varlığıyla uzaktan sevilip hayran olunacak biri olmuştu.

"Bir yetişkinin bakış açısıyla dönüp baktığımda, aslında ne mutsuz bir ev halkı olduğunu görebiliyorum," dedi sessizce nakış işlerken. "Çocuklar her çeşit hayatı normal olarak kabul etmeye fazlasıyla hazırdır. Kavga ettiklerini duymaktan nefret ederdim, ama çok sık da duymazdım. Bana kendi ailenle ilgili daha çok şey anlat. Henüz on iki yaşındayken babanı kaybetmek korkunç olmalı."

Böylece Lord Eden konuşmaya devam etti ve bazen

onun gözlerine bir gülümseme, dudaklarına da kahkaha yerleşmesini bile sağladı.

Ama sürekli konuşmuyorlardı. Bazen Ellen sadece işiyle ilgilenerek sessizce oturuyor ve genç adam da uyuyakalana kadar onu izliyordu. Bazen de gözlerini açıp kadını, kendini izlerken buluyordu.

O sessiz anlar, boş bir evdeki sessiz odada birleşen gözler utanç verici olmalıydı. Ama değildi. Hiç değildi. Bazen ikisinden biri bir şey söyleyene, gülümseyene ya da genç adam gözlerini kapatana kadar gözleri uzun süre birbirine kilitleniyordu. Ortada hiç rahatsız edici bir duygu yoktu.

Ellen, bu kadar ince ve ortalama boydan fazlasına sahip olmayan biri için inanılmaz derecede güçlüydü. Lord Eden yürürken ona çok yüklendiğinde, sendelememişti bile. Ve göğüs kaslarını fazla zorlanmasın diye onu doğrulturken ya da tekrar uzanmasına yardım ederken kolu ağırlığının büyük bir kısmını taşıyabiliyordu.

Ellen'ın onun uyuduğunu sandığı zamanlarda, onun eteklerinin hışırtısını duyuyor, alnının üzerinde ateşi var mı diye kontrol eden elinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Böyle anlarda aslında uyumuyor olduğunu ona göstermiyordu. Onun yakınlığından, dokunuşundan hoşlanıyordu.

***

Ateşinin düşmesinden beş gün sonra bir gece kendi sesine uyandı. Yatakta doğrulmuş oturuyordu, kaburgalarındaki ağrı bilincini zorla delip geçiyor, nefesini kesiyordu. Dehşet içinde buz kesilmişti.

Ellen, Jennifer'ın odasında uyuyordu. Her gece yaptığı gibi kapı açıktı, böylece eğer seslenirse onu duyabilecekti. Arka arkaya bağırınca, kadın koşarak geldi.

"Sorun ne?" dedi. Bir elini adamın omzuna koyarak karanlıkta onun üzerine doğru eğildi. "Bir şey mi oldu?"

"Tanrım!" dedi Lord Eden acı içinde nefesini tutarak. "Tanrım!"

"Kâbus mu gördün?" diye sordu. Diğer eli adamın alnındaydı.

"Tanrım!" diye tekrarladı Lord Eden. Etrafında kopan kıyametle ölülerin gözlerinin üzerine eğilmiş bir haldeydi. "Evet, kâbustu."

"Şimdi her şey yolunda," dedi Ellen nazikçe. Tekrar uzanmasına yardım etti ve saçlarını alnından geriye itti. Tam üzerine eğilmişti. Beyaz geceliğinin üzerine bir şal almıştı, yüzünün her iki yanını ve omuzlarını çevreleyen gür sarı saçlarıyla ince, genç bir kadındı. Gözlerini karanlıkta kullanmaya alışık olduğu için adam onu oldukça net görebiliyordu.

Anında rahatladı. "Seni uyandırdım," dedi. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Ellen, parmak uçlarıyla onun yanaklarını okşuyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Hatırlıyordu. "Bir süre yanında oturmamı ister misin?"

Lord Eden başını iki yana salladı. "Seni yeterince ayakta tuttum," dedi. Kendi elini kadının saçının bir tarafını omzunun üzerinden atarken görene dek elini kaldırdığının farkında değildi. Parmaklarının tersiyle kadının yanağına dokundu. Yumuşak, sıcak ten.

Ellen kıpırdamadı. Yanağındaki parmaklar ılık ve nazikti.

"Ellen," diye fısıldadı Lord Eden.

Onun başını adam mı aşağı çekti yoksa genç kadın ken-

di rızasıyla mı aşağı indirdi, ya da son günlerde aralarında büyüyen tuhaf birliktelikle ikisi birden mi hareket etti, bunu ikisi de bilmiyordu. Her ne olduysa, dudakları buluştu. Ve birbirine kenetlendi. Açıldı, okşadı ve araştırdı. Genç adamın kollarından biri onun omuzlarına dolanırken, diğeri ensesini kavradı. Kadının elleri onun başının iki yanında, yastığın üzerindeydi. Bilekleri adamın omuzlarına yaslanmıştı.

İpeksi gür saçlar. Haftalardır farkında olduğu kokusu. Ellen'ın güzelliği, sıcaklığı ve yumuşaklığı... Nezaketi, tatlılığı ve kadınlığı...

"Ellen." Eli, kadının geceliğinin önündeki düğmelerdeydi ve kadın da ona yardımcı olmak için kollarının üzerinde doğruldu. Onu durdurmuyordu. Ona yardım ediyor, cesaretlendiriyordu. "Ellen."

Lord Eden, kumaşı onun omuzlarından kollarına indirdi ve göğüslerini avuçladı. Sıkıca. İpek gibi pürüzsüz göğüsleri. Göğüs uçları çoktan sertleşmişti. Onun için sertleşmişti. Ellen, onu istiyordu.

Onu istiyordu. Lord Eden'ın elleri sıcak ve nazikti, Ellen öyle olacağını biliyordu. O eller nereye dokunacağını biliyordu. Nasıl dokunacağını biliyordu. Adamın parmakları, göğüs uçlarını sıyırırken boğazından yükselen ve rahminde dönen tatlı bir ıstırap yarattı.

"Ellen." Lord Eden, onun gözlerindeki gölgelere bakıyordu. Ellen kendisini kollarını iyice gererek kaldırdı ama kendini örtmek ya da ondan uzaklaşmak için bir girişimde bulunmadı. Genç adam uzanarak kaldırmak için yatak örtülerini kavradı. Kadın örtülere bakarak yatağın yanında durdu. Omuzlarını kıpırdatınca gecelik kollarından kaya-

rak üzerinden tamamen düştü ve yatakta adamın yanına uzanarak onun davetini kabul etti. Genç adam çarşafla onun üzerini örtüp yan tarafına döndü, bunları yaparken kendi dudağını ısırıyordu.

Lord Eden ona dokunur dokunmaz sıcaklığını hissetti, gerginliğini ve karanlıkta adamın dudaklarını bulurken gösterdiği sabırsızlığı. Sıcak, yumuşak ve biçimliydi. Ve adam için hevesliydi. Geçmişte yatmış olduğu o sosyete fahişelerinin yapmacık hevesi değildi bu, bir kadının âşığına gösterdiği ateşli ve gergin bir hevesti.

Ellen ona geldi, kendini ona yasladı, uzuvlarının uzunluğunu hissetti, kollarının kendine sıkıca dolandığını ve ağzının kendininkini aradığını hissetti. Geri çekilmek gibi bir düşünce yoktu. Adama kendini hevesle ve tamamen veriyordu. Ellen'ın istediği şey buydu. Her zaman istediği şey. Onu her zaman istemişti. Her zaman sevmişti. İçinde bir yerlerde, genç adamın yatıştırdığı muazzam bir acı vardı. Onun ortadan kaldırdığı bir acı.

Lord Eden ağzıyla kadının dudaklarını kapladı ve dili dudaklarının izini sürdükten sonra, ardındaki o yumuşak ve ıslak boşluğa daldı. Çok güzel bir kadındı. Tam bir kadın! Sabırsız, ateşli, teslim olmuş tam bir kadın. Genç adam için sabırsız ve ateşliydi. Ona teslim olmuştu.

Ve adam onu istiyordu. Tanrım, onu istiyordu. Günlerdir istiyordu. Haftalardır. Hayatı boyunca. Onu her zaman istemişti. Her zaman onu aramıştı. Sadece onu. Alev alev yanıyordu.

Dönerek kadını yatakta altına aldı. Üzerine yuvarlanıp ağrısını kontrol edene kadar kıpırdamadan durdu. Ağırlığını onun üzerinden kaldıramıyordu. Onu ezecek kadar yatağa bastırıyordu.

Ama Ellen şikâyet etmedi. Kollarını ona dolayarak kendini ona açtı, dizlerini onun kalçalarına doğru kaldırmıştı. Ve yüzünü tekrar onunkine doğru uzattı.

"Ellen." Onu derin bir şekilde tutkuyla öptü. Ellerini, kadının sıcak vücudunun yanlarından kaydırarak göğüslerinden ince beline, oradan da kalçalarının kadınsı kıvrımlarına ulaştırdı. Ve alt kısmına. Kadın ona uyluklarıyla sarıldı. Genç adam karanlıkta onu buldu, vücudunun girişini buldu ve yüzünü saçlarının ipeksi yumuşaklığına gömerken kendini de o mutluluk verici derin ateşin içine itti.

İkisi de nefeslerini tuttular.

"Dominic. Dominic."

Kadının elleri başıboş bir şekilde onun sırtında, sargısının altında ve üstünde dolaşıyor, onunla buluşmak için kendini kaldırıyor, ona doğru onunla hareket ediyordu. Dominic dişlerini sıkarak gözlerini kapattı ve kendini kontrol edebilmeyi diledi.

"Evet. Ah, lütfen. Evet!"

"Ellen. Çok güzel. Ah, aşkım!"

"Evet. Dominic! Ah, lütfen. Lütfen!"

Birlikte bir ritim tutturdular, genç adam ellerini yukarı kaldırarak saçlarının içine soktu ve dudaklarını tekrar ağzına aldı.

İşte bu! Ah, evet, bu! Dominic... Genç adam onu seviyordu, kendisi de onu. Olması gereken buydu. Her zaman olması gereken buydu. Dominic onu seviyordu, o da Dominic'i. Saklanan bir şey yoktu. Vermek ve karşılığını almak. Birlikte. Severek. *Evet. İşte bu!* Genç kadının bir parçası kesinlikle bunu her zaman biliyordu.

Dominic yüzünü tekrar ona doğru çevirerek kendini kaybedene dek onun içine girdi, girdi –çok uzun zaman-

dır bunu istiyordu ve uzun zamandır onun da hazır olduğundan emindi. Kadının vermesi gereken her şeyi aldı ve ona her şeyini verdi. Ta ki içine boşalmış ve tüm ağırlığını onun üzerine vermiş bir halde titreyerek uzanana kadar.

Onun üzerinden yuvarlanırken Ellen onun acısını duymasın diye iki dudağını da sertçe ısırdı. Bir kolunu onun başının altında bırakmıştı. Yatak örtülerini mümkün olduğunca düzgünce üzerlerine örtüp ona baktı. Gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu.

"Seni ezdim mi?" diye sordu, boştaki eliyle kadının saçlarını omzundan geriye atarak.

"Hayır." Bir parmağıyla adamın alt dudağının izini takip etti ve gözlerini kapattı.

Bu hayret uyandırıcıydı. Bir boşluk. Bir hayal kırıklığı. Genç adamı bırakmaya hazır değildi. Ama coşku da vardı. Sıcak bir ışıltı. Bir tatmin. Dominic onun âşığıydı. Onu sevmişti. İçine girmişti. Girdiği o yerde hâlâ zonklayan ve sızlayan bir ağrı vardı. Kolları hâlâ kendisini sarıyordu. Genç kadın, onun sıcaklığını soluyordu.

Ve onu seviyordu.

Neredeyse anında uyudu. Dominic onun düzenli nefesinden bunu söyleyebilirdi. Kendisiyse ağrının geçmesini beklerken üstünkörü bir şekilde nefes alıyor, eğer hiç kıpırdamadan yatarsa, eninde sonunda geçeceğini biliyordu.

Bu sürede genç kadını hayretle izledi. Onu bu geceye kadar fark etmemiş olduğu için kendisine duyduğu hayretle. Onu uzun zamandır tanıyordu, ondan hoşlanıyordu, ona saygı duyuyordu ve hayrandı. Hatta istenmeyen bir etkilenmenin çekimini bile hissetmişti. Ama onun farkına varmamıştı. Üç hafta boyunca bu yatakta yatarken ona bağlanmış, sadece o yanındayken rahat ve mutlu his-

setmişti. Ama yine de onun farkına varmamıştı. Günlerce ona doğru çekilmiş, bu günlerin sona ermesini istemediğini bilerek onun güzelliğini, tatlılığını, karakterinin gücünü hissetmişti. Ama yine de onun farkına varmamıştı.

Yıllarca onu aramıştı. Ve onu, kırılgan ve kendi korumasına muhtaç genç kızların içinde aramakta ısrarcı olmuştu. Ama o güçlüydü ve ona kendi korumasını sunmuştu. Ve bir kız değildi. Genç adam onun farkına varmamıştı.

Ama işte o orada, bu yatakta, genç adamın sevişmesinden dolayı ısınmış bir halde kollarındaydı. Hayatının kadını. Hayatının aşkı. Ellen.

Biraz derin bir nefes almayı denedi. Acı azalıyordu.

Her zaman böyle vahşice tutkulu muydu? Charlie için de böyle miydi?

Hayır, hayır, *hayır, hayır. Hayır!* Lord Eden kendini yatakta başını iki yana sallayıp dişlerini sıkarken buldu. Henüz değil. O isim olmaz. Henüz değil. Henüz buna hazır değildi.

Ellen'a baktı, onun tüm şüphelerin ötesinde anlık bir heves olmadığını biliyordu. Onu seviyordu. Genç kadın sadece, karşılığında hiçbir şey talep etmeden her şeyini vermişti. Ama genç adam karşılığını verecekti. Kendisini tamamen verecekti. Neyi varsa. Hepsi onundu. Hayatı boyunca onu aramıştı. Şimdi onu bulmuşken, neyi varsa, kendisi de dâhil, onundu.

Ellen.

Ağrısı geçmişti. Kadının, kendininkilere yaslanmış olan çıplak bacakları sıcak ve pürüzsüz hissettiriyordu. Onun kokusunu yine hissedebiliyordu. Kadın çok ama çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerini kapattı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Madeline üç kez ziyarete geldi. Ellen da her sabah yiyecek bir şeyler almak, temiz hava alıp hareket etmek için dışarı çıkıyordu. Bir kez de Paris'teki kocasına katılacak olan Bayan Byng'e veda etmek için dışarı çıktı. Ama bunların haricinde, altı gündür yalnızlardı. İkisinin de sona ermesi gerektiğini bildiği ama sona ermesini hiç istemediği altı gün altı gecelik sihir. İkisinin de kısa bir zaman sonra yüzleşmek zorunda kalacaklarını bildiği, ama sürerken bundan kaçındıkları altı gün. Hayret ve aşkla dolu altı gün.

İlk gece Ellen uyanınca yataktan kalkmış ve onu uyandırmadan odadan sessizce çıkmıştı. Şafak sökene kadar uyanık bir şekilde uzanmış, uyumayı denememişti bile. Uyumak istemiyordu. Hissedecek çok fazla harikulade şey vardı.

Ertesi sabah cesaretini toplayıp, ona sıcak su ve tıraş takımını götürdüğünde Lord Eden hâlâ uyuyordu. Ama elinde kahvaltı tepsisiyle onun yanına dönmek, çok daha fazla cesaret gerektiriyordu. Onun odanın içindeki hareketlerini duyabiliyordu. Oraya girdiğinde nasıl davranması gerektiğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Endişe etmesine gerek yoktu. Genç adam tekrar yatağa uzanmıştı, o odaya girdiğinde her zaman yaptığı gibi onu izledi, her zamanki gibi gülümsedi ve *günaydın*, dedi. Onun yardımı olmadan doğrulup oturdu, hissettiği ağrıyı kadın fark etmesin diye dişlerini sıkıyordu –Ellen'ın bunu bilmediğine inanıyordu aptal adam. Her zamankinden farklı olan tek şey, tepsiyi onun kucağına bıraktığında adamın onun elini tutarak dudaklarına kaldırması, avucunu öpüp ona gülümsemesiydi. Ve Ellen hiç düşünmeden öne eğilip onu dudaklarından kısaca öptü.

Alışılmışın dışında bir şeyden bahsetmediler. O yemeğini yerken genç kadın onunla oturup, sabahleyin pazarda duyduğu bazı dedikoduları anlattı. Lord Eden, o gün hiç yardım almadan salona yürüyüp geri döneceğini söylediğinde, Ellen ona aptalca davrandığını söyledi. Evet, tavada biraz daha böbrek vardı ve geçen hafta midesine doldurduğu yiyecekler onu henüz öldürmemiş olduğuna göre, onları da alabilirdi. Ve hayır, Ellen kendisi böbrek yemek istemiyordu. Bu adam kahvaltıda böbrek yemeyi nasıl düşünebiliyordu ki?

Altı gün boyunca, daha önce nasıl yaşıyorlarsa, öyle devam ettiler. Tek fark, genç adam her gün oturuyor ve bir önceki günden daha fazla yürüyordu. Ama kendi zayıflığına ve bitmek tükenmek bilmeyen uyku ihtiyacına hararetle küfrediyordu.

Günlerin çoğunda Ellen da onunla birlikte oturuyor, o dinlenirken ya da uyurken dikiş dikiyordu. Ayağa fırlamaya hazır bir halde bekliyor, yürüdüğü zaman ona yardım etmek için koşturuyor, o otururken ya da uzanırken yorulmaksızın onunla konuşuyor ve dinliyordu. Büyük bir

hevesle onun çocukluk ve delikanlılık hikâyelerini, babasının ölümü ve bundan bir yıl sonra annesinin neredeyse çöküşüyle lekelenen büyük bir özgürlük ve mutluluğun olduğu o zamanları dinliyordu. Ama ağabeyi yanındaydı –büyük kardeş, babaları öldüğünde sadece on dokuz yaşındaydı, ama görünüşe göre güç, neşe ve güvenilirlik dolu sarsılmaz bir kayaydı. Ve kız kardeşi de yanındaydı.

Ellen da ona küçük bir kız olduğu zamanları anlattı, hatta ardından annesinin kaçtığı ve bir daha dönmediği o korkunç kavgayı da. Kocasına Ellen'ın gerçek babasının o olmadığını söylediği kavgayı. Eğer babası –yani Kont– sarhoş ve ağlıyor olmasaydı, belki de Ellen bunu hiç öğrenemeyecekti. Kont ona anlatmış ve bir sonraki haftayı içip ağlayarak ve onu terk etmemesi, ne olursa olsun kızı olması için yalvararak geçirmişti. Ama Ellen gitmişti.

Babası –gerçek babası– yıllardır ailenin bir dostuydu. O sırada Londra'da, orduyla beraber ayrılmak üzereydi. Ellen onun yanına gitmiş, oradan tekrar gideceği zaman kendisini de götürmesi için ikna etmişti. Adam ona asla kaba davranmamıştı. Ona iyi bakıldığından, tüm gerekli kıyafetlerin ve gerekenlerin karşılandığından emin olmuştu. Onunla zaman geçirmek ve ona şefkat göstermek için çaba harcamıştı. Ama bunca yıldan sonra hemen baba-kız rolüne bürünmek ikisi için de zordu.

Geçmişini, içinde bulunduğu ana hiç bu kadar taşımamıştı. İkisi de o andan ya da yakın geçmişten bahsetmediler. Ama üzerinden uzun zaman geçen şeyler güvenliydi. Ve onları birbirine bağlıyordu. Birbirlerini daha iyi tanır, birbirlerinden daha çok hoşlanır olmuşlardı.

Ellen onun yatağının yanında otururken, genç adam

bazen onun elini tutuyordu. Bazen o eli dudaklarına götürüp parmaklarını teker teker öpüyordu. Bazen birbirlerinin gözlerine bakarak gülümsüyor, gözlerinin diğerinin yüzünü incelemesine müsaade ediyorlardı. Hiç utanmadan. Ellen yalnız kaldığında buna da hayret ediyordu. Birine konuşmadan gözlerini dikmek genelde rahatsız edici olurdu. Ama sessizlik ne kadar uzun sürerse sürsün, Lord Eden'la birlikteyken asla rahatsız olmuyordu.

Genç adam ona sürekli ilk adıyla seslense de, kendisi ona böyle diyordu: Lord Eden. Sadece onunla sevişirken adını söylüyordu. Ve ilk geceden sonra her gece sevişmişlerdi. Bir sonraki gece ne yapacağını bilememiş, ama salondaki lambayı söndürürken genç adam onu çağırınca yanına gitmiş ve yatakta onun yanına uzanmak kusursuz bir şekilde doğal gelmişti.

İlk geceden sonraki bütün gecelerde onunla kalıyordu. Ve ilk seferden sonra kesinlikle çok güzeldi. Genç adam onu yavaşça alıyor ve genç kadın devam etmeye hazır hale gelene dek adam sevişmenin her anının tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Genç kadın, ikinci gece ve ondan sonraki her gece adam hâlâ içinde hareket ederken titreyip adını söyleyerek boşalmıştı.

Böylesi bir fiziksel arzunun, acıdan ayırt edilemeyen böyle bir özlemin, zirveye ulaşmasının ardından gelen böyle bir huzurun olabileceğini hiç bilmiyordu. Gerçek tutkuyu daha önce hiç tecrübe etmemişti. Ama fiziksel duygular yoğun bir biçimde özel olsa da, vücutlar gibi benliklerin ve duyguların da birleşmesiydi bu. Bir erkekle kadının bir bütün olabileceği bir gerçekti. Kendi tutkusunu rahatlattığı ve adamın onun içine boşaldığı o anlar, onu en çok hissettiği anlardı.

Tamamen seviyordu. Sevişmelerinden sonra derin bir şekilde uyursa, kendini hile yapıyor gibi hissediyordu. Uyanık bir şekilde uzanarak yanında uyuyan adamı izlemek hoşuna gidiyordu. Ona karşı hissettiği neredeyse acı veren aşkı hissetmek hoşuna gidiyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmek, uzanıp ona dokunabileceğini ve uyandırabileceğini bilmek, gözlerinin kendisine odaklanacağını ve onun gülümseyeceğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Onu tamamen anın gerçek dışı halinden kaynaklanabilecek bir bütünlükle seviyordu. Çünkü gerçek dışı bir şeydi. Ve bazen zihnini kararlı bir şekilde kapatmadan önce, bunun gerçek olmadığını ve bu kapıların ardında bir dünya olduğunu biliyordu. Onların insanlığı da o dünyanın bir parçası olduğundan, bir ara tekrar oraya dönmeleri gerekeceğini biliyordu. Ama henüz değil. *Ah, lütfen, henüz olmasın!* Bu, zamandan bağımsız anlara ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu.

Ve muazzam zayıflığına ve iyileşmesinin yavaşlığına öfkelenen Lord Eden da büyülü bir zamanın içinde yaşıyordu. Daha genç bir adamken de âşık olmuştu, hem de sık sık. Sevdiğini bir kez olsun görmek için yaşamış ve onun gözlerinden tek bir kibar bakış almak için uğraşmış olduğu, acı verici aşklar. Ama daha önce hiç sevmemiş olduğunu şimdi fark ediyordu; o duyguyla sadece oynamıştı.

Ellen Simpson'ı seviyordu. Ona bakmaya, dikiş dikmek gibi sıradan bir işi yaparken onu izlemeye, geçmişini ve yaşadıklarını dinlemeye, onunla konuşmaya ve kendisine ilgi duyduğunu gösteren ifade değişikliklerini seyretmeye doyabileceğini sanmıyordu.

Onu sevmeye, onunla sevişmeye asla doyamayacaktı.

Onunla sevişmek, diğer kadınlarla olandan daha sarhoş edici bir deneyimdi, tamamen erotik bir deneyim. Ve oldukça beklenmedik. Genç adam daha önce böyle bir şeyi düşünmemişti, rüyalarının aşkıyla bile böyle olacağını beklemiyordu. Ellen'ı onu isterken, onun için yanarken, tatminini vermesi için onu teşvik ederken ve o tatmini hiçbir kısıtlama olmadan gösterirken bulmak, genç adamın ondan aldığı zevki ikiye katlıyordu. Böyle bir sevginin olmadığını sandığı anları şimdi hayal bile edemiyordu.

Onu seviyordu. Onun için yıkanıp tıraş oluyor, onun için yiyip içiyor, yatak odasının içinde ve nihayet salonda zahmetle ve acıyla onun için yürüyüp duruyordu. Kendini yorgun düşürüyor, gereksiz yere acıya sebep olup nefesini kesiyor, ama onun için iyileşiyordu. Gücünü geri kazanacaktı. Bu dairenin dışına çıkma riskini alabileceği ve eski hayatına dönerek biraz normallik kazanabileceği zaman geldiğinde -o zaman hakkında düşünmekten hoşlanmıyordu- onu her gün büyüyen gerçek bir aşkla, şimdiki gibi büyülü olmayan, gerçek bir aşkla sevmeyi öğrenecekti.

Ordudan ayrılıp onunla evlenecek, beraber Wiltshire'a gidip hiç kendisine ait olarak görmediği evine yerleşecekti. Çocukları olacak ve yaşamını onun aile hayatının kalıcılığı ve mutluluğuna dair olan inancını onararak geçirecekti. Annesi onu sevecekti –insan onu nasıl sevmezdi ki? Edmund ve Madeline'in onu zaten fazlasıyla sevdiğini düşünüyordu.

Ona hiçbir şey söylemedi. Dile gelmemiş bir kabulle ikisi de dairelerindeki cennetin ötesindeki gelecekten, şu andan ya da yakın geçmişten bahsetmiyordu. Aşklarını yaşıyor ve yatakta birbirlerine dolanmış bir halde yatarken

sadece aşk sözcükleri mırıldanıyorlardı. Daha sonradan ikisinin de hatırlamadığı sözcükler.

Bir öğleden sonra, genç adam onun elini tutmuş uzanıyordu. Bir süre konuştuktan sonra sessizleşmişlerdi. Uykulu hissederek gözlerini kapattı. Ellen'ın elini sıkarak yavaşça çekti.

"Yanıma uzan," dedi.

"Kapıların hepsi açık," dedi Ellen, o da onun elini sıkarak. "Ve gündüz vakti."

Lord Eden gözlerini açıp ona uykulu bir şekilde gülümsedi. "Örtülerin üzerine uzan sadece," dedi. "Başını koluma koyduğunu hissetmek istiyorum. Savunmasız ve yaralı bir askeri memnun etmeyecek, uyumasına yardımcı olmayacak mısın?"

Ellen güldü. "Bu tanım kısa bir süre sonra sana uymayacak," dedi. "Yakında benim kadar zinde olacaksınız, bayım... Sadece kısa bir süre için geleyim o zaman."

Genç adam yan dönerek kolunu yastığın alt tarafına uzattı. Ellen ensesini rahat bir şekilde oraya yerleştirerek ona gülümsedi.

"Doktor bunu uygun bir terapi olarak önermemişti," dedi.

"O yaşlı şarlatan neden bahsettiğini bilmiyordu," dedi Lord Eden. "Beni kurutana kadar kanımı akıtacaktı ve ben de dolapla leğenin yatağımın ayakucunda sergilediği eşli dans gösterisini izliyor olacaktım. Açık ara bunu tercih ederim. Bana örtülerin altında katılmaya aldırmazsın, sanırım? Burası sıcak ve rahat Ellen."

"Hayır, teşekkürler. Bu, gündüz vakti için çok daha uygun."

Kadına gülümsedi ve dudaklarından hafifçe öptü. Kendi dudaklarıyla onunkileri baştan çıkararak, diliyle dokunarak buna devam etti ve başını geri çekerek ona gülümsedi. Aralarında tutku yoktu. Genç adam hâlâ uykuluydu ve kadın da her an uyuyabilecekmiş gibi bakıyordu. Bu sadece sıcak bir şefkat, bir rahatlatma, bir mutluluktu. Onu öpmeye ve kulağına saçma şeyler mırıldanmaya devam etti. Genç kadın boğazından gelen memnuniyet dolu sesler çıkardı.

Ardından Lord Eden kapıda bir hareket hissetti ve Ellen'ın başının arkasından kapı eşiğine baktı: Madeline oradaydı. Göz göze geldiklerinde Madeline kıpkırmızı olarak geriye doğru bir adım attı.

"Ah, affedersiniz," dedi. "Kapı açıktı. Ben..."

Lord Eden yumuşak bir şekilde güldü. "Seni bu kadar rahatsız olmuş bir halde göreceğim hiç aklıma gelmezdi Mad," dedi. "Özür dilerim. Hepsi benim hatam."

Ama o daha konuşurken Ellen, adamın onun bileğini yakalama teşebbüsüne direnerek yataktan fırlamış ve adam sözlerini bitiremeden veya iki kadını da daha az rahatsız hissettirmeyi deneyemeden Madeline'i geçerek kapıdan çıkmıştı.

"İçeri gelip otursan iyi olur," dedi Lord Eden kardeşine. "Üzgünüm. Ellen bana kapıların açık olduğunu söylemişti. Şimdi ikinizi de epey utandırdım. Hayır, gel. Onunla daha sonra konuşurum. Şu an kafasını saklayabileceği bir yer bulmak için biraz zamanının olmasından memnun olacaktır."

"Dom!" Yatak odasının kapısını kapatıp yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Bu da neydi böyle? Onunla oynaşmıyorsun, değil mi? Sana karşı çok iyi davrandı o."

Genç adam gülümseyerek ellerini başının altına koydu. "Oynaşmıyordum," dedi. "O da oynaşmıyordu."

Madeline onun yüzüne yakından baktı. "Ah, Dom," dedi biraz hayretle. "Sana da oldu, değil mi? Ve çok memnunum. Ben, senin için daha iyisini düşünemezdim. Hoş bir insan. Onu fazlasıyla takdir ediyorum."

"Onu seviyorum," dedi Lord Eden. Kardeşinin eline uzandı. "Onu seviyorum Mad. Eğer biraz daha gücüm olsaydı, Brüksel'deki en yüksek tepeye tırmanır ve bunu dünyaya haykırırdım."

Madeline ona gülümseyerek oturdu, kardeşinin elini ellerinin arasına almıştı.

"Onunla evleneceğim. Bu şekilde olabileceğini hiç bilmiyordum Mad. Her zaman hayalini kurdum ama bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Bu cehennem gibi yataktan bez bebekmişim gibi hissetmeden kalkabilecek duruma gelir gelmez, beş dakika içinde onunla evleneceğim. Tanrım, onu seviyorum."

"Evet dedi mi?" diye sordu Madeline.

"Henüz teklif etmedim." İkizine mahcup bir şekilde gülümsedi. "Evlenme teklifi etmek gibi dünyevi herhangi bir şeyi düşünemeyecek kadar onu sevmekle meşguldüm. Ama diyecek, Mad. O da beni seviyor. Bu durumdaki en muhteşem şey de bu. Düşünebiliyor musun?"

"Elbette düşünebiliyorum aptal," dedi Madeline. "Kızlar sana yıllardır âşık oluyor. Bazen tanıdığım en yakışıklı adamın kendi kardeşim olması hiç de adil gelmiyor."

"O zaman düşünemiyorsun," dedi Lord Eden. "Demek istediğim, o beni seviyor Mad. Bana sadece ve sadece âşık değil. Ah, açıklayamıyorum. Bir gün anlayacaksın."

"Senin adına çok mutluyum," dedi Madeline, onun elini kaldırıp yanağına yaslayarak. "Öyleyse yakında ikimiz de evleneceğiz Dom."

Genç adam ona soru dolu bir bakış attı.

"Üsteğmen Penworth'le evleneceğim," dedi Madeline.

"Penworth mü? Onun yaşamak istemediğini sanıyordum."

"İstemiyor. Ama elbette yaşayacak. Ve bana bağlandı. Bana ihtiyacı var Dom. Hayatına ben olmadan nasıl devam eder, bilmiyorum. Hayatlarımızın geri kalanında ona bakacağım."

"Onu seviyor musun?"

"Tabii ki onu seviyorum," dedi Madeline. "Bana ihtiyacı var, Dom. İhtiyaç duyulmak harika bir duygu, biliyorsun. Hayatımı ona adayacağım."

"Onu sevdiğini sanmıyorum," dedi Lord Eden açıkça. "Bir adamla sırf ona acıdığın için evlenmek hata olur Mad. Bunu yapma. Çok geç olmadan nişanı at."

"Ortada bir nişan yok," dedi Madeline. "Henüz yok." Yumuşak bir şekilde güldü. "Henüz o da bilmiyor. Ama benimle *evlenecek*. Ona hayatımı tek başına ve perişan bir halde geçirmesine gerek olmadığını göstereceğim. Onun için orada olacağım. Bu ikimiz için de iyi bir şey Dom. Uğruna yaşayabileceğim bir şey olacak, birisi olacak."

"Bu duyduğum en dangalakça şey. Asla yürümez Mad."

Madeline'in gözleri doldu. "Kabalaşma. Ben senin adına mutluyum. Bunu sana söyledim. Ve senin bana söyleyebileceğin tek şey *dangalakça* davrandığım oldu."

"Şey, çünkü öyle davranıyorsun. Tanrım, annem nerede? Ya Edmund? Onlar buna izin vermez, biliyorsun."

"Ben yirmi beş yaşındayım," dedi Madeline öfkeyle. "Bu meseleyle ilgili söyleyebilecekleri bir şey yok. Ve onlar bu kadar kaba olmayacaklardır. Sakatlanmış ve yüzü deforme olmuş olsa da, Üsteğmen'i aileye kabul edeceklerdir."

"Tanrım! Sence ben o adamın eniştem olmasını yeterince gözü ya da bacağı yok diye mi istemiyorum? Eğer onsuz yaşayamayacağını düşünsem, hiç gözü ya da bacağı olmasa da onu kabul ederdim Mad."

"Çok *kabasın*!" dedi Madeline, ayağa kalkıp ona düşmanca gözlerle bakarak. "Yaşadığın onca şeyden sonra, acı çeken bir arkadaşına biraz anlayış göstereceğini sanıyordum Dom. Ama *senin* için bir sorun yok. Tüm yakışıklılığın yerli yerinde ve eski gücünle fiziğini de kazanacaksın. Üsteğmen Penworth ise bunu yapamayacak. Bana ihtiyacı var. Ne dediğin ise zerre umurumda değil. Onunla evleneceğim. Senin onayına ve hatta sevgine ihtiyacım yok. Başka biri bana ihtiyaç duyuyor ve bu yeterli."

"Küçük kaz kafalı!" dedi Lord Eden şefkatle, tekrar onun eline uzanarak. Ama kardeşi elini çekti. "Eğer onunla olmaya bu kadar kararlıysan Mad, başka bir şey söylemeyeceğim. Sadece ben nasıl mutluysam seni de öyle mutlu görmek istiyorum. Seni önemsiyorum, biliyorsun. Of! Yüce Tanrım! Dikkatli ol."

Bu sonuncusunu, genç kadın kendini neredeyse onun üzerine atıp yanağına kararlı bir öpücük kondurduğunda söylemişti.

"Bir kez bu fikre alışınca anlayacağını *biliyordum*," dedi Madeline. "Biliyordum. Dünyadaki en mutlu insan olacağım, göreceksin. Ve sen de mutlu olacaksın. Canımı çıkarana kadar sana sarılırdım, ama korkarım seni bir kez daha

bağırırsam Bayan Simpson elinde bir silahla içeri dalacak. Onu yengem olarak çok seveceğim Dom. Gerçekten. Henüz ona sormadığın için giderken ona bir şey söylemeyeceğim. Gitmeliyim. Üsteğmen'in bana ihtiyacı olacaktır."

Kardeşini bu kez diğer yanağından öptü, ona neşeyle gülümseyip gitti.

Lord Eden ellerini tekrar başının altına koyarak kapıya doğru gülümsedi. Kalkıp gitmeli ve Ellen'ı bulmalı mıydı? Ellen muhtemelen hâlâ bir yerlerde utançla saklanıyordu. Ona örtülerin altında katılmayı reddetmiş olması iyi olmuştu. Hem ona hem de Madeline'e inme inerdi. Yattığı yerden gülümsedi.

Gözlerini kapatınca, uykusunun yeniden geldiğini hissetti. Üsteğmen Penworth, öyle mi! Adamın iki bacağı ve iki gözü varken Madeline dönüp ona ikinci kez bakmıyordu bile. Eğer ona sadece acıdığı için Penworth'le evlenirse, hayatını nasıl bir felakete çevirecekti böyle. Kaz kafalı aptal! Yüksek sesle esnedi. Gidip Ellen'ı bulmalıydı. Sadece ağzını açıp bağırarak onu çağırabilirdi, ama gidip onu bulmak için yataktan kalkmaya çalışacaktı. Başka bir kaz kafalı aptal daha. Madeline'in sadece kendisinin ikizi olduğunu anlatarak kızarmış yanaklarını öpmekten keyif alacaktı. Kimse bundan daha zorlu olamazdı.

Ama gözlerini açtığında, onu sessizce eşikte durup kendisine bakarken gördü, yüzü solgun ve ifadesizdi.

"Ellen!" dedi Lord Eden aniden doğrulduğunda irkilerek. "Bunu çok ciddiye almadın, değil mi?"

"Biz ne yaptık?" Ellen'ın sesi ifadesizdi.

"Ne...?" Lord Eden kaşlarını çattı.

"Neredeyse bir haftadır burada, gamsız âşıklar gibi bir-

likte yaşıyoruz. Sen Charlie'nin en yakın arkadaşısın. Ben onun karısıyım. Biz ne yaptık? O ikimize de güvendi. Ve biz onu aldattık."

"Hayır." Genç adam ayağa kalkıp ona elini uzattı ama o durduğu yerden hareket etmedi. "Hayır, bu doğru değil Ellen. Ben asla... Yüce Tanrım, sen Charlie'yle evliyken seni asla bu şekilde düşünmedim. Sen de beni bu şekilde hiç düşünmedin."

"Ben zina yapan bir kadınım," dedi.

Lord Eden elini gözlerine bastırdı ve dizlerinin arkasında yatağın kenarını hissetti. "Hayır," dedi. "Tabii ki değilsin. Sakin ol, Ellen. Sen her zaman sadık bir eş oldun. Bu yüzden seni her zaman takdir ediyorum. Seni tanıyan herkes de ediyor."

Ellen nahoş bir kahkaha attı. "Ne sadık bir eş ama! Her gece bu yatakta seninle yatıp senden zevk alıyorum. Sanki zevk şu anki hayatıma uygun bir şeymiş gibi. Bu yatakta. Kocamın yatağında. Aman Tanrım!"

Lord Eden ağır bir şekilde çökerek oturdu. "Bunu kirletme Ellen," dedi. "Lütfen bunu yapma. Bu sadece basit bir zevk meselesi değil. Bunu biliyorsun. Bu aşk. Geçen beş günde seni sevdim ben. Sen beni sevdin."

Ellen bir kahkaha attı. "Aşk!" dedi. "Ben sizi sevmiyorum, lordum. Oldukça çekici bir adamsınız. Çekiminizin gücüne teslim oldum. Ve siz de beni sevmediniz. Yaralarınızın iyileşme sürecinde size hemşirelik eden kadınım ben. Üç haftadır kız kardeşiniz dışında başka bir kadın görmediniz. Erkeklerin sürekli kendilerine hemşirelik eden kadınlara âşık olduklarını biliyor muydunuz? Bu, aşk değil. Bu, şehvet. Ve çirkin bir şey. Ah evet, çok çirkin."

Lord Eden öfkelendi. Yan tarafını tutarak aniden ayağa kalktı. Sanki yere serilecekmiş gibi hissetti bir an. "Yani bunu tamamen mahvedeceksin," dedi. "Hem de tek bir dikkatsizliğim ve Madeline'in gelişiyle utandığın için. Bunun için özür dilerim Ellen. Ama burada olanları çirkin bir hale getirme. Çirkin değil. Biz birbirimizi seviyoruz."

"Ben Charlie'yi seviyorum!" diye bağırdı genç kadın. "Onu seviyorum. Ona tapıyorum. O sizden iki kat daha erkek. Ve şimdi ona ne yaptım? Ben ne *yaptım*?"

"Hiçbir şey yapmadın." Ona doğru bir kaç adım attı. "Charlie öldü Ellen."

Ellen ağzı açık bir şekilde ona baktı. Öfke yeniden içine dolarken yüzünün rengi yerine geldi.

"O öldü," dedi Lord Eden donuk bir sesle. "Charlie öldü, Ellen. Waterloo'nun güneyindeki savaş alanında öldü. Ben yanındaydım."

Ellen gözlerini kapattı, ayaklarının üzerinde sallandı. Ama genç adam ona doğru bir adım daha atınca, başını kaldırıp ona baktı ve bir elini kaldırdı.

"Bana yaklaşmayın," dedi. "Bana dokunmayın." Birkaç kez yutkunarak başını eğdi ve kendine baktı. "Yeşil bir elbise giyiyorum. *Yeşil*. Onun giymemi sevdiği renk. Siyah giymiyorum. Neredeyse bir aydır onun öldüğünü biliyorum, ama siyah giymiyorum. Ve onun cesedini aramak için, diğer kadınların yaptığı o sonuçsuz aramaya katılmak için dışarı bile çıkmadım. Onun isimsiz bir mezara gömülmesine izin verdim. Zihnimi gerçeklere açmayı reddettim. Onun orduyla birlikte uzakta olduğuna ikna ettim kendimi. *Bir ay* oldu ve ben yas tutmuyorum." Gülümsedi.

"Ellen, gel ve otur."

"Onun öldüğünü *biliyordunuz*." Ona bakarken o tuhaf gülümseme hâlâ yüzündeydi. "Onun öldüğünü biliyordunuz, lordum. Onun yanındaydınız. Bana haberi siz verdiniz. Ama yine de onun anısına yaptığınız şey *bu* mu?" Ona arkasında duran yatağı işaret etti.

Lord Eden başını yavaşça iki yana salladı. "Sakın," dedi. "Bu seninle olduğu kadar benimle de alakalı Ellen. O benim en yakın arkadaşımdı. Onu ölürken gördüm. Sana söyledim –söyledim, değil mi?– ve sonra da bu bilginin aklımdan çıkmasına izin verdim."

"Yani," dedi Ellen küçük bir kahkaha atarak. "Biz, ikimiz de aptalız Lord Eden. Ve ikimiz de günahkârız."

"Hayır, öyle değil. Eğer Charlie hayatta olsa, yaptığımız şeyi yapmazdık. Ne sen ne de ben, bunu yapabilecek insanlarız. Bunu biliyorsun. Bu yanlış değildi, Ellen. Sadece zamanlaması kötüydü. Beklememiz gerekiyordu –bir yıl kadar belki. Ama aşk her zaman beklemez. Ve birbirimizi teselli etmeye ihtiyacımız vardı."

Ellen, avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini önünde yukarı kaldırdı ve onlara baktı. "Charlie öldü," dedi. "Bu defa geri dönmeyecek. Onu bir daha göremeyeceğim. Taşradaki o kır evi olmayacak. Birlikte geçireceğimiz güven ve huzur dolu zamanlar olmayacak. Sadece geçmişimiz var artık. Sadece anılar. O öldü. Artık yok."

"Buraya gel Ellen," dedi genç adam bir elini tekrar ona uzatarak. "Bırak seni teselli edeyim. Birbirimizi teselli edelim."

Başını kaldırıp baktığında, kadının gözleri akıtmadığı gözyaşlarıyla dolup taşıyordu. "Siz beni teselli edemezsi-

niz," dedi. "O benim kocamdı. *Hayatımdı*. Onu seviyordum."

"Biliyorum. Sevdiğini biliyorum. Ve o benim arkadaşımdı Ellen. Sen benim arkadaşımsın. Bırak sana sarılayım."

"Siz benim arkadaşım *değilsiniz*," dedi Ellen. "Artık değil. Bir daha asla! Siz benim günahımsınız. Brüksel'deki tüm bu aylar boyunca sizi istedim. Size baktım, dokundum ve sizi istedim. Dünyadaki en iyi adam benim kocamken bile. Onu hayatımdan çok sevmeme rağmen."

Lord Eden başını yere eğip elleriyle gözlerini ovuşturdu. "İkimizin de yalnız başına biraz zaman geçirmeye ihtiyacı var," dedi. "Ortam, ikimizin de mantıklı bir konuşma yapamayacağı kadar gergin. Sonsuza kadar pişman olacağımız bir şey söylemeyelim Ellen. Bırak sonra konuşalım."

Başını kaldırıp baktığında, genç kadın ellerine bakıyordu, ifadesi katıydı. Bir damla gözyaşı kurtulup yanağından aşağı kontrolsüzce süzüldü.

"Söylenecek hiçbir şey yok."

"Belki sadece seni sevmem gerçeğinin dışında."

Ellen başını iki yana salladı. "O bile olmaz," dedi. "Düşünecek zaman bulduğunuzda, bunun gerçek olmadığını göreceksiniz. Söylenecek bir şey yok lordum. Hiçbir şey yok."

Ona bakmadan dönüp odadan çıktı.

Lord Eden dairenin dış kapısının açılıp kapandığını duyduğunda, başı ellerinin arasında, yatakta oturuyor ve yalnız kaldığını biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aynı akşam daha sonra Madeline, Albay Potts'ın evinde alt kattan çağrıldı. Yüksek sesle okuduğu kitabı kapatıp uzandığı yerden tek gözüyle yatağının üzerindeki gölgeliğe bakan Üsteğmen Penworth'e gülümsedi ve gece onu rahat ettirmek için geleceğine söz verdi. Merdivenlerden hafifçe koşarak indi.

Ve kesinlikle son on basamağı atlarken, içinde hastaların olduğu bir evde yakışık almayacak bir şekilde çığlık attı. Kolları Lord Amberley'nin boynuna dolandı, genç adamı onu kaldırıp etrafında iki kez döndürdükten sonra ayaklarının üzerine indirdi.

"Edmund!" diye bağırdı. "Seni gördüğüme daha önce hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim. Yeryüzünden silindiğinizi düşünmeye başlamıştım. Ve anne!" Tekrar çığlık attı, aynı anda hem gülerek hem de ağlayarak kendini annesinin kollarına attı.

"Canım kızım," dedi annesi, ona sıkıca sarılarak. "Üstü başı kırışık, saçı darmadağın bir kocakarı gibi görünüyorsun. Ve arsız bir kız gibi davranıyorsun. Ve daha önce olduğundan daha fazla içtensin."

"Yeni mi geldiniz?" diye sordu Madeline sabırsızca. "Neden bana geldiğinizi haber vermediniz? Neden hiçbir mektubuma cevap vermediniz? Ah, hadi salona gelin."

"İlk mektubun yola çıkmamızdan bir gün önce bize ulaştı," dedi Kont, annesinin dirseğini tutup kardeşini holden salona doğru takip ederken. Buradaki yaralılar uzun zaman önce taşınmıştı. "Buraya mektuptan daha hızlı geleceğimizi düşündük. Dominic?" Sesi gergindi.

"Ah!" dedi Madeline. "Sadece ilk mektubumu mu okudunuz? Ne korkunç! Dom iyileşme yolunda gayet iyi ilerliyor, sizi temin ederim. Neredeyse iki haftadır hem de. Onun için çağrılan doktora tamamen meydan okudu, at gibi yiyor ve kafesteki bir ayı gibi dolanıyor."

Amberley Kontu, annesinin kolunu tekrar tuttu. Yaşlı kadının elleri yüzüne kapanmıştı. "Tanrı'ya şükür!" dedi genç adam annesini kollarına çekerek. Sesi titriyordu ve gözleri şüphe uyandıracak bir şekilde parlaktı. "Tanrı'ya şükür."

"Ne korkunç bir endişe yaşamış olmalısınız!" dedi Madeline. "İlk mektubum korkunç derecede kasvetli olmalı. Ve ikincisi de. Ölümcül derecede hastaydı, biliyorsunuz. Doktor, Bayan Simpson'a en kötüsünü beklememiz gerektiğini söylemiş."

Dul Leydi Amberley kendini oğlundan ayırdı ve burnunu silmek için çantasında bir mendil aradı. "Ama Dominic pes etmez," dedi. "Kesinlikle tanıdığım en güçlü ve en inatçı çocuk. Üç yıldır buna hiç memnun değildim, ama artık öyleyim. Önce Bayan Simpson'ın evine gitmeye korktuk, Madeline. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk."

Madeline parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu öğleden

sonra oradaydım," dedi, "ve epey hazırlıksız yakalandım. O sahnenin senin için iyi olacağından emin değilim, anne. Dominic ve Bayan Simpson birbirlerine âşık olmuşlar ve evlenecekler. Tabii Dom henüz ona evlenme teklifinde bulunmamış. Ama kesinlikle kabul edeceğini söyledi. Ve onu daha önce mutluluktan böyle parlarken görmemiştim."

Annesi, kaşlarını çatan oğluna merakla baktı. "Bu oldukça ani oldu, öyle değil mi?" dedi Kont. "Bayan Simpson'dan içtenlikle hoşlanıyor ve ona saygı duyuyorum, ama kocasını bir ay önce kaybetti. Tekrar evlenmeyi düşünebilecek mi?"

"Böyle fevri hareket etmek tam da Dominic'e göre," dedi annesi. "Uygun bir kadın mı, Edmund?"

"Ah, kesinlikle," dedi Kont. "Dominic'in her zamanki tarzına hiç uymuyor."

"Bu kulağa şüphesiz umut verici geliyor," dedi annesi gülümseyerek.

"Bir şal ve şapka alayım," dedi Madeline. "Sizinle oraya yürüyeceğim."

Ağabeyi onu eliyle durdurdu. "Sanırım onu görmek için hissettiğimiz sabırsızlığımıza gem vurmalıyız," dedi, "özellikle de hayati tehlikesi olmadığından. Ziyaret için epey geç oldu. Üstelik annemle henüz bir otel bulmadık. Eğer Hôtel Angleterre'de boş oda varsa, orada kalırız ve Rue de la Montaigne'e de yarın uğrarız."

"Evet, bence de en iyisi bu olur," diyerek ona katıldı annesi. "Zaten şimdi de Leydi Andrea'nın ev halkını rahatsız ettik."

O ve Lord Amberley, Madeline'i bir kez daha kucak-

layıp öptüler ve gece için oradan ayrıldılar. Madeline iyi haberi Üsteğmen'le paylaşmak için koşarak merdivenlerden çıktı. Onu becerikli ve nazik ellerle temizlerken, yatak kıyafetlerini düzeltirken, yastıklarını çevirip kabarırken neşeyle gevezelik etti.

Odadan ayrılırken, onu alnından öpme dürtüsüne direndi. Henüz böyle bir şey yapmamıştı ve genç adam onun ileri gittiğini düşünebilirdi. Üsteğmen genç kadının onunla evlenip hayatının geri kalanında kendisiyle ilgileneceğini henüz bilmiyordu.

Edmund ve annesi de. Kendi odasına girdiğinde, fazlasıyla ciddileşti. Bu zor olacaktı. Onların da Dom'un bahsetmiş olduğu o aptalca fikirleri dillendirmemelerini umuyordu. Üsteğmen Penworth'ü derin bir şefkatle seviyordu. Hayatlarının geri kalanında ona sevgisini yağdırabilirdi. Genç adamın ona her zaman ihtiyacı olacaktı.

***

Amberley Kontu ve annesi, Rue de la Montaigne'e vardıklarında Bayan Simpson'ı henüz âşık olmuş ve evlenmeyi planlayan bir kadından epey uzak bir halde görünce şaşırdılar. Siyah bir yas elbisesi giymişti ve saçı da solgun ve yorgun yüzünün gerisinde sımsıkı toplanmıştı. Bitap bir haldeydi.

"Bayan Simpson." Kont iki elini de ona uzatarak onun elini tuttu.

"İyi günler lordum," dedi Ellen. "Geldiniz. Lord Eden buna çok memnun olacak." Sesi ifadeden tamamıyla yoksundu.

"En içten taziyelerimi sunarım hanımefendi," dedi

Kont. "Kocanız tanıdığım en kibar beyefendilerden biriydi ve ona ne kadar düşkün olduğunuzu biliyorum."

"Evet," dedi Ellen. "Teşekkür ederim."

"Sizi annem, dul Amberley Kontesi'yle tanıştırayım," dedi Kont. "Anne, Bayan Simpson."

Ellen reverans yaptı.

"Oğluma fazlasıyla kibar davrandınız," dedi Dul Kontes, iki elini de yeni tanıştığı bu hanıma uzatarak. "Ve ah, canım benim, nasıl da acı çekiyorsunuz!" Ellen yüzünü buruşturunca, onu kollarına doğru çekti. "Ah, benim zavallı kızım! Zavallı, tatlı çocuğum!"

Lord Amberley sessizce onların yanından geçerek yatak odasına açılıyor olması gereken kapalı kapılara doğru ilerledi. İkinci kapı onu kardeşine götürdü. Sırtı odaya dönük, pencerenin önünde dikiliyor ve beş hafta önce olduğundan çok daha zayıf görünüyordu.

Kapı açılınca Lord Eden'ın omuzları gerildi ve yavaşça döndü. Ağabeyi ona şok içinde baktı. Onu her zamanki formundan ve coşkun kişiliğinden daha azına sahip olarak görmeyi bekliyordu. Ama bu solgun, bitkin yüzü ve tekinsiz bakan gözleri beklemiyordu.

"Edmund," dedi Lord Eden. "Tanrım, Edmund!"

İki adım ilerledi, ama ağabeyi o daha fazla ilerleyemeden onu sımsıkı kucakladı. Kardeşi yüzünü onun omzuna gömerek hıçkırıklarla sarsılırken, Lord Amberley karnında kötü bir kasılma hissetti.

"Dominic!" dedi dehşet içinde. "Tanrım! Savaş, bir adamı bu hale mi getiriyor? Pekâlâ, artık benim yanımdasın ve kim ne derse desin, seni eve götüreceğim. Şimdiye kadar isteklerine hiç karışmadım ve şimdi de bunu yapma-

ya hakkım yok. Ama üzerindeki tüm etkimi ve Alex'inkini de kullanarak seni bu cehennem hayatından vazgeçmeye ikna edeceğim."

Lord Eden doğruldu. "Tam bir embesil gibi davranacağımı hiç düşünmemiştim," dedi. "Bu sabah seni görmeyi nasıl da arzu ettiğimi bir bilsen. Burada kendi başıma çok çaresizim, Edmund. Bir süt çocuğu kadar güçsüzüm. Yardım almadan merdivenlerden inip sokağa çıkabileceğimden bile şüpheliyim."

"Ayaklarının üzerinde dik bir şekilde duruyorsun," dedi ağabeyi. "İki hafta önce herkes yaşayamayacağını söylüyordu. Olayları zorlama, Dominic. Büyük lütuflara karşı minnettar olalım. Gücün ve hareket özgürlüğün yerine gelecektir."

"Beni buradan götür," dedi Lord Eden. "Olur mu? Bugün?"

Lord Amberley kaşlarını çatarak onu yakından inceledi. "Bu kadar mı huzursuzsun?"

"Ona zahmet veriyorum," dedi kardeşi. "Buna hakkım yok. Onun da kendi hayatı var, yas tutuyor. İngiltere'ye dönmek isteyecektir."

"Annem şu an onunla beraber," dedi Kont sessizce. "Fazlasıyla dağılmış bir halde, Dominic. Ama bu pek de sürpriz olmadı. Onlar gönülden bağlı bir çiftti." Kardeşini izledi.

"Annem mi?" Lord Eden kaşlarını çattı. "Annem burada mı? Ve sanırım gözlerim huysuz bir okul çocuğununki kadar kırmızı. Yüzümü yıkamalıyım. Annem! Onu İngiltere'den çıkmaya ne ikna etti?"

"Ölümün eşiğinde bir oğul," dedi Lord Amberley. "O

yarayı görmek istiyorum Dominic, ama daha da önemlisi bir doktora göstermek istiyorum. Ordunun doktorunu sepetlediğini duydum."

"Sen de aynısını yapardın," dedi Lord Eden, yüzüne avuç dolusu soğuk su çarpınca nefesini tuttu. "Her gün kanının akıtılmasının ve ağzına kızarmış ekmekle açık çay tıkılmasının sağlığa kavuşmaya olanak tanımadığından onu sepetledim. Yoksa hâlâ yerde sırt üstü yatıyor olurdum. Ya da yerin iki metre altında."

"Eminim bundan daha iyisini başarabiliriz," dedi ağabeyi. "Kiralık bir arabada seyahat edebileceğini düşünüyor musun? Dışarıda bir tane var. Peki ya Bayan Simpson, Dominic? Tek başına gidebilecek mi? İngiltere'ye dönmek için yardıma ihtiyacı var mı?"

"Ona sorabilirsin," dedi Lord Eden. "Soracak mısın Edmund? Ben soramam. Demek istediğim, birine yardım önerebilecek durumda değilim, değil mi?"

Kont'un aklında birbirini kovalayan bir düzine soru vardı. Hiçbirini sormadı. Yavaşça yatağın üzerine oturup, hafifçe irkilerek uzanan kardeşini izledi ve gitmek için döndü.

Annesi kanepede Bayan Simpson'ın yanına oturmuş, iki elini de tutmuş, onunla konuşuyordu.

Ellen başını kaldırıp baktı. "Oğlunuzu görmek istiyorsunuzdur," dedi. "Özür dilerim. Sizi ondan alıkoyuyorum."

"Özür dilememelisin," dedi Dul Kontes tutmakta olduğu ellerini sıkarak. "Yüce Tanrım! Özellikle de sana ne kadar şey borçlu olduğumu düşününce, benim canım çocuğum."

Ayağa kalkıp Lord Eden'ın odasına açılan açık kapıya doğru koşturdu.

Lord Amberley, Bayan Simpson'a bakarak orada dikildi.

"Kardeşim için yapmış olduklarınıza ne kadar teşekkür etsem az," dedi. "Kendimi her zaman size karşı borçlu sayacağım."

Ellen, başını kaldırıp ona kızarmış ve perişan gözlerle baktı. "Bunu yapmamalısınız," dedi. "Yaralılarla ilgilenmek ordu kadınlarının görevidir, lordum. Yaptığım şeyde sıra dışı hiçbir şey yok."

"Ah, ama benim için var," dedi. "Çünkü siz benim tek ve çok sevgili erkek kardeşimle ilgilendiniz, hanımefendi. Hem de kendi yasınızın ağır yükünün altında olduğunuz bir zamanda. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, canım?"

"Hayır," dedi Ellen. Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, ama hayır, hiçbir şey yok."

"Hôtel d'Angeleterre'e gidip ona birkaç kıyafet getirdikten sonra kardeşimi yanımda götüreceğim," dedi Kont. "Görünüşe göre üniformasını kesmek zorunda kalmışsınız. En azından üzerinizdeki bir yükü kaldırabilirim, hanımefendi. Misafirperverliğinizi yeterince zora soktuk." Onu yakından izledi.

"Hiç de yük olmadı," dedi. Gözleri adamın ceketine sabitlenmişti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Kont. "İngiltere'ye mi döneceksiniz?"

"Evet. Bakmam gereken bir üvey kızım var. Ve ona bir şey olursa, Londra'daki kız kardeşine gideceğime dair kocama bir söz verdim." Sesi hafifçe dalgalandı.

"Gidişinizi ayarlayabilir miyim?" diye sordu Kont. "Size eve dönüş yolunda eşliğimizin korumasını sunmak isterdim, ama korkarım kardeşimin seyahat edebilecek durumna gelmesi haftalar alabilir."

"Teşekkür ederim, ama kendi başıma da gayet iyi başarabilecek durumdayım."

"Evet, başaracağınızdan eminim," dedi Kont, keşke onun ekonomik durumunu öğrenip para teklif etmenin bir yolu olsaydı. "Bir şey yapmama izin vermelisiniz, sizden rica ediyorum. Size bir refakatçi tutacağım. Lütfen?" Son *lütfen*'i onun karşı çıkmak üzere ağzını açtığını fark edince, aceleyle eklemişti.

Ellen başını kaldırıp gözlerine baktı ve kısa bir baş onayı verdi. "Madem istiyorsunuz," dedi. "Teşekkür ederim."

Kont, Lord Eden'a kıyafet getirmek üzere ayrıldığında, Ellen salonda kaldı ve kıpırdamadan oturdu. Lord Eden ağabeyinin yardımıyla kıyafetleri giyerken Dul Kontes kendisine katıldığında da orada kaldı. Kapı tekrar açıldığında ayağa kalkarak şöminenin yanındaki loş girintiye doğru ilerledi.

"Merdivenleri inebilecek durumda mısın, Dominic?" diye sordu annesi endişeyle.

"Kolaylıkla," dedi genç adam, "tabii Edmund'un yardımıyla."

Yüzü bembeyaz ve sabitti. Annesi ve ağabeyi birbirlerine baktılar.

Lord Eden gölgeler içindeki Ellen'ı görene dek çevresine bakındı. Odada ilerleyip onun önünde durdu. Ellen önünde birleştirdiği ellerine bakıyordu.

"Hoşça kal, Ellen," dedi. Annesi ağabeyine oldukça

yüksek sesle bir şeyler söylüyor olsa da kendisi neredeyse fısıldıyordu. "Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Zamanlama için. Zamanlama tamamen yanlıştı. Oldukça acı verici bir gerçeği tamamen yok sayarak dikkatle kendimizi koruyorduk. Ama her şeye rağmen olanlar kirli değildi. Ve sende neden olduğumu bildiğim tüm o acılar ve hissettiğim suçluluk yüzünden seni daha az seviyor olmayacağım. Seni İngiltere'de görebilir miyim? Birkaç ay ya da belki bir yıl sonra?"

"Hayır," dedi Ellen. "Sizi bir daha görmek istemiyorum lordum. Bunun nedeni sizi suçlamam ya da sizden nefret etmem değil. Kendimi suçluyorum. Kendimden nefret ediyorum. Ama sizi bir daha görmeyeceğim. Güle güle."

Lord Eden onun önünde birkaç dakika sessizce durduktan sonra, kaburgalarının etrafına Edmund'un sarmış olduğu yeni sargının izin verdiği ölçüde baş selamı verdi ve dönüp gitti.

Leydi Amberley, Ellen'ın ellerini bir kez daha ellerine aldı. "Yarın sana tekrar uğrayacağım canım," dedi. "Belki başka bir insan görmenin sana daha çok yardımı dokunur. Gerçi bu söylediğim aptalca bir şey biliyorum. Ben kocamı çok ani kaybettim ve bunun dünyadaki en yalnız, en perişan duygu olduğunu biliyorum. Sunabileceğim tek avuntu şimdi hiç de avuntuymuş gibi gelmeyecek. Geçecek, sevgili çocuğum. Acı nihayetinde son bulacak. Sana söz veriyorum bitecek." Öne eğilip Ellen'ın solgun yanağını öptü.

Lord Eden ve ağabeyinin odayı çoktan terk ettiğini görünce, Ellen rahatladı. Anneleri de gidince kanepeye çöktü ve çok uzun süre orada oturdu. Ağlayamayacak kadar derin bir perişanlık içindeydi.

***

Lord Eden oteldeki yatağının üzerinde uzanıyordu, bir kolu gözlerinin üstündeydi.

"Hiçbir şey istemiyorum anne," dedi. "Aç değilim."

"Bütün gün hiçbir şey yemedin," dedi annesi. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Sadece yorgunum. Buraya taşınmak düşündüğümden daha da yorucu oldu."

Kadın onun saçlarına dokunarak sıkıntıyla ona baktı.

"Hiçbir şey," dedi birkaç dakika sonra büyük oğluna oturma odasında katılırken. "Tepsiye bakmadı bile."

Lord Amberley ayağa kalktı. "Çay vakti," dedi, "ve kollarım korkunç bir şekilde boş geliyor. Yeleğimin düğmelerini çözen ve reçelli ekmeğinin ellerinden damladığını çok geç fark eden kaplan yok. Gözlerini dikip bana bakan ve yenildiğimde bana bir melek gibi gülümseyen prenses de yok."

"Alexandra da yok," diye ekledi annesi gülümseyerek.

Kont inledi. "Alex de yok," dedi. "Kahretsin, onu özlüyorum, anne. Bu normal mi?"

"Korkarım kusursuz bir şekilde normal," dedi. "Dominic'in yanına mı gidiyorsun Edmund?"

"Evet," dedi, "buraya tam bir kriz anının ortasında gelmişiz gibi görünüyor, değil mi?"

"İyi bir zamanlama sanırım," dedi annesi. "Dominic'in bize ihtiyacı olacak. Ama peki ya o zavallı çocuk! Çok yalnız bir kadın!"

Birkaç dakika sonra Amberley Kontu kardeşine bakarak ayakta duruyordu. Lord Eden'ın kolu hâlâ gözlerinin üzerindeydi.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Kont, yatağın yanına bir sandalye çekip oturarak.

"Savaş hakkında mı?" Lord Eden pozisyonunu değiştirmedi. "Pek sayılmaz. Öyle bir şeye dair net hatıraların olması zor. O an her şey bir gürültü ve karmaşa içinde oluyor. Sonrasında da görebildiğim tek şey ölü gözler."

"Savaşı kastetmedim," dedi Kont.

Lord Eden kolunu gözlerinin üzerinden kaldırıp yukarı baktı. "Sanırım Mad anlatmış," dedi. "Bir hata yaptım hepsi bu Edmund. O kocasının arkasından yas tutuyor. Bir aydır bana hemşirelik ettiği ve başka kimseyi görmemiş olduğum için ondan etkilendim. Artık geçti ve gerçekten bir önemi yok."

"Eğer bu sabah senin ve Bayan Simpson'ın yüzünü görebilmiş olsaydın," dedi Kont, "bir önemi olmadığını söylemezdin Dominic. Onu çok mu önemsiyorsun?"

Lord Eden yukarı baktı. Çenesi gerildi. "Evet."

"Onun duygularına karşılık verdiğine inanmak için bir nedenin var mı?" diye sordu ağabeyi.

"Ellen adına konuşamam," dedi Lord Eden. "O Charlie'yi seviyordu. Bundan şüphe edilemez."

"Hayır," dedi Lord Amberley. "Edilemez. Daha önce de âşık olmuştun Dominic. Reşitliğine kavuşmadan önce de düzinelerce kez. Bunun da diğerleri gibi olabilme ihtimali var mı? Bazen yiten bir aşk, o an acı verici olur ama hızla iyileşir."

"Onu seviyorum," dedi Lord Eden. "Ona sadece âşık değilim."

"Ah evet," dedi ağabeyi hüzünle. "Üzgünüm o zaman Dominic. Madeline'in sana uğradığı dün öğleden sonrayla

bu sabah gelişiniz arasında geçen sürede tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ve burnumu sokmayacağım. Ama üzgünüm. Şimdi hayatla yüzleşmek zor mu geliyor?"

"Bunu yapmak için fazla bir sebep yok gibi geliyor," dedi Lord Eden. "Ama kendime acımıyorum Edmund. Sararıp solmayı planlamıyorum. Ama bugün kendimi yaşamaya zorlayamıyorum. Bunu istemiyorum. O lanet Fransızlar asla doğru düzgün ateş edemiyorlar. Charlie'yi almaları sadece şanstı. Bende çuvalladılar."

Lord Amberley ayağa kalkıp elini kardeşinin omzuna koydu. "Yarın kendini zorlayacağına dair söz veriyor musun?" diye sordu. "Yani annem ağzına yiyecekleri zorla sokarken, ben de seni tutmak zorunda kalmayacak mıyım?"

Lord Eden beklenmedik bir şekilde güldü. "Evet," dedi, "söz veriyorum. Bunu yapardınız, değil mi? İkiniz de? Mad de yatağın ucunda durup aklımı –sanki öyle değilmiş gibi– dağıtmam için gevezelik ederdi. Bana işkence eden bir aile olmadan ne yapardım ben? Tanrım, Edmund" – sesi aniden titredi– "geldiğine memnunum. Eğer gelmeseydin, ne yapardım bilmiyorum. Mad'i çağırıp kendimi o at gibi arkadaşının merhametine bırakırdım, sanırım."

Lord Amberley hafifçe onun omzuna vurup odadan çıktı.

Lord Eden bacaklarını yataktan indirip kendini kaldırarak önce oturur pozisyona geldi, ardından da ayağa kalktı. Odada çaprazlama volta atmaya başladı. Sağlığını geri kazanmak zorundaydı. Kendini çökmeye bırakmak aptallıkta son noktaydı.

Onu o korkunç suçluluk duygusundan kurtarabileceğini düşünmüştü. Bir ihtimal, Charlie'yi kaybetmiş olmasını

kesin bir derecede teselli edebileceğini sanmıştı. Aralarında olanların birbirlerini sevdikleri için meydana geldiğini fark etmesini sağlayabileceğini sanmıştı. Bir yıl beklemeyi, bu arada birbirlerini sadece kontrol edilen koşullar altında görmeyi, sonrasında da tekrar bir araya gelip evlenmeyi, çocuk sahibi olmayı ve bir ömür boyu aşklarını paylaşmayı teklif edebileceğini sanmıştı.

Kendi suçluluk duygusu berbat bir şeydi. Lord Eden, Charlie'yi derinden sevmişti. Charlie onun için aynı anda bir arkadaş, bir baba ve bir ağabeydi. İki haftasında ateşler içinde olduğu o bir ay boyunca kendine bilinçli bir düşünce izni vermemiş, asla bir damla gözyaşı akıtmamıştı. Kendine Charlie'nin dul karısına âşık olma izni vermiş ve onun âşığı olmuştu. Onunla derhal evlenme hayali kurmuştu.

Sanki Charlie hiç var olmamış ve onu sevmemiş gibi. Sanki Ellen, Charlie'yi hiç sevmemiş gibi.

Yine de bir önceki o öğleden sonra, Ellen onu terk ettikten sonra, dış kapının kapandığını duymasının ardından, onun gittiğini anlamıştı. Bir aydır Charlie'yi düşünmemiş ve onun hakkında konuşmamış olmalarının, ona olan sevgilerini kanıtlamanın tuhaf bir yolu olduğu gerçeğine rağmen düşünmüştü. İkisi de içlerinde daha derinlerdeki bir parçalarıyla onun ölümüyle başa çıkmanın zor olacağını düşünmüşlerdi. Genç adamın bir de buna katılan güçsüzlüğü vardı. Genç kadının da ilgilenmesi gereken hastaları. Ve böylece o bilgiyi ve yaslarını bir süre için alıkoymuşlardı. Ama biraz uzun sürmüştü. Altı gün kadar uzun. Altı gün için birbirlerinin âşığı olmuşlardı.

O geri döndüğünde bunları ona açıklayabileceğini dü-

şünmüştü. O zamana kadar genç kadın sakinleşecekti. Kendisi sakinleşmişti. Yine de onun geldiğini duyup da salona gittiğinde, kendini, yas kıyafeti giymiş, mermer suratlı bir kadına bakarken bulmuştu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sormuştu, bunun umutsuz olduğunu ve onun şu son birkaç saatte örmüş olduğu savunma duvarlarını geçmenin bir yolu olmadığını bilerek.

"Söylenecek bir şey yok," demişti Ellen. "Akşam yemeğinizi geciktirdiğim için özür dilerim. Birazdan hazırlarım."

"Ben aç değilim," demişti Lord Eden. "Ellen, bırak, seninle beraber yas tutayım. Bırak, elimden geldiğince seni teselli edeyim."

"Tutulacak bir yas yok," demişti genç kadın, "ve sunulacak bir teselli de. Charlie için yas tutmaya layık değilim. Siz de onun ölümünün ardından kimseye teselli sunmaya layık değilsiniz. Dış dünyaya saygımı göstermek için önümüzdeki yıl onun için bu kıyafetleri giyeceğim, çünkü o saygıyı hak ediyor. Odanızda kalmanızı tercih ederim Lord Eden. Sizinle benim birbirimize söyleyecek daha fazla sözümüz yok."

Bunlar tuhaf sözlerdi elbette. Bunu akşam bitmeden önce genç kadın da fark etmiş olmalıydı. Ellen elbette Charlie için yas tutacaktı. Onu sevmişti. Yası sadece başlangıçtı. Ama genç adam, onun kendisiyle arasına çektiği bariyerden geçiş olmadığını biliyordu. O akşam kesinlikle yoktu. Belki de asla olmayacaktı.

Odasına dönüp orada kalmaktan başka çaresi yoktu. Bazı gerekli durumlar için genç kadın odaya geldiğinde gözünü kapatıp ona sırtı dönük durmaya dikkat ediyordu.

O sabah kendi çaresizliğiyle umutsuzluğa düşmüştü. Edmund cennetten gönderilmiş bir melek gibi görünmüştü.

Böylece onu kaybetmişti. İçinde engin ve acı dolu bir boşluk vardı ve onu paniğe dönmekle tehdit ediyordu. O sabah onu bir daha görmek istemediğini söylemişti. Bunu kastetmişti de.

Onu bir daha asla göremeyecekti. Onunla konuşamayacak, onunla gülemeyecekti. Rahatlatıcı sessizlik içinde onunla oturamayacaktı. O güzel yüzünü inceleyemeyecek ve gözleriyle tasvir edemeyecekti. Onun elini tutarak sessizce oturamayacaktı. Onu öpemeyecek, ona dokunamayacaktı. Onunla sevişemeyecekti.

İçindeki boşluk büyüdü.

Ama Lord Eden volta atmaya devam etti. Ertesi gün hayata tekrar hazır olacağına dair Edmund'a söz vermişti. Hayatını hiçbir kadın için heba etmeyecekti. Ellen için bile. Ve eğer yaşamaya başlayacaksa, her şeyi bir sonraki güne ertelemenin bir anlamı yoktu. Odasının kapısını açtı.

"Umarım adam gibi şefi olan bir otel seçmişsindir," dedi genç adam, ağabeyi şaşkın bir halde başını kitabından kaldırdığında. "Bir atı bile yiyebilirim."

"Ah," dedi Lord Amberley. "Haşlanmış mı, buğulama mı yoksa fırınlanmış mı olsun Dominic?"

***

Ellen, Ostend'den kalkacak geminin küpeştesinde duruyor, nefesini kesen ve pelerinini vücuduna çarpıran Manş'ın güçlü rüzgârını hissediyordu. Yeni hizmetçisi Prudence, yanında duruyordu -ülkesine dönüyor olduğu için heyecanlanmış bir İngiliz kızıydı. Bu kızı Amberley Kontu işe almış, onu geçide getirmiş ve avans olarak bir

yıllık maaşını ödemişti. Bir refakatçisinin olması, yani tamamen yalnız olmamak rahatlatıcıydı.

Belçika kıyılarına dönüp bakmayacaktı. Yüzünü ufkun ötesinde hâlâ görünmeyen İngiltere'ye doğru döndü. Ama arkasına bakmayacaktı.

Onları burada bırakmıştı, ikisini de. Sonsuza dek. Üç gün önce saatlerce amaçsız bir halde gezindiği o savaş alanında isimsiz bir mezarda yatan Charlie'yi ve Brüksel'de annesi ve ağabeyiyle yaralarını iyileştiren Lord Eden'ı. İkisini de bir daha göremeyecekti; birini, sonsuza dek onun göremeyeceği bir yere gittiği için ve diğerini de, kendisi öyle istediği için.

Charlie ölmüştü. Bu gerçeği kendi kendine neredeyse durmadan söyledi. Hayatına devam ediyor olduğu için sürekli şaşırıyordu. Hayatına devam edebiliyordu. Onsuz herhangi bir şeyi yapabilecek durumda olacağını hiç sanmamıştı. Ama yaşıyordu. Prudence'in sıcakkanlı tatlılığına rağmen, Brüksel'den ayrılmadan önceki hafta dul Leydi Amberley'nin her gün, Leydi Madeline'in de iki günde bir uğrayarak yaptıkları ziyaretlere rağmen, korkunç bir şekilde yalnızdı. Artık onu koruyan, tamamen koşulsuz seven ve her şeyi göz önünde bulunduran Charlie yoktu. Ama kendisi hâlâ yaşıyordu.

Ve yaşayacaktı. Hâlâ uğruna yaşayacağı biri vardı. Jennifer Londra'da, babasının ölümünü daha yeni öğrenmiş bir halde şüphesiz çılgına dönmüş olmalıydı. Ellen onun için gerçek ve yeterli bir anne olmanın yanından bile geçmiyor olsa da, Jennifer ona ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Onun yerine, kızın babasıyla arasındaki yaşayan en yakın bağlantı olarak onun arkadaşı olabilirdi.

Bir de Leydi Habersham vardı, Charlie'nin kız kardeşi.

Yıllarca Charlie'ye kibar davranan ve kardeşi İngiltere'de değilken Jennifer'a göz kulak olan, Charlie'nin savaşta ölmesi gibi bir durumda Ellen'a evini açmayı kabul eden kadın. Yas tutuyor olmalıydı. O da bir arkadaş olabilirdi.

Ve bir de Charlie'ye gönülsüzce vermiş olduğu o son söz vardı. Yerine getirmek istemediği söz. Tutmak istemediği söz. Ama her şeye rağmen sözünü tutacaktı, Charlie'yi gerçekten sevdiği ve ölümünün ardından ona fena halde haksızlık ettiği için. Sahip olduğu tüm kararlılığını yerle bir etse de, bu son şeyi onun için yapacaktı. Jennifer'ın büyükbabasıyla tanıştığını, adamın onu kabul ettiğini ve geleceğinin sorumluluğunu üstlendiğini görecekti.

Charlie için bu kadarını yapabilirdi. Jennifer için de. Ardından eğer yeterince parası olursa, taşrada bir kır evi alacaktı. Hayatının geri kalanını orada geçirecekti. Yasından kaynaklanan berbat acı geçtikten sonra, orada mutlu bile olabilirdi. Şu anda bu, hiç olacakmış gibi, her sabah uyandığında günün getirdiklerini dört gözle bekler bir halde hayatta olmaktan memnun olacakmış gibi görünmüyordu.

Ama yaşlı Leydi Amberley bunun geçeceğini söylemişti. Sağduyu da ona aynı şeyi söylüyordu. Charlie ölmüştü. Ve kendisi hayatına devam ediyordu. Öyle olsun bakalım.

Öyle olsun. Yaşamaya devam edecekti.

Diğerine gelince, onu aklından çıkaracak ve zamanla unutacaktı. Suçluluk duygusu azalacaktı. Onun anısı ve altı günde onunla ilgili öğrendiği her şey, yitip gidecekti. Charlie'yleyken hayal ettiğinden daha yüksek olan şehvet, birlikte sürdürdükleri hayatlarının her yönüyle olduğu gibi bir çekişme halindeydi.

O şehveti daha fazla düşünmeyecekti. Ya da onu. Bu aşk da değildi, aşka benzeyen herhangi bir şey de. Tamamen fiziksel bir şeydi, bu yüzden her zaman değerli olacak bir şey değildi.

Bir arkadaşını kaybettiği ve onunla olan tatlı hatıraların yerini acı olanlara bıraktığı için üzgündü. Onun kendisi ve Charlie'yle birlikte geçirmiş olduğu zamanları hatırlıyordu. Ama her şey kendisinin hatasıydı. İlişkilerini mahvetmişti. Ve elbette, bir daha asla arkadaş olamazlardı.

Onu daha fazla düşünmeyecekti.

Ve bir daha asla dönüp ne bugünü ne de geleceği olabilecek geçmişine bakmayacaktı. İleriye bakacaktı.

"İngiltere kıyısına tahminen ne zaman inebiliriz?" diye sordu Prudence'a, yüzünü rüzgâra karşı kararlılıkla kaldırarak. "Biliyor musun?"

Bazen acı, gerçek ve fiziksel bir şey oluyordu. Bazen katlanılabilirin ötesine geçiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellen, görümcesi Leydi Habersham'ın karşısına oturup gülümsedi. "Jennifer'ın gidişiyle ev birden sessizleşti. Neredeyse eski haline dönmüş gibi görünüyor," dedi. "Bayan Emery'lerle birbirlerinden hoşlanıyor olmalarına memnunum."

"Tatlı kızlar," dedi Leydi Habersham. "Elbette Melinda Emery'yi de yirmi yıldan fazladır tanırım. Genç kızken beraberdik. Bir öğleden sonrayı alışveriş yaparak geçirmek Jennifer'a iyi gelecektir."

"Eve geldiğimde, onun böylesine dağılmış olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu," dedi Ellen. "Gözyaşı ve pişmanlık bekliyordum Dorothy, ama geri kalanını beklemiyordum."

"Babasına her zaman gönülden bağlıydı," dedi Leydi Habersham, "ve her zaman okulu bitirip de babasıyla özgürce yaşayabileceği gün için yaşıyordu. Buradayken bu konudan bahsediyordu. Rüyası tam da gerçek oluyormuş gibi görünürken, onu bu şekilde kaybetmek korkunç bir darbe oldu."

Ellen elbisesinin dizlerindeki siyah ipeği düzeltti.

"Kendimden de bu şekilde bir tutum beklemiyordum," dedi. "Evliliğimizin sürdüğü beş yıl boyunca pek çok kez durup nasıl bir tepki verirdim diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, Charlie ölürse hayatıma devam etmenin imkânı olmayacağını düşünüyordum. Ama bu oldu ve ben kesinlikle hayatta kalacağımı biliyor, içimdeki boşluk ve matemle savaşabileceğimi düşünüyordum. Ostend'deki gemide durarak İngiltere topraklarına adım attıktan sonra her şeyi arkamda bırakıp hayata yeniden başlayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Plan bile yaptım. Zor olacağını biliyordum ama mümkün olacağını düşünüyordum. Bu iki ay önceydi. Ve hiçbir şey yapmadım."

Leydi Habersham nakış çemberini çıkarıp işlemeye başladı. "İnsanın kocasını kaybetmesi, dünyada olabilecek en kötü şey," dedi. "Biliyorum canım. Ve inan bana, gayet iyi bir iş çıkarıyorsun. Jennifer'ın sana yaslanmasına izin veriyor ve onun için gücün kılavuzu oluyorsun. Eğer yüzünün hali olmasa ve zayıflamamış olsan, çektiğin o derin ıstıraba dair kimsenin bir fikri olmaz. Ama artık hayata dönmenin vakti geldi, öyle değil mi?"

"Evet." Ellen başını eğerek ellerine baktı. "Biliyorsun, en kötü şey de kendimi bazı ufak ve aptalca hadiseleri daha sonra Charlie'ye anlatmak üzere aklımda biriktirirken bulup, sonra da bunu yapamayacağımı hatırlamak. Hiçbir zaman. Ah Tanrım! Buna bir son vermeliyim. Çok haklısın, Dorothy. Hayata dönme vakti geldi. Nereden başlamalıyım sence?"

Leydi Habersham başını nakışına eğmişti. "Babam seni görmek istiyor," dedi.

"Baban mı?" Ellen başını kaldırıp iri gözlerle ona baktı. "Beni görmek mi istiyor, Dorothy? Neden?"

Görümcesi nakışı kucağına bıraktı. "Sen Charlie'nin dul eşisin," dedi. "Charlie onun en sevdiği çocuğuydu Ellen."

"En sevdiği çocuğu mu?" Ellen'ın gözleri öfkeyle parladı. "Yine de onunla neredeyse yirmi yıl konuşmadı, öyle mi?"

"Eğer Charlie'yi daha az sevseydi, şüphesiz onu yıllar önce affederdi," dedi Leydi Habersham hüzünle. "Aile üyeleri bazen birbirlerine korkunç şeyler yaparlar. Şimdi artık çok geç elbette, babamın kederden neredeyse takati kesildi. Haberi aldığından beri yas kıyafetleri giyiyor. İki ay önce bunu benden istedi ve o zamandan beri de istemeye devam ediyor. Böyle bir şeye hazır olmadığını düşünüyordum. Ama belki de hazırsındır. Yapacak mısın Ellen?"

Ellen derin bir nefes aldı. "Babasının Jennifer'ı kabul etmesini sağlamaya çalışacağıma dair Charlie'ye söz verdim," dedi. "Bu benim ona verdiğim son sözdü ve o gemideyken geciktirmeden yapacağımı düşündüğüm şeylerden biriydi. Ve şimdi bu benim için kolaylaştı. Hayır, kolaylaşmadı. Bu hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olacak."

"Yarın onunla bir çay içmen için gerekli ayarlamaları yaparım," dedi Leydi Habersham gülümseyerek, ne kadar rahatladığı belliydi. "Philip ve Edith'in de orada olmasını isteyecektir. Aileyle tek seferde tanışabilirsin Ellen."

Philip, Charlie'nin küçük kardeşiydi. Charlie'nin kendisine pek çok kez anlattığı çocukluk hikâyelerinden tanıyordu onu.

"Jennifer'ın gitmek konusunda nasıl hissedeceğini merak ediyorum," dedi. "Heyecanlanır mı sence Dorothy?

Gergin mi olur? Büyükbabası hakkında pek bir şey biliyor mu, ondan bile emin değilim."

Leydi Habersham nakışını gergin ellerle tekrar kaldırdı. "Babam seninle tanışmak istiyor Ellen," dedi. "Jennifer'dan bahsetmedi. Bunu ağırdan alalım, olur mu? Belki de niyetlendiği gibi seninle tanıştıktan sonra, seni giderek sevince, Jennifer'la da tanışmak isteyecektir."

Ellen görümcesine baktı. "Kendi torunuyla tanışmak istemiyor mu?" dedi. "Charlie için yas tutuyor ama Jennifer'la tanışmak istemiyor mu?"

"Tüm hikâyeyi biliyor musun?" Leydi Habersham'ın tüm dikkati, yaptığı işteydi.

"Evet." Ellen donakalan görümcesine baktı. "Charlie haklı mıydı, o zaman? Aile, Jennifer'ın onun kızı olmadığına mı inanıyor? Olan şey bu mu?"

"Ben onun kızı olduğuna inanıyorum," dedi Leydi Habersham. "Babam da belki kalbinde inanıyordur. Kız doğduğunda, yeterli bir zamandır evlilerdi. Ama Ellen, o bir fahişeydi." Kızardı ve başını nakışına doğru daha da eğdi.

"Ve Jennifer da bunun için suçlanacak, öyle mi?"

Leydi Habersham üzüntüyle başını kaldırdı. "Anlamalısın," dedi. "Babam ve Charlie çok yakındı. Babamın onun için büyük planları vardı. Sonra o orduya yazılmak için ısrar etti. Ardından da o evlilik. Ve doğum da insanları rahatlatmasına kısa bir süre kala gerçekleşti. Ah Ellen, diğer insanları yargılamak çok kolay. Babam bir canavar değil."

"Jennifer'ı da kabul edene dek onu ziyarete gitmeyeceğim," dedi Ellen. "O onun kanından, canından Dorothy. Bense sadece oğlunun dul eşiyim. Hayır, gitmeyeceğim. Yas tuttuğumuz yıl sona erince tek başıma, onun saygıde-

ğer bir şekilde evlendiğini göreceğim ve sonra da hayatıma devam edeceğim. Babana ihtiyacım yok. Artık yok. Sadece Charlie'ye var, o da öldü."

"Kendini üzme." Leydi Habersham cebinden mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı. Başını kaldırıp Ellen'a baktı. Genç kadın ayağa kalkmıştı ve akmamış gözyaşlarıyla parlayan gözlerle ona bakıyordu. "Babamla konuşacağım. Çok inatçıdır Ellen. Ve çok incinmiş. Ah Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum."

Ellen aralarındaki mesafeyi kapatıp elini onun omzuna koydu. "Bu senin için de zor, Dorothy," dedi. "Böyle arada kalmak. Anlıyorum ve yıllarca her iki tarafa da sadakatini korumuş olmanı takdir ediyorum. Ama korkarım, bunu senin için kolaylaştıramam. Jennifer olmadan gidip onu ziyaret edemem."

O an konuşmaları, hanımına gümüş tepside bir kart getiren baş uşağın girmesiyle bölündü.

Leydi Habersham kartı alıp okudu ve Ellen'a gülümsedi. "Bu seni neşelendirmeli," dedi. "Bir ziyaretçin var, canım. Aşağıda mı bekliyor?" diye sordu uşağa.

"Evet, hanımefendi," dedi adam başını eğerek.

"Kim?" diye sordu Ellen.

"Charlie'nin arkadaşı," dedi Leydi Habersham parlak bir gülümsemeyle. "Jennifer'ın etkilendiği. Senin Brüksel'de hemşirelik yaptığın. Lord Eden. Onu yukarıya al, Hancock."

"Hayır!" Ellen dönerek baş uşağa baktı. "Hayır. Rica ederim, hem benim hem de Bayan Jennifer'ın evde olmadığını söyleyin."

"Ellen, canım..."

"Evde değiliz," dedi Ellen baş uşağa, kararlı bir şekilde.

Adam, Leydi Habersham'a sorgu dolu gözlerle baktı, başıyla selam verip odadan çıktı.

"Ama neden?" Leydi Habersham'ın sesi sorgulayıcıydı. "Onu görmekten memnun olacağını sanıyordum, Ellen. O senin ve Charlie'nin çok yakın bir arkadaşı değil miydi?"

"Müsaadenle." Ellen dönüp görümcesine bakmadı. "Müsaadenle lütfen, Dorothy. Ben, mm... Biz... Müsaadenle, lütfen." Hızla odadan çıktı.

Leydi Habersham onun arkasından dehşetle baktı. Eğer Ellen ona Charlie'yi ve Waterloo Muharebesi'nde gerçekleşen olayları hatırlatan biriyle karşılaşma düşüncesiyle böyle dağılıyorsa, belki de iyileşme yolunda umduğu yerden oldukça uzaktaydı.

***

Lord Eden, eve dönmek için yola çıkmaya hazır olana dek annesi ve ağabeyiyle Brüksel'de yaklaşık bir ay kaldı. Burada tüm enerjisini fiziksel sağlığını kazanmaya yönlendirerek her gün çok çaba harcıyor, kademeli olarak artan dayanıklılık gücü, kilosu ve kasları karşısında kendisiyle gurur duyuyordu.

Kendisi için hedefler belirlemişti. Bir gün otelin dışına çıkabilecek kadar ayakta durabilecek, on beş veya otuz dakika yürüyebilecek ya da ata binebilecek hale gelecekti. Bir gün İngiltere'ye dönmeye hazır hale gelecekti. Edmund'un yüzündeki hüzünlü ifade bu son hedefini gerçekleştirmek için onu teşvik ediyordu. Gerçeği itiraf edecek tek bir kelime etmese de Edmund ailesini özlüyordu.

Sonunda eve döndüler, Madeline'i geride bırakmış-

lardı. Genç kadın hâlâ Üsteğmen Penworth'e bakmakla meşguldü. Adamın yaşama karşı duyduğu isteksizlik yüzünden iyileşme süreci, Lord Eden'inkinden daha yavaş ilerliyordu. Madeline ağabeyi, annesi ve maalesef Dominic tarafından kendisine verilen tüm tavsiyeleri dinlemeyi reddetmişti. İkizi, Üsteğmen'i sevdiğine ve onunla bir ömür boyu mutlu olacağına ikna olmuş durumdaydı. Ve Mad bir fikri kafasına koymuşsa, onu değiştirmenin hiçbir yolu yoktu, Lord Eden en azından bunu itiraf etmek zorundaydı.

Belki Mad haklıydı. Belki o adamı seviyordu. Belki de onunla sonsuza dek mutlu yaşayacaktı. Kim bilir? Ve o kimdi ki onu yargılayacaktı? Aşk ve mutluluk üzerine bir uzman sayılmazdı.

Genç adam bir ay sonra İngiltere'ye dönmüştü. Londra'ya. Ordudan ayrılıp sivil hayata döndü. Ağabeyinin bu kadar uzun süre Amberley'den uzak kalması alışılmadık bir durumdu, özellikle de yaz aylarında. Ama bu özel durumdan dolayı, Alexandra ve çocuklarla beraber buradaydı. Ve Dul Kontes de öyle. Lord Eden annesinin evinde kalıyordu. Amcası Bay William Carrington da Viola Teyze, Walter ve Anna'yla beraber oradaydı. Londra'ya Anna'nın sosyetedeki ilk sezonu için gelmişlerdi. Waterloo Muharebesi'nden sonra, Lord Eden'la ilgili bir haber alma ihtimaline karşı burada kalmışlardı. Ardından da o gelene dek beklemişlerdi. Ve şimdi de –ailenin geri kalanı gibi– Madeline'in dönüşünü bekliyorlardı.

Fiziksel iyileşme süreci günbegün ilerliyordu. Belirli bir ölçüde olmak koşuluyla yürüdüğü, ata bindiği ve egzersiz yaptığında yaralarını neredeyse unutuyordu. Sade-

ce unutup da kendini fazla yorduğunda, yan tarafındaki o eski kasılmayı ve nefesinin kesildiğini hissediyordu. Ve sadece kendisini gömleği olmadan aynada görüp de yarasının çirkinliğini hatırladığında.

Duygusal durumunu çok derinlemesine incelemiyordu. Brüksel'deyken Ellen'la ilgili tüm düşüncelere karşı zihnine set çekmek zorunda kalmıştı. Çok acı veriyor ve fiziksel iyileşme sürecini tehdit ediyorlardı. İlk haftadan sonra annesi ona genç kadının artık Brüksel'de olmadığını, İngiltere'ye evine döndüğünü söylediğinde bir bakıma rahatlamıştı. Eğer dışarı çıkarsa, onunla yüz yüze karşılaşma şansı yoktu.

İngiltere'ye döndüğünde zihnindeki seti kaldırmadı. Onu düşünmeyecekti. Onu, Waterloo Muharebesi'nin getirdiği tüm diğer acılar ve kâbuslarla beraber zihninin gerilerine atacaktı. Charlie'yi düşünmeyecekti, çünkü bu, kardeşi sayılabilecek değerli bir dostunu kaybetmiş olduğunu hatırlatıyordu. Ellen'ı da düşünmeyecekti, çünkü bu, hayatının geri kalanında yaşayabileceği mutluluğu kaybetmiş olduğunu hatırlatıyordu.

Onu düşünmeyecekti.

Ve –her bir gün ve her bir saat kaçınılmaz olarak yaptığı gibi– onu düşündüğünde, onun muhtemelen haklı olduğu sonucuna varıyordu. Onu seviyordu, çünkü genç kadın nezaket ve özveriyle ona bakmıştı. Çünkü dünyanın geri kalanıyla bağlantıları kesilmişti. Çünkü o güzeldi ve güçlü bir karakteri vardı. Çünkü ikisi de kendilerine bile itiraf edemedikleri büyük bir yasın yükünü taşıyorlardı ve teselli için birbirlerine dönmüşlerdi.

Bu aşk değildi. Şehvet de değildi. Ama kesinlikle aşk

değildi. Evliliğin günlük rutininin içinde bir ömür sürecek türden bir şey değildi.

Acı kaybolup da, ilişkilerini nihayet açık bir şekilde düşünebildiğinde, onu ve aralarındakini biraz olsun keyifle hatırlayabilecek durumda olacaktı. Ama bu ilişki sadece hatıralarda kalacaktı. Tekrarlamak isteyeceği bir şey değildi.

Charlie ölürken genç adam ona, karısı ve kızına bakacağına ve onların hiçbir ihtiyacı olmayacağına dair bir söz vermişti. Charlie'nin bunu duymamış olması kuvvetle muhtemeldi. Tam da sözler dillendirilirken ölüme olan yolculuğunu tamamlamıştı. Ama önemli değildi. Gerçek şu ki, söz verilmişti ve bu bağlayıcıydı.

İngiltere'ye dönüşünden bir ay sonra bu düşünce, Lord Eden'ın aklına takılmaya başlamıştı. Ellen ve Bayan Jennifer Simpson'a uğrayıp bir ihtiyaçları olmadığına dair kendini tatmin edene kadar aklının rahat etmeyeceğini de biliyordu. Ama bu ziyareti hep yarına erteliyordu. O gün gerçekleşmemesi için her zaman güzel bir bahane vardı.

Ona, bu ziyaretin sonsuza dek ertelenmeyeceğini nihayet kabul ettiren Susan Jennings olmuştu. Susan da kocasını Waterloo'da kaybetmişti. Londra'da, kayınbiraderi Lord Renfrew'un evinde kalıyordu. Annesi Bayan Courtney onun yanında olabilmek için taşradan gelmişti.

O ikisi, genç adam Brüksel'deyken birkaç kez Alexandra'ya uğramışlardı ve bunlardan biri onun yaralanışı hakkında bilgi almak içindi. Dönüşünden sonra, genç adam da ağabeyinin evindeyken tekrar uğradılar.

"Sizi tekrar sağ salim evinizde görmek ve sesinizi duymak çok hoş lordum," dedi Bayan Courtney anaç bir ta-

vırla, elini sıkıp okşayarak. "Ve her zamanki yakışıklı halinizle. Gerçi biraz zayıflamışsınız, sanırım. Zayıflamamış mı, hanımefendi?" Onay için Dul Kontes'e döndü.

Susan çantasından dantel bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi. Genç adama duygu dolu iri gözlerle bakıyordu.

"Eğer sizin ve hanımefendinin de ziyarete geldiğinizi bilsem, uğramazdım lordum," dedi. "Davet edilmeden gelmezdim. Annem ve ben sadece nasıl olduğunuzu duymak için geldik. Sevgili kocamla aynı kaderi paylaşmaktan kurtulduğunuza çok ama çok mutluyum."

Tamamen gözyaşlarına boğulunca, annesi onu teselli etti.

Yasına rağmen dikkate değer derecede güzel görünüyor, diye düşündü Lord Eden. Koyu kestane saçlarının tamamladığı simsiyah elbisesi onu daha da narin gösteriyordu.

Ama o ve Bayan Courtney gittikten sonra zihninde gördüğü kişi Susan değildi. Ellen'ı o son haliyle; siyahlar giymiş, Brüksel'deki salonda gölgeler içinde saklanırken görüyordu. Genç kadın hâlâ yas tutuyor olmalıydı. Jennifer Simpson da öyle.

Onlara uğramalıydı. Ellen elbette onu bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ama Charlie'ye söz vermişti. Üstelik genç kadın o an duygusallıkla konuşmuştu. O dairede aralarında ne geçmiş olursa olsun, onlar uzun süredir arkadaşlardı. Onları nezaketen ziyaret etmesi gerekiyordu. Daha fazla ertelememeliydi.

Hal böyleyken bile, ertesi gün Bedford Meydanı'ndaki evden uzak durmak adına bahaneler uydurmamak için tüm irade gücünü kullanması gerekmişti. Leydi Habersham'ın baş uşağına kartını verip Bayan Simpson ya da

üvey kızını ziyaret etmek için müsaade istediğinde, kalbinin göğsünde güm güm attığını hissedebiliyordu.

Bu tuhaftı, diye düşündü birkaç dakika sonra, ertesi gün tekrar uğrayacağını söyleyerek evden ayrılırken. Ziyaretinden sonra gelişebilecek birkaç sahneyi prova etmişti. Ellen'ı üzgün, kızgın, soğuk ve hatta memnun olmuş olarak gözünde canlandırmış ve zihnindeki tüm bu ihtimallere kendini hazırlamıştı. Ama evde olmaması durumuna hazırlanmamıştı. Zihnini, tüm bu çileyi tekrar yaşayacak olma ihtimaline hazırlamamıştı.

Belki de evdeydi. Belki onu görmek istememişti. Genç adam ertesi gün, o kendisini beklerken bunu anlayacağını düşünüyordu. Atına binerek hayvanı taş kapıya ve ötesindeki meydana doğru çevirdi.

***

Ellen yukarıdan ona bakıyordu. Lord Eden oldukça şık bir sivil kıyafet giymişti. Onu subay üniformasının dışında hiç görmemişti. Şu son birkaç hafta dışında, tabii.

Tuhaf görünüyordu. Farklı. Ve çok ama çok tanıdık.

Keşke bu son birkaç dakikayı başa sarabilseydi. Aynı şekilde davranmazdı. Aptalca ve oldukça kontrolsüz davranmıştı. Ama genç adam onu hazırlıksız yakalamıştı. Onu beklemiyordu. Ve içgüdüleriyle tepki vermişti. Onu bir korkak yapan içgüdüleriyle. Ondan kaçmıştı.

O şekilde davranmayı beklemiyordu. Geçen iki ayda onu tüm benliğinden atmaya çalışmıştı. Charlie'nin ölümüyle hissettiği keder, hayatındaki diğer her şeyi bir kenara atmıştı. En kötü kâbuslarından bile daha kötüydü. Onu felç etmiş ve yaşama, bir şeyler yapma ve hayal kurma isteğini elinden almıştı.

Lord Eden'ı aklından ve kalbinden çıkarmıştı. Beraber yapmış oldukları şey yüzünden kendini affetmişti. Suçunu itiraf edeceği birinin yokluğunda –Charlie'nin yokluğunda– kendi kendini affetmişti. Genç adam tek bir şey hakkında haklıydı. İkisi de gerçekle yüzleşmeye hazır değildi, bu yüzden birbirlerine dönmüşlerdi. Kısa bir süreliğine birbirlerinin âşığı olmuşlardı.

Ortada bir aşk yoktu, sadece fiziksel ve duygusal bir ihtiyaç vardı. Birkaç günlüğüne birbirlerinin içindeki boşluğu doldurmuşlardı.

Hayatının geri kalanında bu suçluluğu sırtında taşımasının bir anlamı yoktu. Hem de hiç. Böylece kendini affetmişti. Onu da. Ondan nefret etmiyordu. Ama onu sevmiyordu da. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. O, Charlie'nin arkadaşıydı. Hepsi bu.

Ama onu bir daha görmek istemiyordu. Birbirleri için neredeyse aileden biri oldukları günleri ya da Waterloo'dan sonraki günleri hatırlamak istemiyordu. Onu bir daha görmek istemiyordu. Ona, kendisini görme izni vermiyordu. Buna saygı duymak zorunda kalacağını biliyordu.

Hazırlıksız yakalanmıştı. Ve onu Dorothy'nin varlığında alt kata kabul edip, onunla yarım saat kibarca sohbet etmek yerine, korkak bir tavşan gibi kaçıp odasına saklanmıştı.

Ama odası evin ön tarafına bakıyordu ve pencereye doğru ilerleme dürtüsüne direnememiş, adamın onu dışarıdan göremeyeceği kadar geride durarak giderken ona bakmıştı.

Aşk acısı çeken okullu bir kız gibi!

Lord Eden alışılmadık kıyafetlerine rağmen çok tanıdık

görünüyordu. Kederi yüzünden kesinlikle daha kötü değildi, gerçi yüzünü görememişti elbette. Ama her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Geri gelecek miydi? Kendini hazırlaması gerekiyordu. Bir sonrakinde nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmeliydi. Bir daha asla böyle aceleyle uzaklaşmayacaktı. Dorothy onun aklını kaçırmış olduğunu düşünecekti. Ya da belki gerçekten şüphelenecekti. Jennifer merak etmeye başlayabilirdi. Bu ilk seferde onun evde olmaması iyi olmuştu.

Onu eski bir tanıdık olarak karşılamaya hazırlanmalıydı. Sağlığını ve ailesini sormalıydı. Ona serinkanlı gözlerle doğrudan bakmaya kendini hazırlamalıydı.

Zor olmamalıydı. Onu üç yıldan fazla süredir arkadaşlık samimiyeti içinde tanıyordu. Diğer türlüsü sadece altı gün olmuştu. Daha fazla değil.

Elbette çok daha fazlası vardı. Lord Eden'ın atıyla meydanı geçip gözden kaybolmasını izlerken Ellen'ın eli belinden aşağı indi.

Çok daha fazlası.

Aklı iki aydır bir uyuşukluk halindeydi. Eve dönerken bindiği gemide aklından geçenlerden başka gelecek planları yapmamıştı. Hayat askıya alınmış gibi. Ama tüm bu zamanlarda –büyük bir ironiydi gerçekten– hayat gelişmeye devam ediyordu. Yeni bir hayat. Geleceği.

Aklında hiçbir şüphe kalmamıştı. Panik ve korku da yoktu, gerçi ilk ayın sonunda belki bu ikisinden de biraz olmuştu. Gerçekle nasıl başa çıkacağına, diğer insanlara nasıl açıklayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Jennifer'a ve Dorothy'ye.

Onun çocuğunu doğuracaktı. Lord Eden'ın çocuğunu.

İkisinin çocuğunu. Zihninde bunu kabullenmişti. Charlie ve askerî doktor haklıydı. Sorun Charlie'deydi. Ellen'la çocuğu olmamıştı. Kendisi hamile kalabiliyordu ve o altı günden birinde hamile kalmıştı.

Bir çocuğu olacaktı. Aklını kaçırmış olmalıydı –mutluydu! İçinde şu ana dek kendine itiraf etmediği bir heyecan vardı.

İşte geleceği buydu. Charlie artık yokken, uğruna yaşayabileceği bir şey –*biri*– vardı. Bu çocuğun Charlie'nin olmasını nasıl da isterdi, ama değildi ve olamazdı. Ve bütün bu olanlardan sonra, o kaçamak için önceden olduğu kadar üzgün hissetmiyordu. Çünkü o kaçamak olmasaydı, içinde büyüyen bu çocuk da olmazdı. Geleceği de olmazdı. Hayır, bu değil. Kendisini, hayattan tamamen vazgeçen biri olarak düşünmüyordu. Ama bu çocuk olmasaydı, yirmi beş yaşında ilerisi karanlık olan bir hayata başlayacaktı. Dehşet verici bir ihtimal.

Bu çocuğu, yaşamak için doğuracaktı. Charlie'nin çocuğu olmaması önemli değildi. Lord Eden'ın olmasının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, içinde yaşayan ve büyüyen insandı. Kendinin olacak bu çocuk, tam da Charlie'ye olan aşkının onun ölümünü kabullenemeyeceği kadar büyük olduğu bir dönemde meydana gelmişti. Babası için büyük bir şefkat hissediyor olduğu bir dönemde.

Çocuk bir şehvet anında meydana gelmemişti. Bunu söylemesi yanlıştı. Ortada bir yakınlık, bir şefkat vardı. Sürecek bir şey değildi. Aşk denilecek bir şey değildi. Ama tüm bunlar yüzünden sadece şehvet de değildi. Çirkin bir şey değildi. Ona o zaman söylemiş olduğu şeylere rağmen, kirli bir şey de değildi.

Ellen serbest elini karnının üzerinde duran diğer elinin üzerine koydu.

***

Lord Eden, kuzenleri Anna ve Walter Carrington'un kendisine doğru yürüdüğünü fark ettiğinde, Oxford Caddesi'nde at sürüyordu. Walter'ın kolları paketlerle doluydu. Anna onu görünce büyüleyici bir şekilde gülümseyerek el salladı.

"Dominic," dedi, genç adam onların gerisinde dizginleri çekerken. "Seni alçak adam! Beni yürüyüşe çıkaracaktın. Ama sen buna aldırış edene kadar evde otura otura kök salabilirdim. Bu yüzden alışverişe Walter'la çıktım."

"Ona neden ihtiyaç duyduğunu görebiliyorum," dedi Lord Eden, onlara sırıtarak. "Sanırım bir şeyleri kafanda dengeleyemezsin, değil mi Walter? Anna birkaç parça şey daha alabilsin diye?"

Walter yüzünü buruşturdu.

"Ve Anna," dedi Lord Eden, "bir kez yanına uğradığımda, bir düzine misafirle çevriliydin ve en azından yarısı genç erkeklerden oluşuyordu. Bir dahaki sefere gezintiye genç Pendleton'la çık. Eskiden de senin büyüyünce bir güzellik abidesi olacağını söylerdim ve şimdi Londra Sezonunun güzeli olarak zavallı kuzenini hesaba katmadığını görüyorum."

"Ah, saçmalık!" dedi genç kız. "Eğer sen bu öğleden sonrayı beninle geçirmeyi seçseydin, o an denizin dibinde bile olsa Bay Pandleton'u bırakırdım. Ve Walter, böyle iğrenç bir günde hâlâ bir çocukmuşsun gibi sırıtmamalısın, gerçekten."

Walter dönerek kendisine sırıtmakta olan kuzenine sırıttı.

Anna ve Walter'ın tam arkasındaki bir dükkândan üç genç hanım çıktı, biri yas kıyafeti giyiyordu. Lord Eden daha yakından bakınca, tuhaf bir rastlantı sonucu, bunun Bayan Jennifer Simpson olduğunu gördü. Genç kız da onu görünce çekingen bir şekilde gülümseyerek kızardı. Lord Eden, Anna'yı selamladıktan sonra başına koymuş olduğu şapkayı tekrar çıkardı.

"Bayan Jennifer!" dedi. "Sizi görmek ne hoş! Şimdi halanızın evinden geliyorum, ama siz ve üvey anneniz evde değildiniz."

Genç kız reverans yaptıktan sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bize mi uğradınız, lordum?" dedi. "Ama Ellen evdeydi. Dışarı çıkma niyetinde değildi."

"Kartımı bıraktım," dedi Lord Eden. "Halanızın baş uşağına da yarın tekrar geleceğimi söyledim."

"Dört gözle bekliyor olacağım," dedi Jennifer, sesi nefes nefese çıkmıştı. Omzunun üzerinden baktığında kendisine eşlik eden iki hanımın ağır ağır ilerlemeye devam etmiş olduklarını gördü. "Eminim Ellen da öyle."

"Kuzenlerimi tanıştırabilir miyim?" diye sordu genç adam. "Anna Carrington ve kardeşi Walter. Bayan Jennifer Simpson da ordudan bir arkadaşımın kızı, Anna. Bu baharın başında Brüksel'deydi."

Anna gülümsedi. Walter iki paketi düşürerek Jennifer'ın elini eline aldı. Genç kız Walter'a bakınca yeniden kızardı.

"Size başsağlığı dileme fırsatım olmadı," dedi Lord Eden. "Başınız sağ olsun Bayan Simpson. Babanız iyi bir adamdı."

"Evet." Ona kısa bir an gülümsedi ve Walter paketlerinden birini alınca durdu.

"Sizi ve üvey annenizi yarın görmeyi umuyorum, o zaman," dedi Lord Eden. "Belki de benimle parkta bir yürüyüşe çıkmak ilginizi çeker?"

"Teşekkür ederim, bu çok hoş olur." O hafif, nefes nefese ton yine sesine yerleşmişti.

Lord Eden atına devam etmesi için işaret verirken, Anna kolunu Jennifer'ın koluna doladı. "Paketleriniz nerede?" diyordu. "Arkadaşlarınız sizi arkada bırakmış olduğuna göre sizinle eve kadar yürüyeceğiz. Değil mi, Walter? Kardeşimin bu kadar çok paket taşımak zorunda kalması sizi endişelendirmesin, Bayan Simpson. Hepsi tüy kadar hafif."

Lord Eden atıyla uzaklaşırken, Anna neşeyle gülüyordu.

Yani *evdeydi*. Onu görmeyi reddetmişti.

Bayan Jennifer Simpson çok güzeldi. Onu siyahlar içinde görmek ve bunu Charlie için giyiyor olduğunu bilmek üzücüydü. Lord Eden, onu en son görüşünü hatırladı. Kendisine dikkat etmesi için kız ona yalvarmıştı. O da kıza onu Londra'da görmek istediğini söylemişti. O zamanlar, eve döndüğünde ona âşık olmaya ve karısı olması için kur yapmaya oldukça niyetliydi.

Genç kızın bunu fark etmemiş olduğunu umuyordu. Yarın ona uğrayıp bir de yürüyüşe çıkarmayı planlayarak kendisini yine o kötü açmaza sokmak üzere olmadığını umdu.

Ellen yarın yine onu görmeyi reddedecek miydi?

***

Bayan Emerylerle alışverişten döndüğünde Jennifer'ın yüzünün canlı, gözlerinin ise ışıl ışıl olduğunu görmek El-

len'ı mutlu etti. Kızın hayata o tipik hevesiyle bakmasının üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Ellen. "Bir şey aldın mı?"

"Babamın bana Brüksel'de aldığı kaplumbağa fırçaya uyan bir tarak aldım," dedi Jennifer. "Başka bir şey almadım, Ellen. Gelecek yaza kadar başka bir şeye ihtiyacım olmayacak, değil mi?"

Hayır, bir sonraki yaza kadar yeni hiçbir şeye ihtiyaçları olmayacaktı. Yeterince siyah kıyafetleri vardı.

"Kime rastladığımı asla tahmin edemezsin." Jennifer, Ellen'ın ellerini yakaladı, yanakları kızarmıştı.

"Kime?" Ellen ona gülümsedi.

"Lord Eden!" Kız bir etki uyandırmak için duraksadı. "Üzerinde üniforması olmamasına rağmen çok ama çok yakışıklı görünüyordu, Ellen. Ama buraya uğradığını ve ikimizin de evde olmadığını söyledi. Bir yere mi gittin?"

"Buradaydım," dedi Ellen. "Sanırım, ben iyice korkağın teki oldum, Jennifer. Onunla yüz yüze gelemedim."

"Tabii ki," dedi kız, onun ellerini sıkıp anlayışla bakarak. "Duyarsız davranıyorum, değil mi? Onunla tekrar karşılaşmak çok fazla acı dolu hatırayı canlandıracak, değil mi?"

"Ama yarın geri gelecek," dedi Ellen. "O zamana kadar cesaretimi toplayacağım. Onunla beraber görüştürüz, değil mi Jennifer?"

"Beni yürüyüşe götürmek istiyor," dedi kız. Gülümsedi. "Muhtemelen seni de, Ellen. Brüksel'deyken sen de hep bizimle geliyordun, öyle değil mi? Yarın da gelecek misin? Benimle iki kuzenini tanıştırdı. Anna Carrington

çok hoş biri Ellen. Bu bahar sosyeteye çıktı. Bana Lord Eden'la evleneceğini söyledi. Ama erkek kardeşi gülerek bunun Anna'nın fikri olduğunu ve on yaşından beri bunu söyleyip durduğunu ekledi. Onlardan hoşlandım, Ellen. Hayatı çok ciddiye aldıklarını sanmıyorum. Epey gülüyorlar. İkisi de beni bir daha görmek istediklerini söylediler ve bunu söylerken içten olduklarına inanıyorum."

"Öyle olduklarına eminim," dedi Ellen. "Umarım onlarla tekrar görüşürsün, Jennifer. Uzun bir süre resmî bir parti ya da onun gibi bir şeye katılamayacak olsan da, biraz olsun hoşça vakit geçirmeye başlamanın zamanı geldi."

"Partilere gitmek gibi bir dileğim yok," diye onu temin etti Jennifer. "Ah Ellen, keşke babam burada olsaydı. Yarın o da bizimle gelirdi ve siz ikiniz muhtemelen parkta Lord Eden'la benim önümüzden yürüyebilirdiniz. Ben de sizi beraber konuşur ve gülerken izleyebilirdim. Ah, keşke babam burada olsaydı... Ama üzgünüm. Bunun gibi şeyleri daha fazla söylememeliyim, değil mi? Çünkü seni sadece üzüyor. Beni affet Ellen. Çok bencilim. Bir daha böyle bir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim, söylemeyeceğim."

Ellen gülümseyerek onu öptü ve kaplumbağa tarağını görmek istedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Lord Eden, Bedford Meydanı'ndaki eve her şeye rağmen uğramadı. Annesine, o gün herhangi bir vakitte Madeline'in evde olacağını bildiren bir mektup ulaşmış olmasının ardından bir özür notu yolladı.

Madeline o akşamüzeri geç saatte, Üsteğmen Penworth'ün Londra'da birlikte kalacağı kuzeni Bay Septimus Foster'a ait bir arabayla geldi. Genç kadın yorgun ama inanılmaz derecede mutlu görünüyordu.

"Anne!" diye bağırarak kendini annesinin kollarına attı. "Aradan sonsuz zaman geçmiş gibi sanki. Ah, evde olmak ne kadar da güzel! Edmund ve Alexandra da geliyor. Ama çocuklar yok mu?" İkisine de sıkıca sarılarak ikizine döndü. "Dom. Ah, seni korkunç adam! Her zamanki gibi sağlıklı görünüyorsun. Bir de Brüksel'de bana yaşattığın korkuyu düşünüyorum da!"

Bunları söylerken onun kollarındaydı ve kardeşi onu kendisine çekmiş sallıyordu. "Sen de oldukça güzel görünüyorsun," dedi Dominic. "Hemşirelik yaparak geçirdiğin aylardan sonra, seni eski halinin bir gölgesi gibi görmeyi bekliyordum. Ama çok başarılı bir sezonun ortasındaymış gibi görünüyorsun."

"Allan ve ben nişanlandık," dedi Madeline. "Her şey, eve gelmek üzere yola çıkmadan önce karara bağlandı. Resmî ilan o, sen, Edmund ve annemle konuşur konuşmaz yapılacak. Bunu yapmasına gerek yok elbette, çünkü uzun zaman önce reşit oldum. Ama yine de yapacak. Bana mutluluklar dileyecek misiniz?" Odadakilere parlak bir şekilde ama biraz da kararsızlıkla gülümsedi.

Lord Amberley tekrar ayağa kalkarak kolunu onun omuzlarına doladı. "Yeterince mutlu görünüyorsun zaten canım," dedi. "Ve ben hiçbir zaman senin mutluluğundan başka bir şey istemedim. Eğer kararın Penworth'se, o zaman o şanslı bir adam demektir."

"Ben daha iyi ifade edemezdim," dedi Dul Kontes, kızına ışık saçan bir yüzle bakarak.

"O nerede?" diye sordu Leydi Amberley. "Onunla ne zaman bir araya geleceğiz? Eğer onun senin kocan olacağını baharın başında bilseydim Madeline, daha fazla dikkat ederdim. Aklımda kalan tek şey, kırmızı üniformalı genç bir adam."

Madeline ikizine bakınca, genç adam gülümseyerek ona elini uzattı.

"Bu yolculuk onun için tam bir çile oldu," dedi Madeline. "Dover'dan beri tüm yolda bir an sustuğumu sanmıyorum. Aklını rahatsızlığı ve acısından uzaklaştırmaya çalışıyordum. Doğruca Bay Foster'ın evine gittik, sonra ben buraya geldim. O kadar aydan sonra onsuz olmak çok tuhaf." Kardeşine bir kez daha büyük bir çekimserlikle baktı ve elini tuttu.

"Eğer sen mutluysan Mad," dedi genç adam, "ben de mutlu olurum. Şimdi tatmin oldun mu?"

Genç kadın başıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi Lord Amberley, karısının yanına otururken, "Bu iki kardeş arasındaki tuhaf dostluk molasının keyfini sürebiliriz Alex. Daha bir gün geçmeden birbirlerinin boğazına çökeceklerine eminim. Ve her şeyin normale dönmüş olduğunu bileceğiz."

Dul Kontes çay tepsisini istemek için zili çaldı.

"Şimdi," dedi Madeline canlı bir şekilde, "herkesin bana sizi son görüşümden sonra olan biten her şeyi anlatmasını istiyorum. Her şeyi. Çocuklar büyüdü mü Alexandra? Caroline, Edmund dışında birine gülümsemedi mi hâlâ?"

"Babasının o kadar uzun süren yokluğundan sonra, Brüksel'den döndüğünde minik kızımız çok kararsızdı," dedi Kontes gülümseyerek. "Ama Christopher'ın kendisini Edmund'un sırtına fırlatıp koluna tırmandığını görmek güvenini tazelemiş olmalı. Ona, benim haftalardır görmediğim o gülümsemeyi bahşetti. Bu gerçekten de hiç adil değil, öyle değil mi? Ne olursa olsun, onu besleyen kim?"

"Bunun nedeni yakışıklı bir erkek gördüğünde, kızımın bunu anlıyor olması," dedi Kont.

Söylenecek çok şey, sorulacak ve cevaplanacak çok soru olmasına rağmen, hepsi Madeline'in çok yorgun olduğunu fark etmişlerdi. Genç kadın yarım saat sonra ikizinin koluna girmiş, odasına giden merdivenleri tırmanıyordu.

"Sen nasılsın Dom?" diye sordu, kendine ait oturma odasının kapısını arkalarından kapatırken.

"Gördüğün gibi." Genç adam kollarını iki yana açtı. "Yenilenmiş kadar iyiyim Mad. Ve görmekten memnun olacağın şekilde, sivil kıyafetler içindeyim."

"Memnunum." Odada ilerleyip kardeşinin ceketini

yakalarını okşadı. "En az senin kadar. Eğer ordudan ayrılmamış olsan, sana savaş ilan edecektim."

"Ah," dedi genç adam sırıtarak. "Gerçekten de kıl payı kurtulmuşum."

"Sormak istediğim şey," dedi Madeline, "nasıl *olduğun?* Gerçekten nasılsın demek istiyorum Dom."

"Bana Ellen Simpson meselesini soruyorsun," dedi. "Bu öğleden sonra ona uğramayı planlıyordum. Bunu ilk kez yapacaktım. Nedeni de, ikisinin bir ihtiyacı olması halinde onlarla ilgileneceğime dair Charlie'ye bir söz vermiş olmam. Onu Brüksel'den beri görmedim Mad. Her şey bitti. Büyük bir kriz zamanının gerçek dışı bir bölümüydü sadece. O zaman tatlıydı, ama tamamen unutuldu." Gülümsedi.

"Öyle mi?" dedi Madeline hüzünle. "Ama o zaman çok gerçek görünüyordu. Sen çok mutlu görünüyordun. Ne oldu Dom?"

"İkimizde uyandık," dedi Lord Eden. "Olan bu. Bu, kaçınılmazdı." Omuz silkti. "Büyük bir şey değildi. Sadece o an öyle görünüyordu. Seninle ilgili bilmem gereken bir şey var. Penworth mu sana evlenme teklif etti, yoksa sen mi ona sordun?"

Madeline kızararak kıkırdadı. "Onun teklif etmesini bekleyemezsin," dedi. "Hâlâ ille de yaşamak istiyor sayılmaz. Ama sanırım şimdi istese de istemese de yaşamak zorunda olduğunu fark etti. Kendisinden geriye bir erkek olarak değer verilecek bir şey kaldığını kesinlikle düşünmüyor. Birinin kendisini görmesini hiç istemiyor. Ve Devon'daki evine gitmeyecek. Ailesinin ona acımasıyla yüzleşemezmiş, öyle dedi. Hepsi saçmalık, elbette. Onunla

konuşup eninde sonunda bu fikirlerinden vazgeçireceğim. Zaman alacaktır."

"Yani ona sen teklif ettin," dedi genç adam. "Onu seviyor musun Mad? Yoksa bu acıma duygusu mu?"

"Onu seviyorum," dedi Madeline. "Üç aydır tüm dünyam o oldu Dom. Artık onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum. Sırf bir gözü ve bacağı yok diye zorluk çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, zorluk çıkarmayacağım." Onu omuzlarından tutup nazikçe öne arkaya salladı. "Sen de benim olduğum kadar olgun ve akıllısın. Ki bu o kadar da iyi bir şey değil sanırım. Ama eğer Penworth'le mutlu olabileceğini söylüyorsan, o zaman ben de öyle olacağını söyleyebilirim. Yapabileceğim tek şey de alt katta söylediklerimi tekrarlamak. Eğer sen mutluysan, ben de mutluyum."

Genç kadın ona sıkıca sarılıp başını geniş omzuna yasladı. "Ah, Dom," dedi. "Evde olmak çok güzel. Nihayet hayatta ve güvende olman çok güzel. Ve çok yorgunum. Aylardır uyumamış gibi hissediyorum."

"Omzumda uyuyakalma o zaman," dedi Lord Eden. "Eminim yatağın çok daha fazla rahat olacaktır. Şimdi kalk ya da istersen otur, ben de bir hizmetçi çağırayım."

Madeline zarif olmayan bir şekilde, yüksek sesle esneyerek kendisini büyük koltuğa bıraktı.

***

Ellen alt kattaki oturma odasında oturmuş, hâlâ Paris'te olan arkadaşı Bayan Cleary'ye yazdığı mektubu tamamlıyordu. Hizmetkârlar dışında evde yalnızdı. Dorothy ve Jennifer, Emery hanımlarıyla birlikte kütüphaneye ve

dükkânlara gitmek için kahvaltıdan kısa bir süre sonra çıkmışlardı.

Üvey kızıyla kendisinin ruhlarını onardıklarını yazmıştı arkadaşına. Kocası, Ellen'a onu kimseye muhtaç etmeyecek bir gelir bırakmıştı ve genç kadın kendine taşrada bir yerlerde kır evi alıp oraya taşınmayı umuyordu. Jennifer'dan emin değildi. Kız halasıyla kalmak isteyebilirdi. Ya da belki büyükbabasının evine taşınırdı.

Hiçbir şey gerçeğin kendisi kadar kesin değildi, elbette. Dorothy, Sör Jasper Simpson'a yapılacak olan ziyaretten bir daha bahsetmemişti. Belki de hiç bahsetmeyecekti. Belki de Charlie'nin babası Jennifer'ı asla kabul etmeyecekti, bu, oğlunun dul eşiyle asla tanışamayacağı anlamına gelse de.

Ama Ellen işlerin burada kalmamasına kararlıydı. Charlie'ye bir söz vermişti ve onu tutacaktı. Babasına başvururlarsa, adamın onları geri çevirmeyeceğini söylemişti Charlie. Pekâlâ, eğer gerekirse Sör Jasper'a bizzat giderdi –çay içmek için değil, ama torununu kabul etmesi için ona yalvarmaya. Eğer Dorothy'nin açıklamış olduğu gibi, oğlunu seviyor ve şu an onun için tamamen yas tutuyorsa, o zaman Charlie'nin de sevmiş olduğu bir kız evladı reddedemezdi. Kızın doğumunda gerçekten herhangi bir şüphe olsa bile.

Bir hafta daha bekleyecekti. Eğer Dorothy o süre içinde bir şey söylemezse, Ellen kendisi harekete geçecekti. Bu kararı vermiş olduğu için kendisini daha iyi hissediyordu. Uzun bir aradan sonra hayata dönüyormuş gibi hissediyordu. Kurutma kâğıdına uzanıp mektubundaki mürekkebi dikkatle kuruttu.

Başka bir konuda daha harekete geçmişti. Bir önceki gün Dorothy'ye bebekten bahsetmişti. Gün içerisinde garip bir şekilde yorgun hissediyor, sabahları midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. Birine söylemesi gerekiyordu. Yalan söylememişti. Bebeğinin babası hakkında bir şey söylememiş, sadece gelecek baharın başında doğmasını beklediğini söylemişti. Ebette doğruyu da anlatmamıştı.

Dorothy sevinçten havalara uçmuştu. Ona sarılmış, onu öpmüş, kahkahalara boğulmuş ve gözyaşı dökmüştü.

"Ah, çok mutluyum," demişti. "Charlie seninle evlendiğinden beri bunun olmasını umuyordum Ellen. Ve şimdi tam da çok geç gibi görünürken oldu. Senin adına çok mutluyum. Yakın bir zamanda doktora gittin mi?"

Ellen başını iki yana sallamış ve o haftanın ilerleyen günlerinde, ayarlanabildiği ilk fırsatta Dorothy'nin doktoruna görünmeyi kabul etmişti.

Ellen bu aldatmacadan ötürü huzursuz hissediyordu. Ama ne yapabilirdi? Charlie'nin kız kardeşine doğruyu nasıl olur da söylerdi? Her şey düşünülecek olursa, sırrını göğsünden atmak iyi gelmişti. Sırrın tümünü atamasa da.

"Lütfen, Jennifer'a henüz söyleme," demişti.

"Ama neden?" diye sormuştu Leydi Habersham. "Bir kardeşi olacağını bilmek onu heyecanlandıracaktır."

"Ona söylemek için doğru anı bulacağım," demişti Ellen.

Jennifer'ın kardeşi! Yine oldukça huzursuz ve suçlu hissetmişti. Ama eğer Sör Jasper'la uzlaşmaya varabilirse, o zaman taşraya taşınabilir ve herkese doğruyu söylemek için özgür olurdu. O anın yakında gelmesini umuyordu, mümkünse bebeğin doğumundan epey önce.

Dün başka bir yükten daha kurtulmuştu, gerçi Jennifer hayal kırıklığına uğramıştı ya. Beklenmedik bir teslimiyet, Lord Eden'ın öğleden sonra onları ziyaret etme planını iptal etmesine neden olmuştu. Başka bir açıklaması olamazdı. Daha önceki ziyaretinde genç kadının evde olup onu görmeyi reddettiğini anlamış olmalıydı. Onu kendisine eşlik etmeye zorlamak konusunda fikrini değiştirmiş olmalıydı.

Bunu bilmek muazzam bir rahatlamaydı. Onu görmeyi gerçekten istemiyordu. Ve onun Jennifer'la tekrar görüşme ihtimali keskin bir acı barındırıyordu. Brüksel'deyken bir ara, o ikisi birbirlerine karşı bir *şefkat* büyütüyormuş gibiydiler. O zamanlar genç kadın bunun doğru olmasını ummuştu.

Böyle şeyler düşünmeyecekti. Jennifer mutsuz değildi. Arkadaşları vardı ve çok gençti. Yas yılı bittikten sonra âşık olup evlenmek için yeterince zamanı olacaktı.

Ellen mektubunu mühürleyip ayağa kalktı. Ani bir mide bulantısıyla öylece durdu, başı döndüğü için başını öne eğip gözlerini kapattı. Eğer Charlie hayatta olsaydı, kendisinin de Paris'te olacağını düşünmek tuhaftı. Hayır, bunu düşünmeyecekti. Koridora doğru hızla ilerledi.

Ve oturma odasının kapısının hemen dışında duran bir adamla kafa kafaya çarpıştı.

"Ah," dedi genç kadın, adam onu düşmesin diye kolundan tutarken başını ani bir hareketle kaldırarak.

"Ellen," dedi adam.

Ellen onun yüzüne uzun ve karanlık bir tünelden bakıyormuş gibiydi. Kulaklarında bir çınlama vardı. Mektubunu bağrına bastı.

"Ellen," dedi adam tekrar. "Nasılsın?"

"Şey," dedi, ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. "Şey," dedi tekrar.

Adam hâlâ onun kollarını tutuyordu. Aniden bıraktı ve birbirlerine boş boş baktılar. İkisi de hareket edemeyecek ya da sıradan bir şekilde çene çalamayacak durumda görünüyordu.

"Baş uşağı kartımla beraber az önce yukarı gönderdim," dedi adam en sonunda.

"Bir mektup yazıyordum," dedi genç kadın, mektubu sanki ona veriyormuş gibi uzatarak.

Kendi sesi çok uzaklardan geliyordu. Sanki kelimeleri başka biri dillendiriyormuş gibi dinledi genç kadın. Yüzü buz kesip gözü kararırken kulaklarındaki çınlama kükremeye dönmüştü.

"Ellen!" diyordu biri çok ama çok uzaklardan. "Biraz merdivenlerde otur." Biri onun çöken vücudunu güçlü kollarına alıp onu merdivenlerde oturacak şekilde yere indiriyordu. O kişinin eli ensesinin arkasına gelmiş, başını yere eğmesi için zorluyordu. Ve tam da önünde duruyordu. Genç kadın tanıdık bir kolonyayı soluyordu.

"Bayıldı. Bir dakika içinde kendisine gelir." Bu kısık ses, kulağına çok yakındı.

"Bir şey getireyim mi, lordum?" Bu ses baş uşağa aittı.

"Bir bardak su, belki." Güçlü ve sıcak eller, onun ellerini arasına alıp ovalamaya başladı. "Başını aşağıda tut Ellen," dedi. "Yavaş ve derin nefesler al."

Dominic'in sesiydi. Bu Dominic'ti. Ve o bayılmıştı! Holdeki ikinci basamakta oturuyordu. Baş uşak bir bardak suyla koşturuyor, Dominic önünde diz çökmüş vaziyette

bardağı eline alıyor, genç kadının soğuk ve titreyen elini üzerine kapatarak bardağı ağzına götürmesine yardım ediyordu.

Bayılmıştı. Başını bir daha dik tutabileceğini hiç sanmıyordu.

"Ne kadar da aptalım," dedi. "Şimdi oldukça iyiyim."

Ama tekrar ayaklarının üzerine kalkmayı denediğinde, omuzlarındaki kararlı eller onu aşağıda tuttu.

"Biraz daha orada otur," dedi genç adam.

O an dış kapı açıldı, Dorothy ve Jennifer oradaydı. Böylece küçük düşmesi tamamlanmış oldu.

"Lordum?" dedi Jennifer. "Ellen? Sorun nedir?"

"Bayıldı," dedi Lord Eden. "Ama şimdi neredeyse kendine geldi."

"Ellen!" dedi Dorothy, ona doğru koşturarak. "Baş dönmesi anlarından biri mi yine, canım?"

Hiçbir şey söyleme!

"Ben iyiyim," dedi Ellen, kalkmaya çalışınca, onu omuzlarından iterek aşağıda tutan o güçlü elleri hissederek. "Bana ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen, beni affedin. Odama çıkmalıyım."

"Seni oraya taşırım," dedi Lord Eden.

"Evet, uzanmalısın," dedi Leydi Habersham. "Gerçekten daha çok dinlenmelisin, canım."

Daha fazla bir şey söyleme. Lütfen daha fazla bir şey söyleme!

"Teşekkür ederim," dedi Ellen, "ama oldukça toparlandım lordum. Yardımınıza ihtiyacım yok."

"Seninle geleceğim," dedi Leydi Habersham. "Öğle yemeğine kadar uzanmalısın. Ve doktorumu çağıracağım. Şimdi onun yönlendirmesine en çok ihtiyacın olan zamanlar."

Lütfen, ah, lütfen daha fazla bir şey söyleme!

Birkaç dakika sonra Ellen yatağa yüz üstü devrildi. Görümcesi onun terliklerini çıkarıp odadan parmak uçlarına basarak çıkarken öylece kaldı.

Kırk yıl düşünse, az önce başına gelmiş olandan daha büyük bir küçük düşme hadisesi aklına gelmezdi. O yine ortaya çıkmış, Ellen da onun ayaklarının dibinde –kelimenin tam anlamıyla– kendinden geçmişti. Lord Eden kim bilir ne düşünecekti?

Oturma odasından çıkmadan önce zaten başı dönüyordu. Onu beklemiyordu. Bu ilk yüz yüze gerçekleşen karşılaşmaya kendini hazırlama fırsatı olmamıştı. Eğer haberi olsaydı onu takdire şayan bir soğukkanlılıkla kabul ederdi. Genç adam onu hazırlıksız yakalamıştı.

Ve Ellen kendinden geçmişti!

Bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı? Bunu yapmak sanki yeterince zor değilmiş gibi. Bir daha onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacak mıydı? Lord Eden, Ellen'ın onu görmek istemediğinin artık farkına varmayacak mıydı?

Ya da onun sağlığını sormak için tekrar gelmek zorunda hisseder miydi?

Alt katta Leydi Habersham ve Jennifer'la birlikte oturan Lord Eden, Ellen'ın sağlığı konusunda hissettiği endişesini anlatıyordu.

"Ara sıra kendini keyifsiz hissediyor," dedi Leydi Habersham. "Ortada kardeşimin ölümünün yarattığı stresten daha fazlası olduğu kesin. Bir doktora görünüp daha çok dinlendiğinden emin olacağım."

"Ellen'ın kendini iyi hissetmediğini bilmiyordum," dedi Jennifer üzüntüyle. "Bana hiçbir şey söylemedi. Do-

rothy Hala. Her zamanki gibi bencilce davranıyordum, değil mi? Kendi duygularımı düşünüyordum."

"Suçlanacak kişi sen değilsin canım," dedi halası hızla.

Lord Eden ayağa kalktı. "Bu öğleden sonra siz ve Bayan Simpson'ın benimle yürümek için uygun olacağınızı umuyordum," dedi Jennifer'a. "Ama izin verirseniz, üvey annenizin nasıl olduğunu görmek için yarın uğrarım."

Başıyla selam verip gitti.

Bunu ona ben mi yaptım? diye düşündü atıyla uzaklaşırken. Gerçekten de Leydi Habersham'ın dediği gibi iyi hissetmiyor muydu? Ya da bu sadece kendisini görmüş olmanın getirdiği bir rahatsızlık mıydı?

Ertesi gün uğramalı mıydı? Yoksa uzak durmak daha nazik ve onurlu bir durum mu olurdu? Ama gitmek zorundaydı. Onun daha iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı.

Bu ziyareti yapmaktan korkmuştu. Ona, ilgisiz görünmeyen bir soğukkanlılık ve cansız görünmeyen bir arkadaşlık içinde tekrar bakacağı ilk andan korkmuştu. Ona söyleyeceği ilk sözleri biçimlendirmek zorunda kalmaktan korkmuştu.

Ama mümkün olduğunu sanmıştı. Bu karşılaşmayı zihninde defalarca canlandırmış, diğer insanların eşliğinde gerçekleşeceğini beklemişti. Ama ahmakça bir ifadeyle ona bakakalmayı, zihninin tamamen kapanıp onun adı dışında ağzından tek kelime çıkamayacak hale gelmeyi beklemiyordu.

İlk karasevdasını yaşayan bir okul çocuğu gibi davranmıştı. Çok anlamsızdı, özellikle de yasak aşklarının üstesinden gelmek için iki aydan fazla zamanı olmuşken.

Özellikle de onun artık kendisi için değişik sürelerde metresi olmuş kadınlardan daha fazla anlam taşımadığına kendini ikna etmişken.

Ertesi gün daha iyi bir iş çıkarmalıydı.

***

Öğleden sonra Leydi Habersham parkta kısa bir yürüyüşe çıkmayı önerdi. Ellen yeterince iyi hissediyorsa, tabii.

"Elbette iyi hissediyorum," diye ona güvence verdi Ellen. "Bu sabah mektup yazarken bir saat kadar masa başında eğilmiş halde durdum ve ayağa fazla hızlı kalktım. Hepsi bu. Holde bayılmam çok aptalcaydı."

"Ve o genç adamı orada bulmak tam bir şoktu," dedi görümcesi başıyla onaylayarak. "O, Charlie'nin çok yakın bir arkadaşıydı, değil mi Ellen? Charlie yapamamışken onun hayatta kalmış olduğunu bilmek senin için zor olmalı. Ama o çok cana yakın bir genç adam ve oldukça da yakışıklı. Bu konuda oldukça haklıymışsın, Jennifer."

Genç kız kızardı.

Parka girmelerinden beş dakika sonra yanlarında iki tekerli ufak bir araba durdu. Jennifer, Anna ve Walter Carrington'u tanıdı.

"Parkın çevresinde bir tur atarken bize katılır mısınız, Bayan Jennifer?" dedi Anna, diğerleriyle tanıştıktan sonra. "Koltuk dar ve korkunç derecede sıkışık. Ama bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz. Walter büyük bir edepsizlik ve kabalık göstererek tek bir mantıklı şey söylemediğimi belirtti. Tanıdığım başka hiçbir beyefendi böyle bir şey söylememişti. Ama Walter benim kardeşim ve yalnızca kız kardeşi olan birine olabildiğince kaba olmakta hiç sakınca görmüyor."

Kardeşi içerlemiş görünerek Jennifer'ın arabaya binmesine yardımcı olmak için yere atlarken Anna kaygısızca güldü.

"Beni bu şirretten kurtararak bana da bir iyilikte bulunmuş olacaksınız, Bayan Jennifer," dedi genç adam. "Müsaadenizle, hanımefendi?" İzin almak için Ellen'a mı yoksa Leydi Habersham'a mı bakması gerektiğini bilemiyor gibiydi, böylece ikisine de gülümsedi.

"Ne kadar hoş," dedi Leydi Habersham, arabanın uzaklaşmasından bir dakika sonra. "Onun birtakım arkadaşlar edindiğini gördüğüme memnun oldum Ellen. Ve gerçekten de çok hoş insanlara benziyorlar."

"Evet," dedi Ellen. "Ama şaşırmadım. Biliyorsun, Jennifer, Brüksel'de oldukça popülerdi."

Leydi Habersham, Ellen'ın koluna girdi. "Birkaç dakikalığına yalnız kalmamıza sevindim," dedi. "Babamla konuştum. İki gün sonra seninle Jennifer'ı çaya bekliyor. Philip ve Edith de orada olacaklar. Gelecek misin, Ellen?"

Ellen canlı bir şekilde gülümsedi. "Jennifer da mı?" dedi. "Onun hakkında fikrini değiştirdi mi? Ah evet, Dorothy, elbette gideceğiz. Çok memnun oldum. Jennifer hakkında konuştuğun için teşekkür ederim."

"Şey," dedi Leydi Habersham, Ellen'ın kolunu sıkarak. "Bence babam haberi alır almaz her tür koşulu kabul ederdi zaten."

"Haber mi?" Ellen buz kesildiğini hissetti.

"Doğacak torunumun haberi," dedi görümcesi. "Babamın herhangi bir şey hakkında bu kadar çok heyecanlandığını hiç hatırlamıyorum, Ellen."

"Ona söylemişsin," dedi Ellen, kısa bir an için gözlerini

kapatarak. "Dorothy, bunu henüz kimseye söylememeni istemiştim senden."

"Hayır, canım." Leydi Habersham yürümeyi kesti. Sesi tamamen endişeliydi. "Hayır. Sen Jennifer'a söylemememi istemiştin. Babama da ilk söyleyen kişi olmak isteyebileceğini hiç fark etmedim. Ama elbette. Düşüncesizce davrandım, değil mi? Elbette ona sen söylemek isterdin. Ben de bunu mahvettim. Ah, özür dilerim Ellen."

"Hayır." Ellen elini onun yüzüne koyarak başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil Dorothy. Üzgünüm. Sana kızgın değilim. Sadece tüm bu mesele hakkında aptalca davranıyorum sanırım. Karnım iyice şişene kadar, insanlar kendiliğinden fark edene kadar bunu bir sır olarak saklamak istiyorum."

"Bunun nedeni çok yalnız olman sadece Ellen," dedi görümcesi. "Keşke Charlie yanında olsaydı Ellen. Ah onun ne kadar gururlu ve mutlu olacağını hayal edebiliyorum. Ama biz de senin aileniz, canım –babam, Philip ve ben yani. Ve Jennifer da elbette. Hepimiz, senin için büyük bir üzüntü kaynağı da olabilecek bu olaydan mutlu olabilmen için sana tabii ki yardım edeceğiz."

"Bana karşı çok kibarsın," dedi Ellen, Leydi Habersham'a bakarak. "Gerçekten hak etmiyorum... Ah Tanrım."

"Pekâlâ," dedi görümcesi, "iki gün içinde babam ve Philip ile tanışacaksınız. Ve her şey yolunda gidecek, göreceksin. Babam bir canavar değil, biliyorsun. Hem de hiç. Ve seni sevecek. Jennifer'ı da."

"Onunla görüşmeyi sadece benimle tanışmak istediği için mi kabul etti?" diye sordu Ellen.

Leydi Habersham tekrar onun kolunu okşadı. "Ne-

denleri kafana takma," dedi. "Önemli olan bu buluşmanın sonuçları Ellen. Onu bir kez görsün, sevmeden edemeyecek."

"Yani baban şüpheli olan torunuyla tanışmayı, hiçbir şüphe olmayan bir diğeriyle tanışmayı garantiye almak için kabul ediyor," dedi Ellen sessizce.

Leydi Habersham onun koluna hafifçe vurdu. "İşte dönüyorlar," dedi. "Ve genç insanların yapması gerektiği gibi neşeyle gülüyorlar. Anna Carrington oldukça güzel bir genç hanım, değil mi Ellen? Saçları Jennifer'inkiler kadar koyu, ama eğer yanılmıyorsam epey kısa kesilmiş. Bay Carrington da oldukça şık bir beyefendi."

***

Araba Bedford Meydanı'na doğru ilerlerken Madeline ikiz kardeşinin yanında oturuyordu.

"Buna gerçekten minnettarım Mad," dedi Lord Eden. "Sana bir iyilik borçluyum."

Madeline ona sırıttı. "Bunu unutmam," dedi. "Ama bana hiç zahmet olmadı Dom. Bu sabah Allan'a kitap okumak için yanına gittiğimde o yorgundu ve öğleden sonra dinlenmeye karar verdi. Ben de zaten Bayan Ellen ve Jennifer Simpson'ı görmek istiyordum. Brüksel'de ikisinden de hoşlanmıştım."

"Penworth ne zaman senin dışında bir ziyaretçi kabul edecek?" diye sordu genç adam. "Ve ne zaman dışarı çıkmaya cesaret edecek?"

"Biraz zaman alır," dedi Madeline. "Eninde sonunda her ikisini de yapacak Dom. Bizimle beraber sabret. Lütfen?"

"Onunla konuşmak istiyorum. Eğer eniştem olacaksa, onu tanımak isterim. Annem ve Edmund'la da tanışmalı."

"Tanışacak," dedi genç kadın aceleyle, elini kardeşinin koluna koyarak. "Tanışacak, Dom. Kendini onun yerine koymaya çalış. Nasıl hissederdin?"

Lord Eden ona birkaç dakika sessizce baktıktan sonra camdan dışarı, geçip giden caddelere baktı. "Muhtemelen aynısını," dedi. "Sadece ben kimseye evlilik sözü vermezdim."

"Bunun tek sebebi, etrafta benim kadar utanmaz kadınlara pek sık rastlanmaması," dedi Madeline. "Müstakbel kocama evlenme teklif edenin ben olduğumu bilmek, yüzümü fazlasıyla kızartıyor. Ama bunu yapmasaydım, benimle asla evlenmezdi. Bu yüzden üzgün değilim. Sence Bayan Simpson seni kabul edecek mi?"

"Bilmiyorum." Lord Eden yüzünü buruşturdu. "Buraya böyle bir kez daha gelerek doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda da hiçbir fikrim yok. Ama iyileştiğinden emin olmalıyım."

"Ona karşı gerçekten, arkadaşının dul eşine hissedilen doğal endişenin ötesinde bir şey hissetmiyor musun Dom?"

"Hayır, hiçbir şey. Onu yıllardır tanıyorum, unutma. O aptallık yalnızca birkaç gün sürdü. Sadece bu ziyareti yapmam gerek. Sonra her şey bitecek."

"Ah! Seni yalancı," dedi, omuzlarını koltuğun köşesine yaslayıp ona sabit bir şekilde bakarak. "Ben Madeline'im, hatırladın mı? Hani şu ikiz kardeşin."

Genç adam ona bir bakış attı. "Seni, bana manevi destek vermen için getirdim," dedi, "günah çıkarılacak papaz olarak değil. Hem bu sefer yanılıyorsun."

Madeline omuz silkip hiçbir şey söylemedi. Ama yanında oturup ona bakarak erkek kardeşinin yolun geri kalanında rahatsız hissetmesine neden oldu.

Leydi Habersham'ın baş uşağının Lord Eden'ın kartını üst kata çıkarmasını beklerlerken Madeline hâlâ tek kelime etmemişti. Ama üst salona alınırken yanında olmasının kesinlikle yardımı dokunmuştu. Kardeşini Leydi Habersham'a takdim ederken ve Madeline diğer iki hanıma coşkulu memnuniyetini sunarken genç adam nefesini ve düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Jennifer'ın elini tutup baş selamı verdi ve Ellen'ın reveransını baş onayıyla kabul etti.

Ellen, sırtı koltuğuna değmeksizin dimdik oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Lord Eden tüm cesaretini toplayarak odada ilerleyip, onun yanındaki koltuğa oturdu. Madeline hareket ederek odanın geneliyle konuşmaya başladı.

Genç kadının yüzü incelmiş ve solmuştu. Madeline'in yüzüne sabitlenmiş o gri gözleri, oluşan tezatla daha büyük ve daha parlak görünüyordu. Yumuşak ve parlak sarı saçları, yüzünden geriye taranarak eski bir tarzla ensesinde toplanmıştı.

Davetsiz anılar genç adamın aklında süzüldü. Kadının baloda kızarmış ve canlı yüzünü, yastığın üzerinde parlak bir hale gibi yüzünü çevreleyen saçlarını ve gözleri tutkudan ağırlaşmış halini hatırladı.

"Daha iyi hissettiğinize inanıyorum, hanımefendi?" dedi. Tuhaf resmiyet sözleriydi bunlar. Onun kulağına, dudaklarına tutku sözcükleri mırıldanmıştı.

"Evet, teşekkür ederim lordum." Gözlerini Madeli-

ne'den ayırıp yan tarafa baktı. Ama ona bakmadı. "Çok aptalca davrandım. Bir saatten uzun bir süre boyunca, başım önümde, mektup yazmıştım."

Bu kadın ona olan aşkını haykırmış, onun adını defalarca söyleyerek inlemişti.

"Umarım tamamen iyileşmişsinizdir," dedi Ellen. "İyi görünüyorsunuz."

Nereden biliyordu ki? Ona baknamıştı bile.

"Teşekkür ederim," dedi Lord Eden. "Sağlığımı tekrar kazanmak için her türlü çabayı harcıyorum."

Yakından bakıp da parmak boğumlarının beyazlığını fark edene kadar kadının kucağında birleştirdiği elleri rahatmış gibi görünüyordu. Pek çok kez o ellerden biri adamın elindeyken oturmuş ve adam her bir parmağı ayrı ayrı öperken ona gülümsemişti.

"Ülkeye rahatça yerleştiğinizi görmek için siz ve Bayan Jennifer'a bir uğramam gerektiğini hissettim," dedi Lord Eden.

Onu, kendi arazisi Wiltshire'a yerleşirken hayal etmişti bir keresinde. Kadın, onun kollarında yatarken, bir eliyle onun göğsündeki bandajın üstünü nazikçe okşarken genç adam ona bundan bahsetmişti. O arazinin babasının ölümünden beri kendine ait olduğunu ama asla evi olarak düşünmediğini anlatmıştı. Ama oraya götürecek bir karısı olduğu zaman bunu yapmayı hayal etmişti. Gerçi bu son kısmı ona söylememişti.

"Çok naziksiniz lordum," dedi Ellen. "İyice yerleştik. Görümcem bize çok iyi davranıyor ve yarın Sör Jasper Simpson'a çay içmeye gidiyoruz."

"Charlie'nin babasına mı?" diye sordu Lord Eden biraz şaşırarak.

Bu isim kadının yanaklarını renklendirirken, genç adamın da rahatsızlığını arttırdı. Kadının kocasının ve kendisinin arkadaşının adı.

"Evet," dedi Ellen, "yarın onunla tanışacağız."

Kadını kendi ailesine takdim ederken hayal etmişti. Müstakbel karısı olarak. Annesinin onu seveceğini, Edmund'un onu onaylayacağını, Alexandra ve Madeline'in kadının en yakın arkadaşları olacağını hayal etmişti.

Diğer metresleriyle hiç düşünmemiş olduğu tüm bu şeylerin hepsini hayal etmişti. Ama Ellen onun metresi değildi zaten. Bir kapatmayı ifade eden bu söz, onu anlatmak için ne kadar da yetersizdi.

Ellen onun aşkıydı. Kısa bir süre için. Geçmişte.

"Bayan Jennifer bizimle gelecek Dom," dedi Madeline'in canlı sesi, Lord Eden'a Ellen'dan başka insanların da olduğu bir odada olduğunu hatırlatarak. "Siz de gelir misiniz, hanımefendi?" Genç kadın Leydi Habersham'a gülümsedi. "Ve siz de Bayan Simpson? O an Dom'la konuşuyordunuz ve duymadınız. Arabayla Kensington Bahçelerine gidip yürüyüş yapacağız."

"Maalesef bu öğleden sonra için başka bir sözüm var," dedi Leydi Habersham.

"O zaman Bayan Simpson gelmeli," dedi Madeline. Çekici bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten gelmelisin. Eve yeni döndüm, geçenlerde Üsteğmen Penworth'le nişanlandım ve böbürlenecek birine ihtiyacım var."

"Üsteğmen Penworth'le mi nişanlandınız?" dedi Jennifer gülümseyerek. "Ne kadar harika! Daha iyi olmalı, o zaman? Ellen bana onun yaralarını anlattığında ağlamıştım. Onun Devon'daki evinde at binmek, yelken açmak ve

spor yapmak hakkında konuşmayı nasıl da sevdiğini hatırlamadan edemiyorum."

"Gelecek misiniz?" diye sordu Lord Eden, Ellen'a.

Ellen'ın yavaşça nefes alıp vermesini izledi. Kadın tam karşıya, Madeline'e doğru baktı, ifadesi epey sakindi.

"Teşekkür ederim," dedi Ellen, "bu hoş olur. Yine Jennifer'ın şaperonu olarak gelirim."

Madeline kahkaha attı. "Arkadaşımız olarak gelmelisin," dedi. "Bayan Jennifer için ben yeterli şaperon olurdum, görüyorsun. Gidelim mi? Sizi de diğer sözünüzden alıkoymayalım, hanımefendi." Leydi Habersham'a gülümsedi.

Ellen ayağa kalkıp bir şapka ve şal almak için odadan çıkarken Lord Eden kalktı. Jennifer ona parlak bir şekilde gülümseyip üvey annesini takip etti.

Lord Eden'ın gözleri odanın karşısında kardeşinin gülen gözleriyle karşılaştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Madeline arabada Ellen'ın yanına oturdu. Lord Eden ve Jennifer da karşılarındaydı. Madeline birkaç dakikalığına üçüyle canlı bir şekilde konuştuktan sonra sohbet kendiliğinden ikili gruplara bölündü. Bunun ardından Ellen'a nişanından bahsetmeye başladı.

Ellen nasıl olup da kendini bir anda arabada bulduğunu hiç bilmiyordu. Lord Eden'ın Dorothy'nin evini ziyaret etmesine hazırlıklıydı. Jennifer'ı yürüyüşe davet etmesine hazırlıklıydı. Hatta bu daveti kendisini de kapsayacak kadar genişleteceğini bile düşünmüştü. Cevabı çoktan hazırdı. Jennifer'a bir hizmetçi eşlik edebilirdi.

Bu olasılıkta bir ret, beklenilenden daha kolaydı. Leydi Madeline onlarla beraber olduğu için üvey kızının şaperon niyetine bir hizmetçiye bile ihtiyacı yoktu.

Yine de burada, bu koltukta oturuyorum, diye düşündü Ellen pişmanlıkla. İnsan tam karşısında oturan ve dizi neredeyse kendininkine değen uzun ve şık bir beyefendiye nasıl olur da bakmadan durabilirdi? Ve dahası, neden ona bakmak istemeyecekti? Karşısına bakmalı, onun gözleriyle buluşmalı, soğukkanlı bir şekilde gülümsemeli ve kendi-

sini aşırı rahatsız eden bu korkunç utancı ve farkındalığı yok etmeliydi.

Başını yana dönmüş bir şekilde tuttu ve dikkatini de yanında oturan Madeline'e odakladı.

"Sonunda fark etmeye başladı," dedi Madeline, Ellen'ın sorusuna cevaben göz kırparak. "İntihar etmenin dışında, eninde sonunda yaşamaya mahkûm işte. Bir şekilde bu hayatı yaşamaya değer kılmak zorunda olduğunun farkına varıyor. Önceden yapmaktan hoşlandığı şeylerden birini bir daha asla yapamaz, elbette. Yeni bir hayata başlamak zorunda. Ona kitap okuyorum. Resim yapması ve müziğe odaklanması için onu cesaretlendiriyorum. İkisine de bariz bir yeteneği var ama tek gözü olduğu için resim yapmak artık biraz daha zor olabilir. Ama elbette, aptal adam, bunları erkeksi yetenekler olarak görmüyor."

"Sadece üç ay oldu," dedi Ellen. "İnanıyorum ki, Üsteğmen planlaması gereken bir geleceği olduğuna şimdiden inanmaya başladıysa, dikkate değer bir gelişme gösteriyor demektir. Senin yanında olmanın da ona fazlasıyla etkisi oluyordur, tabii ki."

Madeline güldü. "Benimle nasıl tartıştığını ve beni başından nasıl savmaya çalıştığını duysan, böyle düşünmezdin," dedi. "Onun için olabilecek en kötü şey, görüntüsüne belki de hiç alışamayacak olması. Kimseyi kabul etmiyor ya da kuzeninin evinden dışarı adım atmıyor. Kendi görüntüsünü diğer insanların gözüne sokmayacakmış. Aptal adam!"

"Sadece birkaç ay önce yakışıklı bir genç adamdı," dedi Ellen nazikçe. "Onun için zor olmalı."

"Evet, öyle," dedi Madeline. "Ama korkmaması gerek.

Hayatımın geri kalanını ona bakarak ve yaşamı onun için kolaylaştırarak geçireceğim." Ellen'a gülümsedi. "Çok mutluyum, Bayan Simpson."

"Buna memnun oldum." Ellen gülümsemesine karşılık verdi. "Herkes bu çeşit bir mutluluktan biraz olsun tatmayı hak eder."

Madeline ağzını açıp tekrar kapattı. Gözleri hüzünlenmişti. "Senin için tekrar olacak," dedi çok alçak bir sesle.

Kensington Bahçelerine vardıklarında Lord Eden üç hanımın arabadan inmesine yardım etti, Ellen sona kalmıştı. Genç kadın kaldırıma adım attığında Madeline'in Jennifer'ın koluna girip onunla beraber uzaklaştığını görünce dehşete kapıldı. Dengesini korumak için derin bir nefes aldı.

"Bu pek de dilediğin bir şey değildi, değil mi?" diye sordu Lord Eden, kolunu ona sunarken. "Ben de bundan kaçınmayı umut ediyordum, itiraf etmeliyim. Tekrar karşılaşmak zor geliyor."

Ellen'ın düşüncesine göre, eğer birbirleriyle konuşmaları gerekiyorsa, Dorothy'nin evindeki gibi aşırı resmî bir tavır yerine içtenlikle konuşmak muhtemelen daha iyi olacaktı. "Evet," dedi.

"Geldiğim için beni suçluyor musun?" diye sordu Lord Eden. "Gelmemiş olmamı mı dilerdin?"

"Neden geldiniz?" diye sordu Ellen. "Tekrar görüşmüş olmamız size bir şey kazandırmış olamaz. Sadece ikimiz için de utanç."

"Gelmek zorundaydım. Charlie'ye senin ve Bayan Jennifer'ın güvende olduğunuza emin olacağıma dair söz verdim."

Ellen midesinin kasıldığını hissetti ve baş dönmesiyle yine kendinden geçmekten korktu.

"Bu adı yok sayamayız," dedi Lord Eden. "O benim arkadaşımdı. İkiniz de benim arkadaşımdınız Ellen. Birkaç günlük pervasız deliliğin üç yıllık arkadaşlığımızı silip attığı düşüncesinden nefret ediyorum."

Ellen bir süre bir şey söylemedi. "Ama öyle oldu," dedi sonunda.

"Evet, bence de." Lord Eden etrafındaki düşen yapraklarla bezenmiş çimenlere baktı. "Belki de hâlâ arkadaş olabiliriz diye ummuştum. Ama sanırım olamayız. Aramızda olanlara dair her çeşit mazeret üretebiliriz, ama gerçek şu ki, olan oldu ve her zaman orada olacak. Paylaşılan bir utanç."

"Evet," dedi Ellen.

Lord Eden sesli bir nefes aldı. "Peki, artık planın ne?" diye sordu. "Charlie'nin babasını ziyaret edeceğini söylemiştin?"

"Evet," dedi Ellen. "Bunu yapacağıma dair Charlie'ye söz verdim. Ama aslında ilk adımı atan Sör Jasper oldu. Jennifer'ı kabul edeceğini ve kızın geleceğinin sorumluluğunu üstleneceğini umuyorum."

"Peki ya sen?"

"Charlie bana rahatça yaşayacağım bir gelir bıraktı. Taşrada bir kır evi alıp oraya taşınacağım. Neresi olacağını henüz bilmiyorum."

"Tek başına mı, Ellen? Bu yalnız geçen bir hayat olur."

"Sanmıyorum," dedi Ellen. "İstediğim şey bu."

"Kayınpederinle kalmayacak mısın?" diye sordu Lord Eden. "Hâlâ çok gençsin."

"Özgür olmayı tercih ederim. Peki ya siz, lordum? Ordudan ayrıldınız mı?"

"Gördüğün gibi," dedi Lord Eden. "Sanırım Wiltshire'daki mülküme taşınacağım. Gezginliğe bir son verip bir yerlere yerleşmenin zamanı geldi. Hepimiz Belçika'dan güvenle döndüğümüze göre, sanırım Edmund kısa süre içinde ailesini Amberley'e götürecektir. Annem ve Madeline'in ne yapacağını bilmiyorum. Sanırım daha çok Penworth'e bağlı. Ben de kısa bir süre içinde yola çıkarım diye düşünüyorum."

Ve görünüşe göre söylenecek başka bir şey yoktu. Ellen onun kolundayken, fiziksel olarak genç adamı ilk kez farkına varmasının ertesi günü Sonian Ormanı'nda yaptıkları yürüyüşü hatırladı. Ah, hayır, bir daha asla sadece arkadaş olamazlardı. Çünkü adam yakınken hissettiği bu neredeyse hasta edici farkındalıktan, avucunu ve parmaklarını onun koluna daha sıkı basıtırma ve gözlerini kapatıp yüzünün yan tarafını kendisine çok yakın duran o geniş omuza yaslama dürtüsünden kurtulamayacaktı.

Yüce Tanrım, diye düşündü. *Karnında taşıdığı, bu adamın çocuğuydu.*

Kesinlikle bir daha asla arkadaş olamazlardı.

"Neden bayıldın?" diye sordu Lord Eden aniden.

"Bu aralar sağlığım pek yerinde değil."

"Kilo vermişsin. Acı çekiyorsun Ellen."

"Anlamalısınız," dedi Ellen, "o benim dünyamdı. Daha önce başka insanları da kaybettim, ölüm ya da başka şeyler yüzünden. Ama onlar hayatımın bir parçasıydı, ta kendisi değil. Charlie benim hayatımdı. O olmadan dünya boş ve çok korkutucu bir yer."

"Evet," dedi Lord Eden, sıcak elini onunkinin üzerine kapatarak. Ellen onu itmeye çalışmadı. "Talihli bir şekilde, hiç tecrübe etmemiş olmama rağmen buna inanabilirim. Doğrudan yaşamadım. Babamın ölümünden sonra annemin halini hatırlıyorum. Üzgünüm, Ellen. Sadece Charlie'nin arkadaşı olarak kalıp sana herhangi bir teselli sunabilecek durumda olmadığım için de anlatamayacağım kadar üzgünüm."

Ellen derin bir nefes aldı. "Bunun için sizi affettim," dedi. "Kendimi de. Üzerinde durmamayı tercih ediyorum. Benim yıkılmış bir kadın olduğumu da düşünmeyin. Değilim. Aşırı bir yas ve kederle dolu iki ay yaşadım, bu dönemde yaşamanın verdiği acı nerdeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Ama şimdi o dönemi atlattım ve hayata dönmeye başlıyorum. Sadece Charlie'nin hatırı için yaşayacağım. Beni bu halde görse çok üzülürdü. Ama kendi hatırım için de. Hayat bir kenara atılamayacak kadar değerli bir hediye. Benim için üzülmeyin, lordum."

Lord Eden gülümsedi. "Bu sözlerin aynısını İspanya'da da söylediğini hatırlıyorum," dedi. "Bir gece nehirden yürüyerek geçtikten sonra hizmetçinin çadırınızı geçiş sırasında kaybettiğini öğrendikten sonra söylemiştin. Charlie bir yere göreve gitmişti. Tabii dişlerin o kadar gürültüyle takırdıyordu ki, kelimeleri işitmek zor olmuştu. Hatırlıyor musun?"

O öğleden sonra ilk defa Ellen onun yüzüne baktı. Ona kısa bir an gülümsedi. "Evet," dedi, "gerçi o gece derhal atla gitmek gerektiği iyi olmuştu. Sanırım gecenin geri kalanını kendine acıyıp feryat ederek ve yetersiz bir ateş yakmaya çalışarak geçirdim."

Lord Eden yeşil gözlerinin kenarı kırışarak onun gülümsemesine karşılık verdiğinde, Ellen bakışlarını tekrar kaçırdı.

"Susan geliyor," dedi Madeline aniden, omzunun üzerinden Lord Eden'a bakarak.

Ellen, o da yas kıyafetleri giymiş kibirli ve yapılı bir adamın kolunda onlara yaklaşan leydiyi gördü. Kadın minyon ve narindi. Serbest elinde dantelle çevrelenmiş bir mendil tutuyordu. Koyu bir siyah peçe takmış olduğundan yaklaşana kadar yüzünü görmek imkânsızdı.

O da canlılığını yitiren küçük bir yaratık, diye düşündü Ellen, onun Lord Eden ve kardeşine sarsılmış bir halde selamlarını sunmasıyla, onların coşkulu selamlamaları arasındaki tezatı fark ederek. Daha sonra Ellen, onun Brüksel'de Wellington Dükü'nün partisinde Lord Eden'la konuşup dans eden kahverengi saçlı güzel leydi olduğunu hatırladı.

"Pekâlâ Susan, nasılsın?" diye sordu Lord Eden, Ellen ve Jennifer bir tarafa, Lord Renfrew da diğer tarafa tanıştırıldıktan sonra.

"Olabileceğim kadar iyiyim lordum," dedi Susan, peçenin altından gözlerini silerek. "Zavallı biricik kocam olmadan yaşamak çok harap edici, ama kayınbiraderim çok kibar davranıyor. Nasıl hissettiğimi gayet iyi bildiğinizden eminim Bayan Simpson."

Ellen başını eğdi.

"Annen de burada seninle mi Susan?" dedi Madeline. "İkinize uğramak istiyordum. Annemi ve Dom'u da yanıma alarak bir gün geleceğim."

"Ah, çok naziksiniz," dedi Susan, iri ela gözleriyle duy-

gusal bir şekilde Lord Eden'a bakıyordu. "Size zahmet vermek istemem."

"Hiç de zahmet olmaz Susan," dedi Lord Eden baş selamıyla. "Belki de yarın uğrayabiliriz?"

"Ne büyük nezaket!" diye mırıldandı Susan. "Sevgili Lordun beni dışarı çıkaracak zaman bulduğu anların dışında kapıdan dışarı çıkmak çok zor geliyor. Kütüphaneye basit bir ziyaret bile olanaksız bir hal alıyor. Ah, Bayan Simpson, kocalarımız artık onlara ulaşabileceğimiz bir yerde olmayana kadar, onlardan pek bir şey alamadık, değil mi?" Mendiliyle tekrar gözlerini sildi.

Ellen tekrar başını eğdi.

Lord Eden gülümsüyordu. Ellen bunu onun sesinde duyabiliyordu. "Eğer istediğin kütüphaneye gitmekse Susan," dedi, "ihtiyacın kolaylıkla karşılanabilir. Yarın Madeline, Bayan Courtney'le sohbet ederken ben de sana kütüphanede eşlik ederim."

Susan'ın eli ve mendili ağzına gitti. "Ah, lordum," dedi. "Bu şekilde zamanınızı alıp zahmet veremem. Eğer bu teklifi sunmaya zorunlu hissedeceğinizi bilseydim, hiçbir şey söylemezdim."

"Hiç de zahmet olmaz," dedi Lord Eden. "Sabah görüşürüz." Susan'ın sessiz eşlikçisine başıyla selam verdi. "Renfrew?"

"Sanki kütüphaneye ya da başka herhangi bir yere Bayan Courtney'le birlikte gidemezmiş gibi!" dedi Madeline öfkeyle, yeniden yürümeye başladıklarında. "Ya da bir hizmetçiyle. Ah gerçekten, Dom, Susan çocukluğundan beri zerre değişmedi."

Lord Eden güldü. "Ama ona kütüphanede eşlik etmek çok önemsiz bir şey," dedi.

"Hmm," dedi Madeline tiksintiyle.

Ellen yürüyüş arkadaşı olarak yanında Madeline'i görünce rahatladı. Madeline kısa bir süre sonra kaygısızca gülmeye başladı ve patikada önlerinde edalı bir şekilde yürüyen üç güzel züppe üzerinden Ellen'ı gülümsetti.

Daha sonra araba Bedford Meydanı'nda Leydi Habersham'ın evinin önünde durduğunda Madeline, Ellen ve Jennifer'a memnuniyetle gülümsedi. "Sizi tekrar görmek çok güzel oldu," dedi. "Bu sonuncu olmasın. Çaya gelir misiniz? Annemin sizi bir kez daha görmekten memnun olacağını biliyorum Bayan Simpson. Tabii Bayan Jennifer'la henüz tanışmadı. Gelir misiniz? Yarın?"

"Yarın başka bir sözümüz var," dedi Ellen, karşısında oturan adamın hareketsizliğini görmekten çok hissederek.

"Ama bir sonraki gün gelebiliriz." Jennifer'ın yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. "Değil mi Ellen?"

"Evet." Ellen, Madeline'e gülümsedi. "Bu çok hoş olur. Teşekkürler."

Lord Eden onların inmelerine yardım etmek için arabadan atladı.

"Güzel bir gün değil miydi?" dedi Jennifer, Ellen'a eve girdiklerinde. Ellen onun siyah kıyafetlerine rağmen eskisi gibi hayat dolu göründüğünü düşündü. "Anıdan yapılacak şeyler çıktı Ellen, birlikte olacak arkadaşlarımız oldu. Ve hiç de çaba harcamadık."

"Senin adına çok seviniyorum," dedi Ellen. "Hayatında yine biraz neşe olmasının zamanı gelmişti. Bay Carrington ve kız kardeşinin yarın sabah seni çağırdıklarını söylememiş miydin?"

Kız neşeyle başını salladı. "Leydi Madeline çok hoş

değil mi Ellen? Keşke onun güzelliği, cazibesi ve duruşu bende de olsa."

"Olacak." Ellen şapkasını çıkarırken gülümsedi. "Onda olup da sende olmayan tek şey Jennifer, yıllar ve tecrübe."

"Artık üniforma giymiyor olmasına rağmen Lord Eden oldukça yakışıklı, değil mi?" dedi Jennifer. "Keşke onun yanındayken bir çocuk gibi hissetmesem. Hep öyle oluyor. Diğer beyefendilerle birlikteyken öyle hissetmiyorum. Bay Carrington'ın yanındayken kızarmıyorum ya da dilim tutulmuyor, mesela. Tabii o, Lord Eden kadar yakışıklı olmanın yakınından bile geçmiyor."

Ellen, üvey kızının Lord Eden'a karşı ne hissettiğinden hiçbir zaman emin olamamıştı. Şimdi de kızın ona karşı bir *hassasiyet* geliştirmediğini umuyordu. Ah, bunun olmamasını umuyordu. Buna katlanabileceğini hiç sanmıyordu. Ama en çok da Jennifer'ın ona karşı bir *hassasiyet* geliştirme fırsatı bulmamasını umuyordu. Eğer Leydi Madeline'in çay daveti olmasa, Lord Eden'ın başka bir görüşme önereceğini sanmıyordu. Genç adam da tıpkı onun gibi farkına varmıştı; ikisinin arasında uygunsuzluk ve utancın dışında başka bir şey olamazdı.

Bu ziyaretin adamın fikri olduğunu sanmıyordu.

"Şeytanın avukatını mı oynuyorsun Mad?" diye soruyordu Lord Eden ikizine arabada.

"Sen neden bahsediyorsun?" Genç kadın ona iri ve masum gözlerle baktı.

"Bu bakış bir işe yaramaz," dedi Lord Eden. "Karşındaki benim, unuttun mu?"

Madeline ona sırıttı. "Keşke Leydi Habersham'ın salonunda yan yana otururken kendinizi bir görseydiniz,"

dedi. "Birbirinize karşı içiniz gidiyor gibiydiniz Dom, ama en sert yabancılar gibi davranıyordunuz."

"Ona utanç deniyor," dedi genç adam, sesi huysuz çıkmıştı. "Ama beni kurtarmak için pek fazla bir şey yapmadığın gözümden kaçmadı Mad. Kensington Bahçelerinde birlikte yürüdüğümüzden de emin oldun."

"Gözlerime bak ve bana onunla özel olarak konuşmak istemediğini söyle Dom," dedi Madeline. "Ve hazır başlamışken, bana ona karşı içinde hiçbir duygu kıvılcımının kalmadığını da anlat. Söyle. Hadi. Ben de sana yalancı diyeyim."

"O üç yıldır benim arkadaşım," dedi Lord Eden çileden çıkarak. "Ölümün kıyısındayken bana baktı ve ben de bir haftalığına ona âşık olduğumu sandım. Elbette ona karşı bir şeyler hissediyorum."

"Birbirinize âşıktınız, değil mi?" diye sordu Madeline, daha nazik bir tavırla.

"Hayır, elbette değildik."

"Yatakta senin yanında uzanıyordu Dom. Sen onu öpüyordun. Ben dünkü çocuk değilim."

"O kadarını biliyorsun madem, neden soruyorsun?" dedi Lord Eden asabi şekilde.

Madeline omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum," dedi. "Senin flört ettiğin tipteki kadınlardan o kadar farklı ki Dom. Bence senin için mükemmel. Yüzbaşı Simpson'a şüphesiz gönülden bağlı olmasına ve onun ölümünden beri çok acı çekmesine rağmen, bence o da seni sevebilir. Kolaylıkla senin âşığın olmayacaktır. Yani evet." Oldukça afacan bir şekilde gülümsedi. "Şeytanın avukatını oynuyordum. Ya da cennetin meleğini, belki."

"Bence tüm bu iyilik meleği eğilimini gelecekte kullanmak için Penworth'e saklasan iyi edersin," dedi Lord Eden. "Ve bırak kendi gönül işlerimle ben ilgileneyim."

"Gönül işleri demişken," dedi Madeline, "Susan'la arayı yine düzeltmek niyetinde değilsin, değil mi Dom?"

"Ne yapmak için?" diye sordu Lord Eden kaşlarını çatarak.

"Rütbeni satın almadan önce seni küçük parmağında oynatıyordu. Bugün buna tekrar başladı ve sen de küçük bir köpek yavrusu gibi koşturdun."

"Onu kütüphaneye götüreceğimi söylediğim için mi?" dedi Lord Eden. "Sen ne saçmalıyorsun Mad?"

"Çaresiz kadınlara karşı korkunç bir zaafın vardır senin. Önceden sürekli onlara âşık olurdun Dom. Bunu yaptığını biliyorsun. Birkaç yıl önce Susan'ın seni ağına düşürmesinden çok korkuyordum. Hayatının geri kalanında perişan olacaktın. Şimdi o yine senin peşine düştü."

"Nasıl da saçmalıyorsun! Kadını kütüphaneye götürüyorum, mihraba değil!"

"Umarım," dedi Madeline, bakışlarını pencerenin ötesine çevirmeden önce.

***

Ertesi gün Jennifer'ın uç noktalara varan gerginliğiyle başa çıkmak gerektiği için Ellen'ın hızla çarpan kalbi sakinleşti.

"Benden hoşlanır mı?" diye sordu genç kız, üvey annesine tekrar tekrar. Gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

"Eğer hoşlanmazsa," dedi Ellen sonunda, "o da hoşlanılmayacak biridir Jennifer. Sadece kendin ol ve endişelenme."

"Babam bana büyükbabamla neden bozuştuklarını hiç anlatmadı," dedi kız. "Ama sanırım annem yüzündendi. Öyleydi, değil mi Ellen?"

Bu kız, yatıştırıcı bir hikâyeyle yatıştırılacak bir çocuk değildi. "Sanırım sebeplerden biri o," dedi. "Ama beni dinle Jennifer. Baban annenle kendi babasının itirazlarına rağmen evlendi ve öldüğü güne kadar da seni içtenlikle sevdi. Bunu biliyorsun. Bu konuda endişeleneceğin bir şey yok. Eğer büyükbaban senden hoşlanmazsa bu onun sorunu, senin değil. Ama onu erkenden yargılamayalım."

Jennifer iç çekti. "Bu işi atlatınca çok memnun olacağım," dedi. "Tanrıya şükür, sabahleyin öğleden sonrayı kara kara düşünemeyecek kadar meşguldüm. Bay Carrington ve Anna çok iyi arkadaşlar Ellen. Ve Anna'nın arkadaşı Bay Phelps de cana yakın bir beyefendi. Çok iyi vakit geçirdim. Lord Eden ve Bayan Jennings'le karşılaşmış olmamız güzel bir tesadüf değil mi? Gerçi dün Lord Eden'ın kütüphanede Bayan Jennings'e eşlik edeceğini öğrenmiştik elbette."

"Güzel bir sabah geçirmiş olmana sevindim," dedi Ellen.

"Sence öğle yemeğinde pek fazla bir şey yemediğim için Dorothy Hala alınmış mıdır?" diye sordu Jennifer. "Ama altı kişi, pastaneye gidip pasta yedikten sonra, maalesef pek iştahım kalmadı. Bayan Jennings'in babası Lord Amberley'nin kiracılarından biri, biliyorsun. Lord Eden ve Madeline'i hayatı boyunca tanıyormuş."

Ellen, üvey kızının sabahki olaylar hakkında gevezelik etmesine izin vermekten memnundu. Ta ki oldukça gergin olan Dorothy'yle birlikte Sör Jasper Simpson'ın Clif-

ford Caddesi'ndeki malikânesine gitmek için arabaya binene dek. Sonrasında Ellen'ın kalbi tekrar hızla çarpmaya başladı.

Onun Charlie'nin babası olduğunu anlardım, diye düşündü Ellen daha sonra kabul salonuna götürülürlerken. Oda insanlarla dolu olmasına rağmen anlardı. Aynı boy ve aynı yapı. Aynı neşeli yüz. O biraz daha keldi gerçi.

Genç kadın reverans yaptı ve üvey kızının da yanında aynısını yaptığını hissetti.

"Canım!" Yaşlı beyefendi odada ilerleyip Ellen'ın elini iki elinin arasına aldı. Ellerini yukarı aşağı sallarken orada durup onun yüzüne baktı. "Yani sen Charlie'nin karısısın. Çok genç ve çok güzel. Aptal ve yaşlı bir adama bakıyorsun şu an, canım. Aptal bir yaşlı adama."

Ellen ona kararsızca gülümsedi. Adamın yas kıyafetleri giydiğini fark etti. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedi. "Eğer mümkün olursa, bunu yapacağıma dair Charlie'ye bir söz vermiştim."

"Eğer mümkün olursa!" dedi adam, onun ellerini sıkarak. "Ben aptal bir yaşlı adamım, canım."

Dorothy çoktan onları babasına takdim etmişti. Ama Ellen başını Jennifer'a doğru çevirip gülümsedi. "Torununuzla tanışmayacak mısınız?" diye sordu.

Jasper onun ellerini bırakıp Jennifer'a döndü. "Sana bir bakayım, canım," dedi. Başını yukarı aşağı salladı. "Çok güzel. Gerçekten çok güzel. Yani sen Charlie'nin kızısın, değil mi? Peki, büyükbaban için bir öpücük var mı, çocuğum?"

"Evet, büyükbaba," dedi Jennifer, öne eğilerek Sör Jasper'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Babama çok benziyorsunuz."

"Öyle mi?" dedi adam. "Kel kafama rağmen mi? Babanın saçları dökülmüş müydü?"

Jennifer başıyla onayladı.

Sör Jasper, arkasında Leydi Habersham'la beraber durmakta olan çifte döndü. "Amcan ve yengenle tanış canım," dedi. Jennifer reverans yapıp yabancı çifte çekingen bir şekilde gülümserken yaşlı adam Ellen'ın elini tuttu. "Kayınbiraderin Philip ve karısı Edith'le tanış, canım. Zamanı çoktan gelmişti, değil mi?"

Bay Philip, Ellen'ın serbest elini eline alıp diğer elini de üzerine koydu. Genç kadının gözlerine dikkatle baktı. "Sen Ellen mısın?" dedi. Gülümsemiyordu. Yas kıyafetleri giymemişti ama ceketinin kolunda siyah bir şerit vardı. "Gelmenize sevindim. Eski kavgalar yirmi yıl ya da daha fazla sürmemeli."

Edith Simpson onu aceleyle yanağından öptü ve onunla tanıştığı için memnuniyetini dile getirdi.

Ellen bir koltuğa yönlendirildi ve çay servis edilirken kendini kayınbiraderi ve eşiyle sohbet ederken buldu. Philip'in Charlie'ye hiç benzemediğini düşündü. Zayıf, ince suratlı ve kum rengi saçlı bir adamdı. Karısı dikkate değer bir şekilde adamdan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Tavırlarında büyük bir sıcaklık olmasa da kusursuz bir şekilde medeni bir çiftlerdi. Genç kadına, şu an okul için evden uzakta olan iki oğullarından bahsettiler. Charlie'nin yeğenleri. Ellen, kardeşini ölmeden önce görmemiş olduğu için Philip'in ne kadar pişman olduğunu merak ediyordu. Çocukken birbirlerine yakınlardı. Charlie'nin hikâyelerinin çoğu küçük kardeşini de içeriyordu.

Jennifer da, Ellen'ın duymaktan memnun olduğu bir

şekilde, büyükbabasıyla canlılıkla konuşuyordu. Ellen, sohbetlerinden duyduğu birkaç parça şeyden kızın büyükbabasına okul günlerinden ve Brüksel'de kaldığı günlerden bahsettiğini çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Sör Jasper sonunda, sesi iki grubu birleştirdi. "Bu keyfi yine yapmalıyız. Tekrar çay içmeliyiz. Belki de matem durumumuza uyacak bir akşam yemeği ya da akşam partisi düzenlerim. Gelinim ve torunumla bir araya gelmemizi kutlamak için bir şeyler."

Leydi Habersham onun bu sözlerini kalkıp gitmek için bir işaret olarak aldı.

"Artık sizi bulduğuma göre kaybetmemeliyim," dedi yaşlı adam Ellen'a, genç kadın giderken kabul salonunun eşiğinde onun elini sıkarak. Dorothy ve Jennifer çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. "Aptal bir yaşlı adamdım. Tüm bu yıllar boyunca kendi oğlum yanımda olmadan yaşadım. Ama onun çocuğu olmadan yaşamayacağım. Buna yemin ederim."

Ellen gülümsedi ve yutkundu. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Charlie de memnun olurdu."

"Bu seferki oğlan mı olacak?" diye sordu adam, onun elini okşayarak.

Ellen başını salladı. "Bilmiyorum," dedi.

"Peki," dedi adam, "bunu umuyoruz, canım." Ve öne doğru eğilip onu yanağından öptü.

Ellen diğer ikisine yetişmek için merdivenlerden hızla inmeye başladı.

***

Madeline nihayet nişanlısını kuzeninin evinden çıkmaya ikna etmişti. Genç adam Amberley Kontu'nun şehir-

deki evine çay içmeye geliyordu. Madeline'in annesi de orada olacaktı.

Eğer o gerginse, ben de ondan iyi durumda değilim, diye düşündü Madeline, ikili koltukta adamın neredeyse dokunacak kadar yakınında otururken. Elini tutma dürtüsüne direndi. Genç kadın annesi, Edmund ve Alexandra'yla birlikte canlı bir şekilde sohbet ediyordu.

Edmund'un misafirlerini ağırlamak için alt kattaki salonu seçmiş olması Madeline'i rahatlatmıştı. Ve ağabeyi, Allan'a odaya girerken yardım etmeyi teklif etmemişti. Madeline de öyle, ama adam koltuk değnekleriyle beceriksizce hareket ederken eğer yardımına ihtiyaç duyarsa, ona yardım etmek için yakınında durmuştu.

"Başarabilirim," demişti genç adam ona, dudakları biraz çizgi halini almış bir halde ona bakarak. Genç kadının ona uzanmak üzere olduğunu düşünmüştü. "Endişe etmemelisin Madeline."

Böylece genç kadın parlak bir şekilde gülümseyerek onun yanına oturmuş ve gevezelik etmeye başlamıştı. Tanrıya şükür Dom orada değildi. Madeline ona gelmeyi yasaklamıştı ama Allan'ın mı yoksa kendi iyiliği için mi olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Çok iyi bir iş çıkarmadığını biliyordu. Birisi çıkıp da nişanlısını utandıracak kişisel bir soru soracak endişesiyle gerilmişti. Kendisini genç adama yöneltilen her soruya cevap vermek üzere atlarken buldu. Bunu yaptığını biliyor ama kendine engel olamıyordu. Yanındaki adamın artan gerginliğini hissedebiliyordu.

"Umarım çocuklarımızın odada olmasını sorun etmiyorsunuzdur Üsteğmen," dedi Alexandra gülümseyerek.

"Çay vaktinde hep yanımızda olurlar. Korkarım çocuklarımıza oldukça demode bir şekilde bağlıyız."

"Ah, hayır," dedi Madeline neşeyle. "Allan sorun etmez, değil mi Allan? Onlar çok terbiyeli çocuklar. İnsan onların odada olduklarını neredeyse fark etmiyor."

"Waterloo Muharebesi, tarihte önemli bir dönüm noktası olacak gibi görünüyor," dedi Kont, Üsteğmen'e. "İnsan endişelenecek bir Bonapart olmadan Avrupa'nın ne yapacağını merak ediyor. Merak ediyorum, başka birisi çıkıp da onun yerini almadan önce ne kadar zaman geçecek?"

"İnsan evrensel ve sonsuz bir barışa inanmak istiyor," dedi Üsteğmen Penworth. "Ama maalesef insan doğası kaçınılmaz bir şekilde buna engel oluyor. Hissediyorum ki-"

"Tanrım," dedi Madeline, etrafındakilere gülümseyerek. "Bu kadar kasvetli olmak zorunda mıyız? Bence bir öğleden sonra hep birlikte arabaya atlayıp, tüm yaprakların dökmeden önce ağaçları görmeye gitmeliyiz. Ne kadar hoş olduklarını fark ettiniz mi?"

"Eviniz Devon'da mıydı?" diye sordu Dul Kontes birkaç dakika sonra. "Aileniz sizi tekrar görmek için çok hevesli olmalı."

"Ama Bay Foster, Allan'ın Londra'da biraz daha uzun kalması için ısrar ediyor, değil mi Allan?" dedi Madeline.

Genç kadın, odanın karşısında Edmund ve Alexandra'nın bakıştıklarını görerek dudağını ısırdı. Bu hiç işe yaramıyordu. Allan böyle bir ziyarete hazırsa bile, kendisi değildi.

Kont ayağa kalktı ve yerde oyuncaklarıyla oynayan kızının önünde çömeldi. "Neden kardeşinden gelen mek-

tubu getirmiyorsun, Alex?" dedi. "Maceralarının annem, Madeline ve Üsteğmen'in ilgisini çekeceğinden eminim. Kayınbiraderim üç yıldan fazladır Kanada'da. Üsteğmen, daha doğrusu Kanada'nın ilerisinde uzak çöllerde."

"İlgilenir misiniz?" diye sordu Kontes özür dileyen bir gülümsemeyle. "Ben doğal olarak mektubu heyecan verici ve etkileyici buldum. Ama ben taraflıyım. James benim kardeşim. Ve bu yıl ondan aldığım ilk mektup bu."

Bir kereliğine Madeline soruya nişanlısının cevap vermesine izin verdi. Alexandra odadan çıktı.

"Kürk ticareti yapan bir şirket için çalışıyor," diye açıkladı Lord Amberley, misafirine. "Ve kürklerin toplanıp alım satımının yapıldığı çölde yaşamayı seçti. Oldukça macera dolu bir hayat gibi görünüyor."

"Eşiniz onu özlüyor olmalı," dedi Üsteğmen. "Evde üç erkek, iki de kız kardeşim var. Bir araya geldiğimizde neredeyse durmadan kavga etmemize rağmen, onları azıcık da olsa özlemeye başladığımı itiraf etmeliyim."

"İşte getirdim," dedi Kontes, odaya döndüğünde.

Madeline, bebekle alçak sesle konuşan ağabeyini izledi. Küçük kız gülümseyerek kollarını babasına kaldırınca adam onu havaya kaldırdı. Minik kız kıkırdayarak babasının burnuna dokunmak için aşağı uzandı.

Onun kaldığı yerde kışlar öyle soğuk geçiyormuş ki, açıkta kalan herhangi bir et bir dakikadan az sürede donuyormuş.

Edmund kızıyla beraber oturup kıza bir oyuncak uzattı.

Gözyaşı insanın kirpiklerinde donuyormuş. Bazı zamanlarda yatağı kaldığı kulübenin duvarına fazla yaklaştığında, sabahleyin yatak örtüleri donarak duvara yapışmış durumda oluyormuş.

Caroline oyuncağını çiğniyordu.

Civarda köpek kızağı ve kar ayakkabılarıyla seyahat ediyormuş. Yerli kadınlar kar ayakkabısı ve mokasenler dikmiş onun için.

Christopher babasının pantolonunun bacağını çekiyor ve ona duygusal bir şekilde bakıyordu.

Montreal'den kilometrelerce uzaklıktaki Athabasca kasabasında kalıyormuş. Tüm bu mesafeyi kanoyla geçmiş.

Edmund çocuğun saçlarını karıştırıyor ve diğer dizine oturması için onu kaldırıyordu.

"Geri kalanı ilginizi çekmez," dedi Kontes, Üsteğmen'e gülümseyerek. "Sadece annem, babam ve ailemin geri kalanıyla ilgili sorular var. Caroline'dan haberi bile yok. Haberlerin gidip gelmesi epey bir zaman alıyor."

"Waterloo Muharebesi'nden sağ çıktığımı annem tam bir ay boyunca bilmiyordu," dedi Üsteğmen Penworth. "Ve haberler sadece Manş Denizi'ni geçmek zorundaydı, hanımefendi."

"Ah," dedi Dul Kontes, "biz Dominic'ten haber alana kadar üç hafta geçmişti. Annenizi kesinlikle anlayabiliyorum, Üsteğmen."

Madeline canlı bir şekilde gülümsedi. "Yoruldun mu Allan?" diye sordu. "Gitmeye hazır mısın? Eğer öyleysen, Edmund ve Alexandra'nın seni anlayacaklarına eminim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Jennifer geç saatlere kadar uyudu. Leydi Habersham kâhyayla beraber haftalık hesapların üzerinden geçmek için oturma odasındaydı. Ellen huzursuzdu.

Bu kandırmacaya hiç başlamamalıydı. Daha en başından tüm gerçekleri anlatmalıydı. Şimdi bunu yapmak git gide zorlaşıyordu. Dorothy'ye derhal söylemeliydi. Ve bir hizmetçi çağırıp sabahın erken saatinde Sör Jasper'a uğrayarak ona anlatmalıydı. Jennifer'ın halası ve büyükbabası tarafından bakılarak iyi olacağına güvenmeli ve ayrılmak için acil planlar yapmalıydı. Daha kalıcı bir eve yerleşene dek yaşayacak bir yer bulabilirdi.

Ama bunların hiçbirini yapmayacağını biliyordu. Ne yaptığının tamamen farkında olarak hepsini bir sonraki güne erteleyecekti. *Bazen,* diye düşündü, *ne yapman gerektiğini bilmek, yapmaktan çok daha kolay oluyor.*

Hem o gün bir de Amberley Kontesi'nin evine yapılacak ziyaret vardı. Lord Eden'ın orada olup olmayacağına dair hiçbir fikri yoktu ama gerçekten hiç önemli değildi. Gitmemeliydi. Onunla veya ailesiyle daha ileri bir ilişki istemiyordu. Ama Jennifer bu ziyareti gerçekleştirmek için

sabırsızlanıyordu. Kız, onun kuzenleriyle arkadaş olmuş ve bir önceki sabah onlarla vakit geçirmişti.

Hayat umutsuz bir şekilde karmaşıklaşıyordu.

Ellen'ın normalde tutumlu bir mizacı vardı. Her zaman öyle olmak zorunda kalmıştı. Hiçbir zaman savuracak kadar parası olmamıştı. Ama bazen dışarı çıkıp para harcama dürtüsü hissediyordu. Madrid, Badajoz ya da başka bir şehirde, çarşıya çıktıklarında, dairelerine kolları aslında hiç de ihtiyacı olmayan ufak şeylerle –parlak ve ucuz küpeler, süslü bir şal, kocası için hoş kokulu bir losyon, köstekli saat– dolu olarak döndüğünde Charlie ona gülerdi. Kocası her zaman onu öper, ona hazinem der ve daha çok iyi vakit geçirmesini söylerdi. Genç kadının savurganlığı yüzünden hissedeceğini bildiği o suçluluk sancılarını geçirmek için onunla dalga geçerdi.

Ellen şimdi tam da bu ruh halindeydi. Kendisine bir araba hazırlanmasını söylemek üzere aceleyle koridora çıktığında, sürekli kendine mantık aşılamaya karar vermişti. Üst kattan pelerinini ve şapkasını aldı. Yanına bir hizmetçi bile almayacaktı.

Dorothy'nin arabacısına kendisini Oxford Caddesi'ne götürmesini söyledi. İhtiyacı olmayan iki tane dantel kenarlı mendil aldı ve Charlie'nin kendisine almış olduğu küpelere neredeyse uyan bir bilekliğe bakarak kuyumcuda epey bir zaman geçirdi. Ama en sonunda o küpelerin kendi seçtiği bir şeyle asla uymayacak kadar değerli bir hediye olduğuna karar verdi. Onun yerine küpeleri içine koyabileceği kapaklı, porselen bir kutu aldı.

Dükkândan çıkarken bir araba caddede durdu ve Amberley Kontu pencereden uzanıp onu selamladı. Kontes

onun yanından gülümsüyordu. Ellen yürüyerek onlara yaklaştı.

"Nasılsınız hanımefendi?" diye sordu Kont. "Alex buradakinin siz olduğunu söyledi ve haklı çıktı."

"Sizi uzun zamandır görmedim," dedi Kontes, Ellen ikisine de iyi günler diledikten sonra. "Parkta siz ve üvey kızınıza rastlamıştım hatırlarsanız, ama bunun üzerinden rahatlıkla bir ay geçmiş olmalı. Ve siz henüz çaya gelmediniz." Gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi Ellen. "Mazeretim yok. Sanırım biraz dalgındık."

"Bu gayet anlaşılabilir bir durum," dedi Kont nazikçe. "Prudence size iyi hizmet ediyor mu?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Ellen. "Çok tatlı bir kız. Sanırım ona bağlandım."

"Christopher –oğlumuz– eve döndükten sonra defalarca Bayan Jennifer'ı sordu," dedi Kontes. "Eve dönüş yolunda Dadı Rey Caroline'la, Edmund da benimle ilgilenirken kızcağız ona çok sabır gösterdi. Korkarım denizden geçerken hastalandım. Üvey kızınız hastalanmadığı için epey gururlandı. Bir öğleden sonra gelip bizimle çay içer misiniz?"

"Memnun oluruz," dedi Ellen.

"Kesin bir gün belirleyelim, o zaman," dedi Kontes. "Önümüzdeki Salı günü boş musunuz?"

Ellen başını eğdi.

Kontes ona gülümsedi.

"Sizi bekliyoruz o zaman hanımefendi," dedi Kont. "Ve eğer arabacıma kısa zamanda ilerlemesi emrini vermezsem, yolu kapattığı için biri onunla kavga edecek."

Neredeyse anında gittiler. *Ve işte yine,* diye düşündü Ellen kederle. Lord Eden'ın ailesiyle bir görüşme daha. Taşrada saklanacağı sessiz bir köşeyi ne kadar erken bulursa, o kadar iyiydi.

Saklanacağı mı? Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Ne rezil! Saklanmaya ihtiyacı yoktu. Ve saklanmayacaktı. Bunu yapmaya tamamen hazır olduğunda, hayallerindeki kır evine taşınacaktı.

İçeride ne tür malların satıldığının pek de farkında olmadan başka bir dükkâna girdi. On dakika sonra biraz keyifle gülümseyerek çıktı. Kesinlikle delirmiş olmalıydı. Dorothy ve diğer kadınlar onun bu eceline susamış hali karşısında muhtemelen korkuyla çığlık atarlardı. Bir çift minik, deri bebek çizmesi almıştı. Saçma ve anlamsız bir savurganlık. Çocuğunun ayaklarının boyutunu nereden bilecekti ki? Belki de ayakları hiç bu kadar küçük olmayacaktı. Hangi ayak bu kadar minik olabilirdi ki?

Batıl inançları olan bir kişi belki de çizmeleri giyecek bir bebek olmayacağını, böylece ayak boyutu gibi bir sorunun epey gereksiz olacağını söylerdi.

Ama yine de onları almıştı. Üzgün de değildi. Şüphesiz onları yatağının yanındaki, İncil'ini koymuş olduğu çekmecede saklayacaktı. Geceleri ve sabahları onlara bakacak ve dokunacaktı.

Hiç üzgün değildi. Cüzdanının evden ayrıldığından beri dikkate değer bir şekilde hafiflemiş olmasından da üzgün değildi. Jennifer için sade bir fildişi yelpaze, Dorothy için de küçük bir şişe parfüm aldı.

Yürüyerek ilerlerken beş tane paketi kollarında dengelemiş, gülümseyerek yanına daha fazla para almamış olma-

sının iyi bir şey olduğunu söylüyordu kendi kendine. Eğer almış olsaydı, arabaya ulaşana kadar kutulardan oluşan bir dağın arkasında kaybolurdu herhalde.

Ayakkabıcıdan çıkan iri bir beyefendiyle çarpıştığında hâlâ gülümsüyordu. İki paket ters yönlere uçtu, geri kalan üçü ise genç kadının ayaklarının dibine düştü.

Ellen parfümü ve porselen kutuyu almak için endişe dolu bir aceleyle eğildi.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi beyefendi, aynı anda çömelirken. Ellen onun nefesindeki yoğun brendi kokusunu aldı ve adamın sarhoş olduğu gerçeğiyle, çarpışmanın kendi dikkatsizliğinden kaynaklanmayabileceğini fark etti.

"İşte," dedi adam, Ellen'ın almamış olduğu iki paketi ona uzatarak. "Umarım içlerinde kırılacak bir şey yoktur, hanımefendi."

Ellen ona aval aval bakıyor ve kendine uzatılan iki paketi almak için hiçbir harekette bulunmuyordu. Adamın gözleri her sarhoş halinde olduğu gibi parlıyorlardı. Belki yanakları eski halinden biraz daha kızarmıştı. Kesinlikle daha dolgunlardı. Her yeri dolgunlaşmıştı. Kravatı, katlı gerdanını boğuyor gibi görünüyordu.

Adam ona baktı, gözkapakları epey ağırlaşmıştı. Kaşlarını çattı. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. "Sizi çıkarabilirsem, Tanrı belamı versin, hanımefendi. Ki korkarım yeterince verdi."

"Ben Ellen'ım."

"Ellen." Ona paketleri uzatmakta olan elleri iki yanına düştü. "Şey... Bunca şeyden sonra, çok güzel bir kadın olmuşsun. Öyle olacağını biliyordum. Korkarım ki sarho-

şum. Sana çarpacağımı bilsem, tek bir yudum bile içmezdim. Hah! Gerçekten sana çarptım, ha Ellen?"

"Evet," dedi genç kadın. *Lordum? Efendim? Baba? Babacığım?*

"Kim öldü?" Kolunun biraz dengesiz bir hareketiyle genç kadının üzerindeki siyah kıyafetleri işaret etti.

"Kocam."

"Bir askerdi, değil mi?" dedi adam. "Üzgünüm, Ellen. Sana iyi davrandı mı?"

"Evet."

"Babandan daha mı iyi?" diye sordu adam. Aniden sırıtıp hıçkırdı. "Affet beni. Hazımsızlık. Hangi babam kastettiğimi bilmiyorsun, değil mi?"

"Nasılsınız?" diye sordu Ellen. Dudakları ve çenesi kasılmıştı. Onları hareket ettirmek istediği şekilde hareket etmiyorlardı.

"Gördüğün gibi," dedi, koluyla yine geniş bir hareket yaparak. "Dünyada bir derdim tasam yok. İşte bu benim."

"Sevindim," dedi Ellen. Sonra etraflarındaki dünyanın tekrar farkına vardı. "Gitmeliyim."

"Ah, evet," dedi adam neşeyle. "Seni tutmayayım."

Ama Ellen tereddüt ederek onun yanından aceleyle geçtikten sonra, adam ona seslendi.

"Paketlerini unuttun," dedi, kollarında paketleri tutarak. Genç kadın onları almak için geri döndüğünde, "Baban için bir öpücük yok mu Ellen?" dedi adam.

Ellen sessizce ona baktı.

"Ben senin babandım," dedi adam, kolları hâlâ açıktı. İlgi çekiyordu. "Bir çocuğun babası olmak için her zaman onu dünyaya getiren kişi olman gerekmez, Ellen. İyi bir baba değil miydim?"

"İyiydim," dedi genç kadın, paketleri onun ellerinden alarak. "Çoğu zaman."

"Ben de insanım," dedi. "Hepimiz insanız. Gel ve beni gör. Beni görmeye gelecek misin Ellen? Geleceğini bilirsem, ayık kalırım."

"Evet," dedi Ellen. "Geleceğim. Yarın. Öğleden sonra geleyim mi?"

"Çaya mı?" dedi adam. "Bir çay partisi vereceğiz Ellie. Sadece ikimiz."

Ellie!

"Evet," dedi Ellen. "Sadece ikimiz." Bu eski takma adı unutmuştu, aklından tamamen çıkmıştı. Adamın kolları hâlâ iki yana açıktı. Birkaç yaya, onu geçmek için kaldırımdan araba yoluna inmek zorunda kalmıştı. Adama bir sürü meraklı bakış yöneltilmişti.

Ellen dönerek Harrowby Kontu'ndan aceleyle uzaklaştı. Dorothy'nin arabacısı arabaya binmesine yardım edip kapıyı arkasından kapatırken genç kadının bacakları kesinlikle titriyordu.

***

"Belki de şimdiye kadar onları bizzat ziyaret etmeliydim," diyordu Amberley Kontesi, kocasına. "Yapılması gereken şeyin ne olduğunu bilmek zor. Onlarla parkta karşılaştığımda ikisi de öyle yıkılmış görünüyorlardı ki –o zamanlar sen hâlâ Brüksel'deydin– onlara uğramanın zor olacağını hissettim. Özellikle de davet ettiğim halde bana uğramadıkları zaman."

"Bu sabah oldukça neşeli görünüyordu," dedi Kont. "İyileşiyor olduğuna dair bir umut, aşkım."

"Sence Dominic, onun bir süreliğine duygularına kar-

şılık verdiğim hayal mi etti?" diye sordu. "Hâlâ inanmakta zorlanıyorum Edmund. Yüzbaşı Simpson'a gönülden bağlıydı ve siz oraya gittiğinizde, o öleli sadece bir ay olmuştu. Elbette, Dominic'e ya da bir başkasına âşık olma hayali kuramazdı, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Kont. "Ben sadece Dominic'in anlattıklarını biliyorum."

"Sana bir şey olsaydı, mahvolurdum," dedi Kontes. "O kadar ki, dünyada başkalarının olduğunun farkına bile varabileceğimi sanmıyorum."

Kont, karısının elini sıcak bir kavrayışla tuttu. "Böyle muazzam bir felaket karşısında insanın nasıl tepki vereceğini bilmek imkânsızdır," dedi. "İmkânsız Alex."

"Yani, eğer bunlar doğru çıkarsa, onu fazla sert yargıladığımı söylüyorsun bana o zaman, " dedi. "Haklısın, elbette. Korkarım yetiştirilme tarzım hâlâ zaman zaman görüşümü bulandırıyor Edmund. Hâlâ olayları babamın yaptığı gibi siyah beyaz görmeye meyilliyim."

"Annem ve Madeline bu öğleden sonra Simpson hanımlarını ağırlıyorlar," dedi Kont. "Sana bunu söylemiş miydim?"

"Hayır," dedi genç kadın. "Bilmiyordum. Dominic onunla iletişim halinde, o zaman? Ya da Bayan Jennifer'la belki? Biz Brüksel'deyken ondan epey hoşlanmışa benziyordu. Bu olanların hepsi oldukça şaşırtıcı Edmund."

"Belki de çöpçatanlığa başlamalıyız," dedi Kont, karısının kısa eldivenini çıkarıp, parmaklarının üzerine kendi parmaklarını kapatarak. "Dominic'e kimi ayarlamalıyız Alex? Bayan Ellen Simpson'ı mı, Jennifer Simpson'ı mı, Anna'yı mı yoksa Bayan Jennings'i mi? Ne kadar çok seçeneğimiz var, değil mi?"

"Müdahale etmeye çalışmayı hayal bile etmem," dedi Kontes. "Ne korkunç bir fikir, Edmund. O, Anna'yla asla evlenmez zaten. Ona karşı hiçbir zaman o çeşit bir *hassasiyeti* olmadı. Hem Anna sizin birinci dereceden kuzeniniz. Susan'la evlenmeyi de hiç cidden düşünmez, değil mi? Ah, umarım düşünmez. O kadın küçük yapmacık bir yaratık. Hem sen neden bana böyle tiksindirici bir şekilde sırıtıyorsun?"

Kont ağzıyla öpücük hareketi yaptı. "Tuzağa çok kolay düşüyorsun Alex," dedi, parmaklarını onunkilerden geçirerek kadının elini dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum."

"Korkunç adam!" Karısı asaletini koruyarak yüzünü çevirip pencereden dışarı baktı.

***

Lord Eden için bir şey netti. Ellen Simpson'a hâlâ âşıktı. Keşke olmasaydı. Ona hissettiği bu karasevdanın, o zamanki şartların baskısıyla ortaya çıkan gelip geçici bir şey olduğuna kendini gerçekten ikna etmişti. Onu tekrar görene kadar durum buydu.

Ama öyle değildi. Onu seviyordu ve Kensington Bahçeleri'nde yürüdükleri günün akşamında hiç uyumamıştı. Bir önceki gece de çok az uyumuş, uyuduğunda da defalarca uyanmış ve her seferinde zihni o, üvey kızıyla çaya geldiğinde kendisinin de annesinin kabul salonunda olup olmaması gerektiği sorusuyla boğuşuyordu.

Bir şey daha netti. Eğer Bayan Jennifer Simpson'ın etrafında daha fazla görülürse, insanlar ona karşı bir şeyler hissettiğini sanacaklardı. Evlenme teklif etmek gibi. Brüksel'de kendini sunmaya tehlikeli derecede yaklaşmıştı.

Kendini, Ellen'ı severken hissettiği onur borcu yüzünden üvey kızına evlenme teklif ederek utanç verici bir çıkmaza sokmak istemiyordu. O, üvey annenin âşığı olmuştu.

Ve bir de Anna vardı tabii. Genç kadın, büyüdüğünde onunla evlenmeye niyetli olduğunu hiç saklamamıştı. Ama o küçük bir kızken, genç adamı güldüren bu şeyler, şimdi o büyüyüp güzel bir genç hanım olarak sosyeteye tanıtılarak koca bulma piyasasına kesin olarak çıkınca, daha ciddi bir şeylere dönüşmüştü. Bu günlerde Anna'yla iyi bir konuşma yapmak zorunda kalacaktı. Çay içmeye Viola Teyze'yle birlikte o da gelecekti.

Susan'a kütüphanede eşlik ettiğinde, onu bir şekilde bir akşam tiyatroda Edmund, Alexandra ve kendisine katılması için davet ederken bulmuştu kendini. Susan, dışarıda geçirdikleri zamanın çoğunu onun zamanını nasıl da çaldığından endişelenerek geçirdiği için bunu kendine neyin yaptırdığını kesinlikle bilmiyordu.

Bir zamanlar Susan'la evlenmek üzereydi. Şimdi genç kadın duldu ve duygusal olarak hassas bir durumdaydı. Ona karşı her zaman, hatta o küçük bir kızken bile hissetmiş olduğu yakınlıktan başka bir duygu barındırmıyordu hakikaten. Onunla evlenmek istemiyordu.

Evlenmek istediği tek kadın Ellen'dı ve bu söz konusu bile değildi.

Rütbesini alıp İspanya'ya gittiğinde, endişelenecek şeyler sadece Fransızlar, çamur, sıcaklık ve ölümken hayat çok daha az karmaşıktı, diye düşündü.

Oradaki tek erkek olacağını bile bile annesinin çayına katıldı. Ellen geldiğinde, yine bile bile onun yanına oturdu ve diğer yanına oturmuş olan teyzesiyle sohbet etti. Anna

ve Bayan Jennifer kafa kafaya verdiler, iyi vakit geçiriyor gibiydiler.

"William yakında eve gitmemize karar verdi," dedi Bayan Carrington, "ve üzgün olduğumu da söyleyemem. Hepimiz iki aylığına uzakta olacağımızı biliyorduk. Ama senin sayende canım" –Lord Eden'ın elini okşadı– "kalış süremizi uzattık. Hâlâ da buradayız. Anna ve Walter eve gitmek istemiyorlar, tabii ki. Ama babaları söylediğinde, bir seçenekleri kalmıyor."

"Benim tecrübelerime göre," dedi Lord Eden, "William Amca konuşmaya başladığında, Anna onu parmağında oynatıyor."

"Yüce Tanrım, Dominic!" dedi teyzesi, Madeline kahkaha atarken. Eline sertçe vurdu. "Bunu söylememelisin, özellikle de Anna duyabilecek mesafedeyken." Konuşulanlardan habersiz olan kızına baktı. "Zavallı William çok fazla yüz veriyor."

"Yani eve gidiyorsunuz," dedi Lord Eden. "Edmund ve Alexandra da gidecek, sanırım. Ben de gelecek hafta içinde Wiltshire'a gitmeyi planlıyorum. Kendime ait kılacağım bir evim ve mülküm var."

"Karar verdin o zaman, öyle mi Dominic?" diye sordu annesi. "Noel'e kadar beklersin diye umuyordum canım. Ama kutlamalar için Amberley'e geleceğini söyleyebilirim herhalde."

"Muhtemelen," dedi Lord Eden. "Ama devam etmem gereken bir hayatım var. Kendimi oldukça iyi hissediyorum ve yapacağım şeyler için hevesliyim."

"Üsteğmen Penworth'ün gösterdiği ilerlemeyi gördüğüme sevindim," dedi Dul Kontes, Bayan Carrington'a.

"Onu Brüksel'de son görüşümden beri dikkate değer bir gelişme kaydetti."

Madeline dikkatini bu sohbete çevirdi.

"Görüyorsun ya, yakında hayatından çıkıyorum," dedi Lord Eden, Ellen'a sessizce. Gülümsedi.

"Evet," dedi Ellen.

"Buna memnun olmalısın."

Fincanını masaya bırakırken fincan tabakta hafifçe takırdadı. "Evet," dedi.

"Sanırım bugünden sonra seni bir daha görmemek çok uygun olur," dedi Lord Eden. Bir an için sessizce ona baktı. "Ellen hiçbir ihtiyacın olmadığına emin misin? Sanırım, ne olursa olsun, sana yardım etmeme izin vermezsin. Ama senin için endişeleniyorum."

"Buna gerek yok." Başını kaldırıp adama baktı, çenesi çok katıydı. "Ölümünün bir anlık bir şey olabileceğini yıllardır bilen Charlie'nin, kızı ve benim için yeterli şeyi sağlamamış olması mümkün mü sizce? Hiçbir ihtiyacımız yok lordum."

"Memnunum o zaman."

Ellen gözlerini teyzesi ve annesiyle konuşan Madeline'e çevirdi ama Lord Eden onun dinlemediğini biliyordu. Kendi gözleri Ellen'ın yüzünde ve saçlarında dolaştı. Bütün bu anıları zihnine kazımak ister gibiydi.

Bütün bu yıllar boyunca onunla arkadaşlık etmiş biri olarak onu fark edebilirdi, ama fark edememiş miydi? Ona bakıp da farkına varmamak şimdi inanılmaz geliyordu.

Ellen kafasını çevirdi, gözleri onunkilerle buluştu, bir an için duraksadı ve öylece kaldı. Yutkunarak dudaklarını yaladı. Lord Eden'ın gözleri aşağı inerek bu hareketi takip etti.

"Bu sabah babamla karşılaştım," dedi Ellen aceleyle.

Lord Eden'ın kaşları kalktı. "Harrowby Kontu mu?"

"Kont, evet." Genç kadın kızardı.

"Öyle mi Ellen? Senin adına sevindim. Sevinmeli miyim?"

Ellen'ın gri gözleri irileşmiş ve tamamen ona odaklanmıştı. "On beş yaşından beri onu görmedim," dedi. "Son karşılaşmamı sana anlatmıştım, değil mi? Hiç değişmemiş. Çok tanıdık görünüyordu. Yarın onu ziyarete gideceğim."

"Öyle mi?" Lord Eden onun elini tutmamak için kendi elini yumruk yaptı.

"Bu yanlış mı?" diye sordu Ellen. "O benim babam değil. Geçmişe dönmek aptalca mı? Orası benim evimdi. Şimdiyse oraya misafir olarak gidiyorum. Ret mi etmeliydim?"

Lord Eden başını salladı. "Hayır," dedi. "Bunun, yapmayı çok istediğin bir şey olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum Ellen. O zaman yapmalısın. Hem seni dünyaya getiren kişi o olmasa da, on beş yıl boyunca sana babalık yaptı. Onunla iyi zamanların oldu. Bazılarını bana sen anlattın."

Ellen onun gözlerine bakarak yarım yamalak gülümsedi.

"Görümcen ne diyor?" diye sordu Lord Eden.

Ellen başını salladı. "Kimseye anlatmadım," dedi. "Bu sabah yalnızdım. Sanırım gitmek istiyorum. Kendime ait birini istiyorum, aslında o hiç benim olmasa da. Ne demek istediğimi biliyor musun?"

Genç adam başıyla onayladı. "Aile, insanın başının belası olabilir," dedi. "Ama ailem olmadan yaşamak kadar kötü

bir kader düşünemiyorum. Gitmelisin, Ellen. Seni davet etti mi?"

Ellen başıyla onayladı.

"O zaman gitmelisin."

Nefesini tutarsa, belki de bu büyü hiç bozulmazdı. Hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerine bakarak gülümsüyorlardı ama utanç yoktu. Tıpkı o iki haftalık sürede sıklıkla yaptıkları gibiydi. Genç kadın tıpkı o zamanlarda yaptığı gibi içtenlikle konuşuyordu. Genç adam neredeyse onun eline uzanabileceğini ve onun da elini ona uzatıp samimi bir şekilde tutmasına izin vereceğini hissetti.

Ve genç kadına az önce onu muhtemelen bir daha göremeyeceğini söylemişti.

"Dominic!" Anna'nın sesi hem kahkaha atar hem de çileden çıkmış gibiydi. "Sağır mısın? Sanırım sen ve Bayan Simpson savaş hatıralarına daldınız. Biraz dikkatini çekebilir miyim *lütfen?*"

Ellen'ın gözleri onunkilerden ayrılmadan önce irileşti. Yüzü kızardı.

"Özür dilerim," dedi Lord Eden. "Ne oldu Anna?"

"Jennifer, yarın Walter ve benimle Kule'ye geliyor," dedi. "Ama Bay Phelps gelemiyor. Sadece kardeşimle gidiyor olmak benim için çok alçaltıcı Dominic. Beni kurtarmalısın. Yapacak mısın? Sen şehirdeki en yakışıklı beyefendi olduğundan ben de hemencecik Londra'daki en imrenilen bayan olacağım." Gamsızca güldü.

"Yağcılığa hiç direnemem," dedi Lord Eden. "Ve de güzel bir hanıma Londra civarında eşlik etme fırsatına."

"Ah, harika!" dedi genç kız, Jennifer'a gülümseyerek. "Biz de erkekleri bizi dondurmaya yemeye Gunter's'a götürmeleri için etkileyeceğiz."

"Yılın bu zamanında mı?" diye sordu Lord Eden. "Çıldırmış olmalısın Anna."

Lord Eden, Ellen'ın annesi, teyzesi ve Madeline'le bir sohbete dalmış olduğunu fark etti. O ve üvey kızı gitmek için kalkana dek onunla tekrar konuşamadı.

"Yarın görüşürüz," dedi Lord Eden, Jennifer'ın elini eline alarak. "Kule'yi görmeyeli yıllar oldu."

"Ben hiç görmedim," dedi genç kız, yüzü ışıl ışıl ve hevesliydi. "Geziyi dört gözle bekleyeceğim, lordum."

"Elveda Ellen," dedi Lord Eden, onun elini çok sıkı bir şekilde kavrayıp gözlerine dikkatle bakarak. Söylenecek başka bir şey yoktu. Etraflarında kendi ailesinin üyeleri ve Bayan Jennifer Simpson vardı ve görünüşe göre hepsi aynı anda konuşuyordu. Ve bu gerçek bir vedaydı. Söylenecek binlerce şey vardı. Paniğin boğazından yükseldiğini hissetti.

"Elveda, lordum." Ellen, onun elinin baskısına karşılık verdi. Sonra elini çekerek serbest kaldı ve dönüp adamın annesine gülümsedi.

"Jennifer Simpson ne terbiyeli bir genç hanım böyle," dedi Dul Kontes, misafirler gittikten sonra. "Anna'nın onunla daha uzun süre arkadaşlık edemeyecek olması ne yazık. Bayan Simpson da oldukça çekici ve onu Belçika'da gördüğüm zamankine göre çok daha iyi görünüyor." Merakla oğluna baktı.

"Evet," dedi oğlu. "En acımasız darbenin altında bile ezilmeyecek kadar güçlü biri. İspanya'da onlarla aynı elverişsiz koşullarda kaldıktan sonra, adamları teselli ettiğini gördüm."

"Onunla konuşuyordun," dedi annesi. "Aranızdaki tat-

sızlık son mu buldu Dominic? İkinizin de iyiliği için umarım öyle olmuştur."

"Evet. Sanırım hiç kalmadı anne."

"Onun yas dönemi bittikten sonra birbirinize daha fazlasını ifade etmeniz için bir şans var mı?"

Lord Eden başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Onunla bir daha karşılaşmam uygunsuz olur sanırım. Gelecek hafta Wiltshire'a gitme konusunda gayet ciddiyim."

Annesi iç çekti. "Ne yazık!" dedi. "Alexandra'dan beri gelinim olmasını daha çok isteyeceğim bir genç hanımla karşılaşmadım."

"Şey," dedi genç adam bir kolunu onun omuzlarına dolayıp sarılarak, "sana şimdi yeni akrabalar yükleyemeyiz, değil mi anne? Sırada Penworth var bence. Ondan sonra eğer birini beni almaya ikna edebilirsem, sıra bana da gelebilir."

Madeline homurtuya benzer bir ses çıkardı. "Piyasada olduğunu fısıldaman yeter Dom," dedi, "ardından kızlar ve anneleri kapında bir kilometrelik bir kuyruk oluştururlar."

Genç adam güldü. Kalbinin içinde taşa dönüştüğünü hissediyordu.

***

Madeline ertesi gün öğle yemeğinden sonra Bay Septimus Foster'ın evine gitti ve alt kattaki salona alındı. Orada nişanlısını bir kâğıda karakalem eskiz yaparken buldu.

Genç adamın omzunun üzerinden eğilip alnını öptü. "Şömine," dedi, "en ufak detayına kadar."

Genç adam kâğıdı kenara kaldırıp ona baktı. "Madeline," dedi, "Septimus'la karısının bu öğleden sonra evde

olmayacaklarını sana söylemiştim. Burada olmaman gerekiyor."

"Ah zırvalık!" dedi Madeline. "Ben yirmi beş yaşındayım Allan. Yıllar, arkamda kuyruk oluşturacak bir şaperon ordusunun gerekliliğini ortadan kaldırıyor."

"Öyle olsa bile, senin hakkında konuşulmasını istemiyorum. Sen Leydi Madeline Raine'sin. Özel birisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu genç kadın, onun yanına oturarak. "Bu ne övgü, efendim."

"Sadece bana göre değil," dedi Üsteğmen. "Nereye gitsen hayranlık uyandırıyorsun. Sırf görünüşünden de değil, ki o da oldukça yeterli. Sende bir kıvılcım var, gözleri üzerine çeken bir şey. Benimle nişanlanmana gerçekten izin vermemeliydim. Bu doğru değil Madeline."

"Yine bu tartışmayı mı yapacağız?" diye sordu genç kadın, ona gülümseyip elini eline alarak. "Bir bacağın olmadığı için mi Allan? Ve bir gözün? Bunları umursamıyorum. Senin olmayan bacağın ve gözün olacağım."

"Ama olmaman gerekir. Bir sakata bağlanmamalısın. Üstelik hiç kimse, başkası için eksik uzuv olamaz. Kendi sakatlığımla başa çıkmayı öğrenmek zorundayım."

"Ah, bugün aksi günündesin Allan," dedi, adamın elinin tersini öperek. "Sana bir şeyler okumamı ister misin?"

"Hayır, istemem! İstediğim zaman kendim okuyabilirim."

"Ama gözün yorulur. Bunu bana sen söyledin." Yanağını adamın elinin tersine yasladı.

Üsteğmen başını çevirip ona baktı. "Ah Tanrım," dedi. "Sana çok kötü davranıyorum, değil mi? Tüm sabah bacağım ağrıdı. Hâlâ orada olduğuna yemin edebilirdim.

Kesinlikle ağrıyordu. Ben de tekrar düşünmeye başladım. Bu olması kaçınılmaz bir şey. Tamamen keyfim kaçıyor ve kendime üzülüyorum. Hepsinin acısını da senden çıkarıyorum. Hem de sen benim için bu kadar çok şey yapmışken. Tek istediğim ölmekken sen beni hayata döndürdün. Beni affeder misin?"

Madeline kafasını çevirerek tekrar onun elini öptü. "Anlıyorum," dedi. "Anlıyorum, Allan. İncinmedim ve alınmadım. Her şey yolunda."

"Ama değil," dedi Üsteğmen. "Bana bağlanmamalı ya da öfke nöbetlerimin hedefi olmamalısın. Hayattan tekrar keyif almak için özgür olmalısın."

"Ah," dedi Madeline gülümseyerek, "şu son birkaç yılda hayattan ne kadar az keyif aldığımı keşke bilseydin Allan. Yüzeysel bir eğlence ve gamsızlık. Yakınmıyorum, çünkü imtiyazlı bir hayatı ve binlerce şeyin yarısından epey keyif aldım. Ama bir şeyler eksikti. Somut bir şeyler. Onu da sende buldum. Belki seni hayata döndürdüm. Ama sen de hayatıma bir anlam kattın. Sen kattın. Yani artık gidip iyi vakit geçirmem gerektiğinden bahsedip durma. Ben iyi vakit *geçiriyorum* –seninle."

Genç adam iç çekip elini onunkilerden kurtardı ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Ben sadece beş on yıl sonra benimle evlendiğin için kendini kapana kısılmış hissetmemeni umut ediyorum. Ama bak Madeline, burada benimle yalnız kalmamalısın. Eğer gerekeni yapıp gitmeyeceksen, o zaman dışarı çıkmalıyız. Parkta bir araba gezintisine ne dersin?"

"Yeterince iyi hissettiğine emin misin?" diye sordu Madeline, dik oturarak. "Dışarı çıkmaya gönüllü müsün Al-

lan? Birkaç gün önce Edmund'un evine yaptığın ziyaretten keyif almadığını biliyorum."

"Sadece sen beni utançtan korumak adına aşırı endişelenip tek kelime etmeme izin vermediğin için. Bunu yapmamayı öğrenmek zorundasın. Ama o zaman bu konuyu etkin bir şekilde konuşup karara bağlamıştık. O tartışmayı tekrar açmamıza gerek yok. Görünüşümü insanların gözüne sokmak zorunda kalmayacağım. Gerçi kapalı bir araba olursa, senin yanında gerçekten bir hizmetçi olması gerekiyor. Bir araba hazırlamalarını söylemek için zili çalacağım."

"Ben yaparım," dedi Madeline ayağa kalkarak. "Sen otur burada."

"Zil çalacağım *dedim,*" dedi Üsteğmen ters ters ve koltuk değneklerinin yardımıyla ayağa kalktı. "Ah Madeline, zilin ipini çek, olur mu? Özür dilerim. İçimde, hayatımızın geri kalanı boyunca senden özür dileyeceğime dair bir his var."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jennifer, Anna, Walter Carrington ve Lord Eden, Londra Kulesi'nde hanedan armalarına ve saray mücevherlerine bakarak bir saatten fazla zaman harcadılar.

"Bunlar insanın etrafta evlenmeyi bekleyen uygun prenslerin gezinmesini dilemesine neden oluyor, değil mi?" dedi Anna, Jennifer'a. "Tüm bu süslü şeyleri giydiğini hayal edebiliyor musun?"

"Harika olurdu," diyerek büyük bir hevesle ona katıldı Jennifer.

"Ama bütün gün bir tahtta oturmaktan çok sıkılırdınız," dedi Walter, iki kızın da kıkırdamasına neden olarak. "Mücevher dolu parmaklarınızı oymalı kola vurup dururdunuz. Gözünüzün önüne getirin. Parkta yürüyüş yapmak için özgür değilsiniz. Ya da Gunter's'ta dondurma yemek için."

"Belki de o prensler o kadar da yakışıklı değildir zaten," dedi Anna, kolunu Lord Eden'ın koluna geçirerek. "Şimdi, dondurmayla ilgili olan şey neydi?"

"İçiniz donacak," dedi Lord Eden. "Ama, hadi bakalım. Ve açık bir fayton mu seçtin Anna? Ekimin sonunda?"

"Anna kapalı bir arabada her zaman nefes darlığı çekiyor," dedi kardeşi, "ve aynı anda sadece bir pencereden dışarı bakabildiği için bütün önemli görüntüleri kaçırdığına ikna olmuş durumda."

"Yeni bir şapkam var," dedi bu genç hanım kaygısızca, "ve dünyanın bunu görmesini istiyorum. Beğendin mi, Dominic?"

"Çok çekici. Ama beş metre kadar yakınımdayken öne doğru eğilmezsen sevinirim, Anna. O tüy gözümü çıkarabilir."

Anna'ya göre yapraklar kaçırılmayacak kadar hoş olduğu için Gunter's'a gitmeden önce Hyde Park'ın çevresinde bir araba gezintisi yapmaya karar verdiler. Madeline'in Üsteğmen Penworth'le beraber bindiği kapalı arabaya rastladılar. Madeline, faytondakilerle selamlaşmak için penceresini açtı. Üsteğmen gölgelerin içinde geride durdu ve bir şey söylemedi.

Jennifer öne doğru eğilip gülümsedi. "Siz nasılsınız, Üsteğmen?" diye seslendi. "Sizi tekrar dışarıda gördüğüme sevindim. Beni hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyor," dedi Madeline gülümseyerek. "Güzel bir günün nimetlerinden yararlanıp bir araba gezintisi yapmaya karar verdik."

Jennifer selamına karşılık olarak elini kaldıran adama baktı. Onu tanıyamayacaktı. Bu zayıf ve solgun görünen, yüzünün yarısı bir çeşit bandajla sarılmış olan bu adamı. Esnek, iyi görünümlü, neşeli ve her zaman hareketli olmaktan hoşlanan genç bir subay hatırlıyordu.

"Biz de Gunter's'a gidiyoruz," dedi Lord Eden. "Bize katılmak ilginizi çeker mi, Penworth? Madeline?"

"Belki başka zaman," dedi Madeline aceleyle.

"Teşekkürler," dedi Üsteğmen Penworth aynı anda. "Bu hoş olur."

Genç kadın şaşırarak ona baktı. "Sorun etmeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Üsteğmen beklenmedik bir şekilde. "Ya *sen*?"

"Beş dakikaya orada buluşuruz o zaman," dedi Lord Eden, Madeline kızararak başını tekrar arabanın içine sokarken.

"Böylece müstakbel eniştemle nihayet görüşebileceğim," dedi Lord Eden, yola devam ederlerken. "Madeline onu saklıyordu."

"Ben de meraktan ölüyordum," dedi Anna.

"Zavallı adam!" dedi Jennifer. "Savaş nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

"Gitmek istemedin," diyordu Üsteğmen diğer arabada. "*Benim* iyiliğim için mi Madeline? Yoksa *senin* iyiliğin için mi?"

Madeline ona dehşetle baktı. "*Senin* iyiliğin için," dedi. "Kimsenin seni görmesini istemiyordun. Gunter's da kalabalık bir yerdir. Allan, senden utandığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Üsteğmen uzanıp kadının elini tuttu. "Ama bana o kadar çok uzun süre baktın ki, sanırım beni fiziksel ya da başka türlü olan bütün kötülüklerden korumaya çalışıyorsun. Diğer insanların beni görmesi, senin için yorucu oluyor, değil mi? Ama seni günlük aktivitelerden tamamen alıkoyamam Madeline. Onlar ailen ve arkadaşların. Eğer kocan olacaksam, onlarla da vakit geçirmeliyim."

Madeline onun elini sıktı.

Birkaç dakika sonra Gunter's'taki bazı müşteriler oldukça zalim bir ifade takınmış olan Üsteğmen Penworth'ün girişini izlemek için döndüler. Genç adam diğer dörtlünün oturduğu masaya yardım almadan ilerledi ve masanın sonundaki tek boş sandalyeye, Jennifer'ın yanındakine oturdu. Takdimleri yapan Madeline de masanın diğer başına oturmak zorunda kaldı.

Sohbet birkaç dakika boyunca neşeli ve canlı devam ettî. Masadan fazlaca kahkaha yükseliyordu. Sonra Anna saray mücevherlerini anlatmaya başladı ve babalarının bir hafta içinde taşradaki evlerine döneceklerini söylemiş olmasının yol açtığı üzüntüyü söyledi.

"Şey, Edmund, Alexandra ve çocuklar da gidecekler," dedi Madeline yatıştırırcasına. "Ben de bir süreliğine gelmesi için Allan'ı ikna etmeye çalışıyorum. Daha hayır demedi, bu yüzden umutluyum." Masanın üzerinden, Jennifer'la sohbet etmekte olan nişanlısına gülümsedi.

"Daha iyi hissediyor musunuz?" diye soruyordu Jennifer. "Yaralarınızı duyduğumda üzüldüm bayım."

"Teşekkürler," dedi Üsteğmen ona bakmadan. "Tamamen iyileştim." Yüzü solgun ve acımasızdı. Bir keresinde dans etmiş olduğu ve Sonian Ormanı'nda yürüdüğü genç adama hiç benzemiyordu.

"Yakın zamanda Devon'a dönecek misiniz?" diye sordu ona. "Bana ailenizi ve evinizi ne kadar çok sevdiğinizi anlattığınızı hatırlıyorum."

"Şimdilik oraya dönmeye hiç niyetim yok."

"Ah," dedi Jennifer ve dondurmasından ağız dolusu bir lokma aldı. Diğerlerinin sürdürdüğü sohbetten kopmuş-

tu. Lord Eden'ın, kardeşinin yanından kendilerini izlediğini gördü.

"Anneniz sizin için endişeleniyor olmalı," dedi. "Tabii babanız ve tüm kardeşleriniz."

"Şüphesiz," dedi Üsteğmen. "Hayatımın geri kalanı boyunca onların acımalarının odağı olurdum. Benimle gurur duyarlardı."

Jennifer gergin bir şekilde kaşığıyla oynadı. Keşke başka bir yere otursaydı. "Şimdi gurur duymuyorlar mı?" dedi.

"Ah, evet." Adamın sesi soğuktu. "Ben onların yaralı kahramanlarıyım."

"Neden bu kadar büyük bir bandaj takıyorsunuz?" diye sordu ve sorusunun kabalığıyla kızardı.

"Yüzümün pek de güzel bir görüntüsü yok."

"Yaralar iyileşmedi mi?"

"İyileşebilecekleri kadar iyileştiler sanırım," dedi. "Ki bu o kadar da iyi bir şey değil."

"Sadece küçük bir göz bandı takmak daha iyi olmaz mı?" diye sordu Jennifer. "Güneş ve hava, diğer yaraların solmasına yardımcı olur, değil mi? Ve bana soracak olsaydınız, büyük bir bandajın birkaç yaradan daha çok dikkat çektiğini söylerdim."

"Eğer size *soracak olsaydım,*" dedi Üsteğmen. Sesi o kadar alçaktı ki, genç kız doğru duyduğundan emin olamadı. O andan, oradan kalkana kadar süren ortamdaki elle tutulur rahatsızlığı iliklerine kadar hissetti.

Daha sonra faytona bindiklerinde, "Penworth tarafından fena bir şekilde terslendiniz mi?" diye sordu Lord Eden ona anlayışlı bir şekilde.

"Maalesef bunu hak ettim," dedi genç kız. "Ona kişi-

sel bir soru sormamalıydım. Vücudundaki yaralar epeyce iyileşmiş gibi görünüyor. Ama diğer yaraları, daha derinde olanlar, iyileşmeye başlamamış bile."

"Çok utandığımı ve böyle olduğumu için kendimden rahatsız olduğumu itiraf etmem gerek," dedi Anna. "Söylememem gereken bir şey söyleyeceğim diye çok korktum."

"İnsan hayatla nasıl yüzleşir?" dedi Walter. "Tek bacakla. Ve tek gözle. Ah! Sanırım ölmüş olmayı tercih ederdim."

"Ne saçma!" dedi Jennifer ve bu kabalığıyla tekrar kızardı. "Hayatta insanın bir gözü ve bacağı olmadan da yapabileceği bir sürü şey var. Onun eski halini bildiğim için Üsteğmen Penworth için üzüldüm. Ama tavırlarının tatsız ve alaycı bir hal almış olması karşısında biraz da öfkelendim. Hayır, öfkelenmedim. Bunlar başına sadece üç ay önce geldi. Ama ona beş yıl sonra rastlayıp hâlâ kayıpları için yakındığını ve hayatına devam edemediğini görseydim, o zaman kızar ve şüphesiz üzülürdüm."

"Haklı olduğunuza eminim Bayan Simpson," dedi Walter. "Ama, Tanrım, bir bacağı olmadan insan hayatına nasıl devam edebilir? Ata binmek yok. Spor yok. Düşüncesi bile katlanılmaz."

"Zavallı adam," dedi Anna.

Jennifer, Lord Eden'ın kendisine gülümsediğini gördü.

***

Aynı gün Ellen, Harrowby Kontu'nu ziyaret etti. Yanına kimseyi almamıştı ve evin büyük çift kanatlı dış kapısının pirinç tokmağını kaldırana dek onu evinde yalnız olarak ziyaret etmenin uygun olmayabileceği aklına bile gelmemişti. Ama bu fikre gülümsedi. Burası on beş yıl boyunca evi olmuştu. O da babasıydı.

Baş uşağın onu kabul salonuna götürmesini beklemek yerine kendisiyle buluşmak için adamın merdivenlerden aşağı koşturduğunu görür görmez, onun yine içtiğini anladı.

"Eğer geleceğini kesin olarak bilseydim, tek yudum içmezdim Ellie," dedi adam, gülümseyip ona kolunu uzatırken. "Üzerinde biraz düşünme fırsatın olunca, gelmezsin sanmıştım."

"Ama geldim," dedi Ellen, kabul salonunu inceleyerek. En son gördüğü haliyle aynıydı burası. Sadece halı biraz daha yıpranmış ve pencerelerdeki perdeler daha fazla solmuştu.

"Başka kimseyi davet etmedim," dedi adam. "Umarım sorun etmezsin. Sadece sen ve ben olacağız Ellie. Üstelik" –özür diler gibi gülümsedi– "bu günlerde Harrowby Kontu'ndan gelen bir daveti kabul edecek çok fazla hanım yok. Pek saygıdeğer olarak değerlendirilmiyorum, biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi genç kadın, sırtını ateşe vererek oturmuş olan adamın yüzündeki ve vücudundaki sefahat izlerine bakarak. Kâhya –baş uşak gibi genç kadının tanımadığı biriydi– çay tepsisini getirirken konuşmadılar. Ellen kendini tuhaf hissediyordu. Ona nasıl sesleneceğini bilmiyordu. "Doldurayım mı?"

"Eğer beni terk etmemiş olsaydın," dedi adam, ona tepsinin arkasındaki koltuğa oturmasını işaret etmek için elini uzatırken, "şu an gördüğün bu enkaz olmazdım. Ben seni sevdim kızım. Gitmemeliydin."

"Sadece ben gittikten sonra içmiyordun ki sen," dedi Ellen, ona dolu bir fincan ve tabak uzatarak. "Şimdi, kendine karşı dürüst ol. Bunun için bütün yükün omuzlarıma yüklenmesine ihtiyacım yok."

Adamın gülümsemesi neredeyse çocuksuydu. "Çok haklısın," dedi. "Ama sen her zaman bana karşı iyiydin Ellie. Saçmalıklara hiç tahammül etmezdin. Her zaman neyin ne olduğunu söylerdin. Eskiden ben içerken bana uzaklaşmamı söylerdin. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

Harrowby Kontu kahkaha attı. "Sıklıkla olmasa da bazen kabul ettim," dedi. "Ayık kalıyordum ki, çocuk odasına ya da dersliğe gelip seni görebileyim. Tabii ondan sonra içerdim. Ama o günlerde çok fazla içmezdim, kızım. Biraz kek al."

Birbirlerine baktılar.

"Sen her zaman benim ejderhalarımı öldüren St. George'umdun," dedi Ellen.

"Öyle miydim Ellie?" dedi adam. "O adam sana iyi davrandı mı?"

Ellen onun Charlie'den bahsetmediğini biliyordu. "Evet," dedi, "bana karşı iyiydi."

"Ama o hiç ejderha öldürmedi mi?" Yine o çocuksu gülümseme.

"Büyümüştüm," dedi genç kadın. "Hiçbir adamın yenilmez olmadığını biliyordum. Babaların bile."

"Bana hayatından bahset," dedi adam. "Sanki ölmüş ve yeniden dirilmişsin gibi oldu bu, Ellie."

Ellen ona İspanya'yı ve Belçika'yı anlattı. Charlie'den, Jennifer'dan ve diğer arkadaşlarından bahsetti. Ona Sör Jasper Simpson'la olan görüşmesini anlatmayı bitirdiğinde yaklaşık yarım saattir konuşuyor olduğunu fark ederek şok oldu. Ama Kont ilgilenmişti. Neredeyse hiç hareket etmemiş ya da gözlerini onun yüzünden ayırmamıştı.

"Destek için gelmen gereken kişi benim Ellie," dedi. "o adam değil. Benden daha çok onu mu baban olarak görüyorsun?"

Bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? "O Jennifer'ın büyükbabası," dedi. "Onunla görüşmenin bu kadar önemli olmasının sebebi bu, baba." Ve alt dudağını sertçe ısırıp gözlerini kapattı.

"Belki ben de öyleyim," dedi adam. "Bir ihtimal senin babanım Ellie. Ama önemli olan şu ki, onca yıl öyleydim. Senin babandım. Seni sevdim. Kusursuz değildim ama sana hiç kötü davranmadım, değil mi?"

Genç kadın başını salladı, gözleri tepsideki gümüş süt sürahisindeydi.

Kont ayağa kalkıp zilin ipini çekerek tepsiyi alması için birini çağırdı. Şömine rafına bir dirseğini yaslayıp, bir parmağını ritmik bir şekilde dişine vurarak hiçbir şey söylemeden bekledi. Ama uşak gidince, genç kadının yanına gelip oturdu.

"Hemen gitme," dedi, kadının bir elini eline alarak. "Kal ve biraz daha konuş Ellie."

Ellen başını eğip onun eskisinden daha tombul olan eline baktı, siyah tüylü küt parmakları ve uzundan çok geniş tırnaklarıyla o el yine de tanıdıktı. Çocukken onu kaldıran, nerede yürüdüklerini anımsamıyor olsa da, bazen yürürken tutunduğunu hatırlayabildiği eller.

"Bir ihtimal babam olabileceğini söylerken," diye sordu genç kadın, "ne demek istedin?"

Kont ona ağırlaşmış ve kan çanağına dönmüş gözlerle baktı. "Annen ve ben," dedi. "Biz her zaman en çok can yakacak şeyi söylerdik, gerçek olmasalar bile. Benim kızım olabilirsin Ellie."

"O olmadığımı söyledi," dedi Ellen. "Ve babam olduğunu söylediği kişi de itiraz etmedi."

"Annen sana hamileyken, kimden olduğunu hiç düşünmedim. Eğer benden olmama ihtimalin olsa bunu yapardım, değil mi? Başka biriyle birlikte olduğunda her zaman bunu bilirdim. Âşıkları olduğunu biliyordum. Ama o zamanlar hiç şüphelenmedim. Üstelik annen dikkatli bir kadındı. Görüldüğü üzere sen bizim ilk –ve tek– çocuğumuzsun. Bir erkek olabilirdin Ellie. Benim varisim olabilirdin. Bence sen benim çocuğumsun."

"Ama o zaman annem neden böyle bir şey söyledi?"

"Canımı yakmak için," dedi adam. "Özellikle kötü niyetli hissediyor olmalıydı. Senin gerçekten sevdiğim tek insan olduğunu biliyordu. Beni sana düşman etmek istedi. Senin bilmen gerekmiyordu. Ama ben gelip sana söyledim, değil mi? Sanırım o an sarhoştum. Sonra annen Fenchurch'le beraber kaçtı ve onu o zamandan beri görmedim. Ondan son haber aldığımda, Kongre için Viyana'daydı. Hiç duymadığım biriyle birlikte. İyi bir çift değildik, kızım. Olanların tüm suçu onda değildi. Ama en çok acı çeken sen oldun."

"Evet," dedi Ellen. "Acı çektim. Ama hayatta her şeyin bir amacı var, belki de. Eğer İspanya'ya gitmemiş olsam, kocamla hiç tanışamazdım. Ve hayatımı onu tanımadan sürdürmüş olmaktan nefret ederdim."

Adam onun elini okşadı. "Tekrar söyle," dedi. "Biraz önce ağzından kaçan şeyi bir daha söyle. Kulağa çok iyi geliyor Ellie."

Ellen ona bakarak yutkundu. "Baba?" dedi. "Ona hiç böyle seslenmedim, biliyor musun?"

Adam, elini tekrar okşadı.

Ellen ona baktı. Ve o kan çanağı gözlerin, kızarmış yanakların ve katlanmış gerdanın ötesine baktı. Onun babası olmuştu. Onun geniş kucağına kıvrılıp saatinin zinciriyle oynamıştı. Ve dünyada hiçbir şey kendisine zarar veremezmiş gibi hissetmişti.

"Hamileyim," dedi. Bunu öylece söylemiş olduğu için kendine şaşırdı. "Ve kocamdan değil. Onun ölümünün üzerinden bir ay geçmeden bir âşığım oldu. Şimdi de insanların çocuğun Charlie'den olduğuna inanmalarına izin vermeye başladım ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Bütün sorunlarını babana anlat Ellen. Kucağına otur ve bırak baban hepsini çözsün.

"Öyle mi Ellie?" dedi adam, serbest eliyle onun elini okşayarak. "Önemli olan şey şu ki, bu konuda mutlu musun? Onu sevdin mi?"

"Evet, sevdim," dedi Ellen. "Tamamen ve tutkuyla, baba. O bir haftada benim için dünyada başka kimse yoktu. Sadece bir hafta. Hatta daha az. Charlie'yle benim bir arkadaşımızdı. Ve sonra, ikimiz de daha ne olduğunu anlayamadan birbirimizin âşığı olduk. Ama tamamen yanlıştı. Charlie'yi sevmiştim. Ya da sevdiğimi düşündüm. Şimdi suçluluk ve kafa karışıklığından o kadar tükendim ki, artık sevginin ne olduğunu bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi babası elini okşayarak, "yakında seveceğin bir çocuğun olacak Ellie. O zaman öğreneceksin. O biliyor mu?"

"Hayır." Adamın elini sıktı. "Ona kesinlikle söylemezdim. Hiç bilmesin istiyorum."

"Çocuğundan mahrum olmak üzücü bir şey Ellie. Seni seviyor mu?"

"Hayır," dedi Ellen. "Ah, o bir haftada onu sevdiğim kadar o da beni sevdi. Ama sevmek yanlış kelime. O, sevgi değildi. O şey her neyse, artık bana karşı onu hissetmiyor. Yakında Londra'dan ayrılacak."

"Sen de burada, kocanın akrabaları ve âşığının çocuğuyla birlikte kalacaksın," dedi adam. "Peki kızım, geleceğini düzenleyeceksin. Bunu her zaman yaptın. Sana inancım büyük. Ama biliyorsun, buraya her zaman gelebilirsin, Ellie. Burası her zaman senin evin olacak. Eğer seni dünyaya ben getirmemişsem bile, ben her zaman senin baban olacağım. Ki senin *gerçek* baban olduğumu düşünüyorum."

"Ah," dedi Ellen, adamın parmaklarını sıkarak. "Tüm bunları sana anlattıktan sonra omuzlarımdan nasıl bir yük kalktı, bir bilsen! Sanırım her şeye rağmen içinde hâlâ biraz St. George'luk var."

Kont keyifle kahkaha atarken genç kadın da başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

"Tekrar gelecek misin?" diye sordu adam. "Bir kez daha tamamen ortadan kaybolmayacaksın, değil mi Ellie? Yine beni görmeye gelecek misin?"

Ellen başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Planladığımdan daha çok kaldım," dedi. "Geldiğime memnunum baba. Ailemden kalan tek insan sensin."

"Gel ve bana sarıl, kızım," dedi adam. Ona sarılıp hafif hafif sallanınca bir anı dalgası genç kadını sardı. Annesi akşamki etkinliğe hazırlanmaktan çocuk odasına gelip ona iyi geceler öpücüğü veremeyecek kadar meşgul olduğu zamanların uyku vakti anıları. Hatta aynı kokuydu bu; brendi, enfiye ve kolonyanın tuhaf bir karışımı.

"Ah babacığım," dedi. Kendine acıma duygusuna so-

nunda tamamen teslim olmuştu ve buna o an için aldırmıyordu. "Ama o sonsuza dek uzağa gittiğinde, ben buna nasıl katlanacağım?"

"Çocuğun yanında olacak," dedi babası, "ve baban da. Yapacaksın kızım. Katlanacaksın."

***

Amberley Kontu, evinin çocuk odasına bitişik bir odada kollarını kanepenin arkalığının üzerinde germiş, yayılarak oturuyordu. Karısının kızlarını emzirmesini izlerken yarı gülümsüyordu.

"Uyuyor," dedi.

"Biliyorum." Karısı iç çekti. "Onu yatırmalıyım, değil mi? Çok kısa bir süre sonra sütten kesilmesi gerekecek. Artık yedi aylık oldu. Bu hiç de adil değil, Edmund. Bebekler çok çabuk büyüyor."

"Peki," dedi kocası, "Caroline'ın senin göğsünle işi bitince, sadece oraya yeni bir bebek koymayı denememiz gerecek, değil mi?"

Karısı kızardı. "Yapacak mıyız?" dedi. "Ah Edmund, parmak uçlarıma kadar ürpermeme neden oluyorsun."

Genç adam sırıttı. "Bu anı kaçırırsak, yazık olur, değil mi?" dedi. "Caroline da uyudu. Ah, Christopher'a onu sırtında taşıma sözü vermiş olduğumu hatırladım şimdi. Bir de daha çok çocuk yapmaktan mı bahsediyorum ben?"

"Gerçekten de gelecek hafta Amberley'e mi gidiyoruz?" diye sordu Kontes gülümseyerek. "Oraya varana kadar inanmayacağım. Yeniden evde olmak! Tam bir mutluluk!"

"Üsteğmen Penworth'ün Madeline'le gelmeyi kabul etmesine biraz şaşırdım. Sen şaşırmadın mı?"

"Evet. Ama memnunum. Onu daha iyi tanımak istiyorum. Ve onunla çay içmek bu konuda pek işe yaramıyor. Madeline onu herhangi bir mahcubiyetten korumak için çok fazla dikkat ediyor."

"Ve bu da sadece durumu daha da mahcup edici bir hale sokuyor," dedi Kont. "Amberley, Üsteğmen'e iyi gelecektir. Eğer kendi haline bırakılırsa, sakatlıklarıyla başa çıkmasına yarayabilir diye düşünüyorum Alex."

"Madeline onun üstüne düşmeyi keserse, demek istiyorsun," dedi Kontes.

"Madeline'e kabalık etmek istemiyorum. Adam hakkında endişeleniyor ve ayrıca ona tamamen gönülden bağlı. Madeline'i hiç böyle görmemiştim."

"Mutlu olacaklar mı sence?" diye sordu Kontes.

Kocası omuz silkti. "Sanırım, eğer isterlerse olurlar," dedi. "Amberley'de olmak birbirlerini daha iyi tanımalarına yardımcı olur. Hemşire-hasta tarzı bir ilişkiden daha fazlasını kastediyorum. Simpson hanımları da daha sonra burada olacaklar. Onları da Amberley'e davet etmek istediğine emin misin Alex? Seni buna ben ikna etmedim, değil mi?"

"Eğer sana katılmasaydım, bu konuda tartışırdım, biliyorsun. Tartışmıyorum. Ama bütün olanlardan sonra, geleceklerine emin değilim Edmund."

"Dominic, Wiltshire'a gitmekte epey kararlı," dedi Kont.

"Ama Ellen Simpson, bizimleyken kendini tuhaf hissedecektir," dedi karısı. "Ne olursa olsun, biz Dominic'in ailesiyiz. Yine de gelseler çok hoş olurdu Edmund. Bu fikrin çok yaratıcıydı. Madeline ikisiyle de arkadaş ve Anna

da Jennifer Simpson'la çok yakınlaşıyor gibiydi. Görünüşe göre, Walter da. Yas tuttukları bu dönemde taşradaki bir mülkün sağladığı daha fazla özgürlük onlara da iyi gelirdi. Hem onlardan hoşlanıyorum. Arkadaşlıklarından keyif alırdım."

"Hâlâ Bayan Ellen Simpson'a karşı büyük bir borç altında hissediyorum kendimi," dedi Kont. "O olmasaydı, Dominic şu an hayatta olmayabilirdi. Bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Minnettarlığımı bir şekilde göstermek istiyorum."

"O zaman çaya geldiklerinde onlara soralım," dedi Kontes. "Umarım kabul ederler. Onlarla sen konuş Edmund. Sen benden çok daha fazla ikna edicisin."

"Öyle miyim?" dedi kocası. Ayağa kalkıp uyuyan kızını karısının kollarından aldı. "Ama oğlumu onu sırtımda taşımaktan vazgeçirmeye ya da karımı benimle beraber yatak odamıza gitmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum, ne dersin?"

Kontes güldü. "Hayır, kesinlikle ikna edemezsin," dedi. "Yatma vakti gelene kadar terbiyeli davranın, lordum."

"Böyle diyeceğini biliyordum zaten," dedi Kont iç çekerek.

***

Jennifer keyifle dolup taşıyordu. Ama kendini suçlu hissettiği zamanlar oluyor ve babası için yas tutmakta olduğunu hatırlayınca, gözyaşlarını tutamıyordu. Ama Ellen, kızın hayata karşı duyduğu o coşkuya yeniden sahip olmasına alınmıyordu. Bu kadar genç biri için o çok yoğun kederle geçirdikleri iki ay oldukça yeterliydi.

Jennifer için her şey yolunda görünüyordu. Arkadaş-

lar edinmiş ve sayısız gezintilere çıkmıştı. Birkaç hayranı vardı, ama Ellen kızın onların hiçbirine bağlandığını düşünmüyordu. Bağlanmadığı kişilere Lord Eden'ın da dâhil olması, Ellen'ı rahatlatmıştı. Jennifer onun hakkında, Walter Carrington ya da Anna'nın arkadaşı Bay Phelps'ten daha fazla bahsetmiyordu. Ve genç kız özel bir *hassasiyet* geliştiriyor gibi görünmüyordu.

Sör Jasper Simpson'ı birçok defa, Bay Philip Simpson'ı da ara sıra ziyaret etmişlerdi. Sör Jasper, Jennifer'ı torunu olarak kabul etmişe benziyordu. Aslında bir ziyaretin ardından genç kız, Ellen'a, Sör Jasper'ın ona güldüğü zaman büyükannesi gibi baktığını söylediğini anlatmıştı.

Ve adam sözünde durdu. Yeni bulduğu akrabalarının onuruna bir akşam yemeği ve sessiz bir parti düzenliyordu. İkisine de özellikle davet etmek istedikleri biri olup olmadığını sormuştu. Ellen hayır dese de Jennifer, büyükbabası onu anlayışlı bir gülümsemeyle dinlerken neredeyse bütün tanıdıklarının adını hevesle sıralamıştı: Lord Eden, Anna ve Walter Carrington, Bayan Jennings, Leydi Madeline ve Emery kız kardeşler.

"Leydi Madeline, Üsteğmen Penworth'le nişanlı," demişti. "Onu Brüksel'den tanıyorum büyükbaba, ama fena bir şekilde yaralandı ve şimdi de insan içinde görünmekten hoşlanmıyor. Geleceğini sanmıyorum."

"Ama ben yine de ona bir davetiye yollayacağım," dedi yaşlı adam gülerek.

Ellen, kendisiyle görüşmekten adamın da en az kendisi kadar kaçınacağını biliyor olmasaydı, Lord Eden'ın bahsi geçince alarma geçerdi. Ve genç adam yakında taşraya gitmeyi planlıyordu. Korkmasına gerek yoktu. Lord Eden daveti reddedecekti.

Eğer o gelirse, Ellen buna katlanamazdı -onunla karşılaşmaktan korktuğundan değil. Yaşadığı melankoliden ve kendini küçük düşürmesinden sonra, bu çeşit bir korkunun üstesinden gelmişti. Ama zihnini, onu bir daha asla görmeyeceği fikrine alıştırmıştı. Yarası, kabuk bağlamaya başlamıştı. Çok ince bir kabuk. Ama şimdi onu kaşıyarak kanatmak istemiyordu.

Amberley Kontu ve Kontesi'ne yapacağı ziyaretten korkmuyordu. Onlardan çok hoşlanıyor, Brüksel'deki o korkunç günlerinde Kont'un kendisine göstermiş olduğu inceliği ve nezaketi hatırlıyordu. Çaya Kont'un erkek kardeşini de çağırarak onu utandıracaklarını sanmıyordu. Jennifer da bu ziyaret için heyecanlıydı. Çocukları tekrar görmeyi umuyordu.

Hayal kırıklığına da uğramadı. Genç kız ev sahiplerine selamlarını sunarken Christopher onun ilgisini çekmek için eteğini çekiştiriyordu. Jennifer ilk fırsatta çömelip onu kucakladı. Ardından küçük çocuk oyunun peşinden koşmak üzere uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Caroline, Ellen'ın eteğine asılarak dizlerinin üzerine kalkıp ciddiyetle kadının yüzüne bakınca, Kontes kocasının yüzüne bakıp kaşlarını kaldırdı. Ellen sohbetten dikkatini ayırmadan çocuğu kucağına alıp çantasını açtı, bebek de içindekileri araştırmaya başladı.

Ellen, Amberley Konağı'nda kalmaları için yapılan davete hazırlıksız yakalandı. Kontes taşraya gidiyor olduklarından bahsedince, Ellen da hissettiği kıskançlığı dile getirmişti zaten. Onlara kalbindeki en içten dileğin taşrada yaşamak olduğundan da bahsetmişti.

"Ah," dedi Ellen, Kont ondan ve Jennifer'dan birkaç

hafta Amberley'de kendilerine katılmalarını istediğinde. Aklıma söyleyebilecek başka bir şey gelmiyordu.

Jennifer'ın dili o kadar da tutulmamıştı. "Ah, gidebilir miyiz Ellen?" diye sordu. Yanakları kızarmıştı ve koltuğun ucunda oturuyordu. "Ah lütfen, gidebilir miyiz? Amberley deniz kenarındaydı, değil mi? İngiltere'ye dönüş yolculuğumuzda bunu bana anlatmıştınız, hanımefendi. Anna da anlattı. Kulağa gerçekten de harika geliyor."

"Çok naziksiniz," dedi Ellen, bakışlarını Kont'tan Kontes'e çevirerek. "Ama gerçekten bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Brüksel'deki diğer o yüzlerce kadından daha fazla bir şey yapmadım."

"Aslında yaptınız," dedi Kont. "Diğer yüzlerce kadın, kardeşime iyileşmesi için bakmadı hanımefendi. Ama borcumuz bir yana, sizi ağırlamaktan keyif alırız. Ve elbette, açıkça belli ki, kızımız da öyle. Anne-babası ve dadısı dışında biriyle arkadaşlık etmesi ne kadar nadir rastlanan bir durum, bilmiyorsunuz. Ağabeyine de dostça davrandığını sanıyorum, tabii eğer onu yakalayabilirse."

"Ah, evet de Ellen," diye yalvardı Jennifer.

Ellen, Kont'la Kontes'e baktı, ikisi de ona gülümsüyorlardı.

"Madeline ve nişanlısı da orada olacak," dedi Kontes. "Dominic olmayacak, elbette. O da önümüzdeki birkaç gün içinde kendi arazisine gidiyor."

"Taşrada birkaç hafta geçirme ihtimali oldukça cazip görünüyor," dedi Ellen en içten bir şekilde.

Jennifer zevkle ışık saçarak koltuğuna tekrar yerleşti. Kontes daha çok gülümsedi. Ellen buna cevabının yol açtığını düşündü.

"Harika!" dedi Kont. "Alex ve ben evimizle misafirlerimize gösteriş yapmaktan her zaman keyif almışızdır. Bunu kararlaştırdık, o zaman. Ve şu an merdivenlerden gelen gürültü sanırım işgale uğradığımız anlamına geliyor."

Salonun kapıları açılınca baş uşak içeri girdi, sadece bir adım gerisinde Anna ve Walter Carrington, Susan Jennings ve Lord Eden vardı. Anna'nın sesi her zamanki gibi odaya kendisinden önce gelmişti.

"Yağmur başlıyor Alexandra," diyordu, "biz de açık faytonda geziyorduk. Asıl soru nereye gideceğimiz oldu. Sizin ev de bildiğimiz herkesten en yakın olanıydı. Böylece kendimizi çaya davet ettirmeye karar verdik. Sorun etmezsiniz, değil mi? Hem aldırsanız bile, artık nasıl söyleyeceksiniz ki? Ah!" Bir elini ağzına kapattı. "Zaten misafirleriniz varmış."

Ama içeridekilerin kim olduğunu görünce, gözleri yeniden parladı ve gidip Jennifer'ın yanına oturdu.

"Bu sabah Walter'la bana bir davetiye geldi," dedi. "Büyükbabandan. Biliyor muydun? Hemen cevap verdik ve geleceğimizi söyledik."

"Rahatladım," dedi Jennifer. "Arkadaşlarım Bayan Emery'lerin o gece başka bir sözleri varmış."

Diğerleri selamlaştılar. Lord Eden, Ellen'ın karşısındaki bir koltuğa oturdu. Ve Ellen'ın yarasının üzerindeki kabuk kalktı. Keşke babasına eğer Lord Eden'ı bir daha göremezse, ne yapacağını bilmediğini söylememiş olsaydı. O andan önce kendine hiçbir şey itiraf etmemişti. Öylesi daha iyiydi.

Genç adamın taşraya gideceği güne kadar sabırla gün saymalıydı.

Anna haykırıyordu. "Walter," dedi, "Jennifer ve Bayan Simpson birkaç haftalığına Amberley'e geliyorlarmış. Bu senin başının altından mı çıktı Edmund? Seni temin ederim, benim en ama en favori kuzenimsin. Şimdi eve dönüyor olmayı o kadar da çok sorun etmiyorum ve babama da bunu söyleyeceğim. Bu sabah, eğer bu konuda bir kez daha şikâyet edersem, kulağına pamuk tıkayacağını söyledi."

Ellen ve Lord Eden odanın karşısından dikkatle birbirlerine bakıyorlardı.

"Neden sen de gelmiyorsun Dominic?" dedi Anna. "O zaman tamamen mutlu olurum. Gidişini kolaylıkla birkaç ay erteleyebilecekken Wiltshire'a gitmen hiç de centilmence bir davranış değil."

"Hayır," dedi Lord Eden hâlâ Ellen'a bakarak. "Noel'den önce Amberley'de olmayacağım Anna."

"Sör Jasper Simpson'dan akşam yemeği ve partisine bir davetiye aldım," dedi Susan Jennings, Ellen'a. "Çok nazik biri olduğuna eminim. Bütün bunlar sevgili üvey kızınızla olan arkadaşlığım sayesinde. Sevgili kocam öldüğünden bana eşlik edecek kimse olmadığı için katılmak zor olacak elbette."

"Siz geliyor musunuz, lordum?" diye sordu Jennifer, Lord Eden'a hevesle.

"Davetiyeme bir cevap vermedim henüz," dedi genç adam temkinle.

"Şehirden ayrılmayı planladığın günden bir gün önce," dedi Anna. "Davetiyeyi aldığımda aklımdan geçmişti. Gelmelisin Dominic."

"Eğer daveti reddedersem beni anlarsınız, hanımefen-

di," dedi Susan, Ellen'a nazikçe. "Kayınpederinize karşı kötü bir tutum içerisinde olmak istemem, hanımefendi. Ama insanın kocası ölünce ne kadar yalnız kaldığını siz de biliyorsunuz. En azından size arkadaşlık edecek bir üvey kızınız olduğundan siz şanslısınız." Zarif bir mendili gözlerine götürdü.

"Seni arabamla alırım Susan," dedi Lord Eden. "Beraber gideriz."

"Ah, ne kadar naziksiniz," dedi Susan. "Ama size zahmet vermek istemem lordum."

"Hiç zahmet olmaz."

Gözleri Ellen'a döndüğünde anlaşılmaz görünüyorlardı.

Yara tekrar fazlasıyla açılmıştı.

Başka bir konu hakkında konuşmaya başlandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birkaç gece sonra Sör Jasper Simpson'ın şehirdeki evinde on altı kişi yemeğe oturdu. Yemek odasına geçmelerinden önce Sör Jasper misafirlerine bunun maalesef mutlu bir toplanma olmadığını söyledi. Dans olmayacaktı. Oradakilerin çoğu yastaydı. Ama geçenlerde yeni tanıştığı gelini ve torununu onurlandırma ve onların bazı yakın arkadaşlarıyla tanışma arzusuna teslim olmuştu.

Lord Eden neredeyse herkesi tanıdığını fark etti. Sör Jasper'ı ya da Bayan Edith Simpson'ı bizzat tanımıyordu, ama Philip Simpson'ı geçmişte birkaç kez White's'ta görmüştü. Charlie'nin kuzenleri Bay ve Bayan Everett'i de tanıyordu. Genç Bay Lawrence Winslow'u daha önce görmemişti ama Vikont Agerton'u tanıyordu. Bu son beyefendi ile Walter birbirlerini okuldan tanıdıklarından ortamda epeyce yüksek sesli sohbet ve kahkaha bulunuyordu.

Tabii ki Anna, Susan ve Madeline de oradaydı ama Penworth'un gelişi Lord Eden'ı şaşırtmıştı. Madeline bir önceki gece evde, onun yemeğe katılmaya karar verdiğini duyurmuştu. Gözleri coşkuyla parlıyordu ama yalnız kal-

dıklarında kardeşine biraz endişelendiğinden bahsetmişti. Bütün bir akşam böyle bir toplantıya karışması onun için uygun muydu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, demişti genç adam, kolunu kardeşinin omuzlarına dolayarak. Genç kadın için uygun muydu? Bu daha önemliydi. Madeline onu itip içerlemiş bir bakış attığında, genç adam hassas bir noktaya değindiğini tahmin etmişti.

Lord Eden bu toplantıda kendini oldukça rahat hissetmeliydi. Ama aslında tam tersini hissediyordu. Charlie'nin ailesiyle bir aradaydı. Yine davetsizce Ellen'ın olduğu yerde bulunuyordu, üstelik bir hafta önce ona muhtemelen bir daha kendisini görmeyeceğini söylemişti. Ona veda etmişti.

Daveti neden kabul ettiğinden hâlâ emin değildi. Susan'ın durumu yüzünden miydi? Ya da Anna'nın ısrarları? Bayan Jennifer'ın hevesli ifadesi? Yoksa zayıf ve bencilce kendine işkence etme ihtiyacı yüzünden mi? Belki Ellen'a da?

Sebep her neyse, rahatsız hissediyor ve burası dışında herhangi bir yerde olmayı diliyordu. Eşyalarının toplanmış ve ertesi günkü ayrılışı için tüm ayarlamaların yapılmış olmasına minnettardı. Aksi takdirde yoldan çıkabilirdi. Artık onu unutup yeni bir hayata başlama planına girişebilirdi.

Bu süre içinde, diye düşündü genç adam, Sör Jasper Ellen'ı koluna takıp yemek odasına götürürken. Kendisi de kolunu Susan'a uzattı. *Bu akşam ondan uzak duracağım.* Genç kadının duygularına bu kadar saygı duyabilirdi herhalde.

Susan'ı masanın başından olabildiğince uzağa oturttu ve

ikisini de memnun etmek için Leydi Habersham'la onun arasına oturdu. Tüm aklını bu iki leydi ve tam karşılarında oturan Winslow ve Bayan Everett'le yaptıkları sohbete verdi. Kısa bir zaman sonra –bitmek bilmeyen bir saatten sonra– leydiler çekilince, onun düşüncesine göre, eğer şanslıysa Sör Jasper, porto şarabıyla oturup en azından bir saat daha erkek muhabbeti yapan türden bir adam olurdu.

Ama Edith Simpson, hanımlara işaret veremeden Sör Jasper ayağa kalktı. Misafirlerinin kendisiyle beraber birkaç kez kadeh kaldırmasını istediğini söyledi. Herkes görev bilinciyle kadehlerini hayatı boyunca varlığı kendisinden esirgenmiş olan torununa ve oğlunun son yıllarını rahat geçirmesini sağlayan sevgili gelinine doğru kaldırdı.

Yaşlı adam duraksadı, gülümsemesi Ellen'a yönelmişti. Lord Eden o akşam ilk defa kendisine ona tamamen bakma izni verdi. Genç kadın sandalyesinde dimdik oturuyordu, yüzü solgun ve gergindi ve irileşmiş gözleri kayınpederine yalvarıyordu sanki. Bir elini kayınpederine ulaşmak ister gibi kaldırdı ama tekrar kucağına koydu.

Lord Eden kaşlarını çattı.

"Ve çok özel bir kadeh kaldırma," dedi Sör Jasper. "Üçüncü bir kişi için. Bu gece burada bizimle ve aslında on yedi kişiyiz." Gelinine nazikçe gülümsedi.

Ellen gözlerini kapattı.

"Müstakbel torunuma," dedi Sör Jasper. "En içten dileğim olarak, erkek torunuma. Varisime."

Masada bir uğultu oldu ve sandalyelerin geri çekilme sesleri duyuldu. Ve kadeh tokuşturma sesleri. Lord Eden kendini ayağa kalkmış, diğer herkesin yaptıklarını yaparken buldu. Susan'ın hayatında hiç bu kadar şaşırmamış

olduğunu söylemesini bile duydu. Ve Jennifer'ın iki elini ağzına kapatıp ağladığını fark etti.

Hanımlar çekilirken, onlara baş selamı verip gülümsüyordu. Kendini yarışlar ve bu günlerde Tattersall'deki açık arttırmada bulunan hayvanların kalitesi üzerine yapılan sohbetin içinde buldu. Beyefendilerin orada on dakika mı, yarım saat mi, yoksa bir saattir mi içtiklerinden emin değildi.

Nihayet Sör Jasper kabul salonunda hanımlara katılmalarını önerdi.

***

Jennifer, erkekler onlara katılana dek Ellen'ın yanında oturdu. Diğer hanımların çoğu piyanonun civarındaydı. Birçoğu çaldı.

Jennifer, Ellen'a defalarca söylemiş olduğu gibi, aylardır hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ellen neden ona daha önce söylememişti? Çok ama çok mutluydu.

"Son birkaç haftadır senin için üzülüyordum Ellen," dedi. "Yeni arkadaşlar edindim ve senden daha çok iyi vakit geçirmeye başladım. Sonra fark ettim ki, kocanı kaybetmek babanı kaybetmekten çok daha kötüymüş. Senin için bir şeylerin ya da birinin olmasını dileyip durdum. Ama çok genç, çok yalnız ve sonunda elbette yeniden evlenecek olmana rağmen, henüz bunu düşünemezsin, değil mi? Ama şimdi hayatında biri var. Kendi öz çocuğun. Ah Ellen, neden bana evde yalnızken söylemediğini biliyorum. Çığlık atıp seninle dans ederek odayı dolaşırdım. Buna engel olduğun için seni suçlamıyorum."

"Jennifer." Ellen'ın canı çok sıkkındı. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Sana kendim söylemek istiyordum.

Her şeyi anlatmak istiyordum. Söylenecek çok fazla şey var."

Jennifer ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi duymak istiyorum," dedi. "Boş bir zamanımızda bana hepsini anlatırsın. Çok zamanımız olacak, Ellen. Amberley Konağı'nda üç hafta. Ah, hayat yeniden güzelleşti. Ama sen mutlu görünmüyorsun. Duyarsız davranıyorum. Senin için mutluluk kadar hüzün de vardır. Babam burada yok. Biliyor muydu peki?"

Ellen başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Bilmiyordu."

Erkekler kabul salonuna girer girmez Ellen ayağa kalkıp piyanonun oradaki oturma sırasının arkasında durdu ve Madeline'in çalışını izledi. Jennifer kendi mutluluğunu hissederek olduğu yerde kaldı. Sadece birkaç ay önce, babası öldüğünde dünyası sona ermiş gibi görünüyordu. Ama şimdi kısmen kendi onuruna verilen bir partide etrafı ailesi ve arkadaşlarıyla çevriliydi. Büyükbabası, o ve Ellen taşradan döndüklerinde gelip kendisiyle yaşamaları gerektiğini söylemişti.

Ve Ellen'ın bir çocuğu olacaktı. Babasından ona kalan bir şey vardı.

Ama Üsteğmen Penworth tek başına odanın karanlık bir köşesinde oturuyordu. Ve sanki rahat bir pozisyon bulamıyormuş ve biraz acı çekiyormuş gibi kıpırdanıp duruyordu. Jennifer çay tepsinin olduğu yere gidip Dorothy Halası'ndan iki fincan aldı ve köşeye götürdü. Ona yakın bir koltuk seçti ve gülümsedi.

"Biraz çay ister misiniz, bayım?"

"Teşekkür ederim. Ama bana refakat etme zahmetine

girmenize gerek yok, biliyorsunuz. Diğer genç insanlarla beraber eğlenmelisiniz."

"Burada eğleniyorum," dedi genç kız, "başka bir genç insanla birlikte."

"Burada pek bir eğlence yok," dedi. "Piyanonun yanına gitmelisiniz, şarkı söyleyip piyano çalarak ve hayran olunarak."

Jennifer güldü. "Korkarım çalsaydım ya da şarkı söyleseydim," dedi, "kimse bana hayran olmazdı bayım. Siz piyanoya daha yakın olmak ister misiniz?"

"Burada otursam daha iyi olur," dedi genç adam. "Eğer oraya gidersem, herkes sanki ben bebekmişim gibi bana oturacak bir sandalye bulmak ve nazikçe konuşmak için birbirlerinin üstüne devrilir."

"Kibarlıktan hoşlanmaz mısınız?" diye sordu genç kız.

"Özel olarak değil."

"İnsanların sizi görmezden gelmesini ya da bacağınızı arkanızdan tekmelemesini mi tercih ederdiniz?"

Genç adam ona tek gözüyle oldukça soğuk bir şekilde baktı. "Kesinlikle anlayamazsınız," dedi. "Sağlığınızın en iyi halindeyken, diğer insanlar sizi eşiti olarak görürken, sonra birden her şeyi –ve herkesi– değişmiş bulmak çok zor."

"Ama her şey değişti," dedi genç kız. "Sizin için bir daha hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Ama insanlar size kaba davranmadılar, değil mi? Belki de en azından buna minnettar olmalısınız."

"Dünyadaki en kötü davranış biçimi," dedi genç adam, "acıma duygusuyla yapılandır."

Jennifer çayını karıştırdı ve fincanını dudaklarına gö-

türdü. "Haklısınız," dedi. "Anlamıyorum. Sizin yerinizde olmanın nasıl olacağını bilmiyorum. Ama bence dünyadaki en kötü şey, insanın kendine acımasıdır."

Genç adam çok öfkelendi. Jennifer, çenesinin gerilmesinden anlayabiliyordu. "Kendine acımak!" dedi. "Hayatımın geri kalanı boyunca herhangi bir yabacının yüzüme, suratını ekşiterek, hoşnutsuzlukla ya da mahcup bir acımayla bakacağını bilmek! Bir daha asla düzgün bir şekilde yürüyemeyeceğimi, ata binemeyeceğimi, tekneyle açılamayacağımı, kriket oynayamayacağımı ya da koşamayacağımı bilmek! Ya da yüzlerce şeyi yapamayacağımı. Ölsem daha iyiydi."

"Benim babam öldü," dedi genç kız, fincanını ve tabağını dikkatle yanına koyarak. "Bir daha güneşi göremeyecek. Ya da sıcaklığını hissedemeyecek. Ellen'ı ya da beni bir daha asla göremeyecek. Bir daha sevemeyecek, kahkaha atamayacak ya da ağlayamayacak. Ve biz de onu bir daha yanımızda göremeyeceğiz. Onun olduğu yerde sadece büyük bir boşluk var. Ve onu kıskanmaya cüret mi ediyorsunuz?"

"Evet, ediyorum," dedi genç adam tersçe.

"O zaman fazlasıyla acınacak haldesiniz," dedi Jennifer. "Bir bacağınızı kaybettiğiniz ya da yüzünüz deforme olduğu için değil. Hayatınız bilinenin ötesinde değişmek zorunda olduğu için değil. Ama bu değişikliklerin üstesinden gelecek karaktere sahip olmadığınız için. Kendinize zorlukların altında parçalanma izni verdiğiniz için."

"Çok dokunaklı bir konuşma," dedi genç adam aşırı bir alaycılıkla. "Size teşekkür ederim."

"Brüksel'de tanıdığım adamı bulmaya çalışıyorum,"

dedi genç kız. "Ondan hoşlanıyordum. Neşeli bir mizacı, hayata karşı sevgisi ve ülkesine hizmet etmek için tutkulu bir arzusu vardı. Hatta Leydi Madeline'i bana tercih ediyor gibi göründüğünde, bir keresinde kıskanmıştım da. Onu şu an önümde otururken görebiliyorum, yüzünün bir kısmı sargılarla kaplı ve bir çift koltuk değneği sandalyesine yaslı duruyor. Ama yanılmışım. O aynı adam değil. Üzgünüm. Onun Waterloo'da ölmüş olduğunu varsayıp babamla beraber o adam için de yas tutacağım."

Üsteğmen'in yüzü çok gerilmişti. Sözlerini dikkatle seçiyordu, kız bunu görebiliyordu. Ama konuşmaları yarıda kesildi.

"Jennifer sana bir fincan çay mı getirdi Allan?" dedi Madeline, adama sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Ne kadar nazik! Şarkı söyleyişimi dinledin mi? Sadece senin için söyledim. Biraz rahatsızsın, değil mi? Seni eve götüreyim mi? Eminim herkes anlayışla karşılayacaktır."

"Burada kalacağız. Akşamdan keyif almanı istiyorum Madeline."

"Ama gitmeyi sorun etmem," dedi Madeline. "Acı çekmeni istemiyorum."

"Kalacağız," dedi, gözü Jennifer'ın üzerinde dolaşıyordu. "Masalar hazır olur olmaz bir el kâğıt oynayacağım. Buna yetecek kadar görebildiğime eminim."

"Elbette görebilirsin," dedi Madeline, biraz keyifle gülerek.

Jennifer izin isteyip oradan uzaklaştı. Ne kadar da affedilemez bir şekilde kabalık etmişti. Daha birkaç gün önce kendi kendine, Üsteğmen Penworth'un geleceğindeki çetin koşullara uyum sağlamak için daha fazla zamana ihti-

yacı olacağını söylemişti. Ama yine de sanki adamı, huysuz bir okul çocuğuymuş gibi onu parçalara ayırmıştı.

Muhtemelen gidip ondan özür dilemesi gerekiyordu. Ama hayır, bu mevzuyu şüphesiz daha da kötü bir hale getirirdi. Genç adam onun kendisine acıdığını düşünürdü. Piyanonun olduğu tarafa gidip Anna'nın yanındaki sıraya oturdu.

***

Ellen, Edith ve Bayan Everett'in arasına oturdu ve çaylarını içerken onlarla sohbet etti. Güvenli bir yer gibi görünüyordu. Ama fincanları boşaldığında Edith, Ellen'ın ve kendi fincanını alıp tepsiye koymak için odada ilerledi. Ve Dorothy'yle konuşmak için orada kaldı. Bayan Everett de Anna ve Jennifer bir vokal düeti yaparlarken piyano çalması için çağırıldı.

Diğerleri de kâğıt oynamak için masalarda yerlerini almaya başladılar.

Ellen yeterince hızlı tepki vermedi. Yanındaki boş sandalyelerden biri tutulmuştu. Ve odanın bir ucunda bulunan piyanodan ve diğer uçtaki kart masalarından bir şekilde uzaklaşmıştı. Ellerini kucağında birleştirerek masalardan birine odaklandı. Üsteğmen Penworth, Susan Jennings'le eşleşmişti ve Lord Agerton'la Madeline de o masadaydı.

"Pekâlâ, Ellen," dedi Lord Eden sessizce yan taraftan.

Böyle bir selamlamaya verilecek bir karşılık yoktu, değil mi? Eğer varsa bile, aklına gelmiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Bana bir şeyi söylemeyi unutmuşsun gibi görünüyor," dedi Lord Eden.

"Lordum?" Gözleri, adamın mavi golf pantolonuyla sarılı bacaklarına indi, ama yüzüne çıkamadı.

"İlişkimizin bazı sonuçları olduğunu bana söylemeyi unutmuşsun," dedi Lord Eden.

"Sör Jasper'ın yemekte söylediği şeyden mi bahsediyorsunuz?" Ne kadar aptalca sözlerdi bunlar! Ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

"Bir çocuğu olacağını bu şekilde öğrenen pek fazla adam olduğunu sanmıyorum," dedi Lord Eden. "Ama bu şartlar altında da olsa, bunu öğrendiğime minnettar olmalıyım sanırım. Yarın Wiltshire'a gidiyorum ve neredeyse, bu sırrını öğrenmeden gidecektim."

"Sırrım mı?" dedi Ellen. "Bu bir sır değildi lordum. Birkaç kişiye söylemiştim. Size söyleme fırsatım olmadı."

"Ah, tabii ki! Bu mevzuda herhangi bir öneme sahip olduğumu düşünerek nasıl da aptallık ediyorum. Ben sadece babayım. Ben sadece tohumu ektim. Tohum ekildikten sonra oldukça alakasız bir kişiyim. Bana söylenmesi gerektiğini hissetmem tamamen kibirimden kaynaklanıyor."

"Sanırım bir yanlış anlaşılma var lordum," dedi Ellen. "Bu, Charlie'nin bebeği."

Onun yüzüne bakmalıydı. Ama odanın diğer yanında devam eden kart oyunlarını izledi.

"Anlıyorum," dedi Lord Eden. "Beş yıllık evlilikten sonra seni mümkün olan son anda hamile bırakmış olması ne mutlu bir tesadüf! Henüz karnın büyümemiş, bir şey belli olmuyor. Son anda hamile kalmış olmalısın."

"Evet," dedi Ellen. "Mutlu bir tesadüf."

"Simpson ailesi için mutlu bir durum," dedi Lord Eden. "Yeni torununu dört gözle bekleyen Sör Jasper için epey mutluluk. Yaşlılığında, kaybettiği oğlunun yerine koyabileceği ve onu rahatlatacak bir torun."

"Evet," dedi Ellen.

"Kardeşi olacağı için Bayan Jennifer için de büyük bir mutluluk."

"Evet."

"Hazirandan beri babasının varisinin kendisi olduğunu düşünen Bay Philip Simpson için de büyük mutluluk tabii. O da babasıyla beraber çocuğun erkek olmasını umuyordur, böylece aile mülkleri ve serveti tekrar Charlie'nin tarafına yüklenebilir." Aniden öne eğildi. "Ne dersin?"

"Evet."

"Ellen," dedi Lord Eden, "senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim. Senin sıradışı bir cesaret gösterebilen bir kadın olduğunu defalarca gördüm. Şimdi ise inanılmaz derecede korkak biri olduğunu görüyorum."

Ellen ona ilk kez baktı, gözleri parlıyordu. "Kanıtla!" dedi. "Yalan söylediğimi kanıtla! Bu çocuğun Charlie'den olmadığını kanıtla! Gerçeği itiraf edemeyecek kadar korkak olduğumu kanıtla!"

Lord Eden başını iki yana salladı. "Bunu yapamam," dedi. "Yapabilecek olsam bile yapmazdım. Ama gerçeği sen de ben de biliyoruz Ellen. Sen ikimize ait bir bebeği taşıyorsun. Sen onun Charlie'den olabileceğini ne kadar dilersen dile, çocuk büyürken ondan ne kadar bir iz ararsan ara, o her zaman bizim olacak. Eğer çocuğun gözleri yeşil olmazsa, kendini gerçekten şanslı say."

"Charlie'nin gözleri yeşil değildi," dedi Ellen. "Benimkiler de değil."

Genç adamın gözleri yavaşça ve neredeyse tembelce odadaki diğer insanların üzerinde gezindi, kimse onlara dikkat etmiyordu. "Biliyorsun Ellen," dedi, "insan içinde

olduğumuz ve tatlı, önemsiz bir sohbeti sürdürüyormuşuz gibi yapmak zorunda olduğumuz için şanslısın. Hem de çok şanslı. Geçtiğimiz bir saat boyunca şoktaydım. Daha yeni yeni öfkelenmeye başlıyorum."

"Öfkelenmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi Ellen. "Bunun sizinle bir ilgisi yok, lordum."

"Seni iki elimle tutup kaldırmak ve dişlerin takırdayana kadar sarsmak istiyorum," dedi Lord Eden. "Seni dizlerime yatırıp oturamayacak hale gelene dek dövmek istiyorum. Şu an içinde bulunduğumuz şartlar yüzünden bunları yapamıyorum. Hiçbir zaman hiçbir kadına fiziksel olarak kötü davranmadım ve davranacağımı da hiç düşünmedim. Ama sana korkunç bir şiddet uygulamak istiyorum Ellen. Ve odada bulunanlar için yüzüme yerleştirmek zorunda olduğum bu sevimli ifadeye rağmen, ölümüne ciddiyim."

"Bence aramızda söylenmesi gereken ne varsa, hepsini çoktan söyledik," dedi Ellen nefes nefese. Nefesini kontrol edemiyordu. "Burada olmamalısınız lordum. Bana annenizin evinde veda etmiştiniz."

"Aramızda söylenmesi gereken bir bölümden bahsetmedik," dedi Lord Eden. "O zaman karnında benim çocuğumu taşıdığını bilmiyordum Ellen. Sen beni kandırmayı, her adamın öğrenmeye hakkı olan bir şeyi benden gizlemeyi seçmiştin. Hiçbir şekilde konuşmayı bitirmedik, sen ve ben. Ve sen gözlerimin içine bakacak cesareti bulup bana gerçeği söyleyene ve böylece çocuğumuz hakkında ne yapacağımızı mantıklı insanlar gibi tartışana kadar da bitmeyecek."

"*Çocuğuma* iyi bakılacak," dedi Ellen. "*Benim* tarafımdan. Bundan korkmanıza gerek yok."

"Ama bu çocuk *senin* değil. O çocuk *bizim*. Ona iyi bakılacak, Ellen. Senin *ve* benim tarafımdan. Onun nerede ve nasıl yaşayacağına beraber karar vereceğiz."

"Göreceğiz," dedi Ellen. "Beni taciz etmeye hakkınızın olmadığını fark edeceksiniz."

"Risk alıyorum. Düşünmem gereken bir çocuğum var."

Yan yana oturdular. İkisi de kart oynayanları izliyordu. Dışarıdan rahat görünüyorlardı ama aslında hissettikleri öfke ve gerilimden dolayı sinirleri çok gergindi.

"Ellen," dedi Lord Eden sonunda, çok alçak sesle, "bana gerçeği söyle. Lütfen! O altı gün boyunca seni sevdim, sen de beni sevdin. Ne olursa olsun, o bir çeşit sevgiydi. O zamanlar ikimiz için de çok kıymetliydi. Artık geçti ve yeniden alevleneceğini sanmıyorum. Ama ikimizin arasında sevgi vardı. Bana gerçeği söyle. Seninle ailen arasında sorun çıkarmayacağım. Onları göz önünde bulundurarak istediğini yapabilirsin. Ama bana bak ve gerçeği söyle."

Ellen ne hareket edebilecek ne de ağzını açabilecek durumdaydı. Yapması çok kolaydı. Yapılacak doğru şey buydu. Yapmak istediği şey de buydu, içindeki sırrın yükünün bir parçasından kurtulurdu. Ona bakamıyor olsa bile. Sadece söyle. *O senin çocuğun, Dominic.* Sadece söyle. Çok kolay olmalıydı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Sessizlik," dedi Lord Eden en sonunda. "Senin için bütün değerim bu mu Ellen? Gözlerime bakıp bana yanıldığımı bir kez daha söyleyemiyor musun bile?"

Ellen başını kaldırıp önüne baktı, zihni kelimeleri şekillendiriyor, söyleyeceklerinin tam olarak ne olması gerektiğini biliyordu. Sözcüklerin ne kadar kısa ve kolay ol-

dıklarını, söylendikten sonra çok daha iyi hissedeceğini biliyordu. Nasıl söylenmesi gerektiğini biliyordu. Genç adamın onları duymaya her türlü hakkının olduğunu da biliyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Lord Eden aniden ayağa kalktı. Ama onlar fark etmeden kart oyunlarından biri bitmişti. Susan Jennings onlara doğru ilerledi.

"Ne kadar hoş bir akşam," dedi boş bir koltuğa oturup koltuğuna dönen Lord Eden'a gülümseyerek. "Tabii, siz de Bayan Simpson, benim gibi evde oturup yas tutmanın daha kolay olduğunu hissediyor olmalısınız. Ama insan hayata devam etmek için daha çok çaba harcamalı, değil mi?"

"Evet," dedi Ellen.

"Siz pek çok açıdan şanslısınız," dedi Susan. Yelpazesini açıp kendini yavaşça yellemeye başladı. "Yanınıza alabileceğiniz bir kızınız var. Ve bekleyeceğiniz diğer olay da var." Cilveli bir şekilde Lord Eden'a bakarak güldü. "Ama bu konuları konuşup lord hazretlerinin yüzünün kızarmasına neden olmamalıyız."

"Bayan Courtney şehirde çok kalacak mı, Susan?" diye sordu Lord Eden.

"Eve gideceğinden bahsediyor," dedi Susan. "O olmadan babam ve oğlanlar çok çaresiz kalıyorlar. Ama ona ihtiyacım olduğunu biliyor. Ve bu süreçte beni terk etmeyecek. İnsanın annesinin yakınlığına sahip olması çok rahatlatıcı Bayan Simpson."

Ellen başını eğdi.

"Wiltshire'a yarın mı gidiyorsunuz, lordum?" dedi Susan. "Ailenizin sizi çok özleyeceğine eminim."

"Noel'den sonra," dedi Lord Eden aniden. "Wiltshire'a Noel'den sonra gideceğim. Önce Amberley Konağı'nda birkaç ay geçirmeyi planlıyorum."

Susan'ın yüzü aydınlandı. "Anneniz ne kadar da mutlu olmalı," dedi.

"Evet. Ailesini tekrar bir arada Amberley'de göreceği için çok mutlu olacak."

"Elbette," dedi Susan. "Ben de kısa bir zaman içinde taşraya gitmeliyim. Annem huzursuz ve Lord Penfrew da Leydi Penelope Varley'le nişanlanmak üzere. Gerçi onun yanında her zaman bir evim olduğuna dair bana güvence vermek için yeterince şey söylüyor. Yas yılımın geri kalanını şüphesiz sessizce evimde geçireceğim."

"O zaman seni orada görmeyi dört gözle bekliyor olacağım Susan," dedi Lord Eden.

"Çok naziksiniz," dedi Susan. "Amberley Konağı'nı seveceksiniz Bayan Simpson. O vadi, sahil ve kayalıklar. Ben yüksekten korktuğum için kayalıklardan asla keyif alamadım elbette. Umarım siz benim kadar aptal değilsinizdir. Herkesin eğlencesini mahvettiğime eminim. Orada yapacak bir sürü şey bulacaksınız. Gençler eğleneceklerdir. Üvey kızınız orada mutlu olacak."

"Bence Bayan Simpson da o genç insanlardan biri sayılacak durumda Susan," dedi, Lord Eden.

Susan irileşmiş gözleriyle ona baktı. Gözlerinde pişmanlık vardı. "Elbette," dedi. "Beni affedin, hanımefendi. Şeyi ima etmek istemedim... Benden beş ya da altı yaştan daha büyük olmadığınızı söyleyebilirim. Sadece siz benden daha uzun süre evliydiniz ve kocanız benimkinden yaşlıydı. Ve bir de elbette, siz *hamilesiniz*. Ama yaşlı olduğunuzu ima etmek istemedim."

"Sevgili Bayan Jennings." Sör Jasper üçüne birden gülümsüyordu. "Bay Winslow'un bir sonraki el için bir ortağa ihtiyacı var. Katılır mısınız?"

"Kesinlikle," dedi Susan. "Bana sormanız ne büyük kibarlık, Sör."

Lord Eden da bir an bekleyip kalktı.

"Boş bir zamanında bunu söyleyebilecek durumda olacaksın Ellen," dedi. "Üç haftalığına Amberley'de olacak mısın? Ya da gitme konusunda fikrini değiştirmeyi mi planlıyorsun? İstiyorsan öyle yap. Ama benden kaçamayacaksın. Beni son kez gördüğünü umut etmeden önce, gözlerini gözlerime dikip bana gerçeği söyleyeceksin."

"Amberley Konağı'na gideceğim," dedi Ellen. "Ben fikrimi sizin kadar kolaylıkla değiştirmiyorum, lordum."

Lord Eden başını sallayıp döndü. "Orada daha fazlasını konuşuruz, o zaman," dedi. Sadece bir adım attıktan sonra geri döndü. "Doktora gidiyor musun Ellen?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı? Bayılmaların sona erdi mi? O gün bu yüzden bayılmıştın, değil mi?"

"Doktor tamamen sağlıklı olduğumu söyledi," dedi Ellen.

Lord Eden ona düşünceli bir şekilde baktıktan sonra birden uzaklaştı.

***

Ellen bütün gece uyumadı. Lord Eden'ın onu korkaklıkla suçlaması, zaten hissettiği suçluluk duygusuna eklenmişti. Dahası, buna karşı bir savunması yoktu. Genç adam çok haklıydı. O bir korkaktı.

Kocasının ölümünün üzerinden bir ay geçmeden baş-

ka bir adamdan hamile kalmıştı. Bu gerçeği dünyaya itiraf edeceğine diğer insanların –Charlie'nin ailesinin– bebeğin ondan olduğuna inanmalarına izin vermişti. Onlara asla yalan söylememişti. Ama bir yalana inanmalarına izin vermişti ve bu da en az onun kadar kötüydü. Şimdiyse oldukça umutsuz bir duruma düşmüş gibi görünüyordu.

Ama daha kötüsü olmuştu. Sonunda doğrudan yalan söylemişti. Dominic'e bebeğin Charlie'den olduğunu söylemişti. Anlamsız ve gereksiz bir yalan. Bunu neden söylemişti ki? Kendi sorusuna cevap veremiyordu. Bu yanlıştı elbette. Daha ilk başta gerçeği ondan esirgemek yanlıştı zaten. Bunun her zaman farkındaydı. Ama gerçek apaçık ortadayken ona yalan söylemek, tam anlamıyla çılgınlıktı. Neden böyle yaptığını ve adamı, ona bunu yapma şansını vermişken neden her şeyi düzeltmediğini bilmiyordu.

Ah, evet, bir korkaktı! Özgür olduğu ve Charlie'nin ölümünden sonra bile hayatta kalabildiği için kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyordu. Yine de karnındaki çocuğun gayrimeşru olduğunu itiraf edemeyecek kadar korkaklık ediyordu. Çocuğun gayrimeşruluğu onu hiç utandırmıyor olmasına rağmen. Çocuğu yaparken babasını sevmiş olmasına rağmen.

Ertesi sabah evden çıkıp Harrowby Kontu'nun evine gitmek için bir arabaya atladı. Adamın evde olduğunu, kulüplerden birine gitmek için dışarı çıkmadığını umuyordu. Ama korkmasına gerek yoktu. Saat, adamın dışarı çıkmayacağı kadar erkendi. Uşağı adamı aceleyle giydirip tıraş ederken genç kadın oturma odasında beklemek zorunda kaldı.

Sonunda adam odaya geldiğinde, Ellen gergin bir şekil-

de odada volta atıyordu. Neredeyse Kont daha selam vereme-den genç kadın kendini onun kollarına attı.

"Ellie?" dedi yaşlı adam. İri elini, kadının başına götürdü. "Ne oldu, kızım?"

"Öğrendi," dedi genç kadın. "Ben de ona yalan söyledim. Çocuğun Charlie'den olduğunu söyledim. Ve eğer erkek olursa, Sör Jasper'ın varisi olacak. Philip de dolandırılmış olacak. Babacığım. Ah baba, ortalığı karıştırdım. Ve daha yirmi beş yaşındayım. Her şeyi birbirine kattım."

"Ellie," dedi adam, onu kollarında rahatlatıcı bir şekilde sallayarak. "Hayatı bazen karmakarışık bir hale sokarız kızım. Ama eğer yeterince içten bir şekilde istersek, genelde bir çıkış yolu bulunur."

Ellen gözlerini kapatıp babasının kollarının onu rahatlatmasına izin verdi.

"Hadi benimle kahvaltı salonuna gel," dedi. "Kahvaltı yaptın mı? Ve bana az önce anlatmaya çalıştığın şeyi anlat. Pek de mantıklı değildi kızım. Öğrenen kişi bebeğin babası mı?"

Ellen başını salladı. "Kahvaltı yapmadım."

Bazen, diye düşündü sonra, *insanın sorunlarını çözmesi için ihtiyacı olan şey birinin onu anlayışla dinlemesi.* Babası çok az konuşmuştu. Konuşmanın çoğunu kendisi gerçekleştirmişti. Babası ona tavsiyede bulunmamış, haklı ya da haksız olduğuna dair bir yorum yapmamıştı. Ona Sör Jasper'ın evine birlikte gitmeyi önermişti, ki bu genç kadının kabul etmek isteyeceği kadar cazip bir teklifti. Ama kabul etmedi. Ne yapılması gerektiğine karar vermişti ve bunu tek başına yapacaktı. Çok korkuyordu ama yapacaktı.

"Baba," dedi giderken, kollarını onun boynuna dolayıp

yanağını onunkine yaslamak için parmak uçlarında yükselerek. "Baba, bugüne kadar yaptığım en kötü şey, bunun onurlu bir hareket olduğunu düşünüp sana arkamı dönmek oldu. Gerçek babam olup olmaman umurumda değil. Gerçekten değil. Sen benim babamsın, önemli olan da bu."

"Ve burası da senin evin," dedi adam, onun sırtına güven verici bir şekilde hafifçe vurarak. "Amberley'nin evinden döndüğünde buraya gelmelisin Ellen. Acele edip de gerçekten sevmeyeceğin bir yer alma. Buraya gelmelisin. Eve gelirsen, içki de içmem, biliyorsun."

Genç kadın ona gülümsedi. "Hayır, yine de içersin baba," dedi. "Dürüst ol. Ama önemi yok. Yine de seni seviyorum."

Babası biraz utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kayınpederine yaptığı ziyaret kesinlikle Ellen'ın hayatında geçirdiği en rahatsız edici yarım saatti. Ziyaret bittiğinde de rahatlayamadı çünkü aynı konuşmayı görümcesiyle de yapmak zorundaydı.

Sadece Jennifer'a söylenmemesini istedi. Ona kendisi uygun bir zamanda söyleyecekti. Amberley ziyaretinden sonra. Aslında, kayınpederiyle görümcesi gerçeği öğrendikten sonra, onun Jennifer'la bu ziyareti gerçekleştirmemesi gerektiğini söylememişti. Ellen bu duruma şaşırmıştı. Hatta, görümcesi ona kaba davranmamış ve evinden kovmamıştı bile.

Bu, onun beklediğinden çok daha kolay –ve çok daha kötü– olmuştu.

***

Londra'dan ayrılmadan önce Lord Eden'ın yüzleşmesi gereken şeyler vardı.

O gece ikizi, hayatında tamamen yeni olan bu gerçeğe alışmasına izin vermemişti bile. Lord Eden'ın, Susan'a evine kadar eşlik etmesinin ardından kapıyı çalmış ve uşağın cevap vermesini beklemeden adamın giyinme odasına dalmıştı. Lord Eden uşağı gönderdi.

"Dom," dedi Madeline, kapıya yaslanarak. "Biliyor muydun?"

Lord Eden anlamamış gibi yapmadı. "Hayır," dedi.

"Senden mi?"

"Benden olmadığını söylüyor."

"Onunla konuştuğunu gördüm." Madeline ona yaklaştı. "Yalan söylüyor olma şansı var mı Dom? Birbirinizin âşığıydınız, değil mi?"

"Charlie'den olduğunu söylüyor," dedi genç adam ona arkasını dönerek.

"Ah, Dom," dedi Madeline, "çok ama çok üzgünüm. Ve yarın gidiyorsun. Onu bir daha asla görmeyeceksin."

"Amberley'e gidiyorum," dedi Lord Eden.

"Ah." Bir an için sessizlik oldu. Sessizliği böldüğünde Madeline neredeyse her zamanki neşesiyle konuşuyordu. "Savaşacaksın, o zaman. Bunu duyduğuma sevindim. O senin sevgini kazanmış açık ara en akıllı kadın Dom."

"O benim sevgimi kazanmış değil. Aramızda hiçbir şey yok Mad. Bunun dışında, elbette. Ayarlanması gereken birkaç mesele var, hepsi bu."

"Evet," dedi Madeline, "hepsi bu." Onu usulca yanağından öptü ve odadan çıkmak için fırladı. Kapıyı kapatırken duraksadı. "Ama bu da gayet yeterli Dom. Bunu biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum." Kapıyı kapatırken hafifçe güldü.

Edmund bu kadar anlayışlı olmanın yakınından bile geçmiyordu. Onunla anlaşmak zordu. Edmund'un, kardeşinin planlarını öğrenmesi için onu çağırması sadece bir kibarlık gereğiydi. Genç adam onu kütüphanede buldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Kont, kaşlarını çatarak. "Amberley'e mi geliyorsun Dominic?"

"Bu kadar hevesli görünmene gerek yok," dedi Lord Eden sırıtarak.

"Özellikle hevesli değilim," dedi ağabeyi. "Davetli misafirlerimiz var. Sanırım içlerinden birinin senin varlığını hoş karşılamayacak olduğunu biliyorsundur."

"Ellen mi?"

"Şey, sen söyle," dedi Kont. "Senin orada olmanı sorun eder mi Dominic? Brüksel'de ne olduğunu ya da o zamandan beri nelerin döndüğünü tam olarak bilmiyorum. Bu işe burnumu sokmaya da kalkmadım. Ama birkaç gün önce buraya geldiğin zaman seni gördüğünde etekleri zil çalmıyordu."

"Orada olacağımı biliyor," dedi Lord Eden. "Yine de gitmeyi planladığını söyledi."

Lord Amberley kararsız görünüyordu. "Pekâlâ," dedi. "Söyleyebileceğim pek bir şey yok, değil mi? Amberley senin evin Dominic. Kapılarını sana kapatmak gibi bir fikrim asla olmaz. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Bayan Ellen Simpson'ın rahatsız edilmesine izin vermem. Bu açık mı?"

"Kendimi azar yiyen küçük bir oğlan çocuğu gibi hissediyorum," dedi Lord Eden. "Onu taciz etmeyeceğim Edmund. Ama orada olmak zorundayım. Anlıyor musun?"

"Hayır, açıkçası, anlamıyorum," dedi Kont. "Ama sen

bir yetişkinsin Dominic. Sana nasıl davranman gerektiğini söylemeye çalışmam bile, evimdeki bir misafiri korumak adına yapmam gerekenin ötesinde, elbette."

"Elbette," dedi Lord Eden. "Ben çekileyim o zaman Edmund." Ama eli kütüphanenin kapısının kolundayken duraksadı. Başını çevirmedi. "Madeline ya da Anna'dan duyacaksın nasılsa. O yüzden sana ben de söyleyebilirim. O hamile."

Ve odadan çıktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Amberley Kontu, o kadar uzun süren bir yokluktan sonra tekrar evde olmanın kelimelerle tarif edilemeyecek kadar derin bir zevk olduğunu fark etti. Neyse ki karısıyla sözcükler sarf etmeden de iletişim kurabiliyor ve onun da kendi mutluluğunu paylaştığını biliyordu. Alex'siz bir hayat, ona göre inanılmazdı. Ama sadece üç yıldan biraz daha fazla bir süredir evliydiler.

Misafirleri, kendi ailesinden çok az bir zaman sonra geldiler. Yanlarında Walter'ın arkadaşı Lord Agerton'u da getiren Carrington'larla aynı anda ulaştılar. Susan ve Bayan Courtney de onların eşliğinde gelmeye karar vermişlerdi.

Kabul edilecek ziyaretler vardı: sevgili kızının ve karısının dönüşünün beklentisiyle neşe saçan iri ve cana yakın Bay Courtney ve Bayan Letita Stanhope'un ciddi bir soğuk algınlığı atlattığı ve karısının bebek beklediği haberlerini getiren bölge papazı. Senelerdir, yılda bir kez bir bebek haberi beklenirdi.

Ve yapılması gereken ziyaretler vardı: Mortonlar, Cartwrightlar, Bayan Stanhopelar ve papazla eşi Watsonlar.

Ve sevgili arkadaşı Sör Perry Lampman ve ailesi. Ve tabii ki arazisindeki işçiler.

Ağırlanacak misafirleri vardı. Genç adam bütün sabahı, Bayan Simpson ve üvey kızına Amberley Konağı'nı göstererek geçirmişti. Öğleden sonra, Üsteğmen Penworth'e müzik odası ve büyük galeriyi göstererek bir saat daha harcamıştı. Üsteğmen yorulup, galerinin penceresinin önüne oturup denize bakan vadi ve kayalıklara doğru bakmaya başlayana dek buna devam etmişti. Madeline orada Üsteğmen'le kalmıştı.

Kont ve Kontes, misafirlerinin yolculuktan sonraki ilk günü için evlerinde bir akşam yemeği partisi düzenlediler. Yirmi kişi katılacaktı.

"Yirmi!" dedi Kontes inanamayarak. "Bu mümkün mü Edmund? Şöyle bir düşündüğümüzde, sanki bir avuç insan var gibiydi. Ama isimleri yazdığımda yirmi kişi olduklarını gördüm."

"Sadece, neredeyse hepsiyle samimi olduğumuz için böyle Alex," dedi Kont. "Onları ağırlamak için büyük bir çaba harcaman gerektiğini hissetme."

"Evet," dedi Kontes. "Sanırım haklısın."

Carringtonlar Lord Agerton, Bay ve Bayan Courtney, Susan ve en büyük oğulları Howard, Bay Watson, Sör Peregrine ve Leydi Grace Lampman'la beraber davet edilmişlerdi.

Ellen, biraz gerilse de fena vakit geçirmiyordu. Lord Eden'la aynı evde bulunmak elbette rahat bir durum değildi ve kayınpederinin evinde adamın savurmuş olduğu tehditlerin bazılarını gerçekleştirme fırsatı bulacağını bekliyordu. Ama o zamana kadar genç adam kendisinden uzak

durmuştu. Zamanın çoğunu arkadaşlarını ziyaret etmek için dışarıda geçirmişti. Sonra da kız kardeşi ve Üsteğmen'le oturup saatlerce onlarla konuşmuştu. Carringtonlar'a giderken Jennifer'a eşlik etmişti.

Ellen eğer yaklaşmakta olan şeyi yok sayabilseydi, kendini oldukça mutlu hissedebilirdi. Ev ve çevresi tek kelimeyle muhteşemdi. Gerçi, henüz denizi görmemiş, kayalıklara tırmanmamış, vadide gezmemişti. Bunların hepsini ilerleyen günlerde yapacakları söylenmişti.

Kont ve Kontes oldukça naziklerdi, ona evlerindeki bir misafirden çok gerçek bir arkadaş gibi davranıyorlardı. Kontes, onu çocukları görmesi için çocuk odasına götürmüş, bebek yine Ellen'ın kucağına gitmeye gönüllü olunca hayrete düşmüştü. Gerçi bebek gülümsemiyordu. Leydi Amberley onun babasından başka kimseye neredeyse hiç gülümsemediğini söylemişti.

Dul Kontes ve Leydi Madeline de çok nazikti ama Leydi Madeline vaktinin çoğunu nişanlısıyla geçiriyordu.

Yine de hepsi onun hamile olduğunu biliyor olmalıydılar. Çocuğun Charlie'den olduğu konusunda şüpheleniyor olmalıydılar. Ama henüz hiçbir şey söylenmemişti ve tavırlarında da bir düşmanlık yoktu.

Yemekte Bay Carrington ve Sör Peregrine Lampman'ın arasına oturdu ve ikisinin espri anlayışıyla epey eğlendi. Neye bu kadar çok gülmüş olduğunu hatırlayamıyordu.

Yemekten sonra gençlerin bazıları alt kattaki müzik odasına gittikleri zaman, Susan Jennings Bay Watson, Lord Agerton ve Sör Peregrine'e İspanya'daki korkunç tecrübelerini anlatıp dikkatlerini üstüne toplarken, Ellen da çocuklarından bahseden Leydi Amberley ve Leydi Lampman'ın yanına oturdu.

"Korkunç bir şekilde alaycı davranıyoruz," dedi Kontes birkaç dakika sonra. "Korkarım, Bayan Simpson, biz küçük çocuk anneleri diğer kadınların da benzer bir durumda olduğunu öğrendiğimizde çok sıkıcı oluyoruz. Grace'in Christopher'dan biraz büyük bir kızı ve Caroline'dan büyük bir oğlu var. Ve benim çocuklarım diş çıkarma, gülümseme, emekleme gibi şeyleri onunkilerle hemen hemen aynı yaşta yaptı. Bunu senin de bilmen gerekiyor. Benimkilerin geride kaldığını bilmek utanç verici olur." Konuşurken gözleri parlıyordu.

"Christopher'ı Rose'la ve Caroline'ı da Paul'la kıyaslamamak için umutsuz bir çaba harcıyoruz," dedi Leydi Lampman. "Çöpçatan annelere dönüşeceğimizden bu alçalma bizim için daha da derinleşecek, Bayan Simpson. Ama Paul'un açık teni, Caroline'ın esmer güzelliğiyle harika bir şekilde tamamlanır, Alexandra."

Üçü de kahkahayı bastılar.

Ellen, Leydi Lampman'dan hoşlanmıştı. En başta Lampmanların uygun bir çift olmadıklarını düşünmüştü. Gülen gözleri ve rahat, cana yakın tavırları olan Sör Peregrine, epey ciddi bir görünüm veren ince ve dimdik vücudu, dar yüz şekli olan karısından birkaç yaş küçük olmalıydı. Ama kadınla daha yakın bir diyalog kurunca, ondaki çekicilik ortaya çıkıyordu.

Ve Ellen yemek masasında karı koca arasındaki bakışmaları fark etmişti. Öyle dikkat çekici bir şey yoktu. Kadın gülümsemiyordu ama gri gözlerinde birden büyük bir derinlik belirmişti. Adam gülümsemişti, ama yüzünden çok gözleriyle yapmıştı bunu. Bu tamamen özel ve kısa süren alışveriş, Ellen'ın içini özlem ve nostaljiyle doldurarak midesinin kasılmasına neden olmuştu.

"Bana biraz kendinizden bahsetmelisiniz Bayan Simpson," diyordu Leydi Lampman şimdi. "Anladığıma göre kocanızı Waterloo'da kaybetmişsiniz. Çok üzüldüm. Onun hakkında konuşmak size çok acı veriyor mu?"

"Hayır." Ellen gülümsedi. "Birkaç ay boyunca sürekli ve istemsiz olarak onu düşündüm –bu oldukça berbattı. Ama onu biraz keyifle anmaya başlıyorum. Onun tanıdığım en kibar adam olduğunu düşünüyorum." Onlara Charlie'nin ortada hiçbir sebep yokken sadece onu mutlu etmek için ona hediye alma alışkanlığını anlatmaya devam etti.

Ve sonra o an geldi. Tam da rahatladığı ve gerçek arkadaş olabileceğini düşündüğü iki hanımla eğlendiği anda.

"Bahçede dolaşmak ister misin, Ellen?" Lord Eden onların önünde duruyordu, başı genç kadına doğru eğilmişti. "Susan, Agerton, Anna ve Howard hava almaları gerektiğine kadar verdiler."

Ellen ona bakıp başını salladı, bir bahane –herhangi bir bahane– uydurma içgüdüsüne direniyordu. O anla yüzleşmek zorundaydı. Ertelemenin bir anlamı yoktu. Bu gece ona bilmek istediği şeyleri, bilmeye hakkı olan şeyleri söylemek zorundaydı.

"Bir pelerine ihtiyacın olabilir," dedi Lord Eden. "Gerçi rüzgâr yok ve oldukça hoş bir akşam. Ama yine de sonbahardayız."

"Bir tane alıp geleyim," dedi Ellen, ayağa kalkıp diğer iki hanıma döndü ve izin istedi.

***

Jennifer, Anna, Madeline, Anna'nın annesi Bayan Carrington ve Dul Kontes'le birlikte alt kata müzik odasına gitmişti. İki arkadaşı piyano çalarken onları dinledi ve on-

lar annelerinin yanına oturduklarında, piyanonun başına kendisi geçti.

Hiçbir zaman bir müzisyen olamamıştı. Okuldaki müzik öğretmeni, onun müziğe olan ilgisizliğine sürekli bir bahanesinin olduğunu görünce, ondan umudunu kesmişti. *Bir gün diğer genç hanımlar piyano çalarak yakışıklı genç adamları kendilerine hayran bıraktıkları zaman, sen pişman olacaksın,* diye onu uyarmıştı öğretmeni.

Bu, Jennifer'a biraz saçma gelmişti. Piyano çalmak bir adamın kalbine giden tek yol muydu? Ve müziği sadece yakışıklı adamlar mı takdir ederdi?

Jennifer piyano başına geçip piyano sehpasında açık olan şarkıyı kendi kendine sessizce çalmaya başladı. Kendi keyfi için çalmasına yetecek kadar yetenekliydi. Ama bir seyirciye çalmak gibi bir dileği yoktu.

Çalmayı bitirdiğinde, "Yine çalacak mısınız?" diyen bir ses geldi arkasından. Genç kız zıplayarak ve biraz da utançla döndüğünde, koltuk değneklerine yaslanmış bir şekilde orada duran Üsteğmen Penworth'u gördü.

"Ah, birinin dinlediğini bilmiyordum. Maalesef hiç iyi değilim."

"Oldukça yeteneklisiniz," dedi Üsteğmen. "Ama müziğin ifadesi ve verdiği histe bir şeyler eksikti, bunu itiraf etmeliyim."

Jennifer buna içerleyecek kadar mantıksızdı. "Bu parça oldukça zordu," dedi. "Burada daha kolay bir şeyler vardır belki." Ama tam kâğıtlara uzanmak üzereyken dönüp tekrar adama baktı. "Sadece küçük bir göz bandı takıyorsunuz. Buraya gelir gelmez gördüm, ama fark ettiğimi size söyleme fırsatım olmadı."

Üsteğmen koltuk değneklerinden birini piyanoya yaslayıp genç kızın yanındaki sıranın ucuna oturdu. "Herkes fark etti," dedi. "Nasıl fark etmeyeceklerdi ki? Yüzümün itici bir görüntüsü var. Keşke buraya gelmeseydim."

"İtici mi?" dedi Jennifer şaşırarak. "Bu, o bandajlara göre büyük bir gelişme."

Üsteğmen acı bir kahkaha attı.

"Bir bakayım," dedi Jennifer. Adamın yüzünün sağ tarafını görmek için eğildi. "Evet, çirkin bir yara. Gözünüzün tam üzerinden geçip ağzınızın köşesine kadar ilerliyor. Ve şu an mosmor görünüyor. Yara yeni olduğu için tabii ve bir de çok uzun süre üzerini kapattığınız için. Zamanla geçeceğine eminim."

Üsteğmen yine güldü.

"Bence," dedi kız, hâlâ onun yüzünü inceleyerek, "zamanla bu çirkinliği kaybolacak. Sanırım sizi epey seçkin gösterebilir. Ve kesinlikle bir kahraman gibi."

"Benimle alay etmeyin," dedi Üsteğmen.

Jennifer cıkcıkladı. "Espri anlayışınız da Waterloo'da kaybettiğiniz şeylerden biri olmuş," dedi. "Gerçekten de biraz bile olsa kendinize gülmeyi öğrenmeniz gerekiyor, bayım. Ve eğer insanlar sizden kaçıyorsa, bunun tek sebebi acımasız ve huysuz tavırlarınızdır. Görünüşünüz değil. Sizin için üzülüyorum."

"Bana acıma!" diye hararetle tısladı Üsteğmen dişlerinin arasından. "Tanrı aşkına, bana acıma. Birilerinin bana acımasından ölümüne sıkıldım."

"Size acımaya hiç niyetim yok," dedi Jennifer sert bir şekilde. "İnsanın birine acıması için ondan hoşlanması gerekir, değil mi? Kavgacı birine dönüşmek için epey çaba

harcamışsınız, bayım. Leydi Madeline'in size nasıl tahammül ettiğini gerçekten bilmiyorum."

"Belki de bir leydi olduğu içindir," diye cevabı yapıştırdı Üsteğmen.

"Ve ben de değilim," dedi Jennifer, sırtını dikleştirerek. "Belki de daha iyi bir hamle yapmalıydınız bayım. Müziğimle kulaklarınıza tekrar işkence etmek üzereyim. Benim için sayfaları çevirmek isterseniz, iş değişir tabii. Ben bir leydi olmasam da, siz bir beyefendi olabilirsiniz, sanırım."

"Sağ elim meşgul," dedi Üsteğmen. Hâlâ tutmakta olduğu koltuk değneğini gösterdi. "Sol elim de biraz acemi. Ama denerim."

"Her zaman koltuk değnekleriyle mi dolaşacaksınız?" diye sordu. "Eğer takma bacağınız olursa, elleriniz serbest kalır, değil mi?"

"Ve şüphesiz, attığım her adımda yüzüm yere yapışır. Sanmıyorum, Bayan Simpson. Diğer insanlar kendilerini eğlendirmek için başka bir gösteri bulabilirler."

"İnsanların gözlerini size dikip bakmaktan başka yapacak daha iyi şeyleri olabileceğini hiç düşünüyor musunuz?"

"Yani kendi önemim hakkında yanıldığımı mı kastediyorsunuz?" dedi Üsteğmen. "Teşekkür ederim hanımefendi. Her zaman çok hoşsunuz."

"Sizi burada zorla tutan bir şey yok," dedi Jennifer çalmaya başlayarak. Her parmağının yanlış notaya gittiğini fark etti. Ama cesurca çalmaya devam etti. "Kendi sayfalarımı çevirebilirim, teşekkür ederim. Görüyorsunuz ya? Berbat çalıyorum ve kimse farkında değil. Herkesin ilgisinin tek bir kişinin üzerine odaklandığını düşünmek, aptalca ve kibirli bir şey."

"Ah, canım," dedi Anna'nın annesi Bayan Carrington, odanın diğer tarafından kibarca gülümseyip başını sallayarak. "Bu zor bir parça, değil mi? Daha kolay bir şeyler bulman için Anna'nın sana yardım etmesini ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi," diye seslendi ona Jennifer. Parmaklarını piyanonun tuşlarından hızla çekti. "Şimdi bitirdim."

Gözünün ucuyla Üsteğmen'e baktı ve ikisi de müzik sehpasına doğru eğildikleri bir sonraki anda neredeyse kahkahaya boğulacaklardı.

"Denememe izin verin," dedi Üsteğmen. "Daha iyisini yapabilecek miyim, bir bakalım."

Jennifer'ın bütün keyfi kaçtı. "Ah," dedi. "Sanırım yetenekli bir müzisyensiniz ve sonunda iki misli küçük düşeceğim, öyle değil mi?"

Genç adam hiçbir şey söylemedi. Ama kız onun arkasında durmak için ayağa kalktığında sırada kaydı. Kızın sorusuna en ufak bir hata yapmaksızın –daha da kötüsü– nota kâğıdından saparak karşılık verdi.

Jennifer, Madeline'in onlara doğru geldiğini görünce memnun oldu. Bu sayede adam çalmayı bitirdiğinde yorum yapma gerekliliğinden kurtulmuştu.

"Çok iyi çalıyorsun Allan," dedi Madeline, genç adamı çalmayı bitirince. Bir elini onun omzuna koydu. "Sen gerçek bir müzisyensin."

"Kendimi eğlendirecek bir şeyler bulabiliyorum, görüyorsun," dedi Üsteğmen, "daha erkeksi uğraşlarla meşgul olamasam da."

"Gerçek bir yeteneğinin olması iyi bir şey," dedi Madeline.

Jennifer, Madeline'in sonsuz neşesi ve sabrına hayrandı. Kendisi olsa, saatlerce bir sahada sert bir topun peşinde koşturarak kriket oynamanın, insanın elleriyle bir güzellik yaratmasından kesinlikle çok daha erkeksi olduğunu söyleyerek adama aynen karşılık verirdi. Ama kendi ses tonu, adamın Madeline'le konuşurken kullandığı ses kadar alaycı olurdu.

Ne korkunç bir adam, diye düşündü. Ve kendi tahammülsüzlüğü karşısında suçluluk hissetti. Adam çok acı çekmişti. Yaraları da hızla iyileşmişti. İki kolu, iki bacağı ve iki gözü varken onu eleştirmek kolaydı. Daha fazla zarif ve şefkatli olmak için Madeline'den bir şeyler öğrenmesi iyi olurdu.

"Yoruldun mu, Allan?" diye sordu Madeline. "Odana çıkmana yardım edeyim mi? Alexandra'ya ben mazeret sunarım. Hiç sorun etmez."

"Evet, ben çekileyim," dedi Üsteğmen. "Ama kendi kendime de gayet iyi başarabilirim, teşekkürler. Leydi Amberley'e iyi geceler demek için de kabul salonuna uğrarım. Bayan Simpson?" Jennifer'ı başıyla sertçe selamladı.

***

"İyi işti," dedi Ellen, Lord Eden'la terasta dururken. "Kız kardeşin ve arkadaşının önünde hayır diyemezdim, değil mi? Ve sanırım bahçede diğerlerinden farklı bir yöne gideceğiz?"

Diğer dört kişi çakıllı yolda bahçelerin kuzey ucunda bulunan taş fıskiyeye doğru ilerliyorlardı.

"Kesinlikle," dedi Lord Eden. "Kolunu gir, Ellen ve bırak da bir süre akşamın serinliğinden keyif alıp rahatla-

yalım. Konuştuğumuz o son seferden beri öfkem yatıştı. Seni sarsmak ya da hırpalamak istemiyorum, eğer korktuğun şey buysa."

"Korkmuyorum," dedi Ellen. "Senden korkmuyorum Dominic."

Patikada yürüdüler; sessizliği kıran tek şey kendi ayak sesleri ve diğer gruptan gelen belli belirsiz konuşmalardı. Ellen'la Lord Eden, bahçenin güney ucundaki taş fıskiyeye doğru gidiyorlardı.

Fıskiyenin diğer tarafına dönüp de diğerlerinin görüş alanından çıktıklarında Lord Eden nihayet sessizliği bozdu. Taş havuza yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Pekâlâ, Ellen," dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet," dedi Ellen. Ondan uzağa, vadiye doğru bakıyordu.

"Muhtemelen beklediğin şey değil," dedikten sonra yumuşak bir şekilde güldü. "Ağabeyim, sen evde misafirken seni rahatsız etmemem konusunda beni uyardı. Ayrıca düşünecek zamanım oldu. Hissettiğim şok ve öfkenin dinmesi için gereken zaman."

Ellen hiçbir şey söylemedi. Karanlık vadiye bakmaya devam etti.

"Ellen, doğuracağın çocuğun benim olduğunu biliyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve gelecekte kızımın ya da oğlumun hayatında söz sahibi olmak istiyorum. Ama bunun için zamanımız olacak. Çocuk bir altı ay daha seninle güvende. Bu dönemde baba oldukça gereksiz oluyor."

Ellen dönerek onun durduğu yerdeki gölgelere baktı.

"Senden hoşlandım Ellen," dedi Lord Eden. "Daha çok

hayran olduğum ve saygı duyduğum bir kadın tanımıyorum. Senin olduğun yerde huzur ve rahatlık var. Charlie'yle beraber eve gelmeyi sevdiğim o dönemlerde, bunun bir sebebinin de sen olduğunun tam olarak farkına varamamışım. Bence sen de benden hoşlanıyordun. Beni her zaman hoş karşıladın. Bana hiç davetsizce gelmiş olduğumu hissettirmedin. Dairenizde uyuyakaldığımda kendimi aptal gibi hissetmeme hiç neden olmadın. Bana da Charlie'ye de gülerdin. Arkadaşlığımıza ne oldu?"

"Ona ne olduğunu gayet iyi biliyorsun," dedi Ellen. "Onu mahvettik. Birlikte. Seni kendimden daha fazla suçlamıyorum."

"Birlikte yattık," dedi Lord Eden. "Birbirimizi duygusal olarak teselli etmekle uğraşmamız gereken bir zamanda, fiziksel teselli için birbirimize döndük."

"Evet," dedi Ellen.

"Üç yıla karşı altı gün," dedi Lord Eden. "Arkadaşlığımız üç yıl, diğeri de sadece altı gün sürmüşken, umutsuzluğun ve yabancılaşmanın aramıza girmesine izin mi vermeliyiz?"

"O altı günü düşünmeden sana bakamıyorum," dedi genç kadın. "Hiç olmamış gibi davranamam."

"Ama ondan ayrı olarak bir de arkadaşlığımız var," dedi genç adam. "O günlerde bile vardı Ellen. Onu sadece fiziksel bir tutku olarak hatırlamak yanlış olur. Seni tekrar tanımak istiyorum. Bu geçen birkaç ayda neler yaşadığını bilmek istiyorum. Burada kaldığın haftalarda yine arkadaşın olmak istiyorum. Sence bu mümkün mü? Sen cevap vermeden önce, şunu söylemek istiyorum. Eğer hayır dersen, yarın buradan gideceğim. Bu kesin bir sözdür."

"Dominic!" Ellen ona doğru ilerleyip birkaç adım kala durdu. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Denemeye gönüllü müsün?" diye sordu genç adam.

Ellen dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

"Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Ellen. Karanlıkta ona baktı. "Ama senin yanında rahat olacağıma söz veremiyorum. Tekrar arkadaş olabilir miyiz, söz veremiyorum."

"Ben de öyle," dedi Lord Eden. Kadının çenesini okşadı. "Ama arkadaş olmamızı istiyorum Ellen. Doğduktan sonra çocuğumu görebilmek istiyorum ve annesiyle daha arkadaşça şartlar içinde olursam, bu daha kolay olur."

Ellen hiçbir şey söylemedi.

"O benim çocuğum Ellen, değil mi?"

Ellen uzun süre cevap vermedi. "Evet," dedi sonunda.

Daha uzun bir sessizlik oldu.

"Peki," dedi Lord Eden. "Bunu senden zorla öğrenmek istememiştim. Sana bir tuzak kurmadım. Bunu daha sonra konuşacağız. Çocuk doğmadan önce belki, tabii sen bu konuyu daha önce konuşmak istemezsen. O zamana kadar, aramızda olanların hiçbiri yaşanmamış gibi yapalım, olur mu? Arkadaş olalım."

Ellen derin bir nefes aldı. "Deneyeceğim," dedi. "Evet, denemek istiyorum, Dominic. Senden çok hoşlanırdım. Charlie de seni oğlu ya da küçük kardeşi gibi severdi."

Lord Eden aniden ellerini kadının omuzlarına koyarak başını eğdi, onu sertçe ve kısaca dudaklarından öptü. "İyileşmeye bu geceden başlayalım, o zaman," dedi. "Waterloo Muharebesi arkasında pek çok yara bıraktı, Ellen. Hayatta

kalmış olan bizler ne kadar derine gittiklerini daha yeni yeni fark etmeye başlıyoruz. Zavallı Penworth'e bak. Ve bize bak."

O an fıskiyenin diğer tarafından gelen canlı bir kahkaha, konuşmalarını böldü.

"Çok kıskandım," dedi Anna. "Dominic yanında benden başka bir hanımla gözlerden kayboldu. Eğer Bayan Simpson'dan başkası olsaydı, pençelerimi çıkarırdım."

Oldukça utanmış bir yüzle duran Howard Courtney'nin kolunda fıskiyenin bu tarafına geçerken gülüyordu. Lord Eden dik duruyordu. Ellen ondan birkaç metre uzakta, vadiye bakıyordu.

"Anna," dedi Lord Eden, "eğer dinleyeceğini düşünsem, sana davranışlarına dikkat etmeni söylerdim."

Anna yine güldü. "Howard da benim idare edilmekte korkunç derecede kusurlu olduğumu düşünüyor, değil mi Howard?" dedi. "Ama ikiniz de haklısınız. Yüzümün kızarmasını sakladığı için karanlığa aniden memnun oldum."

"Kolunuza girdiğime memnunum, lordum," dedi Susan, Lord Agerton'a ürkek bir şekilde. Onlar da fıskiyenin yanında ortaya çıkmışlardı. "Burada bana eşlik eden biri olmadan dehşete düşerdim. Amberley arazisindeyken bu o kadar da aptalca bir düşünce değil, değil mi?"

"Bir hanımın böyle hissediyor olması oldukça anlaşılır bir durum," dedi Lord Agerton kibarca.

"Yemek için içeri girme zamanımızın geldiğini sanıyorum," dedi Lord Eden. "Hava serinledi."

"Keşke yanaklarım bu kadar kızarmasaydı," dedi Anna pişmanlıkla.

"Bunu hak ettin," dedi kuzeni merhametsizce.

"Korkarım gitmem gereken her yerde kocamın eşliğine fazla alışmışım," dedi Susan.

Ellen, Lord Eden'ın koluna girip gözlerini onun çenesine kadar kaldırmayı başardı.

***

Lord Eden o gece ilerleyen saatlerde huzursuz hissediyordu. Uzanıp, yalnız uyumayı düşünemiyordu bile. Bir mum alıp aşağı, her zaman kendisi ve kız kardeşi için en sevilen düşünme yeri olan limonluğa gitti. Kardeşinin gölgesini görünce elindeki mum titredi. Genç kadın büyük bir eğrelti otunun yanında sessizce oturuyordu.

"Bana inme indirecektin," dedi genç adam. "Bu eski günlerdeki gibi oldu."

Madeline gülümsedi. "Evet," dedi. "Seni tekrar evde görmenin ve birkaç gün içinde savaşa gitmeyeceğini bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam Dom. Onlar iç karartıcı günlerdi."

"Ama hepsi geçti," dedi Lord Eden onun yanına oturarak. "Ve öyle ya da böyle, tek parça olarak eve döndüm. Seni rahatsız eden ne?"

"Bir şeyler beni rahatsız mı etmeli?" diye sordu Madeline. "Uyuyamadım, hepsi bu."

"Karşında ikizin var," dedi genç adam, elini eline alarak. "İstersen bana anlatabilirsin. İstemiyorsan, uykumuz gelene kadar burada sessizce oturabiliriz de."

"Allan ve ben kavga ettik," dedi Madeline.

"Ciddi miydi?"

Madeline omuzunu silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Belki bir kavga bile değildi. Bilmiyorum. Bağırmadık, birbirimi-

ze bir şeyler fırlatmadık ya da senle ben kavga ettiğimizde yaptığımız şeylerden yapmadık. Ama öte yandan senle ben birkaç yumruk salladıktan sonra her zaman öfkemizi unuturduk. Ama buna karşı umursamaz olamıyorum."

Lord Eden sessizce bekliyordu.

"Erkenden uyumaya gitti," dedi Madeline. "Yorgundu ve biraz ağrısı vardı. Biliyorum. Belirtilerden anlıyorum. Çıkması gereken iki kat merdiven olmasına rağmen, odasına gitmesine yardım etmeme izin vermedi. Alexandra'dan izin isteme işini de kendisi üstlenmekte ısrar etti. Yine de onunla odasının kapısına kadar gittim."

"Kulağa sanki oğlumuz ruhunun bir kısmını kazanıyor gibi geliyor," dedi Lord Eden.

"Odasına gittiğimizde tamamen huysuzdu," dedi Madeline. "Yarından söz ettiğimde, diğerleriyle birlikte ata binmek için vadiye gitmem gerektiğinde ısrar etti. Ben de onunla kalıp ona kitap okumayı tercih edeceğimi söyledim. Okuduğumuz kitap hakkında kabalık etti. Ve... Ah Tanrım, yüksek sesle söyleyince bunların hepsi çok çocukça geliyor."

"Onun yorgun olduğunu söyledin," diye hatırlattı Lord Eden nazikçe. "Muhtemelen sinirliydi, söylediklerinin yarısını bile kastetmemiştir."

"İncindiğimi görünce özür diledi," dedi Madeline. "Kitapla ilgili öyle demek istemediğini söyledi. At binmeye gitmemi istemesinin nedeni de iyi vakit geçirmem ve ondan ayrı bir hayatımın olması gerekmesiymiş. Görüyor musun? Gerçekten bir kavga olmadığını söylemiştim. Ama bu her zaman oluyor Dom. Ve her zaman benden özür diliyor."

"Bence iyileşiyor Mad," dedi genç adam. "Sanırım ba-

ğımsızlığını yavaş yavaş kazandığını hissetmeye ihtiyacı var. Yaşamak istemediği o haftalarda tüm ihtiyacını karşılayan kişi olduğun için özellikle senden ayrı bir şeyler yapmak istiyor olabilir."

"Sence benimle evlenmek istemiyor mudur?" diye sordu Madeline.

"Bunu söylemedim." Kız kardeşinin elini güvence verircesine sıktı. "Ama bir şeyleri kendi başına yapabileceğini hissetmeye ihtiyacı var. Ve senin hayatını mahvetmediğini bilmeye de."

"Ama ben ona bakıyor olmaktan çok mutluyum. Ona çok âşığım. Ne olduğunu biliyorum Dom. Artık ona, onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım var. Ah, ne alçaltıcı bir düşünce! Bu doğru mu sence?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lord Eden. "Bir gece için mantıklı düşünme limitime ulaştım. Ama bu ilişki değişiyor, Madeline. Bu açık. Sen de onunla beraber değişmeye hazırlıklı olmalısın."

Genç kadın iç çekti. "Sanırım haklısın," dedi. "Keşke hayat bir kez olsun kolay ve tahmin edilebilir olsaydı. Ama o zaman da muhtemelen sıkıntıdan çığlık atardım. Yarın at binmeye gitmeli miyim, ne dersin?"

"Kesinlikle gitmelisin."

"Hmm," dedi Madeline. "Ama Allan'la kalmayı açık ara tercih ederdim, biliyorsun. Neyse, benim hakkımda yeterince konuştuk. Senin problemin ne?"

"Benim bir sorunum yok," dedi Lord Eden.

"Deneme bile Dom," dedi Madeline. "Deneme bile."

Genç adam yumuşak bir şekilde güldü. "Tartışabileceğim bir şey değil," dedi. "Seninle bile."

"Bayan Simpson mı?"

"Ellen, evet."

"Burnumu sokmayacağım, o zaman," dedi genç kadın. "Dom, en nihayetinde büyüyor olmalıyız. İkimiz İngiltere'ye döndük döneli yeterince kavga etmedik. Hayat ne kadar da kasvetli bir hal alıyor!" Güldü ve yanağını kardeşinin omzuna yasladı. "Yatacak mısın? Ben henüz yatmayacağım. Sadece oturalım mı?"

"Hmm."

Onun çocuğuydu. Bunu biliyordu, elbette. Ama Ellen sonunda ona itiraf etmişti. Onun çocuğuydu. Sadece altı ay gibi bir süre sonra kendi öz çocuğu dünyaya gelecekti. Gözlerini kapatıp kendisini bu mucizeye kaptırdı.

Hem Ellen onun gitmesini istememişti. Eğer istemezse ertesi gün gideceği gibi bir şeyi söylemekle büyük bir kumar oynamıştı. Bunu söylemeyi planlamamıştı. Bu düşünce aklına kendiliğinden gelmişti. Ama Ellen onun gitmesini istememişti. Bir zamanlar yaşamış oldukları o arkadaşlığı tekrar yakalamayı denemek istiyordu.

Üç haftası vardı. Onu tekrar tanımak, kendisinden hoşlanması ve güvenmesi adına onu ikna etmesi için üç hafta.

Üç hafta.

Bu olabilir miydi? Tekrar arkadaş olabilirler mıydı? Eğer Charlie aralarında olmasa hiç arkadaş olabilirler miydi? Bir erkek ve bir kadının araya fiziksel farkındalık girmeden yakın arkadaş olmalarının zor olduğunu biliyordu. O ve Ellen sadece arkadaş olabilirler miydi? Orada her zaman başka bir şey de olmayacak mıydı?

Başka bir şeyin olup olmaması önemli miydi? Birbirlerini seviyorlarsa bu çok talihsiz bir durum olmaz mıydı? Eğer birbirlerini fiziksel olarak da istiyorlarsa?

Onu hâlâ sevmiyor muydu? Onu istemiyor muydu?

Ama aklını bu tarz düşüncelere kapatmalıydı. Öncelikli ve önemli olarak, Ellen'la arkadaş olması gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Çocuğuna yakın kalacağından emin olabilmesinin tek yolu buydu. Ve eğer genç kadın adamın ona Brüksel'de epey özgür bir biçimde gösterdiği o duyguların herhangi bir parçasını hâlâ barındırdığından şüphelenirse, arkadaş olamazlardı.

Tek umudu ona karşı hâlâ hissediyor olduğu tüm sevgiyi bastırabilmekti.

"Uykun mu geldi?" diye sordu kardeşine. Genç kadın onun omzunda zıplayınca güldü. "Hadi, uykucu. Seni üst kata, yatağına götürelim."

***

Ellen odasında pencerenin önünde dizlerini çekmiş oturuyordu, pelerinini ısınmak için üzerine sermişti. Birkaç saat önce yürümüş olduğu, ay ışığıyla aydınlanan o düzenli bahçelere bakıyordu.

Nihayet ona gerçeği itiraf etmişti. Her şeye rağmen kolay olmuştu. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. O biliyordu. Ona söylemişti.

Ona gitmesini istemediğini de söylemişti. Ondan kurtulmak için bir şansı olmuştu. Eğer ona gitmesini istediğini söylemiş olsaydı, genç adamın ertesi gün gitme sözünden döneceğini hiç sanmıyordu. Ama ondan kurtulma şansından kasten vazgeçmişti.

Titredi ve pelerinin altında biraz daha büzüldü. Aralarında tekrar büyüyen bir arkadaşlığa izin vereceğini söylemişti. Bu mümkün müydü? Aralarında o diğer şey varken sadece arkadaş olabilirler miydi? Karnında onun çocuğunu taşırken?

Hem bu arkadaşlığı gerçekten istiyor muydu? Arkadaş

olup da rahat olabilir, bununla yetinebilirler miydi? Charlie orada yokken? Charlie'yi arkadaşıyla aldatma şekli yüzünden hayatının geri kalanında kendini cezalandırması gerekmiyor muydu?

Yaptığı şey neydi? Kendini mi cezalandırıyordu? Ama kendini ve Dominic'i uzun süre önce bağışlamıştı. Değil mi? Ya da genç adam birkaç saat önce ona Waterloo'nun yaralarının hiçbir hayatta kalanın fark edemediği kadar derinde olduğunu söylerken haklı mıydı?

Eğer suçluluktan değilse, hâlâ Dominic'i seviyor muydu yani? Hissettiği suçluluğun altında onu sevmeyi hiç bırakmamış mıydı?

Ama hayır. Onu sevmiyordu. Onu sevmemeliydi. O sadece çocuğunu tanımak istiyordu. Çocuğunun büyümesini izlemek istiyordu. Bu tamamen anlaşılır bir şeydi ve onun bu hakkını engelleyeceğini hiç sanmıyordu. Ona tekrar âşık olarak işleri karıştırmamalıydı. Bu kendisi için fazla acı verici olurdu ve eğer genç adam fark ederse, çok utanırdı.

Dominic arkadaş olmalarını istemişti. Bu cazip bir teklifti. Arkadaş olmak istiyordu. Deneyecekti. Üç hafta boyunca bu arkadaşlığın gelişmesine ve geriye kalan diğer hislerin ölmesine izin verecekti.

Odasının önündeki hafif ayak seslerini duyarken tekrar titredi. Bu saate kadar hâlâ ayakta kalacak kadar deli olan tek kişi kendisi değildi, demek ki. Ama eğer yarın ata binecek durumda olmak istiyorsa, yatıp uyumalıydı. Üstelik yarı donmuş haldeydi.

Genç adam onu öpmüştü. Kendisi de kızmamıştı. Onun dudaklarının kısa temasıyla oldukça rahatladığını hissetmişti.

Çılgınca bir düşünce! Bu bir daha tekrarlanmayacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Dul Kontes ve Allan Penworth dışında evdeki tüm yetişkinler at binmeye gittiler. Anna, Walter ve Lord Agerton, tıpkı Susan ve iki kardeşi gibi onlara katıldı. Vadinin Amberley Konağı'nın kurulmuş olduğu iç tarafında süreceklerdi.

Susan, atların yürümekten daha hızlı gitmesinin imkânsız olacağı bir yerde ata binmelerinin iyi bir şey olduğunu, dinlemeye gönüllü olan herkese ürkek bir şekilde söyledi. Dörtnala gitmekten çok korkuyordu ve ona eşlik eden insanları yürüme hızına zorladığında eğlenceyi mahvettiğini biliyordu.

Lord Agerton onunla beraber grubun arkasında kalacağını ve onun rahat bulduğu bir hızla gidebileceğini açıkladı.

"Çok yardımseversiniz lordum," dedi genç kadın. Adama bakan ela gözlerinde minnettarlık vardı.

Sürmeye başladılar, o ikisi yan yanaydı. Bahçeleri geçtiler, nehrin üzerindeki taş köprüden geçip vadiye döndüler. Atların toynak sesleri, yerdeki kuru yaprakların arasında kayboluyordu.

"Sonbaharın her zaman çok özel bir kokusu vardır," dedi Kont, beraber at sürmekte olduğu Ellen'a. "Büyük ölçüde çürümenin kokusu olduğu için nahoş bir koku olmalı, ama değil."

"Bu tam İngiltere kokusu," dedi Ellen. "Unutmuşum. Bir kokunun anıları böylesine canlandırması tuhaf bir şey. Çocukken babam beni parkta yürüyüşe götürürdü. Sonbaharda çimlerin üzerinde yürür ve yaprakların ayaklarımızın altında çıtırdamasını dinlerdik. Mutlu zamanlardı."

"İngiltere'ye döndüğünüze memnun musunuz?" diye sordu Kont.

"Evet. Gezgin olarak geçirdiğim on yıla pişman değilim. Çünkü hayat hakkında başka türlü öğrenemeyeceğim çok şey öğrendim. Ve beş yıl kocamla birlikteydim. Mutluydum. O yıllarda ihtiyaç duyduğum ev oydu. Üstelik insanın geçmişinden pişmanlık duyması aptalca. Olan biten her şey bizi şekillendirerek bugün olduğumuz kişi yapar. Ama tekrar evde olduğum için memnunum. Kalıcı olarak başka bir ülkeye yerleşmek istemezdim."

"Çok haklısınız," dedi Kont. "İnsanlar gerçekten evlerinde, değil mi? Ben her zaman Amberley Konağı'na derinden bağlı olmuşumdur. Eğer biri elimden alacak olsaydı, sanırım ölürdüm. Ama eğer bu yer ile karım ve çocuklarım arasında bir seçim yapmam gerekseydi –şey, ortada bir seçenek olmazdı bile."

Lord Eden'ın yanında gevezelik eden Anna vardı. Ona bahardaki sezonu sırasında elde ettiği başarıları anlatıyor, tüm bu süre boyunca kendisine eşlik etmek için orada olmadığından genç adama duyduğu hayal kırıklığını hatırlatıyor, babasının bir sonraki bahar onu yine götürmesini umduğunu itiraf ediyordu.

"O zaman sen de gelebilirsin Dominic," dedi, "ve ikinci sezonumun ilk dansında bana rehberlik edersin."

"Yolumu açmak için etrafını sarmış olan genç züppelerle kavga edebilecek durumda olacağımı sanmıyorum, Anna," dedi Lord Eden.

"Ah, ama ben hepsini gönderirdim," dedi genç kız. "Böylece kartımı ilk sen imzalayabilirdin. İlk iki dans için. Aynı beyefendiyle bir gecede en fazla iki kez dans edilebileceğine dair o aptal kuralı kim uydurmuş merak ediyorum. Sen aptalca olduğunu düşünmüyor musun Dominic?"

"Bu belli bir hanımla dans etmeyi ne kadar fena bir halde istediğime bağlı," dedi Lord Eden.

Önlerinde ağabeyiyle at sürmekte olan Ellen'i izliyordu. Bolca konuşup gülümsüyorlardı. Edmund ve Alexandra'nın onunla gayet iyi anlaştığını bilmek fazlasıyla tatmin ediciydi. Bu sabah mutlu görünüyordu ve siyah kadife binici elbisesiyle çok hoştu. Onu at üstünde görmek anılarını canlandırmıştı.

Ağaçların çıplaklığına rağmen güzel olan vadi boyunca at sürdüler. Nehir, yanlarından akarak denize doğru ilerliyordu. Geçtikleri ağaçlarla kaplı yamaçlar dikleşiyor, vadi yüzeyi daralıyordu.

Bir buçuk kilometreden biraz fazla yol aldıktan sonra Lord Amberley durdu. "Bu yamacın tepesinden vadinin geride kalan kısmına bakınca muhteşem bir Amberley ve deniz manzarası görülür," dedi Kont, Ellen ve arkasındaki binicilere. "Dik bir yokuş ve yürüyerek çıkılmak zorunda ama bu çabaya fazlasıyla değer. Kendini enerjik hisseden var mı?"

Görünüşe göre herkes hissediyordu. Hepsi atlarından indiler, erkekler atları ağaçlara bağladı. Lord Eden, Ellen'ı bulmak için döndü. Ellen manzarayı gördüğünde onun yanında olmak istiyordu.

"Ah Tanrım," dedi Susan onun dirseğinin dibinden, Lord Agerton hâlâ onun atıyla meşgulken. "Bence burada kalsam daha iyi olur, lordum. Tırmanmak mümkün olabilir ama aşağı inerken dehşete düşeceğimi biliyorum. İş yüksekliğe gelince kafasızın teki oluyorum. Burada aşağıda gayet iyi olurum. Nehrin kıyısına gidip geri dönerim."

"Ne, Susan?" dedi Lord Eden sırıtarak. "Bu kadar korkak tavuk olamazsın. Hem de mahsur kalmış kedileri kurtarmak için ağaçlara tırmanan sen?"

"Ama her zaman ben de takılıp kalırdım," dedi Susan. "Biri gelip beni kurtarmak zorunda kalırdı."

"Güçlü biriyimdir," dedi genç adam. "Düşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Bana güveniyor musun?"

"Ah, teşekkür ederim," dedi Susan. "Çok naziksiniz."

Anna, Jennifer, Walter ve Miles Courtney yamacın tepesine kadar yarışıyor, ağaçlara çarpıp epeyce çığlık atıyor ve bağırıyorlardı. Diğerleri biraz daha sakin bir şekilde tırmanıyordu. Susan, Lord Eden'ın koluna sertçe asılıyor, onu sık sık durmaya zorluyordu, bu da kısa sürede diğerlerinin arkalarında kalmalarına sebep olmuştu.

"Eğlencenizi mahvediyorum," dedi Susan.

"Hiç de bile." Lord Eden ona gülümsedi. "Sen her zaman böyle çekingen küçük bir şeydin, Susan. Üç yıl boyunca ordunun peşinde geçirdiğin o hayatta nasıl hayatta kaldın?"

"Kolay değildi. Benim için çok zordu, lordum. Ama kocama yakın olmam gerektiğini düşündüm, anlıyorsunuz."

Genç adam elini elinin üzerine kapattı. "Elbette," dedi. "Onu özlüyor musun Susan?"

"Hayat devam ediyor," dedi Susan, adamın ona uzattığı büyük mendili kabul ederken. "Yasımla size yük olmak istemem, lordum. Ailem ve arkadaşlarımla evde olmak güzel. Eğer sizi arkadaşım olarak görme özgürlüğüne sahip olabilirsem, lordum."

"Şey," dedi genç adam hafiften eğlenerek, "eğer ben senin arkadaşın değilsem Susan, o zaman kim senin arkadaşındır, bilmiyorum."

Onlar yamacın neredeyse tepesindeki açıklığa varana kadar diğer herkes manzaraya yeterince bakmış gibiydi. Ellen dışında herkes. Genç kadın hâlâ aşağıya, at sürdükleri yoldan geriyi inceliyor, geziye başladıkları eve, bahçelerine, ek binalarına ve denize olan uzaklığına bakıyordu.

"Sonunda Susan da geldi," diye ilan etti kadının kardeşlerinden biri.

"Kötü şeyler düşünmemelisin," diye onu yüksek sesle azarladı Susan. "Lord Eden sadece yamaca tırmanmama yardım ediyordu. Pek çok kez dinlenmek zorunda kalacak kadar aptalım. Başka hiçbir şey olmadı."

Howard Courtney kızardı, Lord Amberley karısıyla bakıştı. Madeline, Lord Agerton'la yaptığı sohbeti kesip dikkatle Susan'a baktı. Lord Eden da ona baktı, şaşırmıştı. Ardından kendisine hâlâ sırtı dönük duran Ellen'a baktı. Susan adamın kolunu bırakarak genç kadına katılmak üzere ilerledi.

"Ne kadar hoş bir manzara, değil mi?" dedi Ellen'a. "Howard'ın az önce söylediği şey çok kötüydü. Tamamen kızardım, Bayan Simpson. Hepsi, ben onun yerine koca-

mı seçmeden önce Lord Eden'ın benim sevgilim olması yüzünden. Korkarım, o zamanlar onu kötü bir şekilde incittim, ama bu uzun zaman önceydi. Ve siz de ben de biliyoruz ki dul kalmak insanın aklından sevgililik ve romantizm gibi şeyleri çıkarıyor. Ne doğru bir fikir!"

Ellen gülümsedi. "Kimsenin böyle bir şey düşündüğüne inanmıyorum," dedi.

"Ah, ben bundan emin değilim," dedi Susan. "Anna'nın dün akşam sizin için söylediği şeyi bir düşünün. Sadece aptalca davranıyordu elbette, siz kocanız için yas tutuyorsunuz ve bu hassas bir durum. Ama yine de sizin için üzüldüm. Flört etmekle suçlanmak acı verici bir şey, değil mi?"

Daha genç olanlar yukarı çıktıkları kadar gürültü ve coşkuyla aşağı inmeye başladılar.

"Gel, Susan," dedi Lord Eden iki hanımın arkasından. "İniş için Agerton'un desteğini de ayarladım. Her iki yanında birimiz olunca, istesen bile düşeceğini sanmıyorum."

"Ah," dedi Susan. "Ne kadar naziksiniz. Ben tam bir kaz kafalıyım Bayan Simpson."

Ellen o sabah ilk kez Lord Eden'a baktı ve genç adam ona sırıtıp göz kırptığında kendini ona gülümserken buldu.

Herkes tepenin aşağısına inip atlarına tekrar bindiğinde Lord Amberley onlara devam etme ya da eve dönme seçeneklerini sundu.

"Ah, hadi devam edelim," dedi Jennifer hevesle ve hemen elini ağzına kapattı. "Tabii diğer herkesin dileği de buysa, lordum."

Görünüşe göre herkes bunu istiyordu –grubun çoğunun sesi bu yöndeydi.

"Görünüşe göre bu sabah çocuklarımızı hiç göremeyeceğiz," dedi Lord Amberley, karısına özür diler gibi bir tavırla.

"Bundan sağ çıkacaklarına şüphem yok," dedi Kontes. "Annem, Christopher'la resim yapacağına söz vermişti. Bu ne çeşit bir felakete yol açabilir, düşünürken ürperiyorum."

İkisi de güldüler.

"Bu öğleden sonra onları atla sahile götürelim, olur mu?" diye önerdi Kont.

"Bu kulağa cennet gibi geliyor Edmund," dedi Kontes gülümseyerek.

Nehrin yaklaşık bir buçuk kilometre yukarısında akıntının hızlandığı bir yere geldiler, nehrin genişliği boyunca üzerinde eski atlama taşları vardı.

"Ah, hâlâ buradalar," dedi Lord Eden. "Walter, Howard, bu ortadaki taşlar bizim yaklaşık üç yıl önce yerleştirdiklerimiz değiller mi? Eskileri kaybolmuştu diye hatırlıyorum."

"Evet, onlar," dedi Madeline, atını kardeşinin yanına doğru sürerek. "Ortadaki çok düz olandan tanıdım. Sağlam ve güvenli olan. Çocukken orada üzerinde sallandığımız taş kadar eğlenceli görünmüyor."

"Düştüğüm zamanki batışı hatırlıyor musun?" diye sordu Lord Eden sırıtarak. "O zaman ne yapıyorduk? Geri geri, tek bacakla ya da gözlerimiz kapalı mı geçiyorduk?"

"Tek seferde birini yapıyorduk," dedi Howard. "Sanırım gözlerim bağlı geri geri giderken ıslanmıştım –eve gittiğimde de bu yüzden dayak yemiştim."

"Hadi, karşıya geçelim," dedi Anna. "Karşıdaki yamacın tepesinde eski bir manasturın kalıntıları var, Jennifer. Sana göstermek istiyorum."

Lord Eden inledi. "Ah, şu gençlerin enerjisi!" dedi, atından inip önce kuzenini sonra da Jennifer'ı yere indirdi. "Gidin o zaman, çocuklar. Biz daha yaşlı olanlar daha temkinli bir hızla takip ederiz."

Anna surat asarak nehre döndü.

Lord Eden, Madeline'i indirdi. Madeline nehrin kenarına bakarak orada dikildi.

"Burada olmuştu," dedi. "Beni ilk kez burada öptü. Buraya son kez o zaman gelmiştim Dom. Sanki üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi geliyor."

"Purnell mi?" diye sordu Lord Eden. "Ah, evet burada olmuştu. Sanırım ben de karşı tarafta Susan'la yürüyordum –çünkü karşıya geçmekten korkuyordu– ve onu öpme dürtüsüne asilce direniyordum. Ah, Tanrım! Sanki bambaşka bir hayat Mad."

Kont tarafından atından indirilmiş olan Susan oldukça net ve ürkek bir şekilde itiraz ediyor, hayatı buna bağlı olsa bile atlama taşlarına basamayacağını söylüyordu. Dokunaklı bir şekilde Lord Eden'a baktı.

"Benim de karşıya geçmeye hiç niyetim yok Susan," dedi Kont. "Bir gün için yeterince zorlu egzersiz yaptım, teşekkür ederim. Senle ben nehrin bu tarafında gezinip birbirimize bu çocukların ne kadar aptalca davrandıklarından bahsederiz. Olur mu?"

"Ah," dedi Susan. Kontes'e taşlardan geçmesi için yardım eden Lord Agerton'a ve Ellen'ın atını ağaca bağlayan Lord Eden'a baktı. "Çok naziksiniz, lordum."

"Hiç de değil Susan," dedi Kont. "Eşlik edilmekten memnunum."

"Yardımıma ihtiyacın olmadığına eminim," dedi Lord Eden, Ellen'a gülümseyerek. "Yardım almadan bundan daha kötülerinden geçmeni izledim. Ama anlıyorsun ya, birilerinin bakıyor olma ihtimaline karşılık centilmeni oynamam gerekiyor." Ona elini uzattı.

Ellen elini onun eline yerleştirip onun rehberliğinde aslında epey sağlam ve güvenli olan taşlardan geçti.

"İlerlemek ister misin?" diye sordu diğer tarafa geçtiklerinde. "Yoksa bu tarafta gezinelim mi? Bu kadar çok egzersiz yapman senin için akıllıca mı?"

"Muhtemelen bu kadarı zararlı değil," dedi Ellen. "Gezinmek kulağa hoş geliyor. Ama belki sen diğerleriyle kalmak istersin?"

"Sanırım yanında güvende olurum," dedi Lord Eden sırıtarak.

Nehrin kenarında ve ağaçların arasında gezinirlerken Ellen onun koluna girdi. Ağaçlar nehrin bu kenarında suyun kıyısında epey büyümüşlerdi. Ellen aralarındaki tatsızlığı geride bırakmış olmalarının iyi bir şey olduğunu düşündü. İhtiyatlı bir şekilde de olsa onu arkadaşı olarak düşünebilmek güzeldi. Kolunun altındaki kolu güçlü ve güven verici hissettiriyordu. Ata binmekten ötürü oldukça yorulmuş olduğunu fark etti.

"Çok güzel bir yerde büyümüşsün," dedi.

"Evet." Lord Eden ona baktı. Onun Ellen Simpson olduğu, onun kendisiyle beraber çocukluğunun geçtiği eve geldiği, kol kola ve birbirleriyle uyum içinde beraber yürümekte oldukları zihnine kaydettiklerinin başlangıcıydı.

"Kırsal alanda geçen bir çocukluk yaşadık. Madeline ve ben olabildiğince vahşiydik ve her zaman tüyler ürpertici bir çıkmaza girerdik. Duyduğuma göre Edmund da bizden iyi değildi. Onun o zamanlardaki suç ortağı Perry Lampman'dı. Babamız ölünce Edmund on dokuz yaşında hızla büyümek zorunda bırakılana dek öyleydi."

"Sizin için zor zamanlar olmalı," dedi Ellen.

"Evet," diyerek ona katıldı Lord Eden, "ama babamız bizi her zaman sevgiye boğardı, bu da o öldükten sonra bizi bir arada tuttu." Sırıttı. "Maalesef başımı belaya sokunca, o sevgi elini hafifletmezdi. Tek umudum Madeline'in de benimle beraber o işin içinde olmasıydı. Ona asla vurmazdı ve ortak bir suçtan ötürü vicdanen beni de dövemezdi."

Genç kadın başını kaldırıp ona gülümsedi. "Şimdi oldu," dedi. "Bana anlattığın o hikâyelerin geçtiği mekân yerine oturunca, artık gözümde canlandırabiliyorum." Aniden o hikâyeleri nerede dinlediğini hatırladı ve utancın acısını hissetmeyi bekledi. Ama genç adam bir önceki gece söylediklerinde haklıydı. O günlerde dairesinde ikisinin arasında gerçekleşen şeyler sadece fiziksel değildi. O yatakta uzanırken kendisi koltukta oturmuştu, el ele tutuşmuş ve birbirlerini tanımaya başlamışlardı.

"Evet," dedi Lord Eden. "Burası özellikle en sevilen oyun yeriydi."

"Babamla barıştım. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Ellen.

"O zaman gidip onu ziyaret ettin?" dedi genç adam. "Buna sevindim Ellen. Bana çocukluğunla ilgili anlattığın hikâyeleri hatırlıyorum da, ona bayıldığını anlayabiliyorum."

"Hâlâ içiyor," dedi genç kadın. "Her zamankinden daha da kötü, sanırım."

"Bu seni üzüyor mu?"

Bunu düşündü. "Sadece onun iyiliği için," dedi. "Mutlu bir adam değil. Gerçekten benim babam olduğuna inanıyor Dominic."

"Öyle mi?" Lord Eden ona gülümsedi. "O zaman belki de sana 'Leydi Ellen' demeliyim."

"Buradan ayrıldıktan sonra gidip onunla yaşamamı istedi," dedi Ellen.

"Yaşayacak mısın peki?" diye sordu genç adam. "Kayınpederinin evine taşınmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Ellen. Patikada dümdüz önüne baktı. "Şehirden ayrılmadan önce ona gerçeği söyledim. Dorothy'ye de öyle. Onlara dönmeyeceğim."

Lord Eden onu kendisine daha çok çekme dürtüsüne direndi. Onun için rahatlatıcı ve arkadaşça kalabilmek adına iradesinin tüm gücüne odaklandı.

"Şey," dedi, "babanı tekrar bulmuş olmana sevindim Ellen. Herkes kendine ait olarak düşünebileceği birine ihtiyaç duyar."

"Onun yanında her zaman güvende hissettim," dedi genç kadın, ona bakıp gülümseyerek. "O elimi tuttuğu zaman, dünyada hiçbir şey bana zarar veremezdi."

"Babalar bu yüzden var," dedi Lord Eden.

"Bunu Charlie'yle de her zaman hissederdim," dedi, kasten adamın gözlerine bakıp, bu ismin aralarında meydana getirdiği tuhaflığı gidererek. "Charlie orada olduğunda, tüm o kir, rahatsızlık, sıkıntı ve tehlikenin zerre önemi kalmıyordu. Kolları bana dolanmışsa, tüm Fransız ordusu

gelse bana zarar veremezdi. Korktuğum tek an, onun savaşa gittiği zamanlardı. Ve sonra sürekli ölümüne korktum."

"Evet," dedi genç adam alçak sesle. "Savaş anneler ve eşler için acımasızdır."

Birkaç dakika sessizce dolaştılar. Genç adam onun içinde büyüyen gerilimi hissediyor, sessizce onun yanında yürümekten başka bir şey yapamıyor ve ona tekrar güven vermeyi umuyordu.

"Anlat bana," dedi Ellen sonunda, sesi titreyerek. "Bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım. Ölürken onun yanında olduğunu söyledin. Bana nasıl olduğunu anlat. O birkaç günü anlat. Bilmem gerekiyor."

"Acı çektiğini sanmıyorum," dedi Lord Eden, kadının kolunun üzerinde duran elini sıkıca tutarak. Genç kadın hızlarını arttırmıştı. "Pek çok zavallı adamın öldüğü gibi acı içinde ölmedi. O sadece... gitti, Ellen. Vurulduğunu gördüm ve yanına gittim. Beni tanıdı, senin ve Bayan Jennifer'ın adını söyledi. Ama ona cevaben söylediklerimi duyduğunu sanmıyorum. Çok hızlı oldu. Hemen ardından da ben vuruldum."

Ellen'ın alt dudağını sertçe ısırdığını görebiliyordu. "Bir adam vardı," dedi Ellen. "Onu katedralin dışından daireme getirdim. Islanıyordu. Ölüyordu ama onun ıslak ve yalnız ölmesini istemedim. Bilinci yerindeydi ama ölüme giden yolu yarılamıştı. Tıpkı Charlie gibi, acı hissetmiyordu. Onunla oturdum ve ölürken elini tuttum. Bir başkasının da Charlie'ye aynısını yapıp yapmadığını merak etmiştim."

"Orada olduğumu biliyordu," dedi Lord Eden. "Yalnız değildi."

Kadının gözlerinin yaşlarla parladığını ama onlara teslim olmadığını görebiliyordu. "Bana devamını anlat," dedi. "Tümünü anlat. Onu son görüşümden sonra üç gün yaşadı. O günleri bilmek istiyorum."

Mont St. Jean'da harekete geçme emrini beklerken geçirdikleri o zorlu saatlerden başladı, sonrasında da belli ki yanlış yönlendirilmişlerdi. Quatre Bras'ın güneyine gidişlerini, oradaki savaşı anlattı. Ertesi günkü yağmurun altında, çamur içinde yaptıkları yorucu yürüyüşü, Fransızların peşlerinden gelip üzerlerine ateş etmelerini anlattı. Çamurlu yerde uyuyarak geçirdikleri geceden ve Waterloo Muharebesi'nde görmüş olduğu kısımlardan bahsetti.

"Bu sadece pek çok savaştan biri," dedi Ellen, o anlatmayı bitirince. "Ama umarım sonuncu olur. Umarım hepsi bitmiştir. Bayan Byng'in iyiliği için, Bayan Cleary'nin ve Bayan Slattery'nin de. Bana anlattığına memnunum. Uzun zamandır bilmek istiyordum. Bilmekten ödüm kopuyordu. Onun acı içinde kıvranıp çığlık attığı kâbuslar görüyordum."

"Hayır," dedi Lord Eden. "Artık onları görmene gerek yok, Ellen. Sana gerçeği anlattım. Seni rahatlatmak için uydurmadım."

"Bu benim de aklımdan geçmişti," dedi Ellen kısaca gülümseyerek. "Teşekkür ederim Dominic. Orada onunla olmana sevindim. Eğer yanındaki ben olamayacaksam, senin olmana memnunum. Seni seviyordu."

"Sanırım o berbat halde Brüksel'e kadar at sürmeye devam edebilmemin tek sebebi buydu," dedi Lord Eden. "Haberi sana kendim verme ihtiyacım. Başkasından duymanı istemedim. Ya da kimseye söylemek istemedim."

Genç kadın başıyla onaylayarak yürümeyi kesti. Lord Eden onun içsel bir savaş verdiğini görebiliyordu. Ellen'ı omuzlarından sıkıca tutup kendine çekti. Onu öpmedi. Yanağını onunkine yaslayıp onu hafifçe salladı.

"Uzun zaman önce onun için tüm gözyaşlarımı akıttım," dedi Ellen. "Senin önünde de ağlamayacağım. Ama bilmek büyük rahatlık. Büyük rahatlık Dominic. Muhtemelen artık onun gitmesine izin vermeye başlayabilirim. Bir parçam hâlâ onun yürüyerek her açık kapıdan gelmesini bekliyor."

"Biliyorum," dedi Lord Eden. "Biliyorum." Gözlerini kapatıp onu salladı ve Brüksel'deyken ona karşı hissettikleri konusunda yanıldığını düşünmenin ne muazzam bir kuruntu olduğu karşısında hayrete düştü. Onu kendisine çekti ve ihtiyacı olan teselliyi kendisinden almasına izin verdi. Saçlarının tanıdık kokusunu içine çekti ve vücudunun ince zarafetini hissetti. Hâlâ inceydi –karnında ikisinin çocuğunu taşıyordu ama henüz şişmemişti.

Ellen yanağını onun geniş omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Kendini onun sıcak ve güçlü vücudunun ve sarılan kollarının tesellisine teslim etti. Ona sormuş olduğuna memnundu, onun anlatmış olmasına memnundu. Ve onun üç yıl önce Charlie ve kendisinin hayatına girmiş olduğuna da memnundu. Charlie ölürken onu rahatlatmıştı ve şimdi de Ellen'ı rahatlatmak için buradaydı.

Sonunda Ellen başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Parmak uçlarıyla onun yanağına dokundu. "Dominic," dedi, "Senden hoşlanmayı asla bırakmadım, biliyorsun. Sen Charlie'ye iyi bir arkadaş oldun. Diğer şeyin ötesine geri dönebilmemize memnunum. Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Genç adam ona gülümsedi.

"Diğerleri kaybolduğumuzu düşünecekler," dedi Ellen, bir adım geri çekilip ona daha parlak bir şekilde gülümseyerek. "Gerçi ben tepeden aşağı bir koşuşturmaca duymadım henüz. Peki ya sen?"

Lord Eden, Ellen'ın atlama taşlarından geri geçmesine yardım ederken, "Hile yaptınız," diye seslendi Lord Amberley, nehrin karşısından. "Tırmanmadınız bile. Susan'la ben en azından tembelliğimiz konusunda dürüst davrandık, değil mi canım?"

"Ah, ama biz taşlardan geçmeye cesaret ederek hayatlarımızı tehlikeye attık," dedi Lord Eden neşeyle. "Bu tarafta korkudan sinmedik, değil mi Ellen?"

"Ayrıca bu coşkulu çocukların geri dönmeyi seçmeleri halinde, ayakları altında ezilme riskine de girdik," dedi Ellen. "İşte geliyorlar. Ah Tanrım, feryat eden Jennifer mı? Ya da Anna? Ne terbiyesiz kızlar! Bu Jennifer için çok iyi lordum, gerçi bunun onu çocukluğuna göndereceğinden korkmuyor değilim. Bizi buraya davet ettiğiniz için size minnettarım."

Kont bakışlarını ondan kardeşine ve tekrar ona çevirdi. "İkinize de iyi gelmesini ummaya cüret ediyorum, hanımefendi," dedi, Susan'ı tekrar eyere oturtmak için dönerken. "İyi görünüyorsunuz. Yamaçtan aşağı koşarak inen gerçekten de karım mı? Belki de yanında bir tek-gözlük olmaması mutluluk verici bir durumdur. Sizi de kaldırabilir miyim?"

"Eğer bana sadece destek verirseniz lordum," dedi Ellen, "kendim binebilirim."

"Hayır, binmeyeceksin!" Lord Eden aralarındaki iki adımlık mesafeyi kapattı. "Seni ben kaldıracağım Ellen."

Lord Amberley kardeşine keyif ve merak karışımı bir ifadeyle baktı ve dönüp atlama taşlarından gürültüyle geçen gruptaki karısına gülümsedi.

***

Kont ve Kontes o öğleden sonra ilgilenen herkesi sahildeki yürüyüşlerine davet ettiler, ama bu gezinin çocuklar için olduğu ve onlara odaklanacakları konusunda uyarıda bulundular.

Dul Kontes, Abbotsford köyüne -herkes dinlendikten sonra gerçekleştirebilecekleri- bir araba gezintisi önerdi. Ellen'a özel bir anlamla bakmıştı. Dükkânlarının sunacağı pek fazla bir şeyi olmadığını açıkladı, ama güzel bir yerdi. Onlarla tanışmaktan zevk alacak olan Bayan Stanhope'lara ya da onu hızla genişleyen ailesinin ümit verici çocuklarından kurtarabilirlerse, bölge papazının karısına uğrayabilirlerdi.

Ellen ve Jennifer araba gezisini kabul ettiler.

Allan Penworth da öğle yemeğinden sonra dinlenmeye çıktı. Madeline üst kata onunla beraber çıktı, ona hiç yardım önermemek konusunda dikkatliydi.

"Güzel bir gün," dedi Madeline. "Biz dükkânlara bakarken, sen de kilise avlusunda ya da hanın dışında oturmaktan muhtemelen keyif alırsın. Köyü seveceksin."

"Öğleden sonrayı dışarıda resim yaparak geçirmeyi planlıyorum," dedi genç adam. "Bu sabah annenle uzunca sohbet ettik ve o da bana gerekli olan malzemeleri ödünç verdi."

"Ah, iyi," dedi Madeline. "Nereye gideceğiz? Terasa mı?"

"*Biz* bir yere gitmeyeceğiz," dedi Üsteğmen. "Sen di-

ğer hanımlarla beraber öğleden sonra eğlenmek için köye gideceksin. Ben de evin resmini yapmak için köprünün diğer tarafına geçeceğim."

"Şövaleni, fırçalarını ve diğer resim eşyalarının taşınması için birine ihtiyacın var," dedi Madeline. "Sana yardım etmekten fazlasıyla keyif alırım Allan. Köyü her zaman ziyaret edebilirim."

"Bir sürü hizmetçi var. Tek yapmam gereken şey, birinden istemek. Bu çok basit bir şey."

"Ama kalmak istiyorum," dedi Madeline. "Her zaman baş başa olduğumuz o günleri özledim Allan. Hadi bu öğleden sonra beraber bir şeyler yapalım."

"Birkaç dakika önce," dedi genç adam, "köyü Bayan Ellen Simpson'a göstermek için sabırsızlanıyordun. Bu zevkten benim için vazgeçmek zorunda değilsin Madeline. Tek başıma resim yapmaktan oldukça mutlu olurum. Resim yaparken yalnız olmayı tercih ederim. Daha iyi konsantre olabilirim."

Genç adamın odasının dışında durdular.

"Gerçekten beni yanında istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Madeline. "Sinirine mi dokunuyorum Allan?"

Genç adam çileden çıkmış gibi göründü. "Hayır, sinirime dokunmuyorsun," dedi. "Yine yanlış şeyi mi söyledim? Söyledim, değil mi? Seni yine incittim. Bunu hiç istemesem de, bugünlerde buna bir son veremiyor gibiyim. Eğer gerçekten istediğin şey buysa, benimle kal o zaman Madeline. Buna memnun olurum."

"Bence nişanımıza bir son vermeliyiz," dedi Madeline hızla. Sesi titriyordu. Aceleyle etrafına bakınıp koridorun boş olduğuna emin oldu.

"Ne?" Genç adam ona inanamayarak baktı. "Seni o kadar kötü mü incittim? Düşündüğümden daha da kaba olmalıyım. Sadece benim için bir şeyler taşımaktan ve getirmekten uzak, güzel bir öğleden sonra geçirmeni istedim. Hadi, Madeline, aşırı tepki verme. Bana gülümse ve beni affettiğini söyle."

"Sadece bugün değil," dedi Madeline. "Senin hatan da değil. Belki de bu kaçınılmazdı, Allan. İyileşiyor ve özgürlüğünü yeniden kazanıyorsun. Artık bana ihtiyacın yok."

"Evet, var," dedi genç adam onun önünde kavuşturmuş olduğu ellerinden birine uzanarak. "Eğer sen olmasan, şimdi hayatta olmazdım. Sence bunu unutabilir miyim?"

"Seni suçlamıyorum," dedi Madeline. "Bana ihtiyaç duydun, evet. Uzun bir süre bana yaslandın. Ve ben de senin her zaman bana bu şekilde ihtiyaç duyacağını düşünerek yanıldım. Benim toyluğum. Artık bana ihtiyacın yok ve ben de bu yüzden mutlu olmalıyım."

Genç adam gerilimi azaltmak için gülmeyi denedi. "Sadece birbirimizi sevemez miyiz?" diye sordu. "İlla ki ortada bir *ihtiyaç* mı olmalı? Bir bağımlılık hali? Sadece normal ve mutlu bir evliliğimiz olamaz mı?"

Madeline başını iki yana salladı. "Sanmıyorum," dedi. "Birbirimizi seveceğimizi sanmıyorum Allan. O şekilde değil."

"Seni seviyorum," dedi Üsteğmen. "Benim için çok ama çok özelsin. Sana hayatımı ve akıl sağlığımı borçluyum."

"Ben de seni içtenlikle seviyorum Allan. Ama bunun üzerine bir evlilik kurabileceğimizi sanmıyorum. Birbirimizden çok farklıyız. Sürekli kavga üstüne kavga ederek

evliliğimizin daha bir yılı dolmadan birbirimizden nefret eder hale geliriz. Bunun olmasını istemiyorum. Sana bunu istemeyecek kadar düşkünüm."

Genç adam koltuk değneklerine verdiği ağırlığını dengeledi ve ofladı. "Bu konuşmayı yapıyor olduğuma inanamıyorum," dedi. "Her zaman ulaşılmaz görünüyordun, biliyorsun. Leydi Madeline Raine, herkesin hayran olduğu kişi. Beni hiç fark ettiğini düşünmedim bile. Ve şimdi seni hayal kırıklığına uğratan benmişim gibi hissediyorum. Seni mutsuz ettim."

"Hayır, sen yapmadın," dedi Madeline. "Hiçbir şey için kendini kesinlikle suçlamamalısın Allan. Ben kendi kendimi mutsuz ediyorum. Hayatım bir dizi kendini kandırmadan ibaret gibi görünüyor. Yine de o zaman emindim. Ah, boşver! Çok geç olmadan aklımız başımıza geldiği için şükretmeliyiz."

"Yarın buradan ayrılmak için gerekli ayarlamaları yapayım, o zaman."

"Ah, hayır!" Madeline elini uzatıp onun koluna dokundu. "Hayır, Allan. Bu katlanılmaz bir acı ve utanca neden olur. Lütfen kal. Annem, Edmund ve Dominic'ten hoşlanıyorsun, değil mi? Resim yapıp piyano da çalıyorsun. Burada daha çok özgürlük elde edersin. Bir süre kal."

"Herhangi bir hoşnutsuzluk hissine yol açmak istemiyorum," dedi genç adam kaşlarını çatarak. "Eğer istiyorsan, birkaç gün daha kalayım o zaman. Bunun için üzgünüm Madeline. Söyleyebileceğimden daha üzgünüm."

"Şey," dedi genç kadın gülümseyerek, "en azından bir nişanı birbirimizin kafasına bir şeyler fırlatmadan bitirebildik. Hâlâ arkadaşız, değil mi?"

"Her zaman benim arkadaşım olacaksın," dedi Üsteğmen. "Seni her zaman seveceğim Madeline."

"Bir kardeş gibi," dedi Madeline. "Bu daha iyi. Burada ayakta dururken acı çekiyorsun Allan. Odana gidip bir saat kadar uzan. Ve bunu yap. Az önce olanlar yüzünden odanda volta atma."

"Peki hanımefendi," dedi Üsteğmen. Bir elini hoş bir selam vermek için kaldırıp genç kadına oldukça pişman bir şekilde gülümsedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gece yağmur yağmaya başladı ve iki gün boyunca da kesilmedi. Madeline anlayış göstermeye hazır olan herkese, aylarca şehirde hapsolmuş ve harcamak için sonsuz enerjisi olan biri için bunun en berbat olasılık olduğunu söylüyordu. Ellen ve Jennifer'a ilk güzel günde sahile doğru at sürme, hatta belki kayalıkların tepesindeki dik patikaya tırmanma sözü verdi.

"Bu şekilde her iki yeri de aynı gezide görebilirsiniz," dedi. "Tabii eğer yağmur durursa ve sis kalkarsa."

Ama o zamana kadar sis vadiye çökmüş durumdaydı ve sağanak yağmur kararlı bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Lord Eden, Jennifer'ı bir gün Carrington'lara götürdü, bir sonrakinde de Courtney'lere. Kont ve Kontes zamanlarını çocukları ve misafirleri arasında paylaştırmışlardı. Birkaç kez Madeline ve Ellen müzik odasında oturup Üsteğmen Penworth'un çalışını dinlemişlerdi. Dul Kontes de genç adamla resim galerisinde zaman geçirmiş ve ikisi orada tablolarla ilgili konuşmuşlardı.

Ellen iki ziyaretin de bir parçası olma şansını geri çevirmişti. Ata bindikleri ve ardından köyü ziyaret ettikleri

günden sonra biraz yorgun hissediyordu ve evde sessizce vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Eğer ev sahiplerine çok kaba görünmeyecek olsa, yalnız olmayı tercih ederdi.

Özellikle perişan değildi. Aslında Charlie'nin ölümünden beri hissetmediği net bir gönül ferahlığına kavuşmuştu. Ama onun hayatının son günleri ile ilgili Dominic'in kendisine anlatmış olduğu şeylerin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Çok uzun süredir genişleyip boş kalan ürkütücü çukuru doldurması gerekiyordu. Dairelerinde ona veda etmişti, sonra da hiçbir şey olmamıştı. Sadece acısı ve yüksek ateşinin etkisi altında bir Dominic vardı ve ona Charlie'nin öldüğünü söylemişti. Ve Ellen bunun doğru olduğunu haftalar sonra kavramıştı. Onun diğer binlerce adamla beraber Waterloo'nun güneyindeki mide bulandırıcı yere gömüldüğünü kavramıştı.

Charlie'nin o günlerde neler yaşamış olduğunu zihninde yaşaması gerekiyordu. Onun ölümünü izlemesi gerekiyordu. Onun ölümünü kabul etmesi gerekiyordu. Onun gitmesine izin vermesi gerekiyordu.

Charlie, onun kocasıydı. Çok ama çok sevgili kocasıydı. Ama buradaki geçmiş zaman anahtar kelimeydi. O, ölmüştü. Geçmişinin bir parçasıydı. Her zaman hatırlanacaktı. Her zaman sevgiyle anılacaktı. Ama geçmişte kalmıştı.

Nihayet onu sadece özlemin soluk acısıyla düşünebiliyordu. Nihayet bazı hatıraları hatırlıyor ve bunlara gülümseyebiliyordu. Yasının o korkunç ve taze ıstırabı bitmişti.

Önünde bir gelecek uzanıyordu. Çocuğunun içinde hareket ettiğini hissetmişti.

"Kayalıklara tırmanmak canlandırıcı olsa da gerçekten epey tehlikeli," dedi Kontes ona. İkisi oturma odasında

dikiş dikerek beraber oturuyorlardı. "Ve yukarı çıkmak oldukça yorucu. Bunu yaptığım ilk seferinde, tam ters yöndeydi. Ve Edmund da yoldaki her adımda onun elini tutacağıma yürekten söz vermemin ardından buna izin verirdi. O zamanlar nişanlıydık." Anılarla gülümsedi.

"Denizi tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Ellen. "Bu kadar yakın olup da onu görmemiş olmak tuhaf geliyor."

"İngiliz yağmuru!" dedi Kontes. "Biliyorsun, mümkün olduğunca incelikle, belki de o tırmanışa girişmemen gerektiğini söylemeye çalışıyorum. İstersen seninle sahilde kalabilirim ve ikimiz bir çift saygıdeğer evli hanım gibi geziniriz."

"Hamile olduğum için mi?" diye sordu Ellen.

Kontes başını dikişine doğru eğdi. "Doğal olarak bunu duyduk," dedi. "Kayınpederin halka açık bir duyuru yaptı."

"Gayet iyi hissediyorum," dedi Ellen, "ve en baştaki kadar yorulmuyorum. Ama sanırım haklısın. Tırmanışa katılmadan sahilde bir yürüyüş yapacağım."

"Senin adına seviniyorum," dedi Kontes. "Çocuklarla aran iyi. Bu konuda mutlusun, değil mi?"

"Evet." Ellen dikişini kucağına bıraktı. "Ah, fazlasıyla mest olmuş haldeyim. Bunun başıma geleceğini hiç sanmıyordum. Çocuğum olmayacağı fikrine boyun eğmiştim."

"Bu, dünyadaki en harika duygu, değil mi?" dedi Leydi Amberley, ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. "İnsan sonunda kendini hantal, rahatsız ve aşırı halsiz hissediyor ve sonra doğumdaki tüm o acı. Ve sonra, bunlar sona

erdiğinde, bir daha asla bu dehşet verici deneyimi tekrar yaşayamayacağını sanıyor. Ama birkaç ay sonra, belki de her şeye rağmen bir kez daha yapabileceğini düşünüyor." Kahkaha attı. "Şu anda ben bu son aşamadayım ve seni kıskanıyorum."

Dul Kontesin de Ellen'a yorucu bir şey yapmaması yönünde tavsiye vermek için fırsatı oldu.

"Genç insanlar çok ama çok çılgınlar, canım," dedi ona, "ve enerjilerini ziyan etmemeleri gerektiğini düşünüyorlar. Ama sen onlara ayak uydurman gerektiğini düşünmemelisin. Edmund, Dominic ve Walter üvey kızını güvende tutarlar, biliyorsun."

"Kayalıklara tırmanmamaya karar verdim zaten hanımefendi," dedi Ellen. "Sadece yağmurun dinmesini ve en azından kayalığı görmeyi umuyorum."

İkisi de güldüler.

Ellen bu iki leydinin onun hamileliğinin tamamen farkında olmalarına ve kuşkusuz çocuğun babası hakkında şüphelenmelerine rağmen, kendisine böyle bir nezaket ve hatta dostça bir tavırla yaklaşmalarına bir kez daha hayret etti.

Lord Eden, ikinci gün onu limonlukta biraz mahremiyet ararken buldu. Ellen dikişini yapıyordu. Genç adama gülümseyip işine döndü.

Ama elbette onun farkındaydı, uzun boyuyla orada durmuş, dik sırtı ona dönük, camdan dışarı, yağmurla ıslanan çimenlere ve ağaçlara bakıyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti. Durmadan kıpırdıyorlardı.

Genç kadın dikişine devam etti, adamın gerginliği onun içinde yayılıyordu. Yine de adam ona döndüğünde gergin değildi. Gülümsüyordu.

"Korkarım az önce Bayan Jennifer'ı Courtneylerden eve dönüş yolunda korkuttum," dedi. "Tepenin karşısındaki aşağı inen yol epey dik. Ona araba eğer çamurda biraz kayarsa endişelenmemesini söyledim. Arabacının neredeyse bir yıldır kaza yapmadan Edmund'un yanında çalışıyor olduğunu, ondan öncekinin altı ay dayandığını anlattım."

"Ve sanırım yol oldukça güvenliydi," dedi Ellen.

"Ah, kesinlikle." Sırıttı. "Arabacı da Edmund'dan önce babamın yanında çalışıyordu. Ama üvey kızın kaskatı kesildi. Bembeyaz kesilip de çığlık atmamak için kayışa asılınca, onu kandırdığım için üzüldüm."

"Alçak adam!" dedi Ellen gülerek. "Umarım gerçeği fark ettiğinde seni parçalamıştır."

"O kadar cesurdu ki," dedi genç adam, "ona anlatacak cesaretim olmadı."

İkisi bir kez daha kahkaha attıktan sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Ellen başını dikişine eğdi.

"Ellen," dedi Lord Eden. "Bence evlenmeliyiz."

Ellen başını kaldırıp ona baktı, iğnesi havada asılı kalmıştı.

"Yas döneminin henüz yarısına bile gelmediğini biliyorum," dedi Lord Eden. "Charlie'yi sevmiş olduğunu, hâlâ sevdiğini ve her zaman seveceğini biliyorum. Bu çocuğa kendi başına bakabilecek durumda olduğunu ve buna gönüllü olduğunu da biliyorum. Ama bu durumda bile, o gayrimeşru bir çocuk olacak. Ona Charlie'nin adının saygınlığını vermeye çalışmamayı seçtin. Bırak benim adımı alsın, o zaman. Evlen benimle. Evlenir misin?"

"Hayır Dominic," dedi Ellen. "Hayır, bu doğru olmaz."

"Neden olmasın?" diye sordu genç adam. Onun önünde, yüzüne bakabileceği şekilde çömeldi. "Bu bana yapılacak en doğru şey gibi geliyor."

"Ben bir kez evlendim. İyi bir evlilikti. Birbirimizi sevdik. Sevgisiz bir evliliği düşünemem."

Genç adam hafifçe irkildi. "Beni sevmediğini biliyorum," dedi. "Bunu beklemiyorum Ellen. Ama beni dinle. Söz konusu olan üç kişi var burada, sadece ikimiz değil. Kalkıp senden uzaklaşabilir ve seçtiğim bir hayatı yaşayabilirim. Sen buradan ayrılıp babanın yanına gidebilir ya da taşrada bir yer alabilir ve seçtiğin hayatı yaşayabilirsin. Ama ortada hiçbir seçeneği olmayan biri daha var. Hayatı boyunca piç damgası yiyecek olan biri. Bunu ister misin?"

"Özgürce seçim yapıp hayatımın geri kalanının her anında onu sevmeyi seçiyorum," dedi. Gözleri, dikiş dikemesin diye onun bileklerini tutan adamın ellerindeydi.

"Bu yeterli olmayacaktır Ellen. Benim ona sağlayabileceğim tüm o para ve üstün eğitim de onun dünyanın gözünde benim gayrimeşru çocuğum olduğu gerçeğini değiştirmeyecektir."

Ellen gözlerini kapattı.

"Evlen benimle Ellen. Eğer çocuğumuzu seviyorsan, evlen benimle."

"Giderek birbirimizden nefret edeceğiz," dedi Ellen. "Evlenmek için sadece bir tane neden vardır Dominic, o da bizim durumumuzda yer almıyor."

"O zaman biz de elimizdekiyle en iyisini başarmalıyız," dedi Lord Eden. "Birbirimizden nefret etmek zorunda değiliz Ellen. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Daha geçen gün bunu bana sen söyledin. Ve ikimiz de birlikte meydana

getirdiğimiz bu çocuk için en iyisini istiyoruz. Tamamen mutlu bir evliliğimizin olmaması için bir sebep yok."

Ellen alt dudağını ısırarak ona baktı, başını iki yana sallıyordu. "Bu tamamen yanlış, Dominic," dedi. "Doğru gelmiyor."

"O zaman doğru bir hale getirelim," dedi genç adam. Ellerini, onun bileklerinden ellerine götürüp sıkıca tuttu. "Evet de, Ellen. Bu yapabileceğimiz tek saygın şey."

Ellen onun ellerini kavradı ve endişeyle kendi gözlerine odaklanmış olan yeşil gözlerinin içine baktı. Kapana kısılmış gibi hissediyordu. İlk evliliğinde pek bir seçeneği yoktu. Charlie'nin kız kardeşinin merhametine sığınmaktan başka. Bu yüzden ona kendisiyle evlenmesi için yalvarmıştı. Şimdi seçeneği daha da azdı. Bebeği, önceliği olmalıydı ve bu da ona kişisel bir seçim bırakmıyordu.

İki zorunlu evlilik. Tek fark, ilkinde Charlie'nin kendisini sevdiğini biliyordu, onu mutlu etme fırsatı vardı ve böylece kendisi de mutlu olmuştu. Bu defa tamamen görev bilinciyle, o an için kendinden bir parça olan ama tamamen kendisinin olmayan biriyle evleniyordu.

Lord Eden evliliğin stresini ya da zorluğunu bilmiyordu. Ona hissettiği sevgisi umutsuz bir şeye dönüşerek bozulup ölürdü. Onun sevgisi zincir olup adamın boynuna dolanır, o da mücadeleye girişip genç kadından nefret eder hale gelirdi.

Çocukları da tüm bu şeyin ortasında kalırdı, tıpkı Ellen'ın da kendi ailesinin kıskançlığı ve nefretinin arasında kalmış olduğu gibi. Ama yine de evlilik olmadan çocuk piç olurdu ve asla saygı göremezdi.

Gerçekten de ortada bir seçenek yoktu.

"Evet, o zaman," dedi. "Seninle evleneceğim Dominic."

Lord Eden ellerini o kadar sertçe sıktı ki, canı yandı. "Pişman olmayacaksın," dedi, o ellerden birini kaldırıp dudaklarına götürerek. "Asla pişman olmayacağına emin olacağım Ellen. Bu akşam bir duyuru yapayım mı?"

"Hayır." Ellen ellerini ondan kurtarıp ayağa kalktı. Ona arkasını döndü. "Hayır, bugün olmaz. Jennifer henüz bilmiyor. Ben... Ben ona anlatacak uygun bir fırsat bulamadım. Bana birkaç gün ver."

Lord Eden onun arkasında durdu, ellerini kadının omuzlarına koydu. "İstediğin kadar vaktin var," dedi. "Sıkıştırıldığını hissetme. Ve Ellen, mutsuz olma. Seni mutsuz görmek istemiyorum. En iyi şekilde ilerleyecek, göreceksin."

Genç kadın ona döndü, yüzünde kararlı bir gülümseme vardı. "Yeni nişanlanmış bir çift için, epey kasvetliyiz, değil mi?" dedi. "Birbirimizi sevmeye çalışmalıyız Dominic. Ve bir arada olmak zorundayız. Birkaç gün önce bebeğin hareket ettiğini hissettim. Hayal ettiğimi sanmıyorum. Bir kereden fazla oldu."

"Öyle mi?" Lord Eden'ın gözleri irileşip derin bir şekilde onunkilere baktı. Ve gülümsedi, sıcak ve neşe dolu bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatmıştı.

Ellen başıyla onayladı.

***

Üçüncü gün sis kalktı, yağmur dindi, hatta bulutlar tamamen çekildi ve güneş parlamaya başladı. Canlı ve ferah bir esinti, denizden tuz kokusunu taşıdı.

Jennifer öğle yemeğinden sonra Anna ve diğerlerinin

Carrington evinden ve Miles Courtney'nin de diğer yönden gelmesinin sabırsızlıkla bekleyerek terasa çıktı. Onlar geldiğinde, uzun zaman önce vaat edilmiş olan sahilde at sürme ve kayalıklara tırmanma planlarını gerçekleştirmek için yola çıkabileceklerdi.

Üsteğmen Penworth, koltuk değneklerinden destek alarak terasta duruyordu.

"Bu öğleden sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Jennifer.

"Resim yapacağım ya da piyano çalarım veya kitap okurum. Seçeneklerim sayısız."

"Özür dilerim," dedi genç kız. "Bu son derece kişisel bir soruydu."

Üsteğmen ona bakıp bakışlarını tekrar uzağa çevirdi. "Hepiniz gidene kadar bekleyeceğim," dedi, "sonra ahıra gidip orada kalan en hızlı ata eyer taktıracağım. Muhtemelen eyerlenmesini beklemeyeceğim bile. Sonra yamaca doğru sürüp kayalıklarda dörtnala gideceğim."

"Özür diledim," dedi kız. "Kaba bir soru mu sordum? Ama insan sizin etrafınızda sonsuza dek parmak uçlarında dolaşamaz, biliyorsunuz. Bizimle beraber ata binemediğiniz ya da yürüyemediğiniz için üzgünüm, ama gerçek şu ki, yapamıyorsunuz. Yani ben de bu şeyleri yapmayacakmışım gibi mi davranmalıyım? Bunları yapmak için sabırsızlanmıyormuşum gibi? Sonrasında gerçekten iyi vakit geçirmemişim gibi? Bu saçmalık olurdu, siz de sizi korumaya çalıştığımı bilir ve şimdikinden daha fazla rahatsız olurdunuz."

Genç adam aniden ve tamamen beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Küçük asabi!" dedi. "Bana kız kardeşlerimden

birini hatırlatıyorsun. Kavga etmeden tek gün geçirmezdik."

"Kardeşinizi çok iyi anlıyorum," dedi Jennifer.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi Üsteğmen. "Sizinle sohbet etme keyfini yaşadıktan sonra, değişmez bir şekilde, bir şeyler fırlatmaya yetecek kadar öfkeli oluyorum. Her şey göz önünde bulundurulacak olursa, bu, diğer insanlara karşı duyduğum hafif asabiyetten sanırım daha iyi."

"Madeline, size katlandığı için azize ilan edilmeli," dedi Jennifer. "Ben kesinlikle yapmazdım."

"Ah," dedi genç adam, "ama zaten sizden bu istenmedi."

"Bu çok görkemli bir küçümsemeydi," dedi genç kız. "O kadar ki, daha iyisini yapmayı denemeyeceğim bile. Carrington'lar ve Lord Agerton'un yolda olduklarını görüyorum. Gidip hoşça vakit geçireceğim. Size iyi günler."

***

Lord Eden grubun önünde Anna'yla beraber at sürüyordu. Kızın, kendisiyle partner olabilmek için yaptığı manevraları fark etmek onu biraz eğlendirmişti. Ama tamamen değil. Artık kendisinden büyük bir kuzenini kendisinin kahramanı olarak seçmesine izin verilecek küçük bir kız değildi.

Üstelik o nişanlı bir adamdı. Yakında evli bir adam ve bir baba olacaktı. Bu sırrı Edmund ya da Madeline'e yumurtlamadan yirmi dört saat geçirebilmiş olduğuna inanamıyordu. Ya da başka birine. Açıkçası, yeni değerli bir oyuncak edinmiş bir çocuk gibi hissediyordu.

Genç kadının onu sevmiyor olması, onunla evlenmeyi

sadece adamın onu, eğer bunu yapmazsa çocuklarının acı çekeceğine ikna ettiği için kabul etmiş olması önemli değildi. Gerçek şu ki, onunla evlenmeyi kabul *etmişti*. Onun nişanlısıydı. Evlendikten sonra genç adam onu yavaş yavaş aşka taşıyacaktı. Bunu öyle bir şekilde yapacaktı ki, genç kadın tehdit altında hissetmeyecek, ilk kocasının hatırasına saygısızlık ettiğini düşünmeyecekti.

Bu arada da ondan gerçeği saklayacaktı. Eğer ona olan hislerinin birbirlerinin âşığı oldukları o haftadaki kadar güçlü olduğundan şüphelenirse, Ellen onunla asla evlenmezdi. Bir onur hissiyle kendini geri çekerdi.

Ama önemi yoktu. Böyle bir günde, böyle bir çevrede insan sonsuz bir iyimserlik hissedebiliyordu.

"Babam hayır deyip duruyor ama her seferinde de anneme göz kırpıyor," diyordu Anna, "yani evet demek istiyor. Ah, gelecek yıl çok harika olacak Dominic. Bu yıl hissettiğim kadar korkmuş olmayacak ve birkaç kişiyi tanıyor olacağım. Sen de orada olacaksın ve herkes beni Londra'daki en yakışıklı beyefendiyle birlikte görecek. Orada olacaksın, değil mi? Gerçekten gelmelisin."

Genç adam ona gülümsedi. "Noel'den sonra hemen kendi mülkümün lordu olmayı planlıyorum," dedi. "Oraya yerleşmeye karar verebileceğim kadar iyi vakit geçirebilirim, Anna. Gerçekten hiçbir söz veremiyorum."

"Ah," dedi kız, "kesinlikle o kadar korkunç olamazsın. Hem de geçen bahar uzakta kalmışken. Buna her zaman can attığımı biliyorsun Dominic. Bana sadece benimle dalga geçtiğini söyle."

"Merak ediyorum da," dedi Lord Eden, "acaba binicilik yeteneklerin seninle son kez at bindiğimizden beri gelişti mi? Benimle sahile kadar yarışabilir misin sence?"

"Ben hâlâ karşılık verirken dörtnala uzaklaşarak yaptığın o meşhur numaranı yapmak üzeresin, değil mi?" diye bağırdı Anna. Ardından çığlık atıp atını mahmuzladı.

Lord Eden onu takip etmeden önce birkaç saniye sırıtarak gidişini izledi.

"Ona yetişip geçecek. Zavallı kız," dedi Kontes, Ellen'a. "Yaşayan kimse Dominic'le at sırtında hiç yarışmamıştır. Sahile at sürdüğüm ilk seferde bunu deneyecek kadar aptaldım. Ben oraya varana kadar çoktan kararlaştırılan kayaya varmış ve atından inmişti bile. Korkunç bir aşağılanmaydı." Kahkaha attı.

Lord Eden, çimenler yerini kuma bıraktığında durdu. Kuzenini indirmek üzere yukarı uzandı.

"Anna," dedi, "hazır biraz yalnız kalmışken canım, ufak bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Ah, Tanrım," dedi kız. "Yüzünde de şu ciddi bakış var. Ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Öyle mi?" dedi Lord Eden. "Sen benim kuzenimsin canım. Güzelliğin ve canlılığınla gurur duyuyorum. İlk sezonundaki başarını duymaktan memnunum ve hiç de şaşırmadım. Sana şefkat duyuyorum."

Genç kız yüzünü buruşturdu.

"Ve hepsi bu Anna." Gözleri ona yeterince nazik baksa da, sesi oldukça katıydı.

"Bunu biliyorum," dedi kız. "Her zaman biliyordum Dominic. Ama bazen eski hayalleri bırakmak zor oluyor."

"Evleneceğin genç adam çok şanslı olacak ama o ben değilim," dedi Lord Eden.

Anna suratını astı. "Baharda bir teklif aldım," dedi.

Genç adam gülümsedi. "Öyle mi? Umarım onu benim yüzümden reddetmemişsindir."

"Ah, hayır," dedi kız. "Onu çok eski kafalı buldum."

"O zaman kesinlikle başaramazmış," dedi Lord Eden.

"Benimle eğlenme Dominic," dedi Anna. "Ben çocuk değilim. Sıklıkla öyle davrandığımı biliyorum ama bir çocuk gibi hissetmiyorum. Ben de incinebilirim."

Bir parmağını kızın çenesinin altında gezdirdi. "Eğlenmiyordum," dedi. "Her kimi seçersen seç Anna, o çok özel olmalı. Bunda tamamen ısrarcıyım. Çünkü sen çok özelsin. Güneş ışığı gibi, daha azı değil. Çocuk olmadığını ve incinebileceğini biliyorum. Eğer hâlâ bir çocuk olsaydın, bu hayalin devam etmesine muhtemelen izin verirdim. Eğer incinebildiğini bilmeseydim, seninle özel olarak konuşabilmek adına sana bu yarış için meydan okumazdım. İncinmeni istemiyorum Anna. Bu şimdi sonra ermeli. Anlaşıldı mı?"

Genç kız iç çekti ve oldukça utanmış bir ifadeyle ona baktı. "Evet," dedi. "Sadece bir konuda bana güvence ver Dominic. Susan'la evlenmeyeceksin, değil mi?"

"Susan mı?" dedi Lord Eden. "Yüce Tanrım, hayır! Niye böyle düşünüyorsun?"

"Susan," dedi genç kız. "Her zaman Jennifer ve Bayan Simpson'a senin eskiden onu nasıl da sevdiğini ve Üsteğmen Jennings'le evlenerek senin kalbini kırmış olduğunu anlatıp duruyor. Ve önceki gün tepede onu öpüyordun, değil mi?"

"Yüce Tanrım!" dedi genç adam. "Hayır, öpmüyordum. Ve hayır, Susan'la evlenmeyeceğim Anna. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana bu konuda bir söz bile verebilirim."

"Sağlar," dedi Anna.

"Söz veriyorum, o zaman. Hadi, şimdi atları bağlayalım da, seyisler onları almak için geldikleri zaman araziyi kilometrelerce aramak zorunda kalmasınlar. Ve işte, diğerleri de geliyor."

Hepsi atlarından indi. Sahilde bir buçuk kilometre kadar yürüyerek yüksek kayaların neredeyse sarp yüzüne kadar kıvrılan dar patikanın ayağını işaret eden büyük siyah kayaya geldiler.

Gelgit yeni başlamış olduğu için şanslı olduklarını açıkladı Lord Amberley, Ellen'ı koluna takarken. Eğer gelgit hızlanmış olsaydı, sular doğrudan kayalıklara vuracağı için tırmanış yapılamazdı.

"Hiç kimse gelgite mahsur kaldı mı?" diye sordu Ellen.

"Delikanlıyken Perry ve ben bir kez yakalanmıştık," dedi Kont. "Siyah kayanın tepesine oturduk ve birbirimize ilk giden olması için meydan okuduk. Bu arada ikimiz de kimsenin pes etmeyeceğini fark ettik, su kayanın altında girdap yapıyordu. Neyse ki tepeye hiç ulaşmaz. Burada uzun ve soğuk saatler geçirdik."

"Aileniz endişelenmiş olmalı," dedi Ellen.

"Bizi tepenin başında gördüler," dedi genç adam, gözleri parlıyordu. "Maalesef biz de onları gördük ve babalarımızın elleri bize ulaştığında nasıl daha da rahatsız hissedeceğimizi bilmek, bu saatlerin daha da hoş geçmesine hiç yardımcı olmadı."

"Sanırım bir daha yapmamışsınızdır," dedi genç kadın.

"Babamın benimle işi bittikten sonra en az bir saat kadar yüz üstü yatmak zorunda kaldığımı hatırlayabiliyorum," dedi Kont. "Hayır, bir daha yapmadık. Perry ve ben oldukça yaratıcıydık. Her zaman başımızı sokacak yeni bir bela bulurduk."

İkisi de güldüler.

"Anılarınız sizi daha hoşgörülü bir baba mı yaptı?" diye sordu Ellen.

"Hiç de değil," dedi Kont. "Evlenmeden önce, çocuklarımıza el kaldırmayacağıma dair Alex'e bir söz verdim. Kaldırmam da. Ama başka bir sürü tatmin edici ceza düşünebileceğime eminim. Onlara ihtiyacım var. Oğlumun gözlerinde arada bir beliren o parıltıyı tanıyorum."

"Ah," dedi Jennifer, kayaya ulaştıklarında önlerinde yükselen kayalığa bakarak. "Oraya mı çıkacağız? Bu mümkün mü?"

"Kayalara yer yer dişlerinizle tutunmak zorunda kalacaksınız," dedi Walter. "Ama mümkün. Pısırıklara göre bir şey değil, gerçi."

"Pekâlâ," dedi genç kız, "dişlerim diğer insanlarınki kadar sağlamdır sanırım."

"Ben bu ilk kaya yığının üzerine tırmanayım, o zaman," dedi genç adam, "ardından da sizi çekerim. Bir kere patikaya çıktınız mı, iş sadece bir ayağınızı diğerinin önüne koymaya ve yarı yolda donup kalmama meselesi oluyor."

"Güven tazeleme konusunda harikasınız," dedi Jennifer, elini kalçalarına koyup onun, gelgitin dik ve pürüzsüz bir şekil verdiği o ilk mesafeyi tırmanmasını izledi.

"Gerçekten göründüğü kadar kötü değil," dedi Kontes güvence vererek. "Yükseğe çıktıkça patika genişliyor ve yer oldukça sağlam."

"Aşağı bakmamayı tercih edebilirsiniz," dedi Kont.

"Buyurun, bakalım," dedi Walter, patikada eğilip elini Jennifer'a doğru uzatarak. "Buraya geldiğinizde de elimi bırakmamalısınız."

Madeline, Lord Agerton, Anna ve Miles onları takıp ettiler.

"Yukarı çıkıp onların terbiyeli davrandıklarından emin olsan iyi olur," dedi Kontes, kocasına. Genç adam ona cevap vermek yerine sırıttı. "Bayan Simpson ve ben sahilde yürüyeceğiz."

"Ah, keşke ben de yukarı çıkabilseydim," dedi Ellen. "Deniz havası harikulade. Manzara yukarıdan çok güzel olmalı."

"Yarın oraya arabayla gideriz," dedi Kontes.

Lord Eden, Ellen'ın özlem dolu yüzüne gülümsedi. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Fazlasıyla ağırdan alabiliriz. Diğerlerine ayak uydurmak zorunda değiliz."

"Dominic!" dedi Kontes.

"Ah, çok isterim," dedi Ellen. "Sence yapabilir miyim?"

Kontes dokunaklı gözlerle kocasına baktı. Genç adam ona kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Birkaç adımda bir dinlenmen için dururuz," dedi Lord Eden. "Senin de bize bu kadar kızgın bakmana gerek yok Alexandra. Yakıcı sıcağın altında çamurda yürümüş ve at sürmüş, nehirlerin sığ yerlerinden ve Pyrenees Dağları'ndan Fransa'ya geçmiş bir hanımefendiden bahsediyoruz. Ellen, solan bir çiçek değil."

"Ama önceden hamile değildi," dedi Kontes.

"Alex." Kont ona elini uzattı. "Sadece yukarı tırmanmak zorunda kalmaktan kaçınmaya çalışıyorsun, değil mi? İçinde çok fazla Londra ve yumuşaklık var, kızım. Buraya gel de seni kaldırayım. Dominic ve Bayan Simpson'ın kendi hızlarıyla arkamızdan gelmelerine izin vereceğiz.

Tepeye vardığımızda iki tane tekerlekli araba alırız Dominic. Birini size geri yollarız."

"Kendimi haylaz bir çocuk gibi hissediyorum," dedi Ellen, Lord Eden'a birkaç dakika sonra, genç adamın elini tutmuş yukarı doğru çıkarken. "Yasaklanmış bir şeyi yapmışım gibi."

"Biraz daha yüksekte daha geniş bir çıkıntı var," dedi Lord Eden. "Orada bir süre duracağız."

Ellen o çıkıntıda dururken bunun oldukça muhteşem olduğunu düşündü. Çok ilerlememiş olmalarına rağmen çoktan yükselmiş gibiydiler. Esinti burada rüzgâra dönüşmüştü ve pelerinini vücuduna çarptırıyordu. Gelgit hızlı vuruyordu. Sahilden kilometrelerce açığa kadar bir sürü gerilen dev dalga vardı, kıyıya en yakın olanı köpüklüydü. Güneş suda parlıyordu.

"Dünyada bundan daha güzel bir görüntü yok, değil mi?" dedi. "Deniz her zaman bende ağlama isteği uyandırır."

"Güzel bir görüntü ama yine de ağlama isteği mi uyandırıyor?" dedi Lord Eden.

Ellen başını ona çevirip gülümsedi. "Harikalığı karşısında," dedi. "Mutsuzluktan değil."

"Biz ada insanlarıyız," dedi genç adam. "Deniz kanımızda var."

"Sanırım öyle." Genç kadın ellerini karnında birleştirip hareketsiz durdu.

"İyi misin?" Dominic'in sesi endişeliydi.

"Ah, evet, oldukça iyiyim," dedi Ellen. "Hareket etti Dominic. Ah, yine yaptı!" Ona bakıp keyifle gülümsedi. "Kendin hisset."

Genç adam onun arkasında durup kollarını ona doladı. Bir eli göğüslerinin altında kaburgalarında dururken, diğeri daha aşağıya indi. Ellen o eli tutup karnına düz bir şekilde yasladı ve hiç kıpırdamadan bekledi.

"Orada. Ah, orada!" dedi. "Hissettin mi?" Susturmak için bir elini kaldırdı ve tekrar bekledi. "Ah, hissettin mi Dominic? Sence tırmanışa karşı mı çıkıyor?"

"O kabarma mı?" dedi genç adam. "O mu yapıyor?"

Genç kadın başını onun omzuna yaslayıp yumuşak bir şekilde güldü. "Evet, o kabarma," dedi. "Minik bir ayak ya da yumruk. Gerçekten orada, görüyorsun ya, varlığını hissettiriyor."

Lord Eden kollarını ona dolayıp onu kendine yasladı. "Yukarı çıkmak akıllıca mıydı?" diye sordu. "Aşağı inmeyi mi tercih edersin?"

"Hayır, aslında," dedi Ellen. "Oğlunuz ve ben o kadar korkak tavuk değiliz, bayım. Bence sadece durduğum için itiraz ediyor."

"Öyle mi?" diye sordu Lord Eden. "Çünkü er ya da geç ona annesine emir vermemesi gerektiğini öğreteceğim."

"Çok akıllı, görüyorsun," dedi Ellen. "Hâlâ yapabiliyorken emir veriyor. Sen ellerini henüz ona uzatamazken."

Genç adam yumuşak bir şekilde güldü. Onu yanağından öpecekken tam zamanında durdu. Onu bırakmadan önce birkaç dakika daha sessizce denizi izledi, sonra da elini sıkıca tutup tırmanışa devam etti.

Walter ve Jennifer tırmanışları sırasında nadiren durmuşlar ve kayalığın tepesine sıcaklamış ve nefes nefese bir halde herkesten önce varmışlardı. Lord Amberley'nin evden yollamış olduğu iki araba orada bekliyor, bir tanesinde Üsteğmen Penworth oturuyordu.

Jennifer nefesini düzene sokmaya çalışarak ona doğru yürüdü. "Gelmişsiniz," dedi. "Ne güzel bir fikir! Manzarayı görebildiniz mi?"

"Bir sürü koyun gördüm," dedi Üsteğmen. "Onlar manzaradan sayılır mı?"

"Hayır." Genç kız güldü. "Ah, konuşamıyorum. Nefesim kesildi."

"Bu arabayı buraya kadar benim sürmüş olduğumu bilmek sizi hayal kırıklığına uğratacaktır," dedi genç adam. "Hızlı bir atı dörtnala sürmek kadar canlandırıcı değil elbette. Ama piyano başında geçirilecek bir öğleden sonradan çok daha tercih edilebilir bir şey."

"Ve benim de hayal kırıklığına uğramam mı gerekiyor?" dedi Jennifer. "Ne demek istediğinizi takip edemiyorum bayım. Ama tartışmayacağım. Nefesim yok. Madeline'e burada olduğunuzu söyleyeceğim. Tepeye yakın olmalı."

Walter, Allan Penworth'un yanındaki arabaya geçerken Jennifer da bir şekilde tekrar kayalığa yürüyecek enerjiyi buldu.

Madeline ve Lord Agerton'un gerçekten de neredeyse tepeye varmış olduklarını gördü. Geriye kalanların çoğu da öyleydi. Sadece Ellen ve Lord Eden epey aşağıda bir çıkıntının üzerinde, birbirlerinin kollarında duruyorlardı. Afalladığı birkaç dakika boyunca gözlerini onlardan alamadı. Sonra dönüp yarı koşarak arabaya geldi, mesajı iletilmemişti.

"Ah, şunlara bir bak, Edmund," dedi Kontes. "Onları birbirleri için yaratılmış olduklarına ikna etmek için yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Kendi başlarına da gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorlar," dedi Kont, uysal bir şekilde başını eğerek.

"Ama birbirlerine zorluk çıkarmaya devam ediyorlar," dedi Kont. "Bak şuraya yazıyorum. Önümüzdeki iki hafta içinde biri Londra'ya dönecek, diğeri Wiltshire'a gidecek ve ikisi de perişan olacaklar."

"Eğer böyle aptalca bir şey yaparlarsa, bu onların kendi seçimi olur, aşkım. Neredeyse bize de oluyordu, hatırlarsan. Ama biz mantıklı insanlar olarak, kendi sorunlarımızla başkalarının yardımı olmadan ilgilendik ve işte sonsuza kadar mutlu yaşıyoruz."

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" diye sordu Kontes.

"Hem de hiç," dedi Kont kararlı bir sesle. Kollarını Ellen Simpson'a dolamış, onunla beraber aşağıdaki sahili ve dalgaları izleyen kardeşine baktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Arabayla eve döndüklerinde Madeline yeşil salonda Allan Penworth'u takip etti. Genç adamın çok yorulmuş olduğunu görmesine rağmen, ellerini arkasında birleştirip onun bir koltuğa oturmasına yardım etmedi.

"Seni kayalıklarda görmek çok güzeldi," dedi, "ve tabii o arabayı sürmüş olduğunu bilmek. Hastamla oldukça gurur duyuyorum Allan."

"Duymalısın da," dedi Üsteğmen gülümseyerek. Madeline onun acısını sakladığını biliyordu. "Eğer senin zorbalığın olmasa, muhtemelen şu an Brüksel'de bir tavana bakarak rahatsızca yatıyor olurdum."

Genç kadın güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bundan daha çok cesaretin olduğuna güveniyorum."

"Eve gideceğim," dedi genç adam. "Devonshire'ı kastediyorum. Olacaklarla yüzleşmenin zamanı geldi."

"Çok sevindim," dedi Madeline. "Annen mutlu olacak."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Sadece hayal edebilirim," dedi. "Kendi başıma kaşığımı kaldırmama bile razı gelmeyecek."

"Kısa zaman içinde onlara sadece kaşığı değil, aynı za-

manda çatal ve bıçağı da mükemmel bir şekilde kullanabilecek durumda olduğunu göstereceğine eminim."

"Birkaç gün içinde buradan ayrılıyorum Madeline," dedi Üsteğmen.

Madeline ona büyük bir hüzünle gülümsedi. "Öyle mi?"

"Gitmeden önce ağabeyine bir şey söylememi ister misin?"

"Hayır." Genç kadın başını salladı. "Sen gittikten sonra ben söylerim. Allan, ağlamak istiyorum ama yine de bu tek yol, değil mi? En azından bana yazar mısın? En sevdiğim hastamı tamamen kaybetmek istemiyorum."

"Yazacağım," dedi Üsteğmen.

"Odana çıkmana yardım etmeyi teklif etmiyorum," dedi Madeline. "Ama gitmen gereken yer orası, Allan. Kendine nasıl bakacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Genç adam gülümsedi. "Tartışmaksızın gideceğim, hemşire."

Madeline onunla beraber koridora çıktı ve ilk birkaç merdiveni yavaşça çıkışını izledi. Kendisi de kütüphaneye döndü. Eve geldiklerinde Edmund elinde bir tomar mektupla buraya girmişti. Belki mektuplardan biri de ona gelmişti.

Bir tane vardı –albayla birlikte Paris'te olan Leydi Andrea Potts'tan gelmişti. Ama Madeline, dikkati yengesinin hızla içeri girişiyle dağılana dek ancak mührü kırabilmiş ve ilk paragrafı okumuştu.

"Az önce kucağımda Christopher'la oturuyordum," dedi Alexandra nefes nefese. Hevesli gözleri, şömineye yaslanıp ona şefkatle gülümseyen kocasına dikilmişti. "Nerede, Edmund?"

"Ne nerede?" diye sordu Kont kaşlarını kaldırarak.

"Ah, alay etme!" dedi Kontes. "James'ten gelen mektubum. Nerede?"

"Ah, şu," dedi genç adam. "Dur bir bakayım. Nereye koymuştum?" Etrafına bakındıktan sonra ceketinin göğsüne vurdu ve iç cebinden bir mektup çıkardı. "Bu mu? Ah, evet. Amberley Kontesi'ne gönderilmiş. Bu sensin, aşkım. Kanada'dan Bay James Purnell tarafından gönderilmiş."

"Ah, Edmund, onu bana ver!" dedi Kontes çileden çıkarak, mektubu onun elinden kaptı ve sırıtışını görmezden geldi. "Bu yılki ikinci mektup. Ne harika! Sence iyi midir?"

"Sana hâlâ mektup yazabiliyorsa, hâlâ hayattadır bence," dedi Kont. "Ama tabii devamını mektubu açıp okuyunca öğreneceksin. Ben nereden bilebilirim?"

"Ah!" dedi Kontes, ona arkasını dönerek. Bu arada Madeline kendi mektubunda ilk paragrafın son cümlesini yedinci kez okuyordu.

"Montreal'deymiş," dedi Kontes. "Bu yıl kışın Montreal'de çalışmak için iç kesimlerden ayrılmış." Okumaya devam etti. "Üç yıl boyunca iç kesimlerde çalıştıktan sonra Aşağı Kanada'da olmanın tuhaf geldiğini yazmış. İnsanlara, binalara ve gürültüye alışmakta zorlanıyormuş. Ah, düşünsene Edmund!"

Madeline artık o cümleyi okumuyordu. Sadece gözlerini o noktaya dikmişti.

"Ah, Edmund!" Kontes gülümseyerek yüzünü çevirdi, kocasına bakarken heyecanlıydı ve gözleri parlıyordu. "Gelecek yaz eve geliyor." Mektuba döndü. "Açık arttırma

için kürk getirecekmiş. Birkaç ay sonra burada olacak. Ah!" Bir an sessiz kalıp kocasına baktı. "Çok heyecanlıyım."

"Evet," dedi Kont. "Fark ettim. Madeline'in de kendisine göre kuşkuları olduğunu düşünüyorum. Sence Alex kardeşini görmek için sabırsızlanıyor mu Madeline?"

"Ne?" dedi Madeline. "Ah, evet, bence öyle."

"Çocukları hiç görmedi," dedi Kontes. "Caroline'dan haberi bile var mı merak ediyorum. Ya da babamdan. Belki bunu bilmiyordur bile."

"Doktor sadece bir kalp rahatsızlığından şüphelendi Alex," dedi Kont. "Baban geçen kıştan beri gayet iyi görünüyor."

"Ah," dedi genç kadın mektubu göğsüne yaslayıp çevresinde döndü. "Nihayet eve geliyor. Gidip anneme söylemeliyim. Döndüyse Dominic'e de."

Karısı odadan çıkarken Amberley Kontu güldü. "Korkarım gelecek yaz zavallı bir koca olarak ikinci planda kalacağım," dedi. "Purnell'i hatırlıyor musun Madeline? Elbette hatırlarsın. Ben Alex'le nişanlıyken yazın buradaydı. Ve onun gecenin bir yarısı, balonun ortasındaki tuhaf ayrılışını kim unutabilir ki? Epey tuhaf biri, değil mi? Ama Alex'le birbirlerine çok düşkünler. Ondan hoşlanmış mıydın?"

Madeline düşündü. "Çok sessizdi," dedi. "Onu çok da iyi tanımadım. Çok az hatırlıyorum."

"Leydi Andrea nasılmış?" diye sordu ağabeyi, onun elindeki mektubu göstererek.

"Ne?" dedi genç kadın. "Ah, henüz bitirmedim. Alexandra'yı dinliyordum. Onun için çok mutlu oldum. Sanırım bunu üst kata çıkaracağım." Gülümseyerek odadan çıktı.

O eve geliyordu. Ah, yüce Tanrım, eve geliyordu. Ya da İngiltere'ye, herhalde. Muhtemelen Amberley'e değil. Anne ve babası, Lord ve Leydi Beckworth Yorkshire'da yaşıyordu. Şüphesiz oraya gidecekti.

Alexandra onunla buluşmak için seyahat ederdi. Edmund ve çocuklar da onunla giderlerdi.

Amberley'e gelmesi pek de olası değildi.

Eğer gelirse kendisi uzaklaşırdı. Dom'la beraber Wiltshire'a giderdi, muhtemelen.

Eğer gelirse onu görmek zorunda değildi. Onu görmek istemiyordu.

Ah, Tanrım, eve geliyordu. Muhtemelen Amberley'e. Belki de onu görecekti.

***

Ellen tokalarını çıkarıp saçlarını serbest bırakırken gülümsüyordu. Bazı talimatlar almıştı ve onlara uyacaktı. Bir saatliğine uzanıp dinlenecekti.

Bunu zaten yapacaktı. Gerçekten epey yorgun hissediyordu. Arabada eve dönüş yolunda, Dominic'in ona eve gidince tartışmadan odasına gitmeye söz vermesini, yoksa onu oraya kadar taşıyacağını söylemiş olması eğlenceli ve epey dokunaklıydı. Koridorda onun annesiyle karşılaşmak, kadının onun koluna girip odasına eşlik etmesi ve yol boyunca nazikçe azarlaması da öyle.

Ama o tırmanışı yaptığı için pişman değildi. Hem gerçekten o kadar ağır adımlarla çıkmışlardı ki, çok az bir çaba harcaması gerekmişti. Tepeye vardıklarında bir arabanın onlar için geri dönmesini beklerlerken Dominic onun çimlere uzanmasını sağlamış ve yerin nemli olması ihtimaline karşılık ceketini onun altına sermişti.

"Ama sen üşüyeceksin," diye itiraz etmişti genç kadın. "Ekim ayındayız, Dominic."

Genç adam nemle rağmen yere, onun yanına uzanmış ve bir dirseğine yaslanmıştı.

"Daha kötülerinden kurtuldum," demişti. "Sen de öyle."

"Hatırlıyor musun..." Yine paylaştıkları anılara dalmışlar ve bu yüzden araba geldiğinde hazırlıksız yakalanmışlardı.

Ellen yatağa, örtülerin altına girdi ve gözlerini kapattı. Vücudunu rahatlattı. Tüm bu olanlardan sonra kesinlikle arkadaş olabilirlerdi. Bu yeterli de olurdu. Yeterli olmasını sağlayacaktı. Mutlu bir gün olmuştu. Keyifli bir şekilde mutlu.

Odasının kapısı birinin gelişini haber vererek çalınmaksızın hızla açıldı. Ellen dönünce Jennifer'ın orada dikilmekte olduğunu gördü. Yüzü bembeyaz ve öfkeliydi.

"Ne oldu?" Ellen dirseğinin üzerinde doğruldu.

Jennifer kapıyı kapatıp sırtını yasladı. "Ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordu. "Babam öldüğünden beri mi?"

"Ne?" Ellen kaşlarını çattı.

"Sen ve Lord Eden," dedi kız. "Babam hayattayken de birbirinizin âşığı mıydınız? Öyle miydiniz?"

Ellen gözlerini kısa bir an için kapatıp bacaklarını yataktan indirdi. "Jennifer..." dedi.

Kızın sesi titriyordu. "Sanırım karnındaki bebek de onundur," dedi kız, "babamın değil. Onun, değil mi?"

"Babana asla sadakatsizlik etmedim," dedi Ellen. "Asla, Jennifer. Onu seviyordum."

"Hiç şüphelenmedi, değil mi?" dedi Jennifer. "Ben de öyle. Babam her zaman Lord Eden'ın sadece arkadaş oldukları için ziyarete geldiğini düşünüyordu. Ama öyle değildi, değil mi? Aslında pek de şaşırtıcı değil. Sadece bunu anlamayacak kadar nasıl saf olabildim, ona hayret ediyorum. Babam yakışıklı bir adam değildi ve senden yaşlıydı. Lord Eden ise tanıdığım en yakışıklı adam. Ne kadar zamandır devam ediyor, Ellen? Yıllardır mı?"

Ellen başını iki yana salladı. "Dinle beni," dedi. "Aklının başından gittiğini ve şimdi ne desem inanmayacağını biliyorum. Ama dinle lütfen. Sakinleştiğin zaman sana doğruyu söyleyeceğim."

Jennifer'ın daha önce birini küçümsediğini görmemişti. Ama şimdi görüyordu. "Babam yıllarca senin yalanlarına inandı," dedi. "Ben de her zaman inandım. Buna da inanacak mıyım, bakalım. Seni dinliyorum."

"Lord Eden –Dominic– ve ben nişanlandık," dedi Ellen. "Ve haklısın. Onun çocuğu. Babanın ölümünden bir ay sonra hamile kaldım. Dominic dairemde iyileşirken."

"Dikkate değer bir iyileşme!" dedi Jennifer.

"Ondan önce aramızda hiçbir şey olmadı," dedi Ellen. "O, babanın arkadaşıydı. Ben onun karısıydım. Ona tamamen sadıktım. Onu seviyordum. Ama sonrasında Dominic benimleydi, teselli için birbirimize başvurduk ve çocuk meydana geldi. Yaptığımız yanlıştı. İkimiz de babanın hatırasına bundan daha iyisini borçluyduk. Korkunç suçluluk sancıları yaşadım, hatta en başta kendimi zinayla suçladım. Ama ben sadakatsizlik etmedim Jennifer ve baban yaşıyor olsaydı, yine etmezdim. Dominic de öyle. O onurlu bir adam."

"Sen bir sürtük ve fahişesin!" dedi Jennifer sessizce.

Ellen hızla ayağa kalktı. Titreyen eliyle ağzını kapattı. "Düşünecek zamanın olduğunda," dedi, "hiç adil davranmadığını fark edeceksin Jennifer. Keşke bu şekilde öğrenmeseydin. Bu öğleden sonra birlikteyken mi şüphelendin? Sana söylemek için bir yol bulmaya çalışıyordum. Büyükbaban ve halan zaten biliyor, ama babasının kim olduğunu bilmiyorlar. Leydi Amberley ve onun kayınvalidesiyle konuşacağım. Belki onlar sana yardımcı olabilirler. Şu an benim olamayacağımı biliyorum. Çok üzgünüm."

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," dedi Jennifer. "Sarılarak teselli edilecek bir çocuk değilim ben. Birkaç ay önce babamı kaybettim. Ama hâlâ sen vardın. Ablam olabilecek kadar genç yaşta olmana rağmen, seni annem gibi sevdim. Şimdi öyle olmadığına memnunum, Ellen. Ve en azından babamın burnunun dibinde neler döndüğünü asla bilmediğine de memnunum. Karısı ve en yakın arkadaşı! Bu onu öldürürdü."

Ellen başını eğip gözlerini kapattı. Kapının kapanmasını duyduktan birkaç dakika sonra açtı ve tekrar kapattı.

Yarım saat geçtikten sonra Dul Kontes'i aramaya gidecek kadar sakinleşmişti.

***

Yarım saat sonra Üsteğmen Penworth, Jennifer'ı müzik odasında buldu. Genç kız piyanonun başında oturmuş gelişigüzel tuşlara basıyordu.

"Temel bilgilere mi dönüyorsun?" dedi genç adam. "Baremler daha etkili olmaz mıydı?"

Jennifer ellerini kucağında birleştirdi ve başını eğip ellerine baktı.

"Daha zekice bir şey söylemeliydim," dedi Üsteğmen, koltuk değneklerine yaslanarak ona doğru gelirken, "seni susturacağını bilseydim tabii."

"Git buradan," dedi kız alçak sesle.

Üsteğmen sıranın arkasında durdu ve kızın başının arkasındaki siyah buklelere baktı. "Aslında söylemek istediğinin 'lütfen, bana yardım et' olduğunu hissediyorum?" dedi. "Sorun nedir?"

"Git buradan."

Genç adam yavaşça ve dikkatle sıranın ucuna oturdu. "Vücudumun bazı parçalarını kaybettim," dedi. "Ama hâlâ kusursuz bir şekilde iş görebilecek iki omzum var. Birini kullanmak ister misin?"

Jennifer bir elini piyanonun tuşlarına koyup tüm tuşlara bastı. Ardından elini iki kez daha vurdu. "Beni yalnız bırak," dedi. "Sadece beni yalnız bırak!"

Üsteğmen birkaç sessiz dakika boyunca onun eline baktıktan sonra, koltuk değneklerini kollarının altına koyup kalkmaya başladı.

"Gitme!" dedi Jennifer. İki kolunu piyano tuşları üzerinde gererek başını da ellerinin ortasına koydu. Çıkan gürültü, dinene dek sağır ediciydi.

Genç adam bir elini onun buklelerine koyup sessizce oturdu.

"Ellen'ın bebeği babamdan değil," dedi Jennifer. "Lord Eden'dan ve o ikisi evlenecekler. Babam öleli daha dört ay bile olmalı. Ve bunları neredeyse bir yabancıya anlatmamam gerekiyor."

"Bu önemli değil," dedi Üsteğmen. "Bazen bir yabancıyla konuşmak daha kolaydır. Canın fena mı yandı?"

"Babam ona tapardı," dedi kız. "Sanırım onu benden daha çok seviyordu. O da babamı seviyormuş gibi yaptı. Ama onu aldattı. En yakın arkadaşıyla."

"Onları birlikte gördüm," dedi Üsteğmen. "Babanı ve üvey anneni, yani. Bana hiç numara gibi görünmedi. Bunun babanın ölümünün öncesinde de devam ettiğinden emin misin?"

"Öyle olmadığına yemin ediyor," dedi Jennifer. "Ama o, ona söylediğim diğer şeyle birlikte aynı zamanda bir yalancı da. Ondan nefret ediyorum. O adamdan da. Ama Ellen'dan daha çok nefret ediyorum, çünkü o beni de aldattı. Onu sevmiştim."

"Belki de sana gerçeği söylüyordu," dedi genç adam. "Eden yaralandıktan sonra onun yanındaydı, değil mi? Yaralı bir adamla ona bakan kadın arasında güçlü bir bağ kurulabiliyor. Biliyorum. Bu, bana da oldu. Belki de o zamana kadar aralarında bir şey olmamıştır. Bayan Simpson'a büyük saygım vardır. Eden'a da. Babana böyle bir şey yapacaklarını sanmam."

"Yaralanmadan önce Madeline'e âşık mıydın?" diye sordu Jennifer.

"Pek sayılmaz." Genç adam, kız yerinden doğrulurken elini onun omzuna kaydırdı. "Ona fazlasıyla hayrandım. Ama o zamanlar sen de dâhil olmak üzere, pek çok genç hanıma hayrandım. Ona sonrasında âşık oldum –bir süre için. Artık nişanlı değiliz."

Genç kız keskin bir hareketle dönüp ona baktı.

"Kavga etmedik," dedi Üsteğmen. "Sadece fazlasıyla üzülerek, Brüksel'de olanların gerçek veya daimi bir şey olmadığına karar verdik. Birbirimize uymuyorduk. Bu-

nun şimdi farkına vardık. Bu tarz şartlar altında tuhaf şeyler gerçekleşir, biliyorsun. Belki Lord Eden'la üvey annene olan da budur. Ona, senin o söylediğin şey olmadığını göstermesi için bir şans ver –ne söylemiş olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama babanın ölümünden sonra olanların öncesinde de olduğuna dair daha fazla kanıt bulmadan varsayımlarda bulunma."

"Bana nazik davranıyorsun," dedi Jennifer. "Neden? Sana kaba davranma fırsatını hiç kaçırmadım."

"Belki de bu yüzdendir," dedi Üsteğmen gülümseyerek. "Belki de bana kaba davranacak birine ihtiyacım vardı. Çok fazla kibarlık beni delirtiyordu."

Arkalarında müzik odasının kapısı açılınca, genç adam elini onun omzundan çekti. Döndüğünde Dul Kontes'in içeri girdiğini gördü. Kadın ona gülümseyip manalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Gidip kütüphaneden bir kitap seçeceğim," dedi Üsteğmen, koltuk değneklerini tekrar kollarının altına çekerek.

Dul Kontes onun odadan çıkmasını izledi. Bu arada Jennifer da başını eğmiş avuçlarını inceliyordu.

"Zavallı çocuğum," dedi Dul Kontes, Allan Penworth'un kalkmış olduğu sıraya oturup koluyla kızın omuzlarına sararak. "Görünüşe göre oğlum ve üvey annen acı çekmene neden olmuşlar."

***

O akşam hepsi Courtneylerin evinde yemeğe davetlilerdi. Bay Courtney bir gün önce yağmurda, daveti bildirmek için geldiğinde genç insanların eğlenmeye devam etmesi için bunun resmî olmayan bir toplantı olduğunun

güvencesini vermişti neşeyle. Yaşlı insanlarla ilgili bir şey söylememişti ama herkes Bay Courtney'nin eğlenceli bir sosyal toplantıdan daha azından hoşlanmadığını biliyordu, özellikle de kendi evinde.

Evine bir çiftlik evi, kabul salonuna da salon dedirtiyordu. Aslında zengin ve kiracı bir çiftçiydi ve bu gerçek evinin boyutlarına ve görkemine yansımıştı. Ama Bay Courtney hava atacak biri değildi. Tek tutkusu, bir tanecik kızını iyi bir şekilde evlendirmekti ve bu amacına da üç yıl önce kızını Baron Renfrew'un küçük kardeşiyle evlendirerek ulaşmıştı.

Üsteğmen Penworth bile partiye katılmaya karar vermişti. Madeline, Lord Eden ve Ellen'la aynı arabayı paylaştı. O öğleden sonradan beri Ellen'a bakmayan ve tek kelime etmeyen Jennifer, Kont, karısı ve annesiyle beraber diğer arabadaydı.

Arabacı Üsteğmen'in arabaya binmesine yardım eder ve Madeline de onların yanında dolanırken Lord Eden, Ellen'ın eline dokundu.

"Sorun mu çıkarıyor?" diye sordu.

Genç kadın başıyla onayladı.

"Ona söyledin, o zaman?" dedi genç adam.

Ellen başını iki yana salladı. "O tahmin etti. Ama pek doğru olarak değil, korkarım."

Başka bir şey söyleme fırsatı olmadı. Diğer ikili yerlerine yerleşti ve sohbet genel konulara döndü.

Yemeğe Lampmanlar da davetliydi. Mortonlar, Cartwrightlar, Carringtonlar ve Bayan Stanhopelar akşamın ilerleyen saatlerinde onlara katıldılar. Bay Courtney, gayret göstererek zevk almak isteyenler için salonda dansın da olacağını duyurdu.

"Bir hakaret yok, hanımefendi," dedi içten bir sesle, Ellen'ın elini büyük ellerinin arasına alarak. "Siz ve diğerleri yasta elbette. Ama Susan biraz kötü hissediyor. Bayan Courtney ile ben de arkadaşlarla yapılacak olan gayri resmî bir dansın ölülere saygısızlık olmayacağını düşündük."

"Hiç alınmadım, bayım," dedi genç kadın, ona gülümseyerek. "Biraz dans çok hoş olur."

Soğuk algınlığından epeyce iyileşmiş olan Bayan Letitia Stanhope piyano çalmayı kabul etti. Bay Colin Courtney keman çalacaktı, ama babasına açık bir şekilde, karısıyla dans edeceğini de belirtti.

Lord Eden ilk dansı Leydi Lampman'la ve ikincisini de yengesiyle yaptı. Ellen ve Jennifer'a tedirgin bakışlar atarak gecenin başında ikisinden de uzak duracak kadar akıllıca davrandı.

Büyük olan Bayan Stanhope'a coşkulu bir taşra dansında eşlik etti. Kısa bir süre sonra kadın kızarmış bir halde çığlık atıyor, yıllardır kendisi gibi birinden genç kızlar kadar hızlı bir şekilde dönmesi beklenmediğine onu temin ediyordu.

"Ama sizin her zaman korkunç bir şakacılığınız var," dedi kadın nefes nefese, diğer çift alttan geçerken yay çizerek duraksadıklarında. "Sizin de Sör Perry'nin de."

"Hızlı dönmeyelim mi, hanımefendi?" dedi genç adam. "Yirmi dokuz yaşındaki biri hızlı dönemeyecek durumda mı olur? Bence inanması zor."

Bayan Stanhope tekrar haykırarak, ona yaramaz dedi.

Dans sona erene kadar genç adam da nefessiz kalmıştı. Salonun açık kapılarından birinin önünde durarak koridordan gelen serin havadan yararlandı. Susan odadan çıkarken yolda ona çarptı.

"Ah, lordum," dedi, başını kaldırıp ona iri gözlerle bakarak. "Affınıza sığınıyorum. Burada durduğunuzu görmedim."

Lord Eden eğlenerek ona gülümsedi. Görünmez olamayacak kadar iri bir hedef olduğunu düşünüyordu. Geçen birçok yıl boyunca Susan ona inanılmaz sayıda çarpmıştı.

"Dışarı çıkıyordum," dedi Susan.

"Dışarı derken, 'evin dışını' kastetmiyorsundur, umarım," dedi genç adam. "Biraz soğuk değil mi, Susan?"

"Burası sıcak," dedi genç kadın. "Üstelik ahırda üç tane kedi yavrusu var ve babamla Howard'ın dediklerine rağmen köpeklerin onlara zarar vermeyeceğinden emin olamıyorum. Zavallı küçük şeyler. Çok çaresizler." Gözleri şüpheli bir şekilde parlamaya başladı.

"Peki o zaman," dedi genç adam, "sadece hayvanları sopayla savuşturmalıyız, Susan. Sen de bana yavru kedileri göstermelisin."

"Ah, ama siz burada kalmalısınız," dedi Susan. "Dans etmek istersiniz. Sizi dışarı, soğuğa çıkarmak gibi bir hayalim yok lordum."

Genç adam gülümsedi. "Birkaç dakika, eğlencemi mahvetmez," dedi. "Özellikle de ortada hayran olunacak kedi yavruları varken."

"Çok naziksiniz," dedi Susan, odadan çıkıp pelerinlerini almaya gittiklerinde.

Birkaç dakika sonra çiftlik avlusundan geçerlerken, "Ne kadar da şanslısınız," dedi Susan, iç çekerek. Lord Eden'ın elinde bir lamba vardı. "Yanlarına, eve döneceğiniz sevgi dolu bir aileniz var. Ve böyle seçkin bir aile."

"Evet," dedi Lord Eden. "Geri dönmek güzel."

"Benim kocam da seçkin bir aileden geliyordu," dedi genç kadın. "Onu çok özlüyorum, biliyorsunuz. Onsuz çok yalnızım."

"Öyle mi, Susan?" Lord Eden lambayı ahır kapısının iç tarafındaki bir çiviye dikkatle astı ve genç kadının elini tuttu. "Zamana bırak. Henüz dört aydan az oldu."

"Biliyorum," dedi genç kadın. "Ama çok çaresiz ve yalnız hissediyorum. O çok güçlü ve güvenilirdi. Benimle ilgilendi."

Genç adam cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı.

"Ah," dedi Susan, sesi yüksekti ve titriyordu. "Çok mutsuzum. Rol yapıyorum, biliyorsunuz, böylece kimse bilmiyor ve bana acımıyor. Ama çok mutsuzum."

Aniden genç adamın kollarındaydı, elleri onun göğsüne yaslanmış, yüzü de pelerininin altındaki boyun bağına saklanmıştı. Lord Eden kollarını ona sarıp rahatlatıcı bir şekilde onu salladı.

"Sus şimdi," diye mırıldandı. "Kimse seni ağladığın için suçlamaz, Susan. Bu tamamen normal."

"Ah," dedi genç kadın, hıçkırıklarının arasında konuşabildiğinde, "çok naziksiniz. Her zaman bana karşı çok naziktiniz."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona doğru kaldırdığında Lord Eden o yüzü öptü. Gözlerindeki ve yanaklarındaki yaşları öptü ve eskiden baştan çıkarıcı bulduğu o küçük ağzı öptü.

"Ah," dedi genç kadın, iç çekip başını onun omzuna yaslayarak. "Sizin yanınızda kendimi her zaman güvende hissediyorum."

"Güvendesin de," dedi Lord Eden, onun başını öperek. "Gel, Susan, bana o kedileri göstermelisin, sonra seni içeri götürecegim. Müziğin sesi neşeni yerine getirir."

"Evet, getirir," dedi Susan. Ona minnetle baktı. Samandan bir yatağın üzerine diz çöktü, yavru kedileri teker teker kaldırarak yanağına yasladı. Mırıldandı ve onları öptü.

Lord Eden onu gülümseyerek izledi ve genç kadın sonuncuyu da yerine yerleştirince lambayı aldı.

"Henüz içeri gidemem, lordum," dedi Susan. "Tamamen dağılmış görünüyor olmalıyım, gözlerim de kızarmıştır. Kimsenin beni böyle görmesine izin veremem. Siz içeri gidin. Ben bir süre yavru kedilerle kalacağım. Lambayı alın. Ben karanlıkta yolumu bulabilirim."

"Seni bırakıp gideceğimi düşünmen ne kadar da aptalca Susan," dedi Lord Eden. "Ama gözlerin bana yeterince iyi göründü. Ağlayıp da gözleri kızarmayan tek bir kişi bile tanımıyorum. Yavaşça eve yürüyeceğiz, olur mu?"

Yürürlerken genç adamın koluna asıldı.

"İçeri girsek iyi olur," dedi genç kadın iç çekerek. "Eminim yokluğumuz fark edilmiştir ve herkes ne yaptığımızı merak ediyordur. Eğer biraz daha kalırsak, içlerinden bazıları bir çeşit duyuru yapacağımızı sanacak kadar aptal olabilir."

"Şey, itibarını kesinlikle böyle bir tehlikeye atmak istemeyiz, değil mi?" dedi genç adam ona gülümseyerek. "Üstelik Susan, herkes senin kocana çok düşkün olduğunu ve uzun zaman geçmeden başka birini seçmeyeceğini biliyor. Bence adın güvende."

"Ah, evet," dedi genç kadın. "Güvende olduğuna eminim, lordum."

"Hem," dedi Lord Eden, "herkes bizim çocukluk arkadaşı olduğumuzu biliyor Susan. Birbirimize yabancıların yaptığından daha büyük bir özgürlükle davrandığımızda bunu anlayışla karşılayacaklardır. Benim yüzümden istemediğin bir duruma mecbur edileceğinden endişelenmemelisin. Senin bu şekilde taciz edilmene izin vermem. Asla, canım. Arkadaşlığımıza saygım büyük."

"Ah," dedi genç kadın, babasının evinin aydınlatılmış girişine geldiklerinde, ona bir bakış atarak. "Çok naziksiniz lordum."

Genç adam ona şefkatle gülümsedi ve lambayı bir hizmetkâra verdi. "Bunu hiç düşünme," dedi Lord Eden. "Arkadaşlar birbirine yardım edip güvenmekten başka ne içindir, Susan?"

***

Ellen, Bay Morton, Lord Agerton ve Sör Peregrine'le dans etmişti. Hatta gülümsemeyi ve sohbet etmeyi başarmıştı. Ama canlı bir şekilde neşeli olan Jennifer'ın her an farkındaydı ve kulaklarında sürekli olarak onun ithamı çınlıyordu: *Sen bir sürtük ve fahişesin.*

Jennifer'ı bulup onunla tekrar konuşması mı yoksa kıza düşünmesi için zaman vermesi mi daha akıllıca olurdu, hâlâ bilmiyordu. Dul Kontes'in tavsiyesiyle, ikincisini uygulamaya karar vermişti. Müstakbel kayınvalidesinin yani.

Tuhaf bir şekilde tüm hikâyeyi anlatmak hiç de zor olmamıştı. Belki de Jennifer'la olan kavgasından sonra, hâlâ o kadar üzüntülüydü ki, Dominic'in annesine tüm gerçeği itiraf etmekten utanmamıştı. Ya da belki Leydinin onu oturma odasına götürüp bir kolunu omuzlarına sardıktan sonra ona canım demesi, durumu kolaylaştırmıştı.

"Dominic'le evleneceğinizi duyduğuma nasıl da sevindim, canım," demişti Kontes. Tüm hikâye anlatılıp sonra erince, onu yanağından öpmüştü. "İkinizin de birbirinizin gitmesine izin verecek kadar aptal olmanızdan korkuyordum."

"Gerçekten de gelininiz olmamı istiyor musunuz hanımefendi?" diye sormuştu Ellen.

"Dominic için daha fazla isteyeceğim bir hanım hayal edemiyorum," diyerek ona güvence vermişti Kontes. "Sen ona arkadaşlık da edeceksin, sadece korunacak biri değilsin. Bir arkadaş, tıpkı seveceği biri gibi, onun ihtiyacı olan şeydi. Gerçi o da bunu şu ana dek fark edemeyecek kadar aptalca davrandı."

"Onu seviyorum," diyerek Ellen da ona güvence vermişti. "Onunla sadece uygunsuz bir durumda olduğum için evlenmiyorum."

"Elbette birbirinizi seviyorsunuz," demişti Kontes. "Şimdi gidip üvey kızını bulacağım. O çok sevgili ve mantıklı bir kız. Sadece yeni gerçeğe alışmak için zamana ihtiyacı var, hepsi bu. Ona zaman ver, canım. Üzerine gitme. Ve şimdilik bana bırak."

Böylece Ellen, Jennifer'ı Dul Kontes'e bırakmıştı. Ama korkakça bir yol seçmemiş olduğundan çok da emin değildi.

"Benimle dans eder misin, Ellen?" diye sordu Lord Eden, Bayan Letita ve Colin bir vals çalmaya başladıklarında.

En azından gecenin geri kalanında genç adamdan uzak durmaya karar vermişti. Üvey kızıyla alakalı durumu daha da kötü bir hale getirmek istemiyordu. Ama bu valsti, genç

adam ona gülümsüyordu ve Ellen eve dönmelerinden önce o günün ne kadar da harika olduğunu hatırlamadan edemiyordu.

"Evet," dedi, bir elini onun eline yerleştirip diğeriyle de omzuna uzanarak.

"Bayan Jennifer çok mu üzgün?" diye sordu genç adam dansa başladıklarında. "Kendisini eğlendirmek adına giriştiği bu neredeyse umutsuz biçime bakınca, öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Charlie'ye ölümünden önce sadakatsizlik ettiğime inanıyor," dedi Ellen. "Nedenleri dinlemeyi reddediyor."

"Onunla konuşursam, durumu sadece daha da kötüleştireceğime şüphe yok," dedi Lord Eden.

Ellen başıyla onayladı. "Bugün annen onunla konuştu," dedi. "Gidip annene her şeyi anlattım."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Lord Eden. "Bunu açıklamak için sabırsızlanıyorum Ellen. Bir düğün tarihi ayarlamak istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Ellen. "Bilmiyorum Dominic. Hâlâ doğruymuş gibi gelmiyor."

Lord Eden onun elini daha sıkı tuttu. "Ah, hayır," dedi. "Fikrini şimdi tekrar değiştirmeyeceksin, Ellen. Kesinlikle olmaz. Ama dinle. Bayan Letitia ve Colin gerçekten destansı bir çaba gösterip tam bir orkestra gibi hissettiriyorlar. Valsimizin keyfini çıkaralım, olur mu?"

Birkaç dakika sonra Ellen ne kadar uygunsuz olursa olsun, sohbetlerine devam ediyor olmayı umuyordu neredeyse. İnsanın kavalyesinin farkında olmasına valsten daha çok neden olabilen başka bir dans varsa bile bilmiyordu. Onunla Wellington Dükü'nün balosunda vals yapışını ha-

tırladı. Onun üzerine doğru itildiği zamanı. İlk defa o zaman fiziksel olarak onun farkına varmıştı.

Onun kolonyasının kokusunu yine duyabiliyordu.

"Saçını yıkamak için ne kullanıyorsun?" diye sordu Lord Eden. Gülümseyen yeşil gözleri çok yakın görünüyordu. "Tanıdığım diğer hanımların kullandıklarından çok farklı bir şey olmalı. Baştan çıkarıcı bir koku."

***

Birkaç saat sonra Bay Courtney her bir konuğuna içtenlikle veda etti. Ama Amberley Kontu ve Kontesi'ne söyleyecek daha fazla şeyi vardı. Bay Courtney güvenle konuşurken fısıldardı. Ama normal sesi, şefkatli komşuları tarafından yumuşak bir böğürtüyle kıyaslandığı için fısıltısının da, oradan ayrılan her misafir tarafından duyulması hiç de şaşırtıcı değildi.

Görünüşe göre Susan, Lord Agerton'un teklifini henüz kabul etmişti. Sevinçli baba, dinleyicilerinin aydınlanması ve kızının mahcup olmaması için henüz halka açık ya da resmi bir durumun olmadığını eklemişti. Bir sonraki yaza kadar Susan'ın yası bitmeyecekti. Ama hepsi bir yaz sonu düğünü bekliyorlardı.

"Kızım Vikontes Agerton olacak!" dedi adam, gurur ve şerefle. "Lordum, kimin aklına gelirdi ki?"

Susan kızararak başını çevirdi ve müstakbel nişanlısının yüzüne bir bakış attı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellen saçını her zamanki gibi ensesinde topuz yapmak için kıvırıyordu. Prudence'i yanında getirmemişti. Yıllarca bir hizmetçinin yardımı olmadan idare etmeyi başarmıştı.

Oyalanıyor olduğunu fark etti. Kahvaltıya her zaman indiği saati geçirmişti. Ve dışarısı kesinlikle çok davetkâr görünüyordu. Dökülen yapraklara ve çıplak dallara rağmen, bulutsuz mavi gökyüzü ve parlak bir şekilde ışıldayan güneşte, yazı andıran bir şeyler vardı.

Ama yine de oyalanıyordu. Yatak odasının kapısı aniden çalındığında, kalbi rahatsız bir şekilde tekledi.

"İçeri girin," diye seslendi. Aynadan baktığında gelenin Jennifer olduğunu fark etti. Genç kız kapıyı arkasından sessizce kapattı. Ellen tarağını bırakıp taburesinde döndü.

Kız solgun görünüyordu, Belçika'dan eve döndüğünde olduğundan daha fazla solgun.

"Günaydın," dedi oldukça beceriksiz bir şekilde.

"Günaydın Jennifer." Ellen ellerini kucağında birleştirdi.

"Haklıydın," dedi kız aceleyle. "Üzerinde düşününce, bana gerçeği söylediğini fark ettim. Leydi Amberley de

bana Lord Eden'ın bu kadar onursuzca davranmayacağını bildiğini söyledi. Senin de böyle bir şey yapacağını düşünmüyormuş. Üsteğmen Penworth de bu tarz şeylerin bir kadın, yaralı bir adamla ilgilendiği zaman sık sık yaşandığını söyledi. Ayrıca, sanırım bunu fark ederdim. Babam bilmiyor olabilirdi ama ben bilirdim."

Başladığı gibi ani bir şekilde durdu.

Ellen kısa bir an için gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," dedi. "Sen bana düşman olursan, yaşama katlanabileceğimi sanmıyorum."

Jennifer pencereye doğru ilerledi ve orada durarak dışarı baktı. "Üzgünüm," dedi, "ama sana inanıyor olsam bile seni affedemem. Senden nefret etmemeye çalışacağım ama seni bir daha sevebileceğime inanmıyorum."

"Ben de üzgünüm," dedi Ellen, çok alçak sesle. "Babanı sevdim ben, Jennifer. Tüm hayatım onu mutlu etmek üzerine kuruluydu. Ve başardığımı sanıyorum. Onu hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğim."

"Hayır," dedi Jennifer. "Onu asla sevmiş olamazsın. Sen Lord Eden'la evleneceksin. Ve onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ellen.

"O zaman, söylenecek bir şey yok." Jennifer odaya doğru döndü, gözleri kasvetliydi. "Hayatta iki kez sevemezsin. Ya babamı sevmişsindir ya da Lord Eden'ı seviyorsundur. Kimseyi sevmemiş de olabilirsin."

"Ah, Jennifer!" Ellen ona yalvarır bir şekilde baktı. "Çok gençsin, canım. Sanırım her genç kız gerçek aşkın bir insanın başına sadece bir kez geleceğine inanır. Herkes hayatının geri kalanında beraber mutlu yaşayacağı bu kişiyi

bulma hayali kurar. Her zaman bu şekilde olmuyor. Sevgi bizlerin idrak edebileceğinden çok daha büyük bir hediye. Dominic'i sevdiğim için babanı daha az sevmiş olmam. Ve babanı her zaman seveceğim için Dominic'i daha az sevmem. İki aşkım arasında seçim yapıp biri diğerinden daha büyük diyemem. Sana söyleyebileceğim tek şey şu, babana sadık kaldım ve eğer benden koparılıp alınmasaydı hayatımın geri kalanında onu severdim."

"Üzgünüm, Ellen." Kızın gözlerinde perişanlık vardı. "Seni affetmek istiyorum. Seni, Dorothy Hala, Philip Amca, hatta büyükbabamdan daha çok seviyorum. Gerçek annem olmamana rağmen, bana ailemden biri gibi geliyordun, çünkü babam seninle mutluydu. Her şeyin düne kadar olan haliyle kalmasını istiyorum, ama bir daha asla eskisi gibi olmayacak, değil mi?"

Ellen başını salladı. "Hayır," dedi. "Asla geri dönemeyiz, Jennifer. Sadece ilerleriz. Ama ben dün sabah seviyor olduğun kişiden farklı biri değilim. Sen de farklı değilsin. Sadece incindin ve afalladın. Sanırım beni kusursuz biri olarak gördün, değil mi ve ben de çuvalladım. Ben sadece insanım, maalesef. Ama sana ihtiyacım var. Dominic'le bir çocuğumuz olacağı için artık sana ihtiyaç duymayacağımı sanabilirsin. Ama sen ilk kocamla aramdaki bağsın, Jennifer. Eğer seni de kaybedersem, kaybım iki misli olur."

Jennifer, bir eliyle elbisesinin eteğini kıvırarak ona kararsız bir şekilde baktı. "Wiltshire'da onun evinde yaşayacaksın," dedi.

"Muhtemelen," dedi Ellen. "Ne zaman istersen, orası senin de evin olur. Dominic, seni kızım olarak gördüğümü biliyor."

"Beni istemeyeceksin," dedi kız. "Kendi öz kızın veya oğlun olacak. Beni istemeyeceksin."

"Jennifer!" Ellen ilk kez ayağa kalktı. "Ne söylediğimi dinlemedin mi? Sen benim ailemsin. Şu an neredeyse tüm ailem sensin. Henüz evlenmedim ve bebeğim de daha doğmadı. Birkaç hafta önce tekrar bulduğum babam var, bir de sen. Dominic nereyi evimiz olarak seçerse, orası senin de evin olacak. Bunun nedeni seni eve almayı bir görev olarak düşünüyor olmam değil. Böyle bir şey düşünmem –büyükbaban sana bir ev verebilecek ve seni sevgiyle avutacak durumda. Bunun nedeni, seni sevmem ve seni ailemin bir parçası olarak görmem."

Jennifer elbisesinin kumaşını kıvırmaya devam ediyordu. "Biraz uzaklaşıp düşünmem gerek. Seni affetmemeye çok kararlıydım. Ama tüm o nedenleri artık hatırlayamıyorum. Şimdi gidiyorum."

"Tamam," dedi Ellen.

Ama Jennifer kapıya ulaştığında, bir eli kapı kolunda duraksadı. Döndü ve koşarak Ellen'ın yanında gelip ona sımsıkı sarıldı. Ardından tek kelime etmeden aceleyle odadan çıktı.

***

Madeline kahvaltıda ikiziyle yalnızdı, diğerleri ya masadan kalkmış ya da henüz gelmemişlerdi. İkisi gülüyorlardı.

"Yüzünü gördün mü, Dom?" dedi Madeline. "Sanki zavallı Bay Courtney'nin boğazından içeri bir yastık tıkmak çok hoşuna gidermiş gibi görünüyordu."

"Utanmıştı," dedi genç adam. "Susan çok kolay utanır."

"Saçma!" dedi Madeline. "Duyurunun yapılmasına onun neden karşı çıktığını merak ediyorum, gerçi. Belki

de gecenin sonu olduğu ve hayranlık dolu bir kalabalığın merkezi olamadığı içindir?"

"Acımasızsın, Mad," dedi genç adam. "Susan'a karşı hiç sabrın yoktu."

"Seninle evlenmeyeceğini bildiğime göre, ona artık dünyadaki tüm sabrı gösterebilirim," dedi genç kadın, "biraz endişelenmiştim. Onun ilk seçimi sendin, biliyorsun."

"Benim gibi zavallı bir baronu mu?" dedi Lord Eden. "Agerton bir vikontken hem de? Ama belki de haklısın. Ona haksızlık etmekten nefret ediyorum, ama dün gece şerefimi tehlikeye atıp ona evlenme teklifi etmemi sağlamaya çalıştığına inanıyorum."

"Şerefini tehlikeye atıp mı?" dedi Madeline bir kahkaha daha atarak. "Ah, Dom, Susan eşsiz bir karakter, değil mi? Zavallı Lord Agerton'un hayatını perişan edecek mi sence?"

"Sanmam," dedi genç adam. "Bildiğim kadarıyla, yaşadığı sürece Jennings'e oldukça sadıktı. Bu sefer de mihraptan ayrılır ayrılmaz unvan sahibi de olacak. Bence tamamen mutlu olacak."

"Allan'la evlenmeyeceğim," dedi Madeline. "Bundan şüpheleniyor muydun?"

Lord Eden gözünü ona dikti. "Dün bize yarın buradan ayrılacağını söylediğinde şaşırdım," dedi. "Nişanı kim bozdu?"

"Ben bozdum," dedi Madeline. "Ama sanırım epey rahatlamıştır. Uymuyorduk. Başından beri haklıydın, Dom."

"Üzgün müsün?" diye sordu Lord Eden. Masanın üzerinden onun eline uzandı.

Genç kadın omuz silkti. "Pek değil," dedi. "Bu aksilik için, ona karşı gerçekten şefkat duyduğumdan biraz üzgünüm belki. Ve huzursuzum. Ama önemi yok. Bir şekilde, yaşamanın ve hayattan keyif almanın bir yolunu bulurum. Her zaman yaptım."

Dominic onun elini sıktı.

"Peki ya sen?" diye sordu Madeline. "Son günlerde Bayan Simpson'la aranızdaki açık dostluğun bir anlamı olup olmadığını sormaya cüret edebilir miyim?"

Genç adam sırıttı. "Evet," dedi. "İkimizin arasında bir dostluk olduğu anlamına geliyor, Mad."

Madeline suratını astı.

Genç adam ona göz kırptı. "Ve belki biraz fazlası. Daha fazlasını söyleme özgürlüğüm yok henüz."

Madeline peçetesini masaya bırakıp kalktı ve kardeşinin arkasında durup kollarını boynuna doladı. "O zaman senin için ne kadar mutlu olduğumu ne olursa olsun söylemeyeceğim," dedi. "Tek kelime etmiyorum." Yanağını öptü. "Alexandra, sana kardeşinin önümüzdeki yaz geleceğini söyledi mi?"

Lord Eden bir elini onun koluna koydu. "Senin için önemli mi?" diye sordu.

"Hiç de değil, aptal," dedi genç kadın, doğrulup onun saçlarını karıştırarak. "Ama Alexandra için çok önemli. Çok heyecanlandı."

"O zaman bana bu bilgiyi sadece onun iyiliği için vermiş olman iyi bir şey, Mad."

Genç kadın güldü. "Üç yıl öncesinden daha iyiyim," dedi. "Eski bir karasevdanın yeniden canlanacağını düşünecek kadar aptal değilim, Dom. O zamandan beri, biraz olsun büyüdüm. Bana öyle bakma. Kendimi ya da seni

kandırmadığımı biliyorum. Peki, tamam, onu tekrar görmek istiyorum. Sadece meraktan. İşte o kadar! Tatmin oldun mu, seni korkunç adam?"

"Çoktan gün saymaya başlamışsındır," dedi Lord Eden ve kardeşi kafasına kaşıkla vurmaya çalışırken kendini korudu.

***

Üsteğmen Penworth, öğle vakti yemek masasında, Dul Kontes'e kimsenin kendisi için endişelenmesine gerek olmadığını söyledi. Taşradaki son öğleden sonrasını dışarıda resim yaparak geçirmek niyetindeydi.

Jennifer onun yanında oturuyordu. "İyi misiniz?" diye sordu, masadaki diğerleri başka bir şey hakkında konuşmaya başlarken.

"Eğer evet dersem," dedi genç adam, "şüphesiz kibirli olmakla suçlanırım. Hayır dersem de beni tekrar kendime acımakla suçlayacaksınız. Hiçbir şey söylememeyi seçiyorum."

"Her zamanki neşeli ruh halinizde olduğunuzu görüyorum," dedi Jennifer. "Malzemeleri nasıl taşıyacaksınız?"

"Şövaleyi koltuk değneklerimden biri olarak kullanabileceğimi düşündüm," dedi genç adam. "Diğer şeyleri de dişime kıstıracağım."

Jennifer kahkaha attı. "Aptalca bir soruydu," dedi. "Şüphesiz size yardım teklif etmemi istemediğinizi kastediyorsunuz. Bunu yapmayacaktım, bayım."

"Böyle bir şeyi düşünmek benim salaklığım," dedi Üsteğmen. "Aslında, benim için iki tekerlekli arabalardan birini doldurmak için sıraya giren hizmetkârlar ve beni vadide bir yere kadar arabayla götürecek olan bir seyis var. Artık her neresiyse, Kont'un annesinin dediğine göre, ora-

dan evin hoş bir manzarası varmış. İki saat sonra da geri getirileceğim. Hayatımı nasıl da tekrar düzene soktuğumu görebiliyor musun?"

"Tamamen hayran kaldım," dedi Jennifer. "Ben de gelebilir miyim?"

"Resim yaparken iyi bir arkadaş olmam," dedi Üsteğmen. "Kendimi yaptığım şeye vermek isterim ve birisi benimle konuşmaya çalışınca, dikkatim hemen dağılır."

"Çok sessiz olurum," dedi Jennifer, "size fısıldamam bile. Bu öğleden sonra Anna, Walter ve diğer birkaç kişiyle at binme teklifini geri çevirdim. Yorgun olduğumu söyledim."

"Öyle mi?" Genç adam ona daha dikkatli baktı. "Gelmek zorundaysan gel, o zaman. Ama sıkıldığına dair hiçbir şikâyet duymak istemiyorum. Eğer sıkılırsan yürüyerek eve dönersin. Anlaşıldı mı?"

"Sizin kibar ve cesur bir subay olduğunuzu sandığım zamanları düşünüyorum da," dedi genç kız. "Çok nazik biri değilsiniz, değil mi?"

"Eğer iki bacağım olsaydı," dedi genç adam, "birinin üzerine çöker ve bana eşlik etmen için yalvarırdım. Ama bu şartlar altında, çok aptal görünürüm, değil mi?"

"Muhakkak," dedi genç kız.

Bir saat sonra iki tekerlekli araba yola çıktı ve Üsteğmen, Dul Kontes'in ona anlattığı ev manzarasından tatmin olana dek yaklaşık bir kilometre ilerlediler. Jennifer yere bir örtü serip kollarını dizine sararak oturdu. Bu arada, genç adam şövalesini ve taburesini çıkarıp kızın çizimleri göremeyeceği bir mesafeye yerleştirdi.

"Dünkü problemini çözdün mü?" diye sordu Üsteğmen oturmadan önce.

"Sanırım," dedi Jennifer iç çekerek. "Görünüşe göre, dünyadaki bazı insanların kusursuz olduğunu düşünerek çok saf davranmışım. Nihayetinde Ellen kusursuz değil, ama alçak biri de değil."

"Yani aranızdaki her şey tekrar yolunda mı?"

"Sanırım," dedi kız. "Biraz gerginlik var, ama tamamen kopmadı."

"Sevindim. Şimdi konuşmayı kesmelisin ki konsantre olayım."

"Ama konuşmayı ben başlatmadım ki," dedi Jennifer öfkeyle. "Sen başlattın."

Resim yapmak en sevdiği aktivitelerden biri olduğundan kendisi de resim yapabilirdi. Ama sadece izleyip tembellik etmeye karar vermişti. Duygusal olarak geçirdiği yirmi dört saatten sonra kendini aşırı halsiz hissediyordu.

Bir saat sonra aynı pozisyonda oturuyordu. Üsteğmen'in sesiyle irkilerek gerçek dünyaya döndüğünde gündüz düşlerine dalıp gitmişti.

"Pekâlâ," dedi genç adam hınçla. Öfkeli bir enerjiyle fırçasını temizleyip koltuk değneklerine yaslanarak doğruldu. "Sen kazandın."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi genç kız. "Ama ödül ne? Ve oyun neydi?"

"Öğleden sonramı mahvettiğinden yeterince emin oldun," dedi Üsteğmen.

"Ben mi?" Jennifer ona inanamayarak baktı. "Ama hiç ses çıkarmadım."

"Eğer çığlık atıp şarkı söylesen daha iyi konsantre olurdum," dedi Üsteğmen.

"Pekâlâ." Jennifer ona öfkeyle baktı. "İçinde hiç memnuniyet yok, değil mi?"

Genç adamı örtünün üzerinde onun yanına beceriksizce otururken biraz zaman harcadı. Jennifer dizlerini daha sıkı kavradı ve ona yardım etmeyi teklif etmedi.

"Keşke ölseydim!" dedi Üsteğmen beklenmedik bir şekilde.

"Ama ölmedin," dedi kız.

"Sanırım bacağımı kaybetmeyi kaldırabilirdim," dedi Üsteğmen, kalçasını ovalayıp yüzünü ekşiterek. "O şekilde hayatıma alışmayı öğrenebilirdim. Barışamadığım şey, yüzüm."

"Kendini çirkin olarak mı görüyorsun?" diye sordu Jennifer.

"Çok çirkin olduğumu biliyorum." Dişlerinin arasından konuşuyor ve kalçasını ovalamaya devam ediyordu. "Ben nasıl... nasıl normal bir hayat yaşayabilirim ki?"

"Yaralarının farkında olmayarak," dedi Jennifer. "Eğer yaralanmamış kısmını gösterecek şekilde yüzünü uzağa çevirerek insanlardan saklanmaya devam edersen, seni fark etmeye devam edecekler. Kaşlarını çatmaya devam edersen de, çirkin olduğunu düşünecekler."

Üsteğmen güldü. "Eğer gülersem de şüphesiz yakışıklı olduğumu düşünecekler, öyle mi?"

"Hayır," dedi Jennifer. "Asla yakışıklı olmayacaksın. Etkileyici, belki. Ya da çekici."

"Çekici!" dedi Üsteğmen alayla. "Eğer bilmek seni memnun ederse, eve gidiyorum. Noel'den önce. Bir işkence olsa bile, ailemle yüzleşmeliyim."

"Kesinlikle," dedi Jennifer. "Onlara da kaş çatacak mısın?"

"Çok anlayışlı bir insan değilsin, değil mi?"

"Bana bir keresinde bağırarak sana acımamamı söylemiştin," dedi Jennifer. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Senin iğnelemelerini diğer herkesin acımasına bin kez yeğlerim."

"Bir iltifat!" dedi Jennifer. "İlerleme kaydediyoruz."

Genç adam önüne baktı. "Bir dakikalık bir an, bir ömrü nasıl da değiştiriyor," dedi. "Eskiden tamamen normal bir hayatın hayalini kurardım. Çok fazla şey istemiyordum. Sadece bir evim ve ailem olsun. Otuzlarıma geldiğimde bir eş, belki. Birkaç çocuk. Sessiz bir hayat."

"Şimdi bir keşiş hayatı yaşamalısın, çünkü çirkin ve sakatsın, öyle mi?" diye sordu Jennifer.

Üsteğmen tek gözüyle ona bir bakış attı. "Benimle eğlenmek sana zevk veriyor," dedi. "Hangi kadın benimle yakınlaşmaktan iğrenerek geri çekilmez ki? Bu öğleden sonra neden resim yapamadığımı biliyor musun? Çünkü orada otururken seni öpmek istedim. Nedeni bu. Şimdi bana bu düşüncenin seni iğrendirmediğini söyle."

Jennifer bir an düşündü. "Bu düşünce beni iğrendirmiyor," dedi.

"Ah, cesursun. Bir beyefendi olduğum ve bu meseleyi test etmeyeceğim gerçeğine mi güveniyorsun?"

Jennifer elini kaldırarak bir parmağıyla adamın yarasının çizgisini takip etti. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Böyle hafif bir dokunuşla acımıyor."

"Şimdi acıyor mu?" Jennifer öne eğilip dudaklarını yaraya bastırdı. Geri çekildiğinde kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır."

"Öp beni, o zaman." Gözleri adamın çenesindeydi. "Test et."

"Kibar olmak zorunda değilsin," dedi Üsteğmen. Sesinde kontrollü bir öfke vardı. "Hiçbiriniz."

"Ah!" Jennifer ayağa kalktı ve örtüden birkaç adım uzaklaştı. "Ah, bu ne cüret! Öpülmek istemenin ne kadar cesaret istediğini göremiyor musun? Şu an böylesine küçük düştüğüm için ölebilirim. Sizden nefret ediyorum, bayım ve umarım hiçbir kadın sizi almaz. Münzevi bir hayatı hak ediyorsunuz. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım."

"Jennifer!" Sesi nihayet kızın utancının içinden ona ulaşmıştı. İçinde bir kahkaha izi barındırıyordu. "Buraya dön, lütfen. Bak, gelip seni getiremem. Gerçekten özür dilerim. Sadece, cesaretini fark etmemden kaynaklanan kafa karışıklığımla çok meşguldüm. Lütfen, tekrar otur."

"Bunu yapmamalıyım," dedi Jennifer temkinle. Yine de örtünün bir köşesine oturdu, sırtı dimdikti. "Eve yürümeliyim."

"Seni öpmeme izin verecek misin?" diye sordu genç adam. "Tüm öğleden sonra boyunca bunu yapmak istedim. Gerçeği söylemek gerekirse, çok daha önceden beri istiyordum."

Jennifer kayarak tekrar adama yaklaşırken daha da kızardığını hissediyordu. Genç adam kolunu onun omuzlarına doladı. Diğer eli yanağına geldi, başparmağı çenesinin altını okşuyordu. Genç kız yanaklarından alev çıkmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Çok güzelsin," dedi Üsteğmen, "ve çok canlı. Senin için bir bütün olmak isterdim, Jennifer."

Kızın cevap verme şansı olmadı. Adamın dudakları, onun dudaklarının üstündeydi. Jennifer isterse, bu deneyimi sonlandırabilsin diye Üsteğmen geri çekildi. Ama o

an Jennifer kolunu adamın boynuna doladı ve adamın dudaklarına yapıştı.

Bir şekilde o birkaç dakika ya da birkaç saat içinde pozisyon değiştirdiler, örtünün üzerinde oturmaktan çok uzanıyorlardı. Ve bir şekilde bu geçen sürede Jennifer aklını kaybetti. Düşünebildiği tek şey, o epey anlamsız "Ah!"ı ne zaman serbest bırakabileceğiydi.

Genç adam onun yanına uzandı, bir kolu başının altındaydı. "Teşekkür ederim," dedi, eliyle onun elini bularak. "İğneli diline rağmen çok kibar bir hanımsın. Yakışıklı bir koca bulabilmek için yas döneminin bitmesini dört gözle bekliyor olmalısın."

"İki bacağı, iki kolu ve iki gözü olan," dedi Jennifer. "Ah, evet, bayım, aklımda başka hiçbir şey yok."

"Neden sesin alaycı?" diye sordu Üsteğmen.

"Tuhaf bir şekilde," dedi Jennifer, "şimdi sen konuşurken, pek de yakışıklı olmayan tek bacaklı ve tek gözlü bir adamı düşünüyordum."

Bir duraksama oldu.

"Sana sunabileceğim bir şey yok, Jennifer."

"Hayır, elbette yok," dedi kız. "Sana bakan biri, yarım bir adamdan daha fazlası olmadığını görmek zorunda sadece."

"Beni isteyemezsin."

Jennifer hiçbir şey söylemedi. Örtünün üzerinde doğrulup oturdu ve kollarını tekrar dizlerine sardı.

"Bacağım –ya da ondan geriye kalanlar– düzgünce iyileştiğinde," dedi Üsteğmen, "gidip takma bir bacak seçeceğim. Belki o şeye hiç alışamayacağım. Ama belki de alışırım. Ama sanırım deneyeceğim."

Genç kız hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Jennifer." Biraz zorlanarak doğrulup kızın yanında oturdu ve kalçasını tekrar ovaladı. "Belki de gelecek yaz daha sağlıklı olacağım. Yaralarım da biraz solmuş olacak. Ailemle olan meseleleri çözeceğim. Senin yasın bitecek. O zaman Londra'ya gelebilirim."

Genç kız ona cevap vermedi.

"Gelmemi ister miydin?" diye sordu Üsteğmen tereddütle.

Jennifer omuz silkti. "Peki ya sen?"

"Önce ben sordum," dedi genç adam. "Ama önemi yok. Evet, isterim." Bir elini kızın ensesine koydu. "Brüksel'den beri senden hoşlanıyorum. Ama o zamanlar sen Eden tarafından büyülenmiştin, ben de Madeline'e tutulmuştum. O zamandan beri de birbirimizin sinirini zıplatmaktan başka bir şey yapma şansı bulamadık. Ama sen hariç bu evdeki herkese veda edebileceğimi fark ettim. Diğerlerinden hoşlanıyorum ve onları özleyeceğim. Ama senin için içim yanacak."

"Gitmemeni dilerdim," dedi genç kız.

"Ben de." Kızın ensesinin kenarlarını sıktı. "Ama bence en iyisi bu. Birbirimiz için henüz pek de hazır değiliz, Jennifer. Önümdekinin nasıl bir hayat olacağını öğrenmem gerekiyor. Gücümün birazını kazanmalıyım –ve sadece fiziksel güçten de bahsetmiyorum. Gelecek yaza kadar beklemek en iyisi."

"Sanırım öyle," dedi Jennifer. "Sadece keşke yarın olmasaydı. Keşke biraz daha zaman olsaydı."

"Biraz zaman var," dedi genç adam. "Arabamın geldiğini görmüyorum henüz, ya sen?"

Genç kız elini gözüne siper ederek eve doğru baktı. "Hayır," dedi.

"Peki, öyleyse," dedi genç adam, kendini örtünün üzerine bırakıp kollarını kıza kaldırarak. "Gel ve beni yine öp. Ben de sana seni sevdiğimi söyleyeyim, seni küçük şirret. Söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Jennifer, genç adamın vücudunun üst kısmına doğru gidip onun yaralı yanağını öperek. "Ben de sana aynı şeyi söyleyeceğim, Allan. Önce sen."

"Tamam," dedi Üsteğmen. "Ama önce öpücük. Eğer gerekirse, seni sevdiğimi arabada da söyleyebilirim. Ama seni orada öpemem. Seyisi şok etmeyelim."

Genç adam, kızın başını tutarak onu dudaklarına yönlendirdi.

***

Ellen evin önündeki çimlerde diz çökmüş, Caroline titreyen bacaklarıyla zıplarken onu tutuyordu. Amberley Kontesi onların yanında ayakta duruyor, kocası ise çığlıklar atan oğluna bir top yuvarlıyordu.

"Umarım senin gibi bir kızım olur," dedi Ellen, çocuğa. "Ama belki bir oğlum olsa da aynı derecede memnun olurum."

"Bunun önemli olduğunu düşünürsün," dedi Kontes, "ta ki bebek doğana ve ilk kez ağlayana kadar. Christopher'ın bir erkek olmasını istemiştim, tabii ki, böylece Edmund'un bir varisi olacaktı. Ağabeyine arkadaşlık etmesi için Caroline'ın da bir erkek olmasını istemiştim. Ama doktor bir kızım olduğunu söylediğinde, ona bir kez baktım ve bir oğlan istediğim için ne aptalım diye düşündüm. Artık bir sonraki ne olursa olsun. Sadece bir yıl kadar sonra dünyaya gelmesini umuyorum."

"Belki de ikiz olur," dedi Ellen, "bir kız bir oğlan. Aile de her ikisinden de var, nasılsa."

"Belki senin de bir ikizin olur," dedi Kontes gülerek. Ardından yüzünü buruşturup dudağını ısırdı ve başını iki yana salladı.

"Utanma." Ellen kollarında bebekle ayağa kalktı. "Bu benim aklımdan da geçmişti."

"Normalde pek patavatsız biri olduğumu sanmıyorum," dedi Kontes. "Bu da kâbuslarıma girecek."

"Şey, buna gerek yok," dedi Ellen ona gülerek. "Dominic'in çocuğunu –ya da çocuklarını– doğuracak olmaktan hiç utanmıyorum. Hadi konuyu değiştirelim. Bana biraz daha kardeşinden bahsetsene."

"James mi?" Kontes gülümsedi. "Edmund'la tanışana kadar o benim hayatımdaki açık ara en önemli insandı. Korkarım, çok sessiz ve oldukça mutsuz bir çocukluk ve genç kızlık yaşadım. Yakınmıyorum, bu arada. Burada yaşadığım mutluluk dolu yıllar, her bir yalnız anı binlerce kez telafi etti. James'i çok seviyordum. Bana göre, o yanlış olan hiçbir şey yapamazdı." Kahkaha attı. "Bu durumda, hâlâ da yapamaz. Sohbeti bu çizgide sürdürmemi istediğine emin misin? Yaklaşık bir saat sonra korkunç derecede sıkılmış olabilirsin."

"Sanmıyorum." Ellen tekrar çömelerek, kıvranan çocuğu yere indirdi. Kontes de onun yanına oturdu.

Lord Eden onları yarım saat sonra buldu. Çömelerek iki hanıma gülümsedi. "Merhaba, minik güzellik," dedi yeğenine. "Sanırım bugün de Dom Amca'n için gülümseme yoktur, öyle değil mi?"

İki adet koyu renk ve ciddi göz kırpılmaksızın ona baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi genç adam. Kızın koyu renk saçlarına nazikçe dokundu. "Büyüdüğünde binlerce erkeğin sebebi olacaksın. Böyle gözlere izin verilmemeli."

Büyük yeğeni omzuna çıkınca, "Hey!" dedi. "Bu benim eski dostum mu?" diye sordu genç adam. "Neredeyse öne düşüyordum."

"Eski dostum," dedi çocuk. Amcasının omzuna doğru eğilip, yüzüne doğru kıkırdadı.

"Ellen," dedi Lord Eden, çocuğun saçlarını karıştırarak, "yürüyüşe gelir misin?"

Ellen gülümseyerek ayağa kalktı.

"Sadece onu hiçbir kayaya tırmandırma bugün, Dominic, lütfen," dedi Kontes, başını kaldırıp bakınca kocasının ve kayınbiraderinin ona sırıtmakta olduğunu gördü. "İğrenç ikili!"

Caroline, amcasının Ellen'la birlikte köprüye doğru uzaklaşmasını bekleyecek zarafete sahipti. Ardından başını kaldırıp babasına baktı. Yüzünde tüm yüzünü aydınlatan özel gülümsemesi vardı ve kucağa alınmayı talep ederek kollarını kaldırdı.

"Küçük kötü prenses," dedi Kont. Onu almak için eğildi.

"Ah, Edmund-" diye söze başladı karısı, ama adam elini kaldırarak onu durdurdu.

"Hayır, Alex," dedi. "Kesinlikle ve geri dönülemez bir şekilde hayır. Müdahale etmeyeceğim. Eğer sezgilerim işaretleri doğru okuyorsa, bir müdahalenin gerekeceğini bile sanmıyorum. Onlar, sorunlarının üstesinden gelmek üzere olan oldukça mantıklı iki yetişkin insan. Eğer bir

tahmin duymak istiyorsan, bir hafta daha geçmeden ilgi çekici bir duyuru alacağımızı söyleyebilirim. Yani unut bunu. Hiçbir şey yapmayacağım."

"Sözümü kesmen ne büyük kabalık!" dedi Kontes. "Sadece Ellen'ın bana çocuğun Dominic'ten olduğunu açık açık söylediğini belirtecektim. Ve Dominic'in de onu teklifte bulunmak için uzaklaştırdığı tahmininde bulunmak üzereydim. Yetişkin insanların ilişkilerine burnunu sokmanı isteyeceğimi düşünmen ne korkunç bir fikir!"

Caroline topu işaret ederek yere indirilmek istedi. Kont onu çimlere indirerek yüzünde bir gülümsemeyle karısına döndü.

"İnsanın neredeyse kıskanmasına neden oluyor, değil mi?" diye sordu. "Bak Alex, vadiye doğru dönüyorlar. Bizim vadimize. Eve geldiğimizden beri kulübemizi ziyaret etmedik, değil mi?"

"Misafir ağırlıyorduk," diye hatırlattı Kontes ona.

"Yakında," diye söz verdi ona kocası. Kollarını arkasında kavuşturup öne eğildi ve onu dudaklarından uzun uzun öptü. "Yakında oraya gitmeye zaman bulacağız, Alex. Kim bilir? İlki gibi üçüncü çoğumuz da orada meydana gelir, belki. Şimdi, sen neye alınmıştın?"

"İnsan içinde beni böyle öpmemelisin," dedi Kontes, hafifçe kızararak. "Birisi görecek."

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Christopher ve Caroline mı?" dedi. "Gerçekten de babalarının yirmi dört yaşındaki annelerine hâlâ bayıldığını keşfetmek, onlar için korkunç olur, değil mi? Ya da hizmetçiler konusunda mı endişeleniyorsun? Sanırım onlar da tek yatak odasını paylaştığımız gerçeğinden yola çıkarak, aramızda neler olduğunu uzun

zaman önce anlamışlardır. Alex, nasıl kızardın böyle! Bundan daha parlak bir renk olup olmayacağını keşfetme dürtüsüne gerçekten direnemem."

Ellerini kadının beline yerleştirip onu daha da uzun öptü.

Kontes serbest kalmak için mücadele etmedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sahile mi, vadiye mi?" diye sordu Lord Eden, nehrin üzerindeki taş köprüye ulaştıklarında.

"Vadiye," dedi Ellen. "Orası çok huzurlu."

"Ve sonbaharın tüm işaretlerine rağmen," dedi genç adam, "hava yaz günü gibi."

Ağabeyi ve eşinin görüş alanından çıkar çıkmaz onun elini tuttu. Genç kadın direnmedi. Bir süre samimi bir sessizlik içinde yürüdüler.

"Üvey kızınla ne oldu?" diye sordu. "Bugün oldukça mutlu görünüyorsun."

Ellen ona Jennifer'la sabahki tartışmalarını ve öğle yemeğinde kızın öyle yapmaması gerekirken bile ona yönelik birkaç yapmacık girişiminden bahsetti.

"Biraz zaman alacak," dedi. "Ama bozulan ilişkimizin düzeleceğini sanıyorum. Korkarım yetişkinliğe dair ilk acı verici dersini aldı –sevilen ve güvenilen biz yetişkinler aynı zamanda hata yapabilen zayıf ölümlüleriz."

"Şu an bana karşı pek arkadaşça hissetmese de onunla konuşacağım," dedi Lord Eden. "Bizim evimizin her zaman onun da evi olacağına dair ona güvence vereceğim."

Yürümeye devam ettiler.

Geçen gün atlarını bağladıkları yere geldiklerinde, "Alex'in hiddetine maruz kalma riskine rağmen, tırmanmak ister misin? Böyle açık bir günde manzara çok güzel olmalı," dedi Lord Eden.

Bayırdan ve ağaçların içinden yukarı tırmanarak yamacın neredeyse tepesinde bulunan açıklığa geldiler. Birbirlerine dokunmaksızın yan yana durarak vadiden denize baktılar.

"Tüm bunların onları takdir eden birine ait olmasından memnunum," dedi Ellen. "Ağabeyin bunu yapıyor, değil mi?"

"Uzağa gittiğimden beri," dedi genç adam, "burayı evim olarak düşünmeyi bıraktım. Amberley'i seviyorum. Burası çocukluğumun evi. Edmund'un evi. Ama ilk defa kendi mülküme gideceğim için hevesliyim. Orası buradan oldukça farklı bir tarzda güzel bir yer, Ellen. Ve bana ait. Orada kendi ailemi baştan kurabileceğim."

Ellen bir adım geri gidip çimlere oturdu. Lord Eden da ona katıldı.

"Artık üvey kızın bildiğine göre, nişanımızı ilan etmeyi ertelememiz için bir sebep kalmadı, değil mi?"

Ellen dizlerine sarıldı. "Sanırım kalmadı."

Genç adam yumuşak bir şekilde güldü. "Bu çok açık oldu," dedi.

"Evet."

"Bir düğün tarihi ayarlamak istiyorum, Ellen. Noel öncesi senin için çok mu erken olur? Burada, evin yanındaki şapelde evlenebiliriz diye düşündüm. Sadece ailelerimiz katılır. Sanırım bu şartlar altında büyük bir düğün uygun kaçmaz, değil mi?"

"Bundan daha sonra bahsedelim," dedi genç kadın, yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapattı. "Günün keyfini çıkaralım, Dominic."

"Düğünlerden bahsetmek günü mahvediyor, öyle mi?" dedi Lord Eden. "Peki, o zaman. Hadi günün keyfini çıkaralım." Ellerini başının altında birleştirerek çimlere uzandı.

Bir süre sessizlik oldu. Ellen gün ışığıyla rahatlamaya başlamıştı, yüzü neredeyse yanıyordu. Düğün tarihi gibi kesin bir şeyden bahsetmeyi reddederek onu incitip incitmediğini düşündü. Yakında bunlardan konuşmak zorunda kalacaktı. Nişanları kuşkusuz günün ilerleyen saatlerinde ilan edilecek, ondan sonra da tarih ve zamanla ilgili soruları yok saymak imkânsız bir hal alacaktı.

Başını çevirip ona baktı. Genç adam da ona bakıyordu, gözleri güneş ışığıyla yarı kapalıydı ve ağzında yarım bir gülümseme vardı.

"Buraya gel," dedi Lord Eden, bir kolunu çimlerde uzatarak.

Ellen uzandı, başını onun koluna koyup gözlerini kapattı. Birkaç dakika geçtikten sonra göz kapaklarına vuran güneş ışığı engellendi ve onun dudaklarını dudaklarında hissetti. Sıcak ve hafifti, dudakları aralıktı.

Baskı kalkınca gözlerini açtı ve onun yeşil gözlerine baktı. Genç adam yavaşça gülümsedi, kendisinin de karşılık olarak ona gülümsediğini fark etti. Ellen kıpırdamadı.

Genç adamın dudakları onunkilerle tekrar birleştiğinde, dili onun dudaklarını ayırdı nazikçe aralarını okşadı. Uzun ve tembel bir öpücüktü. Ellen dudaklarını yumuşatıp onun dilinin istediğini yapmasına izin vermenin

ötesinde kıpırdanmadı. Dominic iyi hissettiriyordu. Güzel kokuyordu. Genç kadın tüm vücudunun rahatladığını hissetti.

Genç adam onu öpmeyi kesip yanına tekrar uzanırken Ellen gözlerini açmadı. Adamın eli yüzünü okşuyor, başparmağı nazikçe onun göz kapaklarında ve yanaklarında dolaşıyordu. Ağzının üzerinde. Bir eli aşağı inerek göğüslerine dokundu, göğüslerinin dış hatlarını takip etti, tamamen avuçladı. Ardından beline ve karnına indi.

"Karnın yavaş yavaş çıkmaya başlamış," diye mırıldandı genç kadının kulağına.

"Evet." Ellen gözlerini açmadı. Bu büyünün bozulmasını istemiyordu.

Genç adamın eli onun üzerinde dolaşıyor, dokunuyor, araştırıyor, kıyafetlerinin üzerinden onu okşuyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Ellen onun kollarında dönüp kendi kollarını da onun boynuna dolamak istiyordu. Ama kıpırdamadan ve rahat görünerek öylece uzandı.

Adamın eli, elbisesinin sınırına ulaştı ve nihayet altına girdi. Bacaklarında ve uylukularının içinde dolaşan el, güçlü ve sıcaktı. Karnından geçerek hamileliğinden kaynaklanan hafif şişkinliğin üzerinde durdu.

Ellen gözleri kapalı, rahat bir halde kıpırdamadan uzanıyordu.

Ve yine genç adamın dudakları onunkinin üzerindeydi, ama bu sefer açıktı ve dili kadının ağzının derinliklerini yavaşça ve nazikçe okşuyordu. Eli de iç çamaşırının altına kayıp onu acele etmeden okşadı, kadının henüz dokunulmasına hazır olmadığı yerin etrafında geziniyordu.

Ellen'ın elleri iki yanında çimlerin üzerinde dümdüz olmuştu.

Ama artık rahat değildi. Dominic'in dudakları onun boynundaydı. Çok hafifçe ve boğazını tam da dokunmakta olduğu yerden titretecek bir şekilde eliyle dokunuyordu.

Lord Eden kendi kıyafetlerini ayarlamak için ondan uzaklaştı. Ellen onun yanında gözleri kapalı bir halde uzanıyordu. Genç adam konuşunca, gözlerini açtı.

"Gel, Ellen," dedi Lord Eden yumuşak bir şekilde ve kadını üzerine çekmek için ona uzandı.

Dominic onu tamamen üzerine bırakırken, genç kadın gözlerinin içine baktı, dizlerinin üzerinde oturdu. Güneşin sıcaklığı ve ışığı yüzünü sarana dek başını geriye attı.

Zonklama, acı ve ıstıraba dönüştü.

Baskı, katlanılmaz bir hal aldı.

"Dominic!" dedi genç kadın.

Ve bir coşku seli patlaması.

Yavaşça titredi. Hayata geri döndüğünü hissediyordu. Yeniden bir bütün olmak. Ve mutluluk...

Lord Eden güçlü kollarıyla onu sardı, çimlerin üzerinde yanına yatırdı ve ona sıkıca sarıldı. Sıcak dudaklarıyla onu uzun uzun öptü.

"Evlilik korkunç bir kader olmayabilir, görüyorsun," diye mırıldandı.

Ellen gözlerini usulca açtı ve genç adamın gözlerine baktı. Ama gülümseyemeyecek kadar kendinden geçmişti. Kendini bilincin ötesine bıraktı.

Lord Eden gözlerini kapatıp, yanağını kadının yumuşak saçlarına yasladı. Uyumayacağını düşünüyordu. Baştan ayağa rahatladığını ve doyduğunu hissediyordu. Ama pek de uyumak istemiyordu. Tadına varılacak çok fazla fiziksel memnuniyet vardı.

Aslında niyeti onunla sevişmek değildi. Onu yürüyüşe çıkarıp buraya getirme nedeni bu değildi. Onunla birlikte olmak, Amberley'e gelişlerinden bu yana aralarında gelişmekte olan arkadaşlık duygusunu ilerletmek, düğünlerinden ve hemen arkasından onu Wiltshire'a götürme planlarından bahsetmek istemişti.

Ellen yanında uzanmaya ve onu öpmeye başladığında bile bu kucaklaşmayı ileri götürmek niyetinde değildi. Ona dokunmak ve doğuracağı çocuğunun vücudunda yaptığı değişiklikleri keşfetmek istemişti. Belindeki hafif ve yumuşak kalınlaşmayı hissetmişti.

Aniden her şey içini sızlatacak derecede gözüne gerçek görünmüştü. Ellen onun çocuğuna hamileydi. Bunu bir süredir biliyordu, bütün ömrünü bu gerçek üzerine planlamıştı. Ama bunu ilk kez vücuduyla hissetmişti. Onun içinde kendi tohumunu hissetmişti. Çocuğu onun vücudunu yavaşça şişiriyordu. Dokunduğu kadının vücudunu. Sevdiği kadının vücudunu.

Ama henüz bilinçli bir karar vermeden onunla sevişmeye, dudakları ve diliyle onu fiziksel ilişkiye davet etmeye başlamıştı. Eli de kıyafetlerinin altına kayıp sıcak ve baştan çıkarıcı tenine ulaşmıştı. Ve kadın da onunla sevişmişti. Hareketsiz kalmış ve yerde uzanırken gözlerini açmamış olmasına rağmen. Dominic onu üzerinde ata biner gibi oturtup, vücutlarını birleştirerek kendi ihtiyacını ve sevgisini onun içine ittikten sonra, üzerinde diz çökmüş, başı arkaya düşmüş olmasına rağmen, onunla sevişmişti. Ellen'ın ihtiyacını ve tamamen teslim oluşunu hissetmişti. Ve titreyerek boşalmadan hemen önce bağırarak onun adını söylemişti.

Genç kadının uykuya dalmasından önce ona söylediği şey doğruydu. Uyanıp da tüm savunmaları yerli yerindeyken onu buna ikna etmeliydi. Evliliklerinin başarılı olma şansı olacaktı. Arkadaşlardı. Cinsel olarak birlikte iyilerdi. Onu seviyordu. Mutluluk için tek eksik vardı. Bu bir felaket olmak zorunda değildi. Aşkıyla ona baskı yapmayacaktı. Günden güne onun arkadaşı olmaktan hoşnut olacak, aşkını ona yatakta ifade edecekti. Muhtemelen ne olduğunu anlamazdı bile.

Aklı birkaç ay önce Madeline'in beklenmedik bir şekilde Ellen'ın Brüksel'deki dairesine gelişinden sonra yaşadığı yıkıma kaydı. O korkunç günden sonra uzun bir yol kat etmişlerdi. Bunun için oldukça minnettardı. Ve önünde umut dolu bir ömür vardı. Zihninin küçük bir hoşnutsuzluk kaynağına takılıp kalmasına izin vermeyecekti.

Bunları düşünürken uykuya daldı.

***

Uyandıktan bir dakika sonra Ellen'ın aklı karıştı. Dominic'in yanında yatıyordu, yanağı ceketinin yakasına yaslanmıştı. Onun da bir eli Ellen'ın ensesinde, diğeri belindeydi. Düzenli nefesine bakılırsa, o uyuyordu.

Büsbütün iffetsiz mi olmuştu? Açık bir yamacın tepesinde, etraflarında yeteri ağaç yokken birbirlerinin kollarında yatıyorlardı. Uyumadan önce de yakalanmalarının mümkün olabileceğini hiç düşünmeden sevişmişlerdi. Ve bir şekilde bu, daha önceki tecrübelerinden daha erotikti.

Bu, skandaldan başka bir şey değildi.

Bu, harikaydı!

Yüzünü incelemek için başını kaldırdı. Ama bunu yapar

yapmaz genç adamın gözleri açıldı, boş bir ifadeyle gözlerine baktı, ona odaklandı ve her seferinde Ellen'ın midesinin takla atmasına neden olan bir şekilde gülümsedi.

"Küstün mü?" diye sordu Lord Eden. "Seni baştan çıkarmak için getirmedim, Ellen. Sadece oldu. Ama zaten yakında karım olacaksın." Kadını burnundan öptü.

"Evet," dedi Ellen.

Lord Eden başını geriye çekip ona baktı. "Neden evliliğimizden her bahsettiğimde, kasvetli bir şekilde bakıyorsun?" dedi. "Benimle evlenmek istemiyor musun, Ellen? Baskı altında mı hissediyorsun?"

Ellen bir süre cevap vermedi. "Ben sadece, bebeğin bizi buna zorlamamış olmasını dilerdim," dedi.

"Düşündüğün şey bu mu?" Kaşlarını çattı. "Seninle sadece bebek için evlendiğimi mi sanıyorsun?"

"Şey, bu doğru, değil mi?" dedi Ellen. "Bu yapılacak en mantıklı ve en doğru şey. Bunu yapmaya razı olduğun için seni takdir de ediyorum. Ben de geri adım atmayacağım. Çünkü bunu yapmak bencilce ve sorumsuzca olur. Sadece keşke böyle olmasaydı."

"Seninle evlenmemin sebebi bebek *değil*," dedi Lord Eden sessizce. "Bu, sadece bahane."

"Bahane mi?"

"Sana haksızlık ettim, Ellen ve özür dilerim," dedi Lord Eden. "Sana en çok etki edeceğini düşündüğüm argümanı kullandım ve görünüşe göre de oldukça iyi bir iş çıkardım. Ama o, umutsuzluktan kaynaklanan bir argümandı."

Ellen ona sadece bakıyordu.

"Seni kazanmanın başka bir yolunu bulamadım," diye devam etti genç adam. "Ama onurlu bir hareket değildi.

Sana gerçeği borçluydum, özellikle de karım olmanı teklif ettiğim için. Evli çiftler hiçbir zaman birbirinden sır saklamamalılar."

"Gerçek ne?" diye sordu Ellen.

Lord Eden oldukça utanmış gibiydi. "Korkarım sadece bencillik," dedi. "Seni seviyorum. Ve çocuğu da seviyorum, çünkü o senin. Bizim. Brüksel'de yatağımın etrafında dolaşıp durduğunu, acı içinde ve çılgın bir haldeyken tek dayanağımın sen olduğunu keşfettiğimden beri seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Aslında şimdi seni o zamankinden daha çok seviyorum, çünkü aramızda bir ilişki geliştirdik. Özür dilerim, Ellen. Charlie'yi yeni kaybetmişken buna ihtiyacın olmadığını biliyorum. Ama sana söz veriyorum, aşkımı sırtına yüklemeyeceğim."

"Onu sevdim," dedi genç kadın dikkatli bir şekilde. "O yıllarda hayatımda ona olan hislerimden daha aydınlık bir şey yoktu."

"Biliyorum," dedi Lord Eden. "Böyle hissettiğin için asla sana kendini suçlu hissettirmeyeceğim."

"Onu hâlâ seviyorum," dedi Ellen. "O benim bir parçam. Onu sevmeyi ve arada sırada onun için ağlamayı hiç bırakmayacağım."

"Biliyorum, Ellen."

"Seni asla onu sevdiğim gibi sevmeyeceğim," dedi Ellen.

Lord Eden başıyla onayladı.

"Ama onu da seni sevdiğim gibi hiç sevmedim," dedi Ellen.

Genç adam onun gözlerine baktı. İfadesi bomboştu.

"İki adam için duyulan aşkın bu kadar yoğun, düşün-

dürücü ama bir o kadar da farklı olacağını hiç bilmiyordum," dedi Ellen. "Charlie benim en yakın arkadaşım, ağabeyim, babam, koruyucumdu. Ve evet, normal bir evliliğimiz olduğu için ve başka zaman ona bu kadar yakın olduğumu hissetmediğim için, evliliğin fiziksel kısmını sevdiğim için o aynı zamanda âşığımdı da. Hayatımın geri kalanında onunla mutlu olacaktım, Dominic. Sana karşı belli belirsiz ve istem dışı bir çekim duymaktan başka bir şeye izin vermezdim."

"Biliyorum."

"Sen benim şiddetli tutkumsun, aşk yumağımsın," dedi Ellen. "Senin için yeterli olacağımı hiç sanmıyorum. Bu sadece fiziksel bir şey değil. Öyle olduğunu bir kez düşünsem, kendimi aşağılar ve kendimden nefret ederdim. Ama öyle değil. Bu senin için duyduğum bir tutku, bir açlık. Sadece sevişmene de değil. Seninle olmak ve hayatının bir parçası haline gelmek için duyduğum bir açlık. Bir parçamın her zaman Charlie'ye ait olduğunu kabul edersen, aşkına karşılık verebilirim, Dominic."

Lord Eden bir parmağını onun burnunda gezdirdi. "Eğer aksi olabileceğini düşünseydim," dedi, "seni küçümsemiş olurdum."

Birbirlerine kararsız bir şekilde gülümsediler.

"Peki, Ellen Simpson," dedi Lord Eden, "şimdi benimle evlenme ihtimali karşısında biraz daha iyi hissediyor musun?"

Ellen başıyla onayladı.

"Noel'den önce?"

"İstersen yarın olsun," dedi Ellen.

"Yazık," dedi genç adam. "Evlilik işlemleriyle ilgili yapılacak çok fazla şey var."

"Yazık oldu," dedi genç kadın.

"Üstelik seninle ya da sensiz, Londra'ya gidip kızıyla evlenmek için Harrowby Kontu'ndan izin istemem gerekiyor. Sence sinirlenecek midir?"

Ellen ona yavaşça gülümsedi. "Bunu yapacak mısın?" diye sordu. "Ben yirmi beş yaşında bir dulken ve onun kızı olmayabilecekken? Ne kadar hoş, Dominic! Çok memnun olur."

"Yani kızını hamile bıraktığım için beni şişleme ihtimali yok mu?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Bence bu kadar kısa sürede büyükbaba olmasını mümkün kıldığın için sana teşekkür edecektir."

"O zaman, evlilik tarihimiz gelecek Pazar olsun mu?" diye sordu Lord Eden.

Ellen başıyla onayladı.

Lord Eden aniden doğrulup ayağa kalktı. Elini ona uzattı.

"Peki, az önceki durum, sağlığını kötü yönden etkilemiş midir?" diye sordu onu yanına çekerek.

"Hiç sanmıyorum," dedi Ellen. "Hayatımda hiç bundan daha sağlıklı hissetmemiştim."

"Güzel." Lord Eden eğilip kollarını sıkıca onun beline doladı ve onu kaldırıp, kahkahalarla çığlık atana dek etrafında döndürdü.

"Güldüğünü duymak çok güzel, Ellen," dedi. Durdu ve onu tekrar ayaklarının üzerine indirdi. "Hayatını kahkahalarla dolduracağım."

"Seninle olduğum sürece acaba dünya etrafımda böyle çılgınca dönmeyi kesecek mi, merak ediyorum," dedi Ellen nefes nefese.

"Kesinlikle hayır, aşkım," dedi Lord Eden onun dudaklarına doğru. Derin bir tutkuyla onu öptü. "Böyle bir şeyin asla olmayacağına sana ciddi bir şekilde söz veriyorum."

"O zaman dengeye ve akıl sağlığına elveda!" dedi Ellen, kollarını onun boynuna dolayarak. "Aşkım."